TRANS GALACTICA

PHILIP REEVE

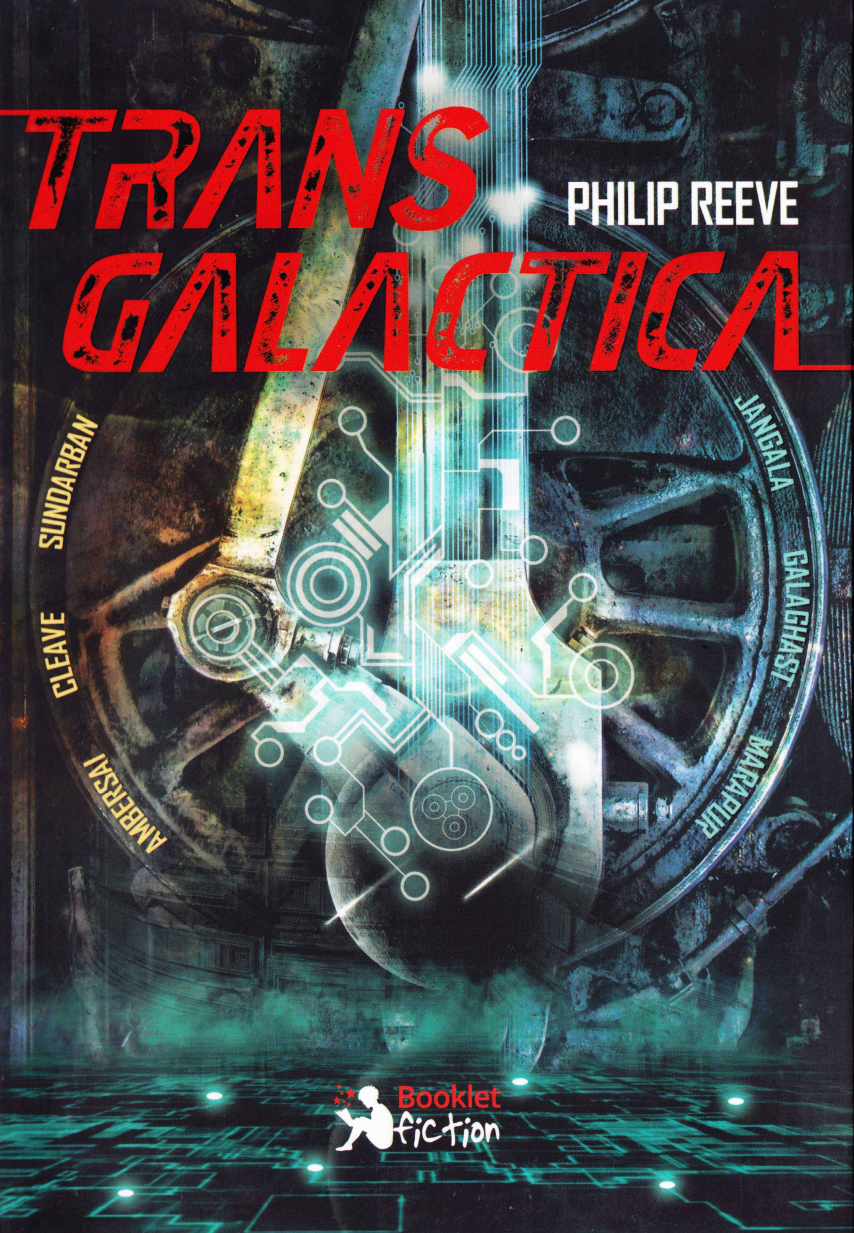

Booklet fiction

TRANS GALACTICA

PHILIP REEVE

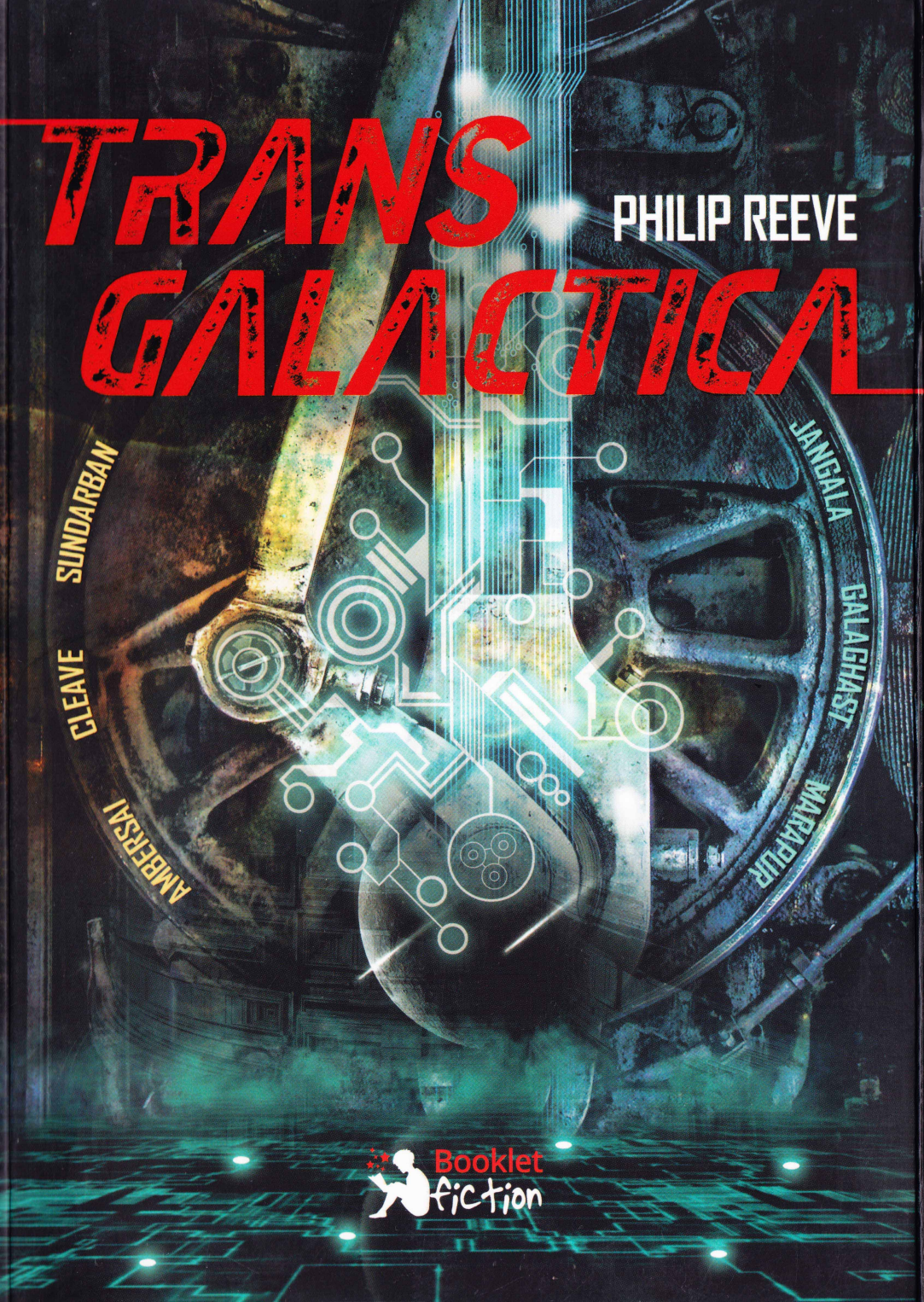

Booklet fiction

Într-un viitor în care oamenii au colonizat galaxia, călătoriile de la o planetă la alta se fac printr-o rețea de portaluri care nu pot fi traversate decât de niște trenuri speciale. Înzestrate cu inteligență artificială, trenurile sunt mai mult decât niște vehicule: au vise și preocupări, uneori chiar și probleme de temperament. Deși deplasările de la un sistem solar la altul au devenit de mult banale, pentru cei cu microbul călătoriilor transgalactice, ele și-au păstrat farmecul. Printre aceștia se numără și Zen Starling, un puști care nu pierde nicio ocazie de a mai șterpeli câte ceva în voiajurile sale. Dar când misteriosul Raven îi încredințează o misiune periculoasă, Zen își va vedea dibăcia pusă la încercare.

Philip Reeve

Transgalactica

PHILIP REEVE

TRANS GALACTICA

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

Booklet fiction

Redactare: Ruxandra Câmpeanu
Corectură: Andreea Buliga
Tehnoredactare: Carmen Dumitrescu
DTP: Anca Vrănescu
Grafică copertă: Theodora Nicolescu
Ilustrații interior: Freepik

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REEVE, PHILIP
Transgalactica / Philip Reeve; trad.: Laura Ciobanu. - București: Booklet, 2016
ISBN 978-606-590-365-4
I. Ciobanu, Laura (trad.)
821.111-31=135.1

Philip Reeve
Railhead
Copyright © Philip Reeve 2015
Railhead was originally published in English in 2015. This translation is published by arrangement with Oxford University Press.

Railhead (*Transgalactica*) a fost publicat inițial în engleză în 2015. Traducerea prezentă a fost publicată prin acord cu Oxford University Press.

© Editura Booklet, 2016, pentru prezenta ediție

Pentru Sarah Reeve, ca întotdeauna

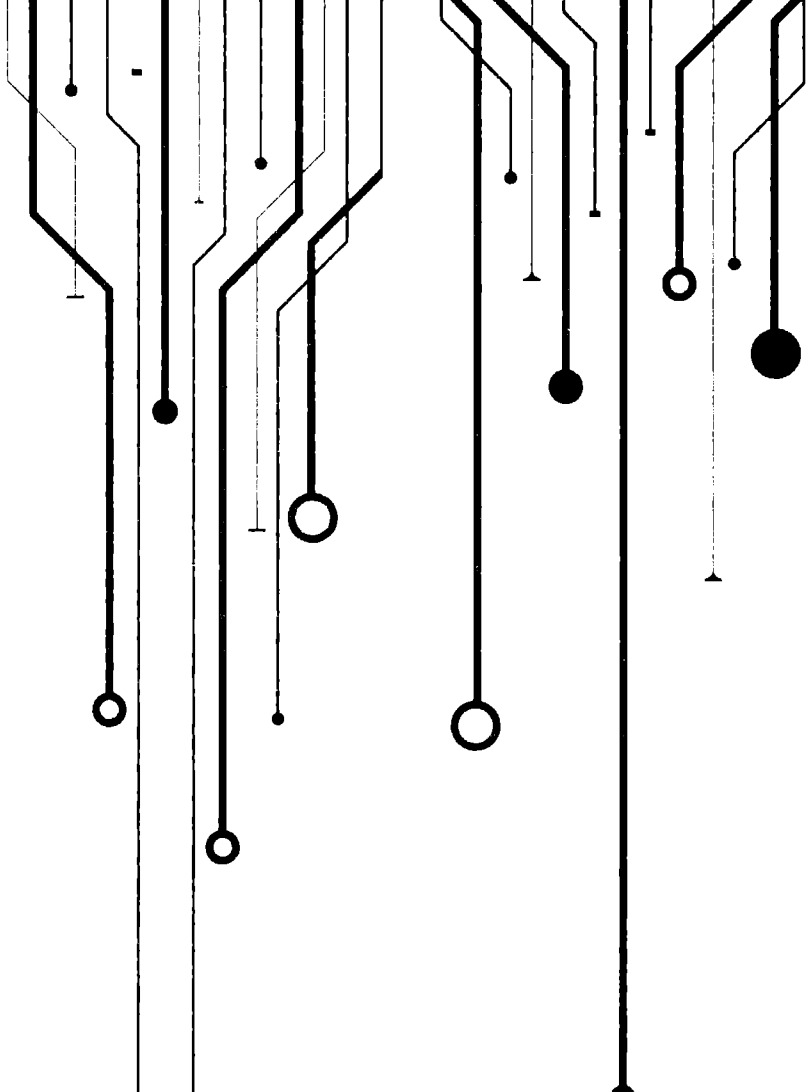

PARTEA ÎNTÂI

INTERSTELLAR EXPRESS

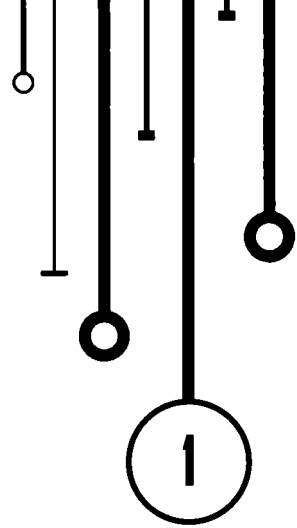

„Ascultă..."

Alerga pe bulevardul Armoniei când îl auzi. Mai întâi stins, apoi din ce în ce mai tare, înălțându-se deasupra larmei străzilor. În bezna de dincolo de oraș răsuna fluieratul unei sirene, însingurat precum cântecul balenelor. Era exact semnalul pe care îl aștepta. Interstellar Express venea gonind pe șine dinspre Nodul de Aur* și, apropiindu-se, cânta.

Acum avea o scuză să se grăbească. Nu mai era un tip care fugea de la locul unei infracțiuni, ci un băiat care încerca să prindă un tren*. Era doar Zen Starling, un puști oacheș, slăbănog, gonind pe bulevardul Armoniei cu spaima în inimă și cu o bijuterie furată în buzunarul hainei, înaintând ca într-un dans prin culoarele întâmplătoare care se deschideau în mulțime. Felinarele înșirate între vechile clădiri de sticlă îi luminau chipul în vreme ce se tot uita peste umăr după drona care îl vâna.

---

* Pentru termenii marcați cu asterisc, a se consulta glosarul de la sfârșitul cărții.

* * *

Cine ar fi crezut că aurăreasa o să trimită o dronă pe urmele lui? Zen ajunsese la convingerea că pe vânzătorii din Bazarul Ambersai* nu îi deranja prea tare să fie jefuiți, atâta timp cât nu furai prea des din aceeași prăvălie. Ca și cum ar fi simțit că o mică șterpeleală când și când era un preț care merita plătit pentru un locșor în cea mai mare piață de pe liniile estice. De când îl știa lumea, bazarul fusese un teren prielnic de vânătoare pentru cei ca Zen, tineri, îndrăzneți și necinstiți, eroi clandestini ai acestui oraș infinit.

Ambersai era o lună de mari dimensiuni. Discul de un galben murdar al planetei pe care o orbita veghea asupra străzilor aglomerate ca un ochi vigilent, dar nu părea niciodată să bage de seamă când Zen dosea mâncare sau vreo brățară din prăvăliile deschise la stradă. Uneori băgau de seamă vânzătorii, care îl fugăreau împroșcând amenințări și agitând bastoane *lathi*, dar cei mai mulți se dădeau bătuți după o stradă sau două și întotdeauna exista o mulțime în care să te faci nevăzut. Bazarul vuia de activitate zi și noapte. Nu numai cafenelele, barurile și magazinele de plăceri erau pline de viață, ci și standurile meșteșugarilor și ale comercianților de metal. Aceștia ocupau un întreg district, vânzând ce scoteau la suprafață instalațiile miniere din spațiu. Centura de asteroizi a Ambersaiului era tot atât de bogată în metale prețioase ca un colier scump.

Printr-o coincidență, tocmai un colier scump „săltase" și Zen în noaptea aceea. Îl simțea în buzunar, lovindu-i-se de coapsă în timp ce cobora treptele slinoase care duceau spre stație și spre trenul ce se apropia.

De obicei, nu era atât de ambițios. Pe parcursul vizitelor sale în Ambersai, se mulțumea de regulă să șterpelească două-trei brățări de gleznă și un inel pentru nas. Dar când zărise colierul pe tejgheaua aurăresei, i se păruse o ocazie prea bună ca s-o rateze. Aurăreasa era ocupată, discutând cu un client care tocmai examinase bijuteria și căruia încerca să-i stârnească interesul față de altele, chiar mai scumpe. Paznicul pe care îl plătise să îi păzească marfa urmărea un canal de sport sau un treide* în loc să își facă treaba: purta căști și avea privirea aceea sticloasă pe care o au oamenii când își rulează material video direct în cortexul vizual.

Până să afle creierul lui Zen ce anume puneau degetele lui la cale, băiatul înhățase deja colierul și îl strecurase în haină. Apoi se răsucise pe călcâie și își luase tălpășița, încercând să pară nonșalant pe când se topea din nou în mulțime.

Nici nu făcuse douăzeci de pași, când cineva îi tăiase calea. Zen își ținea capul plecat, așa că la început tot ce zărise fuseseră niște cizme butucănoase și un impermeabil roșu, încins cu un cordon. Își ridicase privirea și întrezărise în umbra glugii impermeabilului conturul vag al unui chip de fată. O față copilăroasă, așa i se păruse, dar nu apucase să îi arunce mai mult de o privire, căci aurăreasa băgase deja de seamă că fusese jefuită, iar paznicul ei se dezmeticise și, derulând înregistrarea făcută de camera de siguranță a tarabei, îl văzuse pe Zen luând colierul.

— Hoțul! strigase aurăreasa, iar paznicul înhățase un *lathi* și pornise pe urmele lui Zen, croindu-și drum prin mulțime.

— Vino cu mine, zisese fata.

Zen o împinsese la o parte, dar fata îl apucase de braț cu o forță surprinzătoare, mai-mai să-l facă să își piardă echilibrul. El se

eliberase cu o smucitură. În urma lui îl auzea pe tipul cu *lathi* răcnind și îmbrâncindu-i pe cumpărători din calea lui.

— Zen Starling! strigase fata cu haina roșie.

Numai că nu era posibil să fi spus asta, probabil auzise el greșit, fiindcă de unde ar fi putut să-i știe numele? O luase la fugă, pierzându-se în îmbulzeala de pe bulevardul Armoniei.

Tocmai când începea să creadă că norocul era de partea sa, auzise deodată vibrația surdă a rotoarelor și, privind îndărăt, zărise în urma lui drona, planând ca o buburuză pe deasupra mulțimii. Era aerodinamică și amenințătoare și părea să fi fost fabricată pentru uzul armatei. Reflexii de neon îi jucau pe carcasă și ochii laserelor ei aveau o lucire roșiatică. Zen avusese neplăcuta bănuială că în capsulele din partea inferioară se aflau arme. Și chiar dacă nu ar fi fost arme, găsindu-l, drona cu siguranță ar fi putut să transmită imaginea și poziția lui către datapluta locală, iar asta i-ar fi adus pe cap fie polițiștii, fie bătăușii plătiți ai aurăresei.

Așa că își cameleonizase vechiul hanorac cu fibră inteligentă, făcându-l din albastru negru, și își croise drum prin mulțime, ciulind urechea după cântecul suav al trenului.

Stația Ambersai: mare și cu o fațadă grandioasă ca a unui teatru, cu sigla căii ferate plutind deasupra intrării, scrisă cu litere de foc albastru; vocile bubuitoare din difuzoare recitând o litanie de stații; fluturi și gândaci-călugăr roind dedesubtul felinarelor din fața gării; cerșetori și copii ai străzii, artiști stradali și vânzători ambulanți oferind fructe, ceai și tăieței, conducători de ricșe certându-se între ei pentru pasageri. Prin această larmă și prin murmurul mulțimii răzbătea zgomotul trenului.

Zen trecu de barierele de la intrare și porni în fugă către peron. Expresul tocmai trăgea în stație. Mai întâi se zări locomotiva imensă, o Helden Hammerhead cu corpul prelung îmbrăcat în solzi strălucitori, roșii-aurii. Apoi un șir de ferestre luminate și doi îngeri ai stației* pâlpâind de o parte și de alta a vagoanelor ca niște curcubeie rătăcite. Unii dintre turiștii aflați în preajma lui Zen îi arătau cu degetul și le făceau niște fotografii în care oricum n-aveau să iasă. Zen se lupta să își păstreze locul în îmbulzeala călătorilor, arzând de dorința de a se uita îndărăt, dar știind că nu trebuia s-o facă pentru că, dacă drona era acolo, tocmai asta ar fi pândit: un chip întors, o privire vinovată.

Ușile se deschiseră. Dădu buzna în vagon printre pasagerii care coborau. Înăuntru se simțea un miros suav, ca și cum trenul ar fi venit dintr-o lume unde era primăvară. Zen găsi un loc la fereastră și se așeză, privindu-și picioarele, podeaua de ceramică, modelele de pe husele jerpelite ale banchetelor, într-un cuvânt, uitându-se oriunde mai puțin pe geam, adică în direcția în care tânjea cel mai tare să se uite. Ceilalți pasageri erau navetiști și câțiva curieri motorik* cu creierele lor de androizi burdușite cu informațiile necesare unor afaceri de care aveau să se ocupe în cine știe ce stație îndepărtată. Pe bancheta din fața lui Zen moțăiau îmbrățișați doi copii de bogătași, din K'mbussi sau Galaghast*, amatori de călătorii cu trenul, frumoși ca starurile din treideuri. Zen se gândi să le ia bagajele când avea să coboare, dar norocul lui era capricios în noaptea aceea, așa că se hotărî să nu riște.

Trenul se puse în mișcare atât de lin, că el de-abia observă. Deodată, luminile stației Ambersai rămaseră în urmă, duduitul motoarelor crescu, acompaniamentul roților se iuți. Zen îndrăzni

să arunce o privire pe fereastră. Mai întâi îi fu greu să deslușească ceva în confuzia provocată de reflexiile vagoanelor și de luminile orașului, care alunecau dincolo de geam. Apoi zări din nou drona. Ținea pasul cu trenul și din paletele rotoarelor îi țâșneau scântei în timp ce zumzăia la nivelul ferestrei, ațintindu-și asupra băiatului o întreagă armată de ochi multifațetați de păianjen și de camere de luat vederi și de cine mai știe ce.

Trenul se năpusti într-un tunel și el nu mai văzu nimic, cu excepția propriei sale siluete slăbănoage răsfrânte în geam, cu pomeții lați pâlpâind în lumina intermitentă de afară și cu ochii mari și goi ca ochii de pe aripile fluturilor-de-noapte.

Locomotiva acceleră. Vuietul crescu neîntrerupt până ce, cu un bang mut – un soi de *ne-bang* –, trenul se năpusti prin poarta-k* și totul deveni reconfortant de straniu.

Preț de o clipă smulsă timpului, Zen se află dincolo de granițele universului. Avu o senzație de cădere, deși nu mai exista niciun jos către care să cadă. Ceva care nu era tocmai lumină străluci prin ferestrele pustii...

Cu încă un ne-bang, trenul ieși din tunel, încetinind în timp ce se apropia de stație, așa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Pe această lume, lumina zilei strălucea din plin și gravitația era mai mică. Zen se tolăni pe banchetă, zâmbind larg. Își imagina drona întorcându-se înfrântă de la gura tunelului pustiu din Ambersai, la o mie de ani-lumină depărtare.

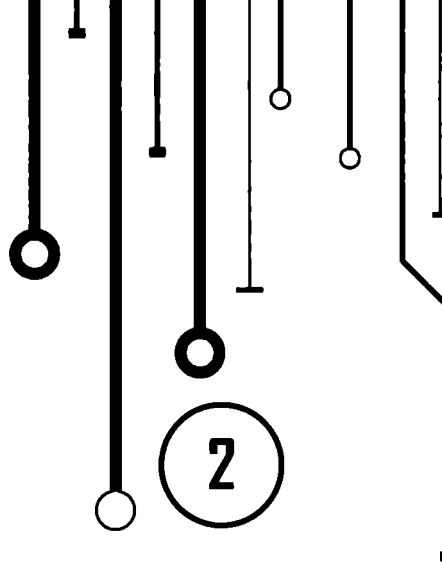

„K"-ul din poarta-k vine de la KH, care vine, la rândul său, de la *Kwisatz Haderech*[1], ceea ce înseamnă „scurtarea drumului" într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ*. Numai Gardienii* știu cum anume funcționează. Te urci într-un tren, trenul trece printr-o poartă-k și apoi cobori pe o altă planetă, unde soarele care strălucea deasupra ta cu o clipă în urmă este doar una dintre stelele îndepărtate de pe cer. Ți-ar putea lua zece mii de ani să parcurgi aceeași distanță cu o navă spațială, dar un tren-k efectuează un asemenea salt în doar câteva secunde. Nu poți să treci prin porțile-k la pas sau să conduci o mașină prin ele. Nici rachetele, gloanțele, raza unei lanterne sau undele radio nu pot face această traversare. Numai trenurile pot trece prin porți, bătrânele și înțeleptele trenuri ale imperiului, frumoase ca niște pești prădători, visându-și visele

[1] Combinație între *Kefitzat Haderech*, care în ebraică înseamnă „comprimarea drumului" (scurtarea sa prin mijloace magice) și *Kwisatz Haderach*, termen folosit în romanul SF *Dune* de Frank Herbert, unde desemnează un Mesia obținut prin manipulări genetice.

lor despre viteză și nemărginire în timp ce gonesc nebunește de la o lume la alta.

Majoritatea oamenilor nu își băteau capul cu asta. Cei mai mulți se deplasau de la un sistem solar la altul cu nepăsarea cu care ar fi călătorit între două districte ale aceluiași oraș. Zen însă era unul dintre cei pentru care magia încă nu se pierduse. În noaptea aceea, ca în atâtea nopți de până atunci, își ținu fața lipită de fereastră, privind lumile care îi apăreau dinaintea ochilor în clipele în care trenul ieșea din câte un tunel.

Ne-bang. Tarakat: hornuri râgâind vapori și niște luni imense suspendate pe cer. (Trenul trecu mai departe în viteză, fără să se oprească.) Ne-bang. Bucuria Verii: străzi albe suspendate deasupra unui golf, genul de loc în care cei ca Zen nu ar fi putut să aibă o casă decât în vis. Ne-bang. Colț: planete gazoase gigantice pe un cer ca peruzeaua, înclinându-și inelele ca și cum ar fi fost borurile largi ale unor pălării de vară. Colț avea o piață mare. Poate că data viitoare avea să vină aici, ca să nu riște arătându-și prea curând fața prin Ambersai. Sau poate că ar fi fost mai bine să se țină departe cu totul de kalea ferată pentru o vreme: la urma urmei, și acasă, în Cleave, se găseau destule lucruri de furat.

Dar știa că n-avea s-o facă. Sora lui, Myka, spunea despre el că era un „călător" – cu alte cuvinte, că avea nevoie de kalea ferată ca de un drog. Iar Zen îi dădea dreptate. Nu călătorea numai ca să fure; o făcea pentru că îi plăceau peisajul schimbător, bezna vuindă a tunelurilor și pâlpâirea porților. Și cel mai mult îi plăceau trenurile, mărețele locomotive, fiecare altfel decât celelalte, unele scorțoase, altele prietenoase, dar toate însuflețite de aceeași bucurie profundă pe care o simțea și el când călătorea pe șine.

Locomotivelor nu le păsa ce greutate cărau. Compartimente elegante de călători sau vagoane de marfă zgâriate, pentru ele era totuna. Nici de pasagerii lor nu prea se interesau, deși, în adâncul sufletului, erau niște romantice incurabile și auzeai adesea că ar fi ajutat cupluri fugare sau hoți chipeși. În schimb, când la bordul vreunui tren urca un criminal sau un bancher care o ștergea cu economiile altora, la prima oprire, locomotiva fluiera după autorități sau își asmuțea asupra ticălosului păianjenii de mentenanță...

Pe când Zen se gândea la toate acestea, Interstellar Express țâșni prin ultima poartă și lunga beznă a tunelului făcu loc unui depou feroviar cavernos. Vagoane de marfă, îngrămădite unele lângă altele, ca un oraș fără ferestre. Reflexii reci pe plăci de ceramică, numele stației alunecând prin dreptul geamurilor. Vocea blândă a trenului anunțând: „Cleave. Capătul liniei. Cleave. Toată lumea coboară." Când descinse pe peron, observă doi păianjeni de mentenanță târându-se pe acoperișurile vagoanelor. Vederea lor îl făcu să se întrebe dacă nu cumva drona îi transmisese trenului datele lui înainte ca acesta să părăsească Ambersaiul. Poate că avea să-l predea autorităților. Poate că Zen nu era suficient de chipeș sau de romantic. Poate că trenului îi părea rău de aurăreasa pe care o jefuise el. Continuându-și drumul de-a lungul peronului, își imagină roboții aceia cu multe picioare sărindu-i în cârcă. Sfâșiindu-l cu cleștii lor mecanici sau reținându-l pur și simplu până când aveau să apară autoritățile locale.

Dar nu făcură nici una, nici alta. Pur și simplu se lăsa copleșit de spaime, la fel ca mama lui. „Ar trebui să fiu atent să n-ajung ca ea", își zise. Știa unde te putea duce o imaginație prea bogată. Păianjenii își vedeau de munca lor, verificând cuplaje și acoperind

locurile unde vopseaua trenului se zgâriase, iar Zen trecu de bariere și părăsi stația în mijlocul unui mic grup de pasageri urmați de o turmă zorită de geamantane pe rotițe; niciunul nu părea prea încântat să coboare în Cleave.

Orașul în care trăia Zen era un șanț cu pereți abrupți, aproape verticali. Locuințele și fabricile din Cleave erau stivuite ca lăzile pe rafturi pe toată înălțimea pereților unui canion adânc de un kilometru și jumătate, aflat pe o lume măturată de furtuni, cu o singură poartă, numită Angkat. Nu era foarte mult spațiu, așa încât clădirile se cuibăreau pe orice fâșie de terasă disponibilă, oricât de îngustă, se agățau de pante și se înghesuiau pe podurile întinse deasupra abisului dintre pereții canionului: un hău înțesat de cabluri atârnânde și de panouri de neon suspendate, o prăpastie în care se adunau smogul și ploaia murdară, traversată de rotoarele vibrânde ale taxiurilor, ale feriboturilor aeriene și ale mijloacelor de transport corporatiste. Între clădirile înghesuite pe povârnișuri, o mie de cascade se prăbușeau spumegând ca să întâlnească râul undeva foarte jos, adăugându-și vuietele la variatele zgomote ce veneau dinspre zona industrială. Nu degeaba era Cleave cunoscut printre localnici ca Orașul Tunetului.

Zen avea doar zece ani standard când sosise aici împreună cu mama lui și cu Myka. Înainte locuiseră pe Santheraki, înainte de Santheraki, pe Qalat și înainte de Qalat nici nu-și mai amintea pe unde umblaseră: prea multe lumi, un amestec neclar de camere ieftine și de ceruri schimbătoare. Aveau obiceiul să părăsească un loc sau altul în grabă, ca să se pună la adăpost de oamenii despre care mama spunea că-i urmăreau. Dar cam pe când ajunseseră în

Cleave, Myka și Zen începuseră să-și dea seama că oamenii aceia erau numai coșmaruri scăpate din imaginația mamei, la fel ca „valurile de gânduri" pe care ea le vedea ieșind uneori din pereți și din ferestre. Așa că rămăseseră pe loc și o liniștiseră pe mama lor cât de bine putuseră. Myka își găsise de lucru într-o fabrică. Cât despre Zen, el fusese atras de căi mai ușoare de a face bani.

Și totuși, nu chiar atât de ușoare pe cât ar fi crezut. Urmărirea din Bazarul Ambersai îl tulburase. Ieșind din stație, încă mai simțea greutatea colierului furat trăgându-i haina într-o parte. I se părea că îi poartă ghinion. Dornic să se descotorosească de el, porni prin băltoacele de neon, însoțit de zgomotul alb al cascadelor, până ajunse pe strada unde își avea prăvălia Unchiul Gândaci.

Nu observă drona care îl urmărea, ațintindu-și camerele asupra lui prin ploaie, ceață și mulțime.

Unchiul Gândaci nu era, de fapt, unchiul nimănui. Tehnic vorbind, nici măcar nu era un „el". Era un călugăr-roi*, o colonie de gândaci mari și cafenii cocoțați pe o armătură cu o formă aproximativ umană, pe care și-o construiseră din bețe, sfoară și oase de pui. „Probabil sunt cu milioanele", își zise Zen în timp ce stătea în micuțul birou întunecos din spatele prăvăliei, ținând colierul la vedere. De sub sutana soioasă din pânză de sac a Unchiului Gândaci se auzi un foșnet. În umbra glugii se vedea o față cu textura unui cuib de viespi-de-hârtie[1] și aducând cu o lipie cu trei găuri în ea: doi ochi și o gură zdrențuită, în a căror beznă mișunau trupuri

[1] Specie de viespe care își face cuibul amestecând fibre vegetale și lemnoase cu saliva ei. Rezultatul este o substanță de consistența hârtiei.

lucioase de gândaci. Vocea care ieșea din gură era produsă de fricțiunea a o mie de picioruşe zimțate.

— O piesă frumoasă, Zen. Mai bună decât gunoaiele pe care mi le aduci de obicei.

Antene negre, lungi, se întinseră către Zen prin găurile măștii. Majoritatea călugărilor-roi își petreceau timpul călătorind pe kalea ferată în nesfârșite pelerinaje misterioase. Era ciudat să dai peste unul care ținea o prăvălie, dar Unchiul Gândaci se pricepea la afaceri: știa să se târguiască la fel de bine ca un om.

— Două sute, zumzăi el.

Asta însemna cu cel puțin o sută mai puțin decât sperase Zen, dar era obosit şi colierul nu îi mai plăcea. Așa că îl puse pe tejgheaua unsuroasă a Unchiului Gândaci, iar o mână rudimentară, făcută dintr-un umeraș răsucit și acoperit de insecte, se ivi de sub sutana aspră și îl luă.

Ieşi din prăvălie, numărând pe îndelete bancnotele imprimate cu videoportretul zâmbitor al împăratului. Apoi se îndreptă spre casă, simțindu-se așa cum se simțea de fiecare dată la sfârșitul unei tranzacții: ca și cum ar fi zburat liber pentru un timp și acum trebuia să revină în colivia lui.

Nu se gândi să se uite în spate. Nu văzu drona coborând din ceața luminată de neoane pe acoperișul Unchiului Gândaci. După o explozie de lumină și un zăngănit scurt care răzbătu din prăvălie, drona reapăru. Rămase afară, planând deasupra solului, până când se ivi o fată într-un impermeabil roșu, care își ridică privirea spre ea. Drona își reorientă rotoarele și porni pe urmele lui Zen, cu fata ținându-se după ea pe jos.

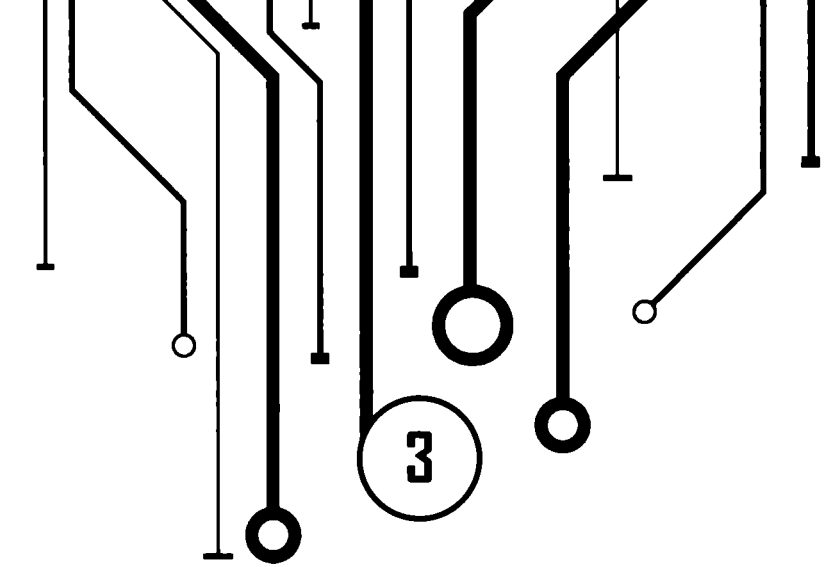

Familia Starling locuia în acel an pe strada Podului, într-un cartier ieftin, construit pe unul dintre lungile poduri suspendate din Cleave. Casele erau toate bioclădiri din baobab modificat genetic. Se ghemuiau una într-alta pe pod ca niște elefanți demoralizați care plănuiau să își ia zborul către alte țări, mai calde. Multe se sălbăticiseră: le crescuseră balcoane la nimereală sau le apăruseră mici excrescențe bulboase inutile. Familia lui Zen ocupa ultimul etaj al uneia dintre ele: câteva camere informe, care se deschideau pe neașteptate într-un coridor șerpuit. Locuiau acolo ca trei gândaci într-o scorbură. Ușa de la intrare era o bucată mare de plastic (fostul perete al unui container), imprimată cu sigla unei firme de utilaje de transport feroviar din Khoorsandi*.

Zen împinse ușa de plastic și intră. O lumină difuză, gălbuie cădea pe covoarele spălăcite și pe pereții parcă măcinați de vreo boală. Într-o vreme, sora lui, Myka, se străduise să înfrumusețeze locul. Făcuse curățenie zilnic și încercase felurite holotapete, astfel încât sufrageria să arate ca o plajă de pe Bucuria Verii sau ca o pajiște din Munții de Cleștar, asta dacă reușeai să ignori muzica

bhangra[1] pe care o ascultau vecinii și al cărei duduit se auzea prin podea. Dar pentru mama era totuna. Pe ea plajele sau pajiștile o înfricoșau la fel de tare ca pereții goi. Când Myka se apucase să muncească în ture suplimentare și nu mai avusese timp să se ocupe de gospodărie, Zen nu binevoise să îi preia el sarcinile. Farfuriile se adunau în chiuvetă, pervazurile erau presărate cu muște moarte, iar tapetele se deconectaseră cu mult timp în urmă.

Când intră, mama ridică spre el o privire speriată. Părul ei subțire și cărunt desena mâzgăleli nebunești de penel pe fundalul luminos al ferestrei din spate.

— Te-ai întors! Nu credeam c-o să te mai întorci. Am crezut că ți s-a întâmplat ceva...

— Mamă, tu așa crezi de fiecare dată. Așa spui și când mă duc pentru cinci minute la băcănie.

„Dar într-o zi chiar o să plec", își zise el în gând. Într-o zi, curând, avea să găsească atât curajul, cât și banii necesari ca să părăsească definitiv acest loc, luându-l pe Interstellar Express până la Nodul de Aur și chiar mai departe...

— Eram sigură că te-au prins, murmură mama lui. Oamenii ăia...

Se ivi și Myka din cămăruța ei, afișând încă salopeta cenușie și încruntătura morocănoasă cu care se prezenta în fiecare zi la lucru, în districtul industrial. Nu părea prea încântată să-și vadă fratele mai mic.

— Unde-ai fost?

---

[1] Gen muzical care combină muzica tradițională din Punjab, India, cu muzica pop occidentală.

— Ici și colo.

— Te-ai plimbat cu trenurile?

— Trenurile alea sunt și ele implicate în complot, o întrerupse mama. Și Gardienii la fel. Gardienii văd tot.

— La câte se petrec pe toate lumile, nu-și bat Gardienii capul să ne urmărească pe noi, zise Myka ostenită.

Nu semăna deloc cu el sora asta a lui. Sau poate soră vitregă: mama nu le spusese niciodată cine le era tatăl (sau tații) și nici ei nu o întrebaseră. Myka era voinică, mai înaltă decât Zen, lată în șolduri și în umeri, cu pielea mai închisă la culoare și cu un nor de păr negru care scuipa scântei furioase când își trecea pieptenele prin el. Știa ce făcea Zen în raitele lui prin porțile-k și nu îl aproba, dar nici nu refuza banii de la Unchiul Gândaci. Fără ei, nu și-ar fi putut permite să trăiască într-un loc nici pe jumătate la fel de plăcut ca strada Podului.

— I-a fost rău, zise Myka, hotărându-se să vorbească despre mama lor mai degrabă decât despre Zen și furtișagurile sale. Când am venit acasă tocmai făcea o criză...

— Ne-au găsit iarăși, spuse mama. Ne ascultă. Prin pereți.

— E în regulă, mamă, o alină fata cu blândețe.

Nu era blândă de felul ei. Era de obicei furioasă pe toți și pe toate: pe Zen, pe tovarășii de muncă, pe compania pentru care lucra, pe familiile corporatiste*, pe împărat, ba până și pe Gardieni. Luase parte la revoltele anti-moto și uneori Zen o descoperea citind încruntată broșuri ilegale și visând la rebeliune. Dar cu mama lor nu-și pierdea niciodată răbdarea.

— Ba nu e deloc în regulă! scânci mama. Ne urmăresc! Trebuie să plecăm de-aici!

— Nu ne urmăreşte nimeni, mamă.

Myka îşi puse cu duioşie o mână pe umărul ei, dar mama i-o îndepărtă, şuierând iritată.

Zen nu ştia cum de avea Myka atâta răbdare. Poate pentru că era mai mare decât el şi şi-o amintea pe mama lor din nişte vremuri în care încă îşi ţinea imaginaţia sub control, înainte ca oamenii să înceapă s-o urmărească, iar zidurile, s-o asculte. Mykăi îi era pur şi simplu milă de ea. Şi lui Zen îi era, dar se simţea mai ales furios. Furios din cauza felului în care nălucirile ei îi modelaseră lui viaţa. Toţi anii aceia în care îl făcuse să creadă în conspiraţii închipuite!

— Sunt afară chiar acum! se văicări ea. Ne spionează!

El se apropie de fereastră şi se uită afară prin celuloza înceţoşată care servea drept geam.

— Mamă, zise el, nu e nimeni...

Şi amuţi.

Privea podul de dedesubt, drumul îngust care se strecura printre cele două şiruri de bioclădiri. Forfotea de pietoni: lucrători din schimbul de zi, ca sora lui, târându-se acasă dinspre districtul industrial şi lucrători din schimbul de noapte mărşăluind în direcţia opusă, gata să intre în tură. Ricşe şi maşini maglev[1] îşi croiau drum prin şuvoiul de impermeabile ude, pălării şi umbrele. Iar pe partea cealaltă a străzii stătea neclintită fata cu haină roşie, uitându-se drept la el.

---

[1] Termen derivat din sintagma englezească *magnetic levitation*, desemnând un tren sau un alt tip de maşină care călătoreşte deasupra unor şine cu ajutorul unor magneţi care îi asigură sustentaţia şi propulsia. Asemenea trenuri există deja în anumite părţi ale lumii.

* * *

Chiar înainte ca un tren să pătrundă printr-o poartă-k se producea un moment de liniște, atât de scurt, încât numai adevărații kălători îl sesizau, când roțile treceau de pe liniile normale ale kăii ferate pe șinele stranii, lipsite de fricțiune, ce duceau dincolo de poartă. Asta simți Zen când o recunoscu pe fată: o tăcere cât o bătaie de inimă, după care se pomeni într-o lume nouă.

— ...Nimeni acolo, continuă el, încercând să nu lase teama să i se simtă în glas.

Se trase înapoi de la fereastră, deși nu credea că fata ar fi putut într-adevăr să-l vadă. Rămase cu privirea ațintită asupra ei. Cum îl urmărise până aici? Ar fi trebuit să fi părăsit Ambersaiul cu același tren ca el. Dar nu avea cum: n-o văzuse coborând în Cleave. Nu putea fi aceeași fată...

Deodată, ea își ridică fruntea și păru să se uite drept la el. Deși tot nu-i putea deslușI trăsăturile prin ploaie și în umbra glugii, acum Zen fu sigur că ea era.

„Vino cu mine", îi spusese ea.

Și știuse cum îl cheamă.

Deci cine era? Poliția? O asasină? „Probabil c-a trimis-o aurăreasa", își zise Zen. Dar nu prea avea logică. Nu furase decât un amărât de colier și, odată ce trecea cu el prin poarta-k, asigurarea ar fi acoperit paguba. Era însă singura explicație care îi venea în minte. Probabil că aurarii Ambersaiului începuseră să angajeze asasini care să-i urmărească pe toți cei care îi jefuiau.

Fata traversă strada către locuința lui.

Myka tocmai o întreba pe mama lor ceva despre cină. Când nu se simțea bine, mama lor credea că nu-și permit să cumpere de

mâncare și că apa și curentul puteau să se oprească în orice clipă. Nu voia să mănânce și nu-i lăsa nici pe alții. Myka, fără să își piardă cumpătul, o întrebă dacă ar putea să pregătească puțin curry verde. Zen nu știa cum să o avertizeze pe sora lui în legătură cu străina care îl urmărea fără ca mama să audă și să se sperie și mai rău.

Deodată zări o siluetă alunecând prin dreptul ferestrei. Dacă nu era drona care îl hărțuise în Ambersai, atunci era una identică.

Se aruncă la podea. Mama scoase un țipăt. În aceeași clipă, se auzi un ciocănit la ușa de plastic a apartamentului și o voce strigă:

— Zen Starling!

Zen se târî în patru labe de-a curmezișul camerei până în dormitorul lui strâmt, clătinând din cap când întâlni privirea Mykăi. Rămase în umbră, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, ca un copil care se joacă de-a v-ați ascunselea. O auzi pe mama sa scâncind, apoi ușa de la intrare deschizându-se.

— Nu-i aici, spuse Myka. Nu vezi c-o sperii?

Fata răspunse ceva, mult prea încet ca Zen s-o poată auzi, apoi Myka zise din nou, ieșindu-și din sărite:

— Nu-i aici! Pleacă! Aici, în Cleave, nu vrem d-ăștia ca tine!

Zen își roti ochii prin cameră. Patul era nefăcut și hainele zăceau împrăștiate. Păstrase câteva lucruri de când era mai mic: modele de trenuri și broșa pe care o furase de pe o tarabă de la Nodul McQue când avea șapte ani. Furtul broșei fusese un gest impulsiv, negândit, urmat de șase săptămâni de vinovăție și de griji. Dar când îi trecuseră remușcările, ajunsese la o concluzie din care își făcuse un principiu în viață: că era posibil să-ți însușești bunurile altora fără să fii prins.

Dar se părea că se înșelase. În cele din urmă, sosise momentul

să plătească. Auzea cum drona trecea huruind pe afară, dând ocol clădirii. Myka îi spunea din nou musafirei lor că Zen nu era acasă. Mânioasă și înspăimântată, mama striga și ea cuvinte pe care Zen nu le înțelegea.

Deasupra patului său era o fereastră, mânjită și tumefiată ca toate ferestrele apartamentului, dar suficient de mare ca să te poți strecura prin ea dacă erai disperat. Nu fusese concepută să se deschidă, dar se dovedi că era posibil, dacă o loveai suficient de tare. Se desprinse din cadru, ținându-se numai în câteva fire de fibră vegetală. Iute, înainte ca drona să dea un nou ocol, Zen se aruncă în pătratul umed al nopții, strecurându-și umerii și șoldurile prin ramă și rostogolindu-se pe panta acoperișului. Țiglele erau frunze modificate, groase și pieloase, suprapuse ca frunzele de anghinare. Apucă un cablu gros, se lăsă să alunece pe el până ajunse pe un acoperiș mai scund și apoi sări peste spațiul îngust care îl despărțea de clădirea alăturată. De acolo îi fu ușor să ajungă la unul dintre stâlpii podului și să coboare pe el, uitându-se tot timpul în sus, după dronă, dar nezărind-o nicăieri. Căzu pe plasa de microfibră întinsă sub pod pentru a capta gunoiul și pentru a-i prinde pe potențialii sinucigași și porni în patru labe, împleticindu-se, prin întunericul de sub carosabil și prin dungile de lumină ce se iveau printre zăbrelele grătarelor, croindu-și drum cu greutate pe lângă grămezi de cabluri slinoase și pe lângă rădăcinile târâtoare ale caselor. Dedesubtul lui zumzăiau autobuze aeriene și drone dolofane de livrări. Sub ele, pe fundul unui abis de ferestre luminate, râul Cleave își descărca furia asupra stâncilor.

Ajunse astfel la peretele canionului, merse un timp de-a lungul câtorva țevi mai groase de canalizare prinse de acesta și apoi coborî

pe terasa de dedesubt folosind drept scară ideogramele de neon ale unui restaurant. Chelnerii țipară la el, dar chelnerii erau ultima lui grijă. Ce puteau să-i facă? Să-l bată cu șervetele de să-i iasă untul? Cercetă cu privirea văzduhul aglomerat, uitându-se după dronă, și, cum nu o văzu, o zbughi către prăvălia Unchiului Gândaci.

În mod normal, Unchiul Gândaci era ultimul la care s-ar fi dus să ceară ajutor. Dar, în timp ce se legăna pe plasa de sub pod, Zen se gândise. Și ajunsese la concluzia că unica lui speranță era să răscumpere colierul și să îl returneze pe Ambersai împreună cu scuzele sale cele mai umile.

Când ajunse, prăvălia avea obloanele trase.

— Unchiu' Gândaci? zise el tare, dar nu din cale-afară de tare, ciocănind la ușa scorojită.

Ușa se dădu în lături și, la vederea prăvăliei înghesuite, Zen avu o presimțire sumbră.

Intră. Ploaia cădea în încăperea din dos, printr-o gaură largă din acoperiș, iar în băltoacele pe care le forma se răsfrângea pâlpâitul ferestrelor luminate ale unui tren în trecere. Unchiul Gândaci era și nu era acolo. Pe podea zăceau sutana lui de pânză aspră, masca de hârtie și câteva rămurele și sârme jalnice care făcuseră parte din eșafodajul lui uman. Sutana, podeaua, pereții și mobila erau acoperite de insecte. Multe dintre ele erau moarte: zdrobite sau carbonizate. Restul fojgăiau de colo colo, agitându-și antenele, sau zumzăiau ametite prin aerul care încă mai păstra mirosul încins și metalic al focurilor de armă trase de curând. Gândacii-călugăr deveneau inteligenți numai dacă se aglomerau în număr suficient, formând un călugăr-roi: împrăștiați, erau din nou doar niște insecte fără minte.

Asta era în sine destul de rău, dar, pe când se holba înmărmurit la priveliștea din odaie, Zen observă ceva încă și mai grav.

Colierul pe care îl furase se afla în continuare pe tejghea.

Deci nu despre colier era vorba. Miza era alta, dar care?

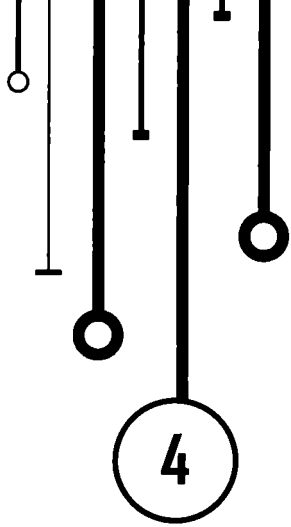

La plecare, se servi cu un impermeabil și cu o pălărie de pe cuierul cu haine second-hand de lângă ușă. Impermeabilul îi era prea mic și abia îi trecea de talie, dar pălăria i se potrivea. Îi trase în jos borul lat ca să-și ascundă fața și o luă în grabă pe străzi aglomerate, încercând să se piardă în mulțime. Convins că fata și drona erau pe urmele lui, încerca să le conducă departe de strada Podului, ca să le ferească de primejdii pe mama lui și pe Myka.

De fapt, tot ce voia era să plece din Cleave în siguranță. Avea de gând să sară într-un tren cu o destinație îndepărtată, să treacă în Chiba* pe Linia Spiralată, să schimbe pe Linia-O* la Kishinchand și să pună astfel jumătate de galaxie între el și urmăritorii săi înainte ca ei să își dea seama că părăsise orașul...

Dar cum să facă asta? Probabil că fata avea prieteni. Probabil că drona trimisă de ea să-l caute în Ambersai zumzăia chiar acum pe străzi. În mod sigur stația era supravegheată.

Îi trebuia un plan. Poposi într-o crăpătură din peretele canionului, umedă și năpădită de ferigi, unde holoimagini ale Gardienilor pâlpâiau ca niște năluci priponite deasupra unui șir de dataaltare.

Oameni se desprindeau în permanență din mulțime, oprindu-se dinaintea unuia sau a altuia dintre altare ca să încarce rugăciuni electronice. Omenirea visase dintotdeauna să aibă divinități care să vegheze asupra ei și să o călăuzească, iar Gardienii erau cei mai recenți și cei mai buni zei pe care îi inventase vreodată. Inteligențe artificiale create pe Bătrânul Pământ, nemuritoare și atotștiutoare ca zeii din vechile mituri. Gardienii fuseseră cei care deschiseseră porțile-k și ajutaseră familiile corporatiste să amplaseze liniile și stațiile Rețelei. În zilele de odinioară, se descărcaseră în trupuri clonate și umblaseră printre oameni. Acum preferau să fie în compania celor de seama lor, făpturi din informație pură răspândite în dataplutele din toate lumile, preocupate de gânduri prea ample și prea stranii pentru a fi pricepute de creierele umane. Zen era sigur că necazurile lui nu i-ar fi interesat.

Se hotărî să recurgă în schimb la ajutorul oamenilor. Fură niște căști de unică folosință din căruciorul unui vânzător ambulant și găsi un loc liniștit printre altare. Căștile erau un model ieftin, de plastic, dar își făceau treaba. Un terminal i se potrivi numai bine în spatele urechii, transmițându-i sunetul prin oasele craniului. Celălalt, lipit de tâmplă, îi descărca imagini direct în centrii vizuali. Deschise o conexiune cu datapluta din Cleave și o furtună de reclame țipătoare se suprapuse imediat peste imaginea străzii. Le alungă clipind din ochi și găsi un site de mesagerie.

Voia s-o sune pe Myka, dar era prea riscant. În mod sigur fata în roșu pândea asemenea mesaje. Atunci cui să i se adreseze?

Zen nu avea prieteni. Când se mutase din Santheraki, lăsase câțiva în urmă și nu se ostenise să-și mai facă alții. Necazul cu prietenii era că mai devreme sau mai târziu trebuia să le povestească

despre problemele mamei lui și despre viața lui de pe strada Podului, iar acestea erau triști pe care prefera să le păstreze secrete. De altfel, se potrivea și cu imaginea pe care și-o făcuse despre sine: hoțul solitar, calm ca o pisică vagaboandă, rătăcind pe străzi în miez de noapte. A, sigur, mai stătea de vorbă uneori cu puștanii pe care-i întâlnea la Clubul Stropi de Sânge, mai schimba câte o glumă cu ei, dar nu avea încredere că l-ar putea ajuta vreunul să iasă dintr-un asemenea bucluc.

Nu mai rămânea decât Flex. Flex era de fapt prietena Mykăi, dar poate că, de dragul ei, ar fi consimțit să-l ajute. Talentele lui Flex erau exact ce îi trebuia lui acum.

Cu mișcări rapide din ochi, tastă adresa ei pe o tastatură virtuală, care se retrase într-un colț al câmpului său vizual de îndată ce termină. Clipi ca să activeze comanda „numai audio". Iconul „conectare" păru să zăbovească în fața sa la nesfârșit.

— Da? se auzi în cele din urmă vocea lui Flex.

— Sunt fratele Mykăi, zise Zen, temându-se să-și pronunțe numele în caz că îl urmărea cineva în rețeaua de comunicații din Cleave. Am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Trebuie să iau un tren, dar nu pot să merg în stație.

— OK.

Flex nu părea să aibă nevoie de alte explicații.

— Ne întâlnim aici.

În căștile lui Zen fură transmise niște coordonate. Era vorba de Podul Bateriei. Îi mulțumi, își scoase căștile, le azvârli într-o rigolă și plecă în grabă.

* * *

În drum spre pod, se tot întreba dacă drona îi interceptase mesajele, dar, când ajunse acolo, singura persoană care îl aştepta era Flex. O siluetă scundă şi îndesată, cu pălăria de ploaie strălucind ca o ciupercă udă. Sub pălărie purta o căciulă cu apărătoare de urechi, iar dedesubt, nişte căşti improvizate, cu o lentilă mare, care îi ascundea ochiul drept.

Zen nu fusese niciodată sigur dacă fiinţa asta era băiat sau fată, dar cel mai adesea se gândea la Flex ca la o „ea". Chipul ei tuciuriu, banal şi hainele informe nu ofereau niciun indiciu, dar avea o bunătate ursuză care îi amintea băiatului de Myka. Trăia pe străzi undeva în zona furnalelor, dar uneori fabricile o chemau să le picteze vehiculele sau să le împodobească intrările cu fresce. Aşa o cunoscuse Myka.

În restul timpului, Flex era un *tagger*, unul dintre acei artişti vagabonzi cărora le plăcea să se strecoare în depouri ca să picteze vagoanele de marfă sau de pasageri aflate în aşteptare şi uneori chiar şi locomotivele. Păianjenii de mentenanţă curăţau cel mai adesea graffitiurile încă dinainte să se usuce vopseaua, dar, dacă lucrarea era reuşită, unele locomotive o păstrau şi o purtau cu mândrie în călătoriile lor prin porţile-k. Creaţiile lui Flex erau mai mult decât „reuşite". Zen nu ştia mare lucru despre artă, dar era de ajuns să se uite la ce picta Flex ca să îşi dea seama că aceasta iubea trenurile. Nu călătorise niciodată pe kalea ferată, dar picturile ei strălucitoare, din tuşe rapide, traversau galaxia. Animalele surprinse în salt şi straniile ei siluete de dansatori erau văzute de oameni din toate staţiile Reţelei, fresce mobile călătorind prin galaxie pe flancurile trenurilor recunoscătoare.

Dar pentru Zen, cel mai mult conta jocul de-a șoarecele și pisica pe care îl juca ea de atâta timp cu sistemele de securitate ale căii ferate, pentru că asta însemna că știa să ajungă la trenuri fără să treacă prin nicio stație.

— Unde mergi? îl întrebă ea.

— Oriunde, răspunse Zen. Cât mai departe.

— Myka mereu spunea c-o să dai de bucluc, mormăi Flex.

— Pentru asta și trăiesc, i-o întoarse Zen. Și oricum, tu pictezi pe trenuri. Ție ți-a tras Myka vreo săpuneală din pricina asta?

— Nu-i același lucru. Și eu nu-s frățiorul ei mai mic.

— Deci mă ajuți?

Flex încuviință din cap.

— Sigur. Myka mi-a salvat viața cândva. Îi sunt datoare.

Urcară o alee în trepte ce trecea prin spatele peretelui de spumă al unei cascade. De sus cobora către ei huruitul trenurilor de marfă. Zen se întrebă cum anume îi salvase soră-sa viața lui Flex și de ce nu pomenise niciodată despre asta. Dar districtele industriale erau periculoase, o știa toată lumea. Poate că acolo jos oamenii se salvau tot timpul unii pe alții...

La jumătatea scării, Flex se opri. Probabil trimisese un semnal cu ajutorul căștilor, căci în zidul care mărginea aleea se deschise o trapă ruginită. Îl împinse pe Zen prin ea și intră după el, aprinzând o lanternă când ușa se închise în urma lor.

— Aici era cândva o centrală electrică, zise ea. Deservea nu știu ce linie feroviară care a fost închisă. Ăsta-i unul dintre culoarele de acces. Duce în depoul vagoanelor de marfă din spatele stației Cleave.

Nu aveau mult de mers, dar pasajul era îngust și îmbâcsit. Din el se ramificau tot felul de culoare laterale întunecate, răsunând de

furia cascadei silite să se înghesuie prin canalele de scurgere de sub kalea ferată. La capătul său, trepte metalice ieșeau din peretele unui puț vertical, în vârful căruia se afla un alt chepeng. Zen scoase capul ca un popândău în spațiul pustiu, năpădit de buruieni, dintre două șine lucioase de kale ferată. Peroanele puternic luminate se aflau cinci sute de metri mai încolo, adăpostite de peretele canionului ca sub o streașină. În zona unde ieșise Zen la suprafață, șinele erau cufundate în beznă, cu excepția unui înger al stației care tocmai se destrăma, plutind ca un miraj supradimensionat în urma vreunui tren ce tocmai trecuse prin poartă.

— Ce aștepți? îl întrebă Flex de jos, din puț.

— E un înger al stației...

— Îngerii nu-ți fac niciun rău.

— Știu, zise Zen.

Erau însă ciudați, așa că se bucura să-l vadă pe acesta destrămându-se: îngerii nu rezistau prea mult la o asemenea distanță de o poartă. Se târî afară prin trapă și rămase locului un moment, uitându-se la peroane, fiindcă nu mai văzuse niciodată stația de kale ferată din unghiul acela. Flex ieși în spatele lui și porniră să traverseze șinele către niște vagoane de marfă garate pe linie moartă. Zen aproape că începea să savureze experiența. Undeva, departe de aici, avea să-și spună povestea în baruri și cafenele, dinaintea unor tâlhari mărunți. „Puseseră drone pe urmele mele, dar m-am strecurat pe kalea ferată și am sărit într-un tren cu o destinație îndepărtată..."

Vagoanele în așteptare, destinate toate transportului de minereuri, erau împodobite cu cheile încrucișate ce alcătuiau emblema familiei Prell* și cu o mulțime de graffitiuri aparținând unor artiști

nici pe departe la fel de buni ca Flex. Zen o zări cântărind desenele dintr-o privire și strâmbând din nas la vederea execuției nereușite.

— Trebuie să mă cațăr într-unul din astea? o întrebă el.

Flex clătină din cap.

— Aștepți aici până vine un tren de pasageri, sari pe acoperișul lui, călătorești așa până în stație și te strecori înăuntru când se deschid ușile.

— Dar trenul n-o să-și dea seama?

— Ba da, dar probabil că n-o să-i pese. Cunosc locomotivele care trec pe-aici. Majoritatea sunt de treabă. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să trimită un păianjen de mentenanță să vadă ce-i cu tine. Dacă se întâmplă, spune-i pur și simplu că ești un prieten de-al meu.

— Vine un tren, zise Zen.

Auzea trepidația unui motor, din ce în ce mai tare.

Flex își ridică privirea, iar lumina felinarelor căzu pe fețișoara ei aspră.

— Nu-i un tren, observă ea.

Avea dreptate. Șinele nu vibrau ca atunci când se apropia un tren. Orice ar fi fost, venea prin aer.

— O dronă! exclamă Zen și, în aceeași clipă, proiectoarele acesteia începură să măture șinele.

Flex dispăru, aruncându-i o privire alarmată și repezindu-se apoi într-un ungher întunecat din dosul vagoanelor. Zen dădu s-o urmeze, dar lumina îl prinse din urmă. Își văzu umbra proiectată pe peretele celui mai apropiat vagon, peste graffitiuri și embleme, perfect conturată, de parcă ar fi desenat-o Flex cu spray negru.

Privi îndărăt. Drona plutea în aer la câțiva metri distanță.

Probabil că îl văzuse urmând-o pe Flex în pasaj, descoperise unde aveau să iasă și zburase până acolo ca să-i aștepte. Își ațintise puzderia de camere asupra lui Zen, transmițându-i imaginea către fata în roșu sau către oricine o fi controlat-o.

— Bine! strigă el. Ce vrei?

Din învelișul dronei țâșniră scântei. Se răsuci prin aer. Zen auzi pârâituri și dangăte stridente. Se uită în stânga și în dreapta. Lumea alerga și striga. Străfulgerări de lumină dezvăluiră impermeabile cenușii. La început crezu că aceștia erau stăpânii dronei, veniți să-l înhațe, dar apoi își dădu seama că deschiseseră focul asupra ei. Drona încercă să se stabilizeze, însă fu lovită de un proiectil greu și se prăbuși, izbindu-se de șine. Urmă o strălucire albastră: sfârâmăturile zburau pe lângă el ca niște lilieci. Fu înșfăcat de niște mâini străine. Lumina lanternelor îl orbea. Impermeabilele cenușii țipau la el, dar explozia dronei îl asurzise. Începură să-l împrâncească înspre stație de-a lungul potecii de ceramică dintre șine.

Trenul care tocmai sosise în Cleave nu era un tren de pasageri. În primul rând, nu avea vagoane, ci numai o locomotivă lungă, cu două capete, neagră, încă fumegând în urma trecerii prin poarta-k. Hărmălaia pe care o făcea mulțimea de gură-cască de la capătul peronului se amplificase – și avea și de ce, își zise Zen. În alte circumstanțe ar fi fost și el acolo, printre ei, luptându-se să arunce o privire. Pentru că acest tren era ceva descins din treideuri. O mașinărie masivă, brutală, cu coarne și solzi ca de dinozaur, plină de turele de mitraliere și de rachete, cu emblema Imperiului Rețelei imprimată pe flancuri.

Ce căuta în Cleave un tren de război?

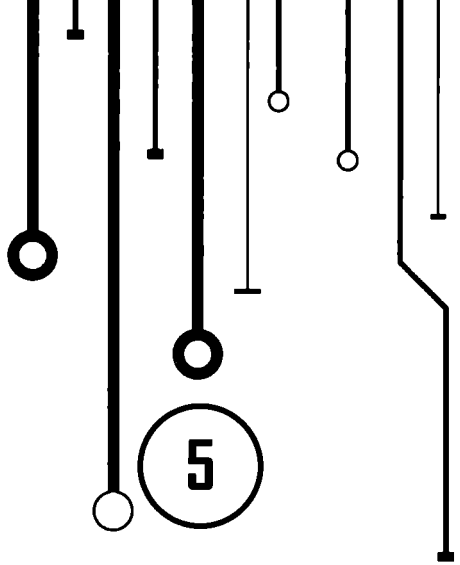

Trupul uriaș al locomotivei negre îl ascunse pe Zen de privitorii de pe peron în timp ce era îmbrâncit de-a lungul șinelor și apoi săltat ca o boccea pe scări și pe ușa deschisă. Era furios, confuz și, în sinea lui, puțin înfricoșat, dar kălătorul din el tot se simțea încântat să se afle într-un asemenea tren.

Fu dus într-o cabină albă, cu ecrane pe pereți, acolo unde un vagon obișnuit ar fi avut ferestre. Majoritatea ecranelor erau în stand-by, afișând emblema imperială – zigzagul unui fulger scânteind peste două linii paralele. „Deci tipii ăștia-s de la Forța Feroviară*", își zise Zen. Albaștri, așa li se spunea, din cauza armurii din aliaj de grafen pe care o purtau în luptă. Numai că de obicei Forța Feroviară nu prea era interesată de ceea ce se petrecea pe liniile secundare, cu excepția cazului în care avea loc o rebeliune sau ceva de aceeași anvergură. În mod sigur nu era treaba ei să vâneze pungași mărunți.

— Numele? îl întrebă cineva.

— Zen Starling.

Un bărbat stătea în picioare privindu-l, cu capul chel scânteind în lumina ecranelor ca o măciulie din abanos bine șlefuită. Avea o

față ca o schijă neagră, cu trăsături ascuțite și aspre și cu o cicatrice subțire, care îi trăgea în jos un colț al gurii. Nu prea mai vedeai cicatrice în zilele astea: orice *bodyshop* de doi bani dintr-o alee dosnică putea să ți le șteargă. Dacă oamenii le păstrau, asta însemna de obicei că erau inși cu care nu voiai să ai de-a face.

— Ce vreți de la mine? strigă Zen. N-am făcut nimic. Eu doar...

— Te sfătuiesc să nu mă faci să-mi irosesc timpul cu tine, îl întrerupse bărbatul de la Forța Feroviară. Unde-i Raven?

Zen se uită la el nedumerit.

— E vorba despre colier? Fata aia e dintre ai tăi?

— Nu-i vorba despre niciun colier, zise bărbatul. Unde-i Raven?

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse Zen sfidător.

Bărbatul își îndreptă privirea spre altcineva.

— Poate că încă n-a intrat în legătură cu el. Ați aflat ceva de la drona aia?

— S-a prăjit, răspunse unul dintre ceilalți. Îmi pare rău, căpitane Malik. S-a autodistrus înainte să putem obține ceva de la ea.

Căpitanul Malik zâmbi cu răceală.

— Raven își ascunde bine urmele.

— Cine-i Raven ăsta? se băgă Zen în vorbă.

Pe ecranele din spatele lui Malik apăru un chip palid, făcut parcă numai din unghiuri. Rareori vedeai ten alb în Rețea, unde majoritatea oamenilor aveau pielea în diverse nuanțe de cafeniu. Zen și-ar fi amintit o față ca asta.

— Nu știu cine e, zise el.

— Ei bine, el știe cine ești tu, spuse Malik. Motorikul lui te-a contactat în noaptea asta, în Ambersai.

Pe ecrane apărură acum fotografii din Ambersai, imagini

albăstrui cu purici, extrase din filmările camerelor de securitate. Îl arătau pe Zen deplasându-se printre tarabe și, în spatele lui, în mulțime, era fata cu impermeabilul roșu. Se părea că îl urmărise vreme de câteva minute înainte să încerce să-l abordeze lângă tejgheaua aurăresei. Descoperirea îl neliniști pe Zen, pentru că de obicei instinctele îl avertizau când era supravegheat sau urmărit și de data asta nu simțise nimic. Deci străina nu era decât un moto? Dintr-un motiv sau altul, se simți dezamăgit.

— N-am vorbit cu ea. Mi-a tăiat calea, atâta tot.

— Te-a ajutat să scapi cu colierul ăla.

— Nu m-a ajutat. A încercat să mă oprească. Nu-i de-a voastră?

— Nu, zise Malik. Am încercat s-o urmărim, dar a scăpat. Așa că ți-am luat ție urma și ne-am ținut după tine până aici, în Cleave. Ce vrea Raven de la tine, Zen Starling?

Zen ridică din umeri. Nu știa. Până în noaptea aceasta, nimeni nu se interesase prea mult de el.

— V-am zis că nu cunosc niciun Raven.

— O să vedem noi, zise Malik. Datascafandrul* meu îți verifică profilul. Domnule Nikopol? se adresă el insului de alături, care avea ochii ascunși de viziera unei căști complicate.

Bărbatul zâmbi. Era un om mărunțel, îngrijit, mândru de munca lui. Scafandrii erau o castă specială, care nu se temea să se delogheze de la dataplutele sigure, apărate de *firewall*-uri, și să navigheze pe curenții informatici din străfundurile Mării de Date*. Puteai găsi orice acolo, atâta timp cât erai suficient de inteligent ca să te descurci cu creaturile ce trăiau în adâncuri.

— Zen are o soră care lucrează la rafinării, spuse el. Și o mamă cu probleme mintale. Tatăl nu figurează nicăieri. Stația natală nu e

înregistrată. Adresa curentă nu e înregistrată. Înainte să locuiască în bomba asta, Starlingii au locuit în Santheraki – altă bombă. Iar înainte de asta...

Malik îl opri cu un gest.

— Nu pricep, Zen. Ești exact la fel ca atâția alți potlogari de pe linia asta. Ce treabă are Raven cu un terchea-berchea ca tine?

Zen dădu să-i spună că nu știe, dar deodată se pierdu cu firea.

— N-aveai niciun drept să mă târăști aici! Dacă îi vrei pe Raven și pe motoul lui, de ce nu-i cauți? Ea e aici, în Cleave! Drona ei l-a împușcat pe Unchiu' Gândaci!

— Imposibil, zise Nikopol. N-a mai fost niciun tren dinspre Ambersai după cel cu care a sosit puștiul ăsta, și ea nu se afla în niciun vagon.

Malik însă nu părea să creadă că este chiar imposibil. Părea să creadă că e interesant.

— Unde? întrebă el. Unde ai văzut-o?

Zen fu cât pe ce să spună: „A fost la mine acasă", dar se opri. Nu voia ca Albaștrii să dea buzna peste Myka și mama lui, cu întrebările și dronele lor. Mama ar fi crezut că toate coșmarurile ei au devenit realitate.

Malik se sătură să mai aștepte un răspuns.

— Faisa, du-l în spate, i se adresă el unei femei. Dă-i o doză. O să-l iau din nou la întrebări când își face drogul efectul.

Se referea la serul adevărului. Zen auzise de el. O injecție era suficientă ca să te facă să torni tot ce știai. Se zbătu, dar Faisa și camarazii ei erau niște zdrahoni. Îl târâră pe lângă Malik, de-a lungul unui coridor îngust, până într-o cabină albastră, strâmtă ca o cămară, cu un raft pe post de pat. El continua să se zbată. Simțea

trenul deșteptându-se, motoarele pornind. Pe ferestruica murdară a cabinei zări coloanele care sprijineau bolta stației trecând leneș pe lângă el și blițurile căștilor privitorilor care făceau ultimele fotografii cu misteriosul tren.

— Unde mergem? strigă el.

— Înapoi pe linie, răspunse unul dintre oamenii lui Malik. Nu are rost să rămânem. Acum Raven n-o să se mai arate pe-aici.

Femeia cu numele de Faisa tocmai deschidea o cutie de plastic. Trenul prinse viteză și fereastra se înnegri: erau într-un tunel, îndreptându-se către poarta-k din Cleave. Faisa potrivi un tub cu un lichid limpede într-un injector.

— Asta te va ajuta să te concentrezi să găsești răspunsurile de care are nevoie căpitanul Malik.

Luminile se stinseră. Zgomotul motoarelor se opri, la rândul lui. Trenul încetinea. Nu putea fi intenționat, pentru că trenurile ar fi trebuit să accelereze pe măsură ce se apropiau de porțile-k.

— O, pe toți Gardienii! izbucni bărbatul care îl imobiliza pe Zen.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Faisa.

Nici Zen nu știa, dar recunoștea o ocazie bună când se ivea. Începu să dea din picioare, sperând să nimerească siluetele întunecate de lângă el. Reuși să lovească pe cineva cu botul cizmei. Se auzi o înjurătură. Niște mâini vânjoase îl smuciră, frământându-i carnea.

— Drogheaz㠖l! strigă bărbatul care îl maltrata, aproape lipit de el, cu răsuflarea mirosind a bere de Ambersai.

Urmă o nouă încăierare, după care se auziră șuieratul ca de cobră al injectorului și un țipăt.

— Nu pe mine!

— Scuze! Scuze!

— Unde este?

O învălmășeală de trupuri și de mâini. Cineva căzu. Zen se furișă prin întuneric, reușind să treacă pe lângă ceilalți, bâjbâi după ușă, o găsi și se împletici afară, pe coridor, taman în clipa în care se aprindea lumina de urgență, chioară și roșiatică. Trânti ușa înainte ca temnicerii săi să-și dea seama că nu mai era acolo. În aer se simțea miros de fum. Motoarele trenului scânceau și sughițau de parcă tot ar fi încercat să se repornească și ceva le-ar fi împiedicat. Ușa care ducea către cabina centrală a lui Malik se deschidea și se închidea cu un șuierat prelung, ca de exasperare. Uitându-se prin deschizătura ei, Zen zări pâlpâitul ecranelor acoperite de purici. În lumina lor palidă, Malik se lupta cu Nikopol, care se zvârcolea pe scaun, cu sângele bolborosindu-i din nări. Căpitanul îi simți prezența. Își ridică privirea, dar, până să apuce să spună ceva, ușa scoase un ultim șuierat și se închise, încuindu-se.

Zen porni în direcția opusă. În celălalt capăt al culoarului se afla o ușă marcată cu simbolurile ieșirii de incendiu. Se grăbi către ea, sperând că nu era încuiată.

Nu era. Chiar când întindea mâna să apuce mânerul, ușa se deschise.

— Zen Starling?

Fata cu haină roșie se afla pe șine. Își dăduse gluga la o parte și băiatul văzu că Malik avea dreptate: nu era o fată în carne și oase, ci doar un motorik, o păpușă de sârmă, un android.

Ea își înclină capul într-o parte și îi zâmbi.

— Ce palpitant! Sper că n-ai de gând să fugi iarăși. N-ai de ce. Sunt de partea ta. Mă cheamă Nova.

În timp ce Zen încă mai încerca să înțeleagă dacă avea sau nu o halucinație, fata se întinse spre el, îl apucă de mână și-l trase afară din trenul lui Malik, în bezna răcoroasă a tunelului.

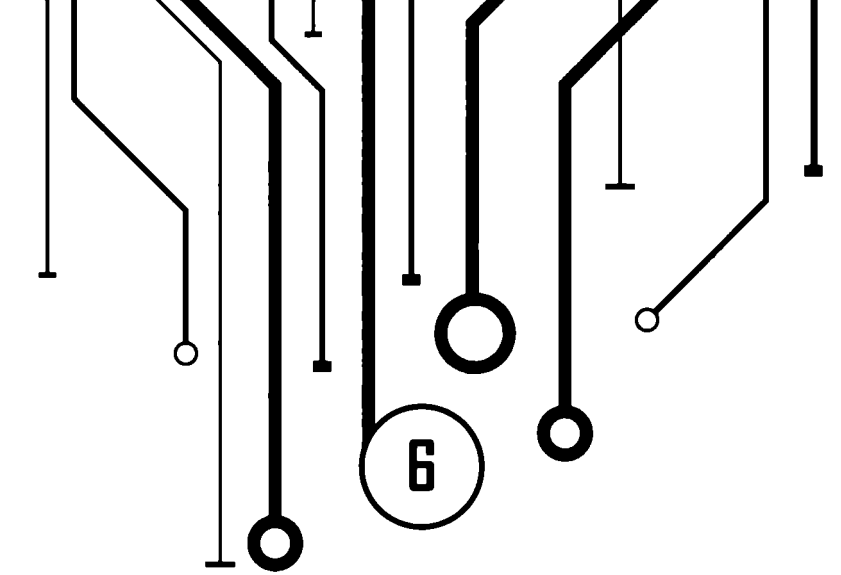

Își eliberă mâna cu o smucitură și rămase pe șine, privind trenul distrus. Silueta mătăhăloasă și neînsuflețită a acestuia se desena în lumina slabă a tunelului. Motoarele gâfâiau, scânceau și se opreau, gâfâiau, scânceau și se opreau. Din când în când, se zgâlțâia ușor, ca și cum pe dinăuntrul său oamenii ar fi alergat de colo colo.

— Haide! zise Nova. Ne așteaptă Fox!

— Fox?

— Trenul lui Raven. Thought Fox.[1] Vino!

Nu se purta ca un motorik. Nu tu plecăciuni, nu tu zâmbet presetat, doar un surâs rapid în timp ce îi întorcea spatele pornind de-a lungul tunelului, o umbră în bezna albăstruie. Zen porni după ea. Să nu ai încredere niciodată într-un moto, așa i-ar fi zis Myka, dar lui nu i se părea că avea de ales. Fie mergea cu ea, fie urca din nou în tren, iar păpușa de sârmă părea mai prietenoasă decât Malik.

[1] În traducere, Vulpea din Gând; *The Thought Fox* este titlul unui poem de Ted Hughes (1930-1998), poet și prozator britanic.

— Dacă ai fi venit cu mine în Ambersai, te-ai fi scutit de o grămadă de necazuri, îl mustră ea.

— Drona ta l-a împușcat pe Unchiu' Gândaci.

Ea îl privi peste umăr.

— Of, îmi pare rău. Era drona lui Thought Fox și câteodată Thought Fox... se lasă purtat de val. Oricum, călugărul-roi nu-i mort. E doar niţeluș împrăștiat. O să se adune el la un moment dat.

— Dar Myka și mama? întrebă el. Sunt bine?

— O, da! făcu Nova, oprindu-se și privindu-l în ochi. Nu l-aș lăsa pe Thought Fox să le facă rău. Sunt însă convinsă că surorii tale i-ar fi plăcut să-mi facă rău mie. Mereu e așa furioasă?

— Mykăi nu-i plac motorikșii.

— Mi-a spus *putala*, se plânse Nova. A fost foarte nepoliticos din partea ei.

Putala însemna „manechin" sau cam așa ceva într-una dintre limbile vorbite pe Bătrânul Pământ.[1] Zen zâmbi cu gura până la urechi, imaginându-și cum trebuie să fi scuipat sora lui cuvântul.

Între timp, Nova se întorsese către peretele tunelului. Zen nu-și dădu seama ce anume făcea ea, dar auzi sunetul unei uși deschizându-se și apoi un curent de aer stătut îi mângâie obrazul. O urmă într-un culoar îngust, cu podele și pereți de ceramică. Pe plafonul jos se aprinseră lumini și ușa se închise în urma lor cu un șuierat. Motorikul îl privi peste umăr cu ceea ce părea să fie un zâmbet încurajator. Avea soiul acela de față ieftină, universală, pe care o mai văzuse și la alții de felul ei: ochii prea mari și prea depărtați, gura prea largă. Dar pe obraji și pe nasul ei mic și drept

[1] În limba hindi.

se vedea o spuzeală de pistrui. Cine mai pomenise un moto cu pistrui?

Înaintară. Podeaua începu să coboare în pantă, iar tunelul coti. Pereții nu mai erau din ceramică simplă, pătată de apă, ci acoperiți cu mii de plăci de faianță. Lui Zen locul îi era întrucâtva cunoscut. O clipă mai târziu, pătrunseră amândoi într-o sală imensă, întunecoasă și atunci el înțelese de ce.

Era o stație de kale ferată.

Se răsuci, încercând să-și dea seama în ce parte a gării Cleave se afla și de ce era atât de liniște. Treptat, își dădu seama că încăperea nu era nicidecum o parte a gării Cleave. Tavanul boltit unde se cuibăreau umbrele, ceasul stricat și prăvăliile cu fațade acoperite de obloane, sala largă, plină de praf și de găinați, unde șiruri de scaune goale stăteau cu fața către un tabel de plecări învăluit în pânze de păianjen... Era într-adevăr o stație, dar nu stația Cleave. Era alta, ascunsă în măruntaiele canionului. Numele îi era scris pe perete cu litere enorme: CLEAVE-B.

— Imposibil.

Vocea lui răsună în sala subterană și făcu niște creaturi mici și nevăzute să o rupă la fugă, căutându-și adăpost în grămezile de gunoi din colțuri.

— Cleave e o lume cu o singură poartă. N-are decât o linie de sosire.

— Astăzi așa e, se arătă de acord motorikul cel ciudat. Dar odinioară au fost două.

— N-am auzit niciodată de Cleave-B. Nu e pe hărțile Rețelei...

— Nu, acum nu mai este. Linia de aici duce către o poartă-k aflată sub Munții Ferăstrăului. Dar poarta aia face legătura numai

cu Colț și poți să ajungi pe Colț mult mai repede din gara principală din Cleave. Locul ăsta a fost închis acum cincizeci de ani.

Băiatului nu îi veni greu să o creadă. Cincizeci de ani de praf și gunoaie zăceau sub tălpile cizmelor lui. Timp de cincizeci de ani, apa se infiltrase și pătase faianța, desenând cruste și stalactite pe fațadele cafenelelor și ale sălilor de așteptare. Zidurile erau tapetate cu reclame decolorate la băuturi și treideuri de care nu auzise în viața lui. Peste tot era imprimată sigla unei corporații al cărei nume nu îi spunea nimic: Sirius Trans-Galactic. Vechituri. Antichități. Lucruri de valoare. Colecționarii plăteau bani frumoși pentru suvenirele legate de kalea ferată.

Dar Zen știa că ar fi fost mult prea meschin din partea lui să se gândească la acest loc în termeni de suvenire. O întreagă stație uitată! Era incredibil! Cu siguranță se găseau moduri mai bune de a profita de situație decât demontând accesoriile și vânzându-le în Bazarul Ambersai.

O urmă pe Nova printr-o arcadă și ieșiră pe un peron. Dincolo de acesta se mai aflau și alte peroane, cu șinele sclipind în penumbra dintre ele. Cleave-B fusese cândva un adevărat furnicar. Zen se întrebă cum de nu auzise niciodată de ea, dar în Cleave memoria era scurtă. Oamenii treceau pe aici pentru munci sezoniere, câștigând cât puteau și plecând mai departe. Nu zăboveau prin zonă ca să afle istoria locală. Flex spusese ceva despre o linie abandonată, își aminti el. Poate chiar trecuse pe aici. Dar Flex nu vorbea prea mult cu nimeni.

Traversară o pasarelă, pe lângă ecrane care odinioară anunțau orele de plecare și destinațiile trenurilor. Frunze uscate le trosneau sub pași. Lumini anemice se aprindeau la trecerea lor, cu bateriile

pe sfârșite. Sub pasarelă, Zen zări trenuri. O veche locomotivă Foss și încă două, dar nu mai reuși să deslușească din ce model. Trenuri moarte într-o stație moartă...

Dar nu, nu erau moarte toate. Dinspre unul venea lumină, revărsându-se printre panourile obloanelor de la ferestrele vagoanelor și prin gurile de aerisire ca niște branhii de rechin de pe flancurile locomotivei. Zen îi auzi torsul vag, în așteptare, în timp ce Nova îl conducea pe scările ce duceau spre peron. Locomotiva era o felie aerodinamică de beznă, acoperită de cifre și litere misterioase, brodată cu nituri, guri de eșapament și lagăre pentru roțile motoare. Adânc înăuntrul său, un motor imens mergea în gol, bătând ca o inimă.

În urma ei erau trei vagoane cu etaj, mari și cu o arhitectură complicată, dar vechi: soiul de vagoane pe care Zen le văzuse numai în treideurile istorice.

— Fox? zise Nova, iar glasul ei răsună de-a lungul peronului. O să mai luăm un pasager.

Trenul nu schiță nicio mișcare, dar un păianjen de mentenanță se târî afară printr-o trapă din carcasa acestuia și își ațintì camerele asupra lui Zen. Ușa unuia dintre vagoane glisă în lături și curentul făcu frunzele uscate să se împrăștie pe peron, șoptind și scrâșnind. Zen era prea cufundat în venerația lui de kălător față de acest tren straniu ca să se întrebe cum de ajunseseră frunzele sub pământ.

— Fă cunoștință cu Thought Fox, zise Nova.

Bătu cu o palmă caroseria imensei locomotive, iar cu cealaltă mână îl îndemnă pe Zen să urce în primul vagon. Atinse și el locomotiva. Își trecu ușor vârfurile degetelor peste ceramica veche, cu muchii și plăci ca ale unei carapace de țestoasă.

— E o frumusețe!

Locomotiva scoase un sunet. Era doar lichidul de răcire care circula în camera motoarelor, dar suna ca un mârâit amenințător. Zen își retrase mâna și aruncă o privire în cel dintâi vagon. Văzu lux și lumină artificială, ca într-o reclamă. Nici urmă de banchete sau de plase pentru bagaje. Era – cum se spune? – un vagon oficial. De tipul celor în care călătoreau membrii de seamă ai familiilor corporatiste; o sufragerie interstelară somptuoasă, pe roți. Totul părea vechi: oglinzi prăfuite, poleială coclită, pielea fotoliilor adânci crăpată și decolorată. Era un vagon ponosit, dar se vedea că fusese elegant cândva: avea o ponoseală de magazin de antichități, nu ponoseala ternă a vieții de zi cu zi cu care era obișnuit Zen.

În mijlocul acestui decor, zâmbindu-i, se afla bărbatul din fotografiile lui Malik: aceeași față suptă, același costum negru, demodat, aceleași mâini prelungi și aceeași privire calmă. Luminile vagonului străluceau pe părul lui blond. Era atât de palid și stătea atât de țeapăn, încât arăta el însuși ca o fotografie, ca un ins încremenit în strălucirea unui bliț.

— Bine ai venit, Zen, îl întâmpină el. Sperasem să pun mâna pe tine în Ambersai. Nu voiam ca Yanvar Malik să dea de mama sau de sora ta. Dar nu-ți face griji, n-o să le facă neplăceri. Autoritățile de la Forța Feroviară n-o să-l lase să-și urmeze în continuare obsesia, nu după ce asta i-a costat un tren.

— Ce obsesie? întrebă Zen.

— Eu.

Raven își împreună degetele sub bărbie și zâmbi. Nova urcă în vagon și privi peste umăr, zâmbind la rândul ei și întinzând brațul ca să-l invite pe Zen înăuntru.

Un soi de instinct al străzii îl îmboldea pe Zen să se răsucească pe călcâie și să o ia la fugă. Fu totuși prudent și se hotărî să nu îl ia în seamă. Instinctele nu erau întotdeauna întemeiate. La urma urmei, Raven îl învinsese pe Malik. Doborâse trenul de război. Era puternic. Zen nu știa ce punea la cale, de ce avea nevoie de o stație ascunsă și de un tren secret, dar voia și el să fie părtaș.

Nu luă mâna Novei: nu-i plăcea atingerea ei, pielea aceea sintetică atât de asemănătoare la pipăit cu cea reală. Dar urcă în tren, iar Thought Fox închise ușile în urma sa.

Vagonul fusese crescut din lemn-viu, cu becuri argintii, bioluminescente, instalate în mănunchiuri pe tavanul boltit. Era ca și cum s-ar fi aflat în interiorul unei imense coji de nucă. Muzica răsuna din difuzoare ascunse. Valuri de armonie, voci joase, cântând într-o limbă pe care Zen nu o cunoștea. Muzică de demult într-un tren de demult. Nova dispăru într-un alt vagon sau compartiment. Fata îi dădea fiori lui Zen, dar îi păru rău s-o vadă plecând. Raven era și mai înspăimântător decât ea.

Acesta se ridică de pe scaun. Era înalt și subțire și ceva era straniu în înfățișarea lui, ca și cum ar fi fost cioplit în piatră rece și albă de un sculptor care nu prea înțelegea anatomia omenească. Pocni din degete și în fața sa apăru o hartă holografică.

— Știi ce-i asta, Zen?

— Sigur că știu.

Era aceeași hartă feroviară pe care o vedeai în fiecare stație de kale ferată, cu linii intersectându-se și ramificându-se pentru a forma o masă tridimensională ca un coral strălucitor.

— E Rețeaua.

Raven zâmbi.

— Când eram băiat, i se spunea *Kilopylae*. Înseamnă „cele o mie de porți" într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ.[1] Ăsta era vechiul ei nume, numele pe care i l-au dat Gardienii. Se pare că acum a căzut în desuetudine.

— Pentru că nu e adevărat, zise Zen. Nu sunt o mie de porți-k. Sunt nouă sute șaizeci și patru.

Toată lumea știa asta. Poate că Gardienii plănuiseră să construiască o mie de porți, dar se dovedise că exista un număr limitat de găuri pe care le puteau deschide în continuumul spațiu-timp înainte ca acesta să se destrame ca un șomoiog. Se opriseră după nouă sute șaizeci și patru de porți, spunând că, dacă mai construiau vreuna, ar fi deranjat nu știu ce simetrie și ar fi destabilizat întreaga Rețea.

— Da, zise Raven. Nouă sute șaizeci și patru de porți. Dintre care treizeci sunt scoase din uz, pentru că familiile corporatiste s-au hotărât că nu-i rentabil să mai țină stațiile deschise...

Mări o parte a hărții cu un gest rapid al mâinii sale subțiri și, printre magistralele multicolore, ramificate, Zen zări una pe care nu o recunoscu. Era o linie trandafirie, ce începea pe Sirius și străbătea în zigzag centrul Rețelei până la o stație periferică numită Desdemor.

— Ai auzit de Linia Steaua Câinelui*? îl întrebă Raven. Nu? Nu mă miră. Cândva era foarte circulată, dar planetele industriale între care făcea legătura au fost secătuite, iar în toate lumile importante pe care le deservea poți ajunge acum mai ușor folosind alte rute. Familia corporatistă care a deținut-o a dat faliment și magistrala a

[1] În greaca veche.

fost închisă cu mult timp în urmă. Dar șinele sunt în continuare la locul lor. Și încă se mai găsește combustibil într-unele dintre vechile depozite. Suficient cât să-l țină pe Thought Fox în mișcare.

— Și ce legătură au treburile astea cu mine? îl întrerupse Zen, iritat de faptul că Raven îi dădea lecții ca unui școlar. De ce te caută Albaștrii? Ești și tu un hoț, la fel ca mine?

Raven zâmbi larg.

— Prefer să mă consider un luptător pentru libertate.

— Ai trimis-o pe fata aia pe urmele mele. Pe moto aia.

Raven zâmbi calm. „Nu e un om în care să ai încredere", conchise Zen. „Dar nu-i nici omul pe care să-l jignești."

— Deci ce vrei de la mine? întrebă el.

— O să-ți spun pe drum.

— Pe drum încotro? făcu Zen, dar chiar în clipa aceea își pierdu echilibrul și fu trântit într-un fotoliu; pentru că Thought Fox se pusese în mișcare.

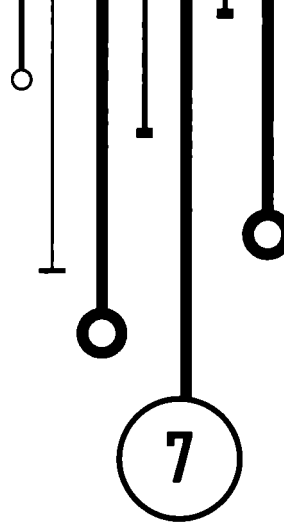

— Hei! strigă el în timp ce Thought Fox îl purta prin tuneluri de mult uitate. Unde mă duci?

— Departe de Cleave, zise calm Raven. Forța Feroviară o să turbeze când o să afle ce i-am făcut trenului de război. Dacă rămâi în Cleave, o să dea vina pe tine. Crede-mă, o să-ți fie mai bine cu mine.

Asta nu era greu de crezut. Fotoliul în care aterizase Zen era din lemn-viu și atât de confortabil, încât băiatul avea senzația că fusese crescut acolo special pentru el. De unde stătea, se uita la Raven, care umbla de colo colo, nestingherit de tangajul trenului, deschizând chepenguri invizibile din pereți și scoțând sticle și pahare. Dincolo de ferestre, tunelurile se perindau unul după altul în viteză, întrerupându-se uneori suficient cât să zărești, într-o străfulgerare, interiorul cavernos al vreunui depou abandonat. În compartiment se auzea o muzică melancolică.

— Ăsta-i trenul tău? întrebă Zen.

— Thought Fox e ultimul din linia C12 Zodiak, îl lămuri Raven.

— Uau!

Zen auzise despre trenurile acestea. Erau unele dintre cele mai iuți și mai frumoase locomotive care ieșiseră vreodată din uzinele familiei Albayek de pe Luna Verde.

— Nu credeam că se mai găsesc...

— L-am descoperit pe Thought Fox abandonat pe o linie moartă. O rablă, părăsită când a fost închisă linia.

Raven turnă whisky pentru el și niște suc violet pentru Zen.

— Bietul Fox! L-am ajutat să se repare. Și a fost de acord să mă ducă oriunde vreau să merg.

— Drona lui l-a împușcat pe Unchiu' Gândaci.

— Da. Regretabil. Mă tem că Fox nu prea știe să-și stăpânească furia. De altfel, îi cam place să distrugă lucruri. Nu-i așa, Fox?

Thought Fox nu zise nimic, dar Zen simțea că îi ascultă.

— Presupun că nimeni nu este cu adevărat stăpânul unui tren, spuse el.

— Așa e.

Raven așeză băuturile pe o masă și rămase tăcut în timp ce Thought Fox se năpustea printr-o poartă-k. Vagonul licări o clipă în nonlumina aceea stranie, după care se pomeniră gonind peste niște câmpii mlăștinoase, de un albastru cenușiu. Zen se trase mai aproape de geam, dornic să vadă în ce lume îl purtase această linie părăsită. În depărtare se deslușeau munți și formele scheletice ale unor clădiri moarte.

— Tashgar, zise Raven.

— Ce?

— Locul ăsta. Se cheamă Tashgar. E o fostă lume industrială, destul de asemănătoare cu Cleave, care și-a epuizat potențialul cu secole în urmă. Așa sunt majoritatea stațiilor de pe magistrala asta.

Ce-i drept, linia trece și prin locuri încă populate: Ambersai și Cleave, după cum bine știi, și Sundarban* și alte câteva, dar stațiile Stelei Câinelui sunt îngropate adânc pe lumile astea.

Trecură printr-un alt tunel și printr-o altă poartă. Străbătură vuind o nouă gară abandonată.

— De ce m-ai căutat? întrebă Zen.

— Pentru că îmi ești de folos.

— Cum așa?

— Îmi trebuie un hoț. O să furi ceva pentru mine.

Lui Zen îi plăcu propunerea. Așadar, Raven chiar era un hoț, la fel ca el. Și, cum aveau acces la această kale secretă, puteau să se ducă oriunde, să fure orice și să scape nepedepsiți. Dar nu voia să pară prea lacom, așa că se mulțumi să zică „OK", ca și cum încă ar mai fi cântărit oferta.

— Nu-ți face griji, zise Raven, dând glas lucrurilor pe care spera Zen să le audă. Plătesc bine. O să te îmbogățesc. Odată ce ai terminat treaba, o să poți să începi o viață nouă. O să ai tot ce-ți trebuie. O casă somptuoasă, un nume nou. Tratament pentru mama ta. Ar putea fi vindecată foarte ușor, să știi, dacă n-ar locui în gaura aia de șoarece care este Cleave. Da, aș putea aranja asta. Și nu trebuie să faci decât un singur lucru.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Lui Zen i se părea că era tras pe sfoară. Fie recompensa nu avea să fie atât de mare pe cât i se promitea, fie misiunea avea să se dovedească mai complicată. Dar, la fel ca atunci când decisese să o urmeze pe Nova, nu i se părea că are de ales. Și, oricare ar fi fost dezavantajele, dacă accepta să lucreze pentru un om ca Raven, ar fi reușit în sfârșit să se ridice deasupra vieții pe care o dusese până atunci, nu?

— OK, repetă el.

Raven zâmbi larg, de parcă ar fi bătut palma, iar Thought Fox intră prin altă poartă-k într-o altă lume și apoi într-alta. Și, deși era încordat, îmbătat de fiorul de a călători pe vechea linie ferată și încântat de noua întorsătură pe care o lua norocul său, Zen începu să se simtă somnoros. Nu-și amintea câte ore trecuseră de când părăsise Ambersaiul pe kalea ferată, convins că aventurile lui se încheiaseră. Începea să sufere serios de defazaj de tren.

Își rezemă capul de spătarul sculptat al fotoliului și admiră priveliștea care îi trecea pe dinainte în timp ce Thought Fox gonea prin peisaje vaste și stranii. Noapte pe o lume dintr-o nebuloasă unde cerul era ca o coadă de păun presărată cu stele incandescente. Zori deasupra unor mări de metan întinse sub o lună sfărâmată. Ne-bang. Ne-bang. Ne-bang. Ațipi, legănat de muzică și de mișcarea blândă și familiară a vagonului.

Când se trezi, trenul se oprise. Lumina verde-aurie a zilei se furișa pieziș în vagon. Ușa era deschisă. Raven dispăruse, dar Zen auzea un zgomot ca răsuflarea lentă a unui uriaș animal adormit.

Sări de pe scaun și fu cât pe ce să se lovească de tavan. Gravitația de aici era la jumătatea celei cu care era el obișnuit. Paharul gol pe care tocmai îl dărâmase de pe brațul fotoliului cădea atât de încet, încât avu timp să îl prindă înainte să se izbească de podea.

Răsuflarea era zgomotul îndepărtat al valurilor pe o plajă.

Coborî din tren într-o gară mare și veche. Lumina verde-aurie pătrundea printr-un acoperiș de sticlă. Străbătu peronul și trecu prin turnantele cu acces liber în sala de așteptare principală. Acolo îl găsi pe Raven. Stătea între coloane, în lumina nestatornică

a soarelui. Făcea... ce anume? Un soi de exerciții – cel puțin așa crezu Zen la început. Stătea în echilibru când pe un picior, când pe celălalt și făcea mișcări bruște, ca o marionetă, răsucindu-și trupul slăbănog și învești mântat în negru în poziții pe care Zen nu le-ar fi crezut posibile.

Deodată, razele de lumină ce pătrundeau prin acoperiș dispărură, sala se umplu din nou de umbre și băiatul văzu că Raven nu era singur. Doi îngeri ai stației pâlpâiau alături de el, fuioare de lumină cu multe membre ce se încolăceau și șerpuiau.

Îngerii stației erau o formă inofensivă de energie care pâlpâia uneori în urma trenurilor. E drept că aduceau oarecum cu stafiile unor călugărițe[1] gigantice, dar toată lumea știa că acesta era de fapt felul în care creierul uman interpreta o anumită interferență atrasă în universul normal când se deschidea o poartă-k. Și totuși, acești îngeri, în loc să se destrame, așa cum făceau de obicei, păreau să imite cumva mișcările lui Raven, de parcă ar fi dansat toți trei pe aceeași muzică.

Numai că nu se auzea nicio muzică. Nu se auzeau decât vaietul vântului pe când lumina călătorea de-a lungul peronului prăfuit și inima lui Zen bătând bum, bum, bum în timp ce în el se deștepta o spaimă pe care nu o înțelegea.

O mână rece îl apucă de încheietură. Nova îl trase îndărăt, la adăpostul unui chioșc dărăpănat.

— Nu-l deranja, zise ea, coborându-și atât de mult volumul vocii, încât el de-abia o auzi. E ocupat. Vorbește cu îngerii.

---

[1] Insectă din specia *Mantis religiosa*, numită astfel pentru că își ține prima pereche de picioare din față într-o poziție care amintește de rugăciune.

Zen o privi lung.

— Nu poți vorbi cu îngerii stației! E ca și cum ai vorbi cu gazele de mlaștină sau cu un curcubeu. Nu sunt ființe vii.

— Cine zice?

— Toată lumea. Experții. S-au făcut teste.

— O, făcu Nova. Ei, păi nici eu nu sunt o ființă vie, nu ca tine. Dar Raven tot discută cu mine.

Zen privi dansatorii.

— E o șmecherie, nu-i așa? E doar magnetism sau electricitate statică sau mai știu eu ce...

Deodată, îngerii se făcură nevăzuți. Preț de o clipă, Zen crezu că îi ascunsese o nouă schimbare a luminii, dar ei pur și simplu dispăruseră.

Raven rămase un moment pe loc, netezindu-și părul. Se îndreptă de spate și își aranjă jacheta. Apoi străbătu peronul și urcă din nou în Thought Fox. O clipă mai târziu, Zen auzi motoarele trenului-k pornind.

— Pleacă! strigă el. Mă lasă aici!

Dădu să alerge înapoi, către tren, dar Nova îl prinse iarăși de mână.

— E în regulă. Face parte din plan.

— Ce plan?

— Planul lui Raven. Mi-a spus să te duc la hotel, dar n-am vrut să te trezesc. Trebuie să-l așteptăm aici.

— Unde suntem?

— În orașul Desdemor, pe luna acvatică Tristesse.

La capătul liniei. În cea mai depărtată stație față de casa lui Zen.

— Și lumea asta e abandonată? întrebă el.

— Sunt oameni la hotel, dar sunt doar niște motorikși.

Zen fu surprins să audă cu cât dispreț vorbea de ei.

— Știi că și tu ești un motorik, nu?

Nova strâmbă din nas.

— Eu nu-s ca ei. Ei fac numai ce-au fost programați să facă, atât. Ca niște marionete. Eu fac ce vreau.

Motoarele lui Thought Fox huruiră. Trenul ieși din stație în marșarier, accelerând apoi către gura de tunel din spatele lui, unde aștepta poarta-k.

— Unde s-a dus Raven?

Nova ridică din umeri cu stângăcie, ca și cum ea personal ar fi inventat gestul, dar n-ar fi apucat să pună la punct cele mai fine acordaje.

— Cine e el de fapt?

— E Raven, pur și simplu, zise ea.

— De ce mă vrea pe mine? De ce m-a ales?

— Nu-mi dau seama, spuse Nova, măsurându-l din cap până în picioare. Poate din cauza numelui. Starling și Raven.[1] Amândouă sunt nume de păsări de pe Bătrânul Pământ. E genul de chestie care pe el îl amuză.

---

[1] În engleză, *starling* înseamnă „graur", iar *raven* – „corb".

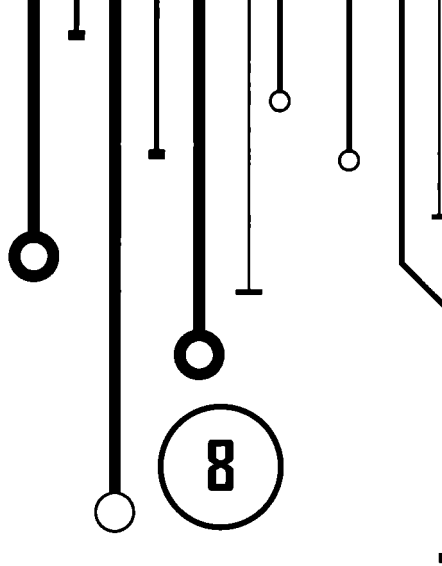

— Desdemor! anunță o voce puternică. Perla liniei secundare vestice!

Dar nu era decât un panou publicitar imens, care se deșteptase pentru că detectase mișcare când Zen și Nova ieșiseră din stație. Zvelte și abandonate, clădirile orașului se înălțau în văzduh, iar pe deasupra canalelor liniștite se arcuiau poduri pustii. Ecranul își etala imaginile cu plaje aglomerate și copii veseli deasupra unei piețe părăsite, salutând niște turiști care nu aveau să mai sosească niciodată. Vederile aeriene arătau că Desdemor era o insulă, dar Zen își dăduse deja seama de asta. Nu zărea încă oceanul, dar îi auzea vuietul și foșnetul și îi simțea briza în aerul proaspăt.

Își ridică privirea. Nori mari goneau pe cer. Lumina verzui-aurie nu era a soarelui. Provenea de la imensa planetă gazoasă care acoperea jumătate din firmament.

— Probabil că era foarte frumos aici pe vremuri, zise Nova. Cu atâția oameni! Acum Raven e singurul care mai vine încoace.

— Dar de ce? întrebă Zen, urmând-o de-a curmezișul pieței.

Vocea lui reverbera din pereții de sticlă ai blocurilor-turn.

— De ce vine aici, vreau să zic. Bănuiesc că Raven e bogat. Oamenii bogați locuiesc în case frumoase. Au prieteni și familii și lucruri mișto. Nu dansează cu îngerii stației. Nu locuiesc în hoteluri părăginite pe nu știu ce plaje, unde au numai păpuși de sârmă drept companie. Nu te supăra.

— Nu mă supăr, zise Nova.

Merseră de-a lungul unui canal până ajunseră pe plajă. Era momentul fluxului. Stropi săreau în aer, căzând apoi cu încetineală, atrași de gravitația scăzută. Furtunile smulseseră obloanele micuțelor magazine de pe cealaltă parte a promenadei. Înăuntru, găleți și lopeți zăceau pe jumătate îngropate în movile de nisip, ca niște comori în mormintele din deșerturi. Departe în largul oceanului, unde valuri mari se spărgeau de recife de culoarea oaselor, Zen zări un stol de păsări dizgrațioase desenându-se negre, în zbor, pe suprafața gigantei gazoase.

— Planeta de colo se cheamă Hammurabi, zise Nova. Tristesse este una dintre lunile ei. Iar păsările alea de fapt nu-s păsări, sunt diavoli-de-aer. Au fost obținuți prin modificări genetice pornind de la diavolii-de-mare uriași care trăiau în oceanele de pe Bătrânul Pământ, știi?

— A, da...

Zen nu știa, dar nu voia să lase să se vadă.

— Își fac cuiburile pe recifele din larg. Mai demult, oamenii se duceau cu barca să-i vâneze, înarmați cu puști speciale. Iar oceanul se cheamă Marea Tristeții. Nu e drăguț? Ca într-un cântec.

Un alt val se sparse, ridicându-se deasupra lor și prăbușindu-se peste promenadă ca o arteziană beată. Zen se trase îndărăt, dar Nova rămase locului, ridicându-și fața către stropii care cădeau.

— Ești sigură că-ți face bine chestia asta? strigă el, ca să acopere vuietul valului care se retrăgea. E OK să te uzi așa?

Ea se mulțumi să râdă, scuturându-și părul.

— Ce, crezi c-o să-mi provoace un scurtcircuit? Zen, nu-s un prăjitor de pâine! Am piele. Uite! E izolatoare și mă acoperă din cap până-n picioare.

— Nu e piele de-adevăratelea, zise el.

— Nu. E mai bună. Sunt un model foarte avansat.

— Raven te-a făcut?

— El m-a pornit, dacă la asta te referi.

— Și asta îl face, cum ar fi... tatăl tău?

Nova rămase tăcută un timp. Se retraseră din bătaia stropilor.

— S-a întâmplat în anotimpul furtunilor, începu ea să povestească. Într-una dintre fostele săli de bal ale hotelului. El a transformat-o în atelier. În laborator. O clipă nu eram nimic și în clipa următoare eram eu. Zăceam întinsă pe o masă de metal și ploaia bătea în geamuri. Raven mi-a zis că eram un experiment. Chestie care nu e de natură să-ți îmbunătățească stima de sine, ascultă-mă pe mine. Mi-a spus că încerca să construiască un motorik care să se creadă ființă umană. Numai că n-a mers, pentru că eu am știut pe loc ce anume eram. Stăteam lungită în lumina cenușie a zilei ploioase și urmăream cum mi se deschid tot felul de meniuri în creier. Îmi simțeam subrutinele activându-se. Raven lucra de zor, uitându-se la mine, cu fulgerele de afară reflectându-i-se în priviri. Am văzut odată un film vechi despre un savant nebun și semăna leit cu Raven așa cum arăta el în ziua aia. Ceea ce înseamnă că eu sunt monstrul lui, presupun. Nici asta nu mă ajută să am o părere foarte bună despre mine.

— Raven te-a programat să fii așa?

— Să fiu cum anume?

— Păi...

— Nu m-a programat nimeni, Zen Starling. Mă programez singură. Raven mi-a dat parolele. Mi-a arătat cum să-mi deschid meniurile și să-mi rescriu codurile.

— De-aia ai pistrui?

— Da! Mi-a luat o veșnicie să nimeresc pigmentația. Îți plac?

— Nu prea.

— Motorikșii ar trebui să fie perfecți, zise ea, ca și cum nici nu l-ar fi auzit. Ca păpușile. Presupun că de-aia unii oameni foarte proști ne spun „păpuși de sârmă". Dar eu nu vreau să arăt perfect. E plicticos. Următorul meu proiect o să fie să fac să-mi apară coșuri. Aș vrea să mă pot îngrășa. De ce nu-ți plac pistruii?

Acum Zen se simțea prost. Îi părea rău că o numise „păpușă de sârmă". Nu voise să o jignească. Nici măcar nu își dăduse seama că motorikșii aveau sentimente.

— Pentru că te fac să pari că încerci să fii om.

— Dar chiar sunt om, răspunse ea. Am un procesor pe post de creier în loc să am un boț de carne și trupul meu e făcut din alte materiale decât al vostru, dar am sentimente și visuri și d-astea, la fel ca oamenii.

— Ce visuri ai?

— Treaba mea.

Se întoarseră la kalea ferată. Gara se afla la parterul unei clădiri numite Hotel Terminal, o aripă de sticlă înălțată spre ceruri, ale cărei mii de ferestre reflectau furtunile și inelele lui Hammurabi.

În hol păreau să se afle oameni, dar când Nova îl conduse înăuntru, Zen văzu că erau pur și simplu motorikși. Unul dintre ei ieși să îi întâmpine pe nou-sosiți cu o plecăciune. I se dăduse sex feminin și avea un chip prelung și înțelept, o rochie albastră și păr argintiu, prins într-un coc impecabil.

— Domnul Starling? Sunt Carlota, managerul hotelului. Domnul Raven ne-a anunțat că sosiți.

— Aici locuiește? întrebă Zen.

— Când nu trebuie să fie altundeva, zise Nova. A pus din nou locul în funcțiune și a trezit toate păpușile astea de sârmă ca să-l întrețină.

— Domnul Raven este de-al casei aici, la Terminal, spuse Carlota.

Dacă se simțise jignită să i se spună „păpușă de sârmă", nu lăsă să se vadă.

— Ai face bine să stai cu ochii pe domnul Starling, Carlota, o sfătui Nova. E un hoț. Să ții seiful încuiat.

Zâmbetul Carlotei era răbdător și presetat.

— Vă rog să poftiți, îl invită ea. O să vă conduc în camera dumneavoastră.

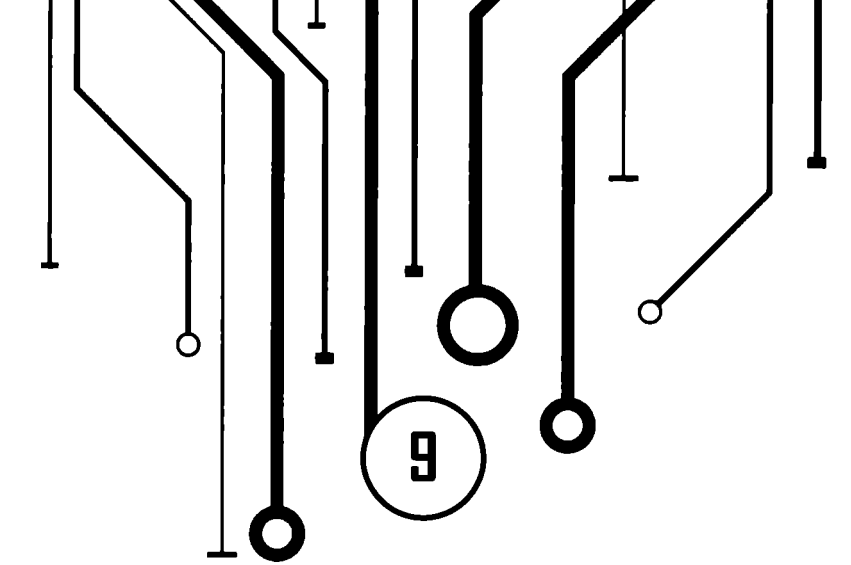

În inima Marii Rețele se afla Stația Centrală*. Aici se întâlneau principalele magistrale ale galaxiei, ceea ce însemna că familia corporatistă care controla Stația Centrală controla întreaga Rețea. De câteva generații, Rețeaua era stăpânită de familia Noon*. Portrete ale împăraților și ale împărăteselor dinastiei Noon surâdeau pe holoecrane, iar soarele auriu și zâmbitor al casei Noon flutura pe stindarde strălucitoare deasupra unui oraș-grădină cât jumătate din planetă. Clădirile erau depărtate una de alta, iar turnurile din diamantsticlă și boltele stațiilor răsăreau dintr-o mare de copaci. Palatul imperial, senatul, Autoritatea Mersului Trenurilor și toate departamentele plicticoase și complicate care țineau în funcțiune Marea Rețea își aveau sediul principal pe Stația Centrală. Până și Gardienii își păstrau aici centre de date: depozite adânc îngropate, pline de circuite cu ajutorul cărora bătrânele și înțeleptele inteligențe artificiale puteau supraveghea omenirea. Colegiul Imperial de Datascafandri era mereu în alertă, gata să îi transmită împăratului sfaturile și ordinele acestora, deși în ultimul timp Gardienii păreau mulțumiți să-l lase pe Mahalaxmi al XXIII-lea să

cârmuiască fără sfaturile și ordinele lor. În aceste vremuri de pace, Rețeaua se conducea singură, cât se poate de bine.

Pe Stația Centrală vedeai în permanență trenuri argintii șerpuind pe viaducte lungi de la o poartă-k la alta, iar cerul era întotdeauna plin de drone și de aerotaxiuri. Dimineața și seara, acestora li se adăugau papagali verzi, care se înălțau de pe ramurile copacilor și se porneau să zboare printre blocurile-turn în stoluri gălăgioase și învârtejite. Clădirile foloseau câmpuri magnetice pentru a ține stolurile la distanță și păsările se prelingeau pe lângă ele ca apa pe lângă prova marilor corăbii.

Aripile lor umbreau chipul căpitanului Malik, care stătea la o fereastră aflată sus în Turnul Forței Feroviare, îmbrățișând cu privirea parcurile, lacurile și mallurile capitalei galactice. Pacea și luxul acestui loc îl tulburau. Se simțea în largul lui pe lumi mai reci, mai aspre și mai murdare și era furios că i se ordonase să revină pe Stația Centrală.

— Yanvar! zise o voce, iar el se întoarse de la fereastră și dădu cu ochii de mareșalul feroviar Delius, care tocmai intra în cameră.

Era o femeie înaltă, mai înaltă decât el, cu o piele foarte întunecată, cu părul alb coafat într-un arc înalt, de parcă ar fi fost coiful unui războinic de odinioară. Până și chipul îi era de războinic: sever și frumos, dar fermecător când zâmbea, ceea ce și făcu la vederea lui Malik. Căpitanul o lăsă să îl îmbrățișeze. Tunica îi era împodobită cu medalii. Îi amintiră lui Malik de monedele pe care el și mareșalul feroviar Delius le lăsau pe șinele de kale ferată când erau mici, în depourile feroviare de pe Tânguirea lui Lakhsmi. Se apropiau pe furiș de șine și depuneau monedele ca pe niște ofrande, după care se ascundeau și așteptau să vină trenul-k...

Lyssa Delius era unul dintre puținii oameni pe care Malik îi considera prieteni. Se înrolaseră împreună în Forța Feroviară și luptaseră cot la cot împotriva dușmanilor imperiului de la un capăt la celălalt al Rețelei. Se îndoia însă că prietenia ei avea să îi fie de vreun ajutor acum. Un tren de război distrus era o problemă gravă. Pe drumul dinspre Cleave, își ocupase timpul încercând să calculeze câte milioane va fi costat locomotiva blindată. Imperiul avea să caute un țap ispășitor și Lyssa nu avea suficientă imaginație ca să dea vina pe Raven. La fel ca restul comandanților din Forța Feroviară, ea nici măcar nu credea că Raven există.

— Mă bucur că ești teafăr, îi spuse Lyssa. Îmi pare rău că a trebuit să te târăsc până aici, dar e grav...

— A fost un Ucigaș de Trenuri, începu Malik. Ne-a străpuns *firewall*-ul, mi-a omorât datascafandrul...

— Ți-am citit raportul.

Delius se așeză pe o canapea gri și bătu cu palma perna de alături, poftindu-l să se așeze și el. Malik rămase în picioare.

— Tehnicienii noștri au examinat ce a mai rămas din sistemul trenului tău, a zis ea. N-au găsit nici urmă de virus.

— Dacă poate programa un virus care să facă atâtea pagube, replică Malik, îl poate programa și să nu lase urme.

— Hmm, făcu mareșalul feroviar, schițând un zâmbet.

Căpitanul își dădu seama că Lyssa nu-l credea. Observă că își ștersese cicatricea – semiluna de pe frunte căpătată în schimbul de focuri de pe Bandarpet*. „Păcat", își zise el. „Soldații hârșiți ar trebui să-și poarte cicatricele cu mândrie."

— Ce s-a întâmplat? Trebuia să faci patrulări de rutină pe Derivațiile Trans-Chiba... începu ea.

— Acolo eram. Mă aflam în Ambersai când am observat motorikul lui Raven urmărind un puşti prin bazar.

— Mda...

Stânjenită, Lyssa Delius se uita la el cu un zâmbet chinuit.

— Yanvar, teoria asta a ta cum că Raven ar mai fi încă în viaţă pe undeva...

— Nu e numai o teorie...

Mareşalul feroviar oftă.

— Datascafandrii noştri au vorbit cu Gardienii. Nici ei nu ştiu nimic despre Raven.

— Au spus ei asta?

— Nu explicit, doar îi ştii cum sunt, dar ne-ar spune dacă ar mai fi în viaţă.

— Raven ştie cum să se ferească de ei. Gardienii îşi imaginează că, doar pentru că el nu mai operează în Marea de Date, asta înseamnă că nu mai e o ameninţare. Dar este.

— Of, Yanvar, zise mareşalul cu blândeţe. Dacă ai veni aici mai des, dacă ai participa la recepţiile importante şi ai face cunoştinţă cu oamenii potriviţi, probabil ai fi deja general. Forţa Feroviară are nevoie de oameni competenţi ca tine aici, în Staţia Centrală. Dar tu eşti mereu plecat pe liniile secundare, vânând o... o fantomă. Raven a murit. Ucis de noi, Yanvar. Acum douăzeci de ani.

— Raven nu-i o fantomă. Pune ceva la cale. A luat legătura cu un puşti din Cleave, un pungaş oarecare pe nume Zen Starling. Am adus băiatul în tren ca să-l interoghez. Atunci ne-a lovit Ucigaşul de Trenuri.

— Şi unde-i băiatul acum?

— A fugit, zise Malik.

— L-ai căutat în Cleave?

— Nu-i în Cleave.

— Atunci cum a plecat, din moment ce trenul tău bloca tunelul care duce către unica poartă-k din Cleave?

— A reușit pentru că există și o a doua poartă-k. Cleave-B, de pe fosta Linie Steaua Câinelui. Așa se deplasează Raven. Acolo se ascunde.

— Și ai vreo cât de mică...

— Nu există dovezi, Lyssa. Dar știu că-i așa. Dacă îmi mai dai un tren și mă lași să intru pe Linia Steaua Câinelui...

Ea oftă și își feri privirea. Când erau mici, aștepta în umbră alături de Malik, hlizindu-se până nu mai putea, să treacă trenul-k. Apoi se apropiau din nou pe furiș de șine și găseau monedele pe care le așezaseră acolo transformate: subțiate ca frunzele sub greutatea roților și lustruite până sclipeau. În cei patruzeci de ani care trecuseră de atunci, și cu Lyssa Delius se produsese o schimbare similară. Nu mai era fata alături de care crescuse el. Nu mai semănau, iar Malik își dădea seama de asta. Vârsta și ambiția o șlefuiseră. Era fericită aici, în acest oraș civilizat, unde participa la jocurile politice. Dar Malik era făcut numai din asperități: era un bărbat violent, răzbunător. Voia să facă rău cuiva, dar pentru asta avea nevoie de un război. Avea nevoie de un tren.

— Lasă-mă să-l vânez pe Raven.

Lyssa Delius îl privi și el știu ce avea să spună dinainte ca ea să deschidă gura.

— Yanvar, îmi pare rău. Gata cu vânătoarea de fantome. Echipei tale i s-au dat deja alte însărcinări. Dacă nu aș fi fost eu, dacă nu ți-aș fi pus o vorbă bună, ai avea de suferit sancțiuni severe. Dar,

așa cum stau lucrurile, o să-ți iei o permisie de șase luni și o să te prezinți la o evaluare psihologică.

Se opri surprinsă când o bufnitură bruscă răsună în încăpere ca un foc de armă. Malik privi peste umăr. Unul dintre stolurile hoinare de papagali confundase fereastra biroului mareșalului feroviar cu văzduhul și zburase direct în sticla incasabilă.

— Probabil că iar nu ne funcționează câmpul magnetic, zise Lyssa Delius. Vezi, Yanvar? Asta e problema cu vremurile de pace. Împăratul ne tot taie fondurile. Nu putem să ne permitem nici măcar dispozitive pentru respingerea păsărilor, darămite să te ținem pe tine pe liniile secundare și să te lăsăm să strici trenuri-k doar așa, ca să-ți urmezi o intuiție...

Malik se apropie de fereastră. Păsări moarte cădeau înspre coroanele copacilor de dedesubt, lăsând sticla pătată de sânge și pene. Își desprinse insigna Forței Feroviare de la reverul jachetei și o puse grijuliu pe pervaz.

— O să-l găsesc singur pe Raven, zise el.

Pe când se îndrepta spre lift, o auzi pe Lyssa Delius strigându-l. Nu își întoarse privirea.

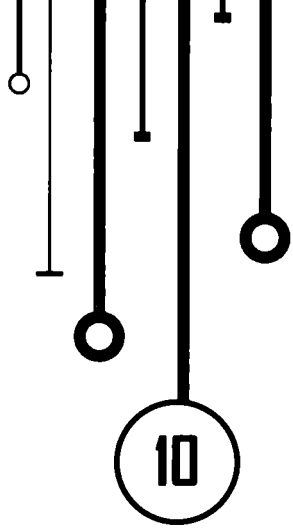

În noaptea aceea, Zen fu trezit de vântul care urla în jurul siluetei de sticlă a Hotelului Terminal. Apartamentul în care îl cazase Carlota era cam de dimensiunile orașului Cleave. Patul lui era cât tot apartamentul de pe strada Podului. Sătea întins, ascultând vântul, cântul și vuietul valurilor și huhuitul diavolilor. Găsi niște căști în sertarul noptierei, sfâșie ambalajul de plastic în care se aflau și și le puse, dar datapluta locală era pustie.

Desdemor nu numai că nu mai făcea parte din Rețea, dar nici nu mai era conectat la Marea de Date. Zen nu-și imaginase niciodată că un loc putea să emane atâta singurătate.

Când se crăpă de ziuă, cerul era plin de nori zoriți și zdrențuiți, iar canalele străluceau ca plumbul ud. Zen coborî la micul dejun. Nova era singură în restaurantul imens al hotelului, încercând să decidă din ce colț al triunghiului de pâine prăjită să muște mai întâi. Un holofilm plutea dinaintea ei ca o perdea de lumină: ceva atât de vechi, încât nu era nici măcar color, cu atât mai puțin în 3D, iar actorii erau albi cu toții. Vocile lor stranii umpleau încăperea cu vorbe pe care Zen nu le înțelegea. Un bărbat spunea

„Problemeleatreioameninensemnați nufacnijcâtoceapădegerată în lumea asta nebună..."[1].

— Îmi plac filmele vechi, zise Nova.

— Nu poți să ți le rulezi direct în creier?

— Ba da, dar sunt mai bune așa. Ăsta a fost filmat pe Pământ acum mii și mii de ani, înainte ca Gardienii să deschidă porțile-k și să ne aducă printre stele.

„Gardienii ne-au adus pe *noi* printre stele, nu pe tine, roboțico", își spuse Zen.

— De când mănâncă motorikșii pâine prăjită? întrebă el.

— Pot să procesez materie organică pentru a-mi suplimenta rezerva de energie, răspunse Nova de parcă ar fi citat din propriul ei manual de utilizare.

Rontăi grijulie pâinea prăjită, în așa fel încât firimiturile să nu îi cadă pe haine.

— E o modificare specială. Raven spune că îi place să aibă companie la masă, și nu soiul de companie care stă și se uită.

Își mută iute privirea de la el, de parcă ar fi auzit ceva. Zen nu auzea decât ploaia bătând în geamuri și vuietul oceanului, dar auzul motorikșilor era mai ascuțit decât al oamenilor.

— Tocmai s-a deschis poarta-k, zise ea. S-a întors Raven.

— Unde a fost?

— Nu știu. Se duce în multe locuri.

— De ce? Ce face acolo?

Ea ridică din umeri, cu ochii la film.

— Nu știu.

---

[1] Replică din filmul clasic *Casablanca* (1942).

Câteva minute mai târziu, Raven intră în restaurant. Nu încercă să explice unde fusese sau de ce, ci zise doar atât:

— Te-ai făcut comod, Zen? Are Nova grijă de tine? M-am gândit că ar fi drăguț ca voi, copiii, să petreceți niște timp împreună. Îmi fac griji pentru Nova, să știi. Ea îmi spune că nu-i cazul, dar eu tot îngrijorat sunt. Are nevoie de cineva de vârsta ei cu care să discute.

Nova roși.

— De-aia m-ai adus aici? întrebă Zen. Credeam că voiai să fur ceva.

Raven se încruntă ușor, parcă îndurerat că oaspetele său nu avea chef de conversație.

— Da, așa e...

— Despre ce-i vorba?

— A, e o cutiuță. Cam atât de mare.

Raven își ridică mâna, lăsând o distanță cam de opt centimetri între degetul mare și arătător.

— Ce-i în cutie?

— Nu știe nimeni.

— OK, zise Zen. Unde se află?

— Într-un muzeu particular din trenul Noonilor.

Zen căscă ochii la el, încercând să își dea seama dacă glumea.

Dar nu glumea.

— Deci crezi că pot pur și simplu să urc în trenul Noonilor și să mă apuc de furat chestii?

— Cred că ești singurul pe care-l pot trimite să fure cutia, Zen.

Raven zâmbi și îl lăsă pe Zen să îi întoarcă vorbele pe toate părțile în timp ce el le comanda chelnerilor motorikși micul dejun.

* * *

Zen nu văzuse niciodată trenul Noonilor, dar auzise despre el. Toată lumea auzise. Când senatul nu era întrunit în sesiune pe Stația Centrală, Mahalaxmi al XXIII-lea, împăratul Marii Rețele și căpetenia clanului Noon, călătorea mereu de la o lume la alta, asigurându-se că toți oamenii din Rețea aveau o șansă să îl vadă. Făcea aceste drumuri cu trenul lui privat: lung de cinci kilometri, tras de locomotive gemene și de mai multe vagoane motoare – numai Gardienii știau câte.

— Doar două tipuri de oameni pot urca în trenul ăla, explică Raven. Membrii familiei imperiale și oaspeții de încredere. Îți ia mult să câștigi încrederea împăratului, iar eu vreau cutia acum. Așa că, pentru a pune mâna pe ea, am nevoie de un membru al familiei Noon care să fie de partea mea. Problema e că Noonii ăștia au tendința să se solidarizeze între ei. Sunt prea bogați ca să-i mituiești, prea deștepți ca să-i tragi pe sfoară și prea periculoși ca să-i șantajezi.

Zen tot nu pricepea.

— Și eu cum pot să te ajut?

— Mama ta nu ți-a spus niciodată cine e ea? îl întrebă Raven. Nu ți-a spus cine ești tu?

— Nu. Nu vorbește niciodată despre asta.

Raven căzu o clipă pe gânduri.

— Prin '65, tânăra Mora Noon, din ramura clanului Noon de pe Nodul de Aur, s-a măritat cu unul dintre fiii consorțiului Lee. A fost ditamai afacerea, în toate sensurile cuvântului. O nuntă grandioasă în palatul de vară al Noonilor de pe Cinnabarul Îndepărtat*. Nouă zile de sărbătoare. Desigur, după ce o măritaseră, Nooni se

așteptau din partea Morei să aibă un copil. Dar o femeie atât de bogată și de importantă ca Mora Noon n-avea timp să fie gravidă. Așa că geneticienii familiei au implantat fătul într-o mamă surogat. O rudă săracă pe nume Latika Ketai, fiica ilegitimă a nu știu cărui Noon, care lucra pe o moșie de-a lor.

Pe mama lui Zen o chema Latika. Când era mic, îi fredona cântece populare din Cinnabar. Începu să vadă încotro ducea povestea lui Raven.

Raven își desfăcu brațele.

— Ceva n-a mers conform planului, zise el. Cred că s-a atașat de tine. A hotărât că, după toate chinurile prin care trecuse ca să te nască, se cuvenea să fii al ei. Așa că a fugit. A șters-o cu tine cu tot, a ajuns la o stație de kale ferată și s-a făcut nevăzută în Rețea. Firește, Noonii au trimis oameni pe urmele ei. ADN-ul Noonilor e valoros. Familiile corporatiste își păzesc genealogia cu mare grijă. Dar la un moment dat, Latika a reușit să-i facă să creadă că ați murit amândoi, așa că au încetat să te mai caute. Și mie mi-a luat mult până să-ți dau de urmă.

Zen nu știa ce să creadă. Era greu să își închipuie că mama sa fusese vreodată atât de zdravănă la minte încât să poată ieși pe furiș din locuința familiei imperiale cu tot cu un copil al Noonilor. Era greu până și să și-o imagineze iubindu-l atât de tare, încât să încerce una ca asta. Poate că ar fi trebuit să-i fie recunoscător că și-l dorise atât de mult, dar era prea ocupat să se întrebe cum ar putea folosi această nouă informație. Era un Noon. Ar fi avut dreptul să locuiască într-un palat pe undeva, ca moștenitor al unei mari case de afaceriști. Era un Noon! Era rudă cu însuși împăratul!

Acum înțelegea, în sfârșit, de unde veneau spaimele mamei.

Noonii renunțaseră să o mai vâneze, dar ea nu încetase niciodată să fugă de ei.

— De unde știu eu că e adevărat? întrebă el.

— Putem să-ți facem un test de sânge, dacă vrei, propuse Raven. O să descoperi că ai ADN-ul Noonilor. Ceea ce ne aduce înapoi la treaba pe care vreau s-o faci pentru mine.

Scoase un mic dispozitiv din buzunar și îl puse pe masă. Un holoproiector Baxendine, cu învelișul din lemn de forma unei păstăi imense, netede. Aparatul generă deasupra mesei imaginea unui tânăr.

Zen o privi câteva clipe până să-și dea seama că nu era o fotografie de-a lui. Nu avusese niciodată o tunsoare de o asemenea neglijență costisitoare. Nu purtase niciodată o jachetă din vinilin inteligent Kendo-Barberian și nici nu zâmbise dinaintea camerei într-una dintre grădinile de coral aflate deasupra acelui lac de safir. Nu, era altcineva. Era un puștan bogat care semăna cu el.

— Îl cheamă Tallis Noon, zise Raven. Vezi asemănarea de familie?

— E o similaritate de șaptezeci și șase la sută, spuse Nova.

Zen încuviință fără tragere de inimă. Ghicea unde urma să ducă asta.

— De fapt, sunt vreo treizeci de membri ai familiei Noon care arată cam ca tine, continuă Raven. Cu asta te alegi când te joci cu genele oamenilor. L-am ales pe Tallis pentru că provine dintr-o ramură îndepărtată a familiei Noon, de mică importanță, cu baza pe Nodul de Aur.

Se succedară mai multe imagini ale puștiului. Zen deja se hotărâse că nu-l poate suferi, cu hainele lui elegante și cu zâmbetul lui vesel. Cine n-ar fi fost vesel dacă ar fi avut viața pe care o ducea el?

Se vedea cu ochiul liber că nu trăise nici măcar o zi din muncă cinstită. (Nici Zen, desigur. Dar își zise că el unul își putea imagina ce însemna o zi de muncă cinstită și era foarte sigur că Tallis Noon nu putea.)

— Tallis a terminat universitatea cu un an-standard în urmă. Ar fi trebuit să-și fi luat deja locul în afacerea familiei, dar e un visător. Preferă poezia și pictura, în loc să-i stea mintea la marje de profit. Și-ar dori să călătorească un timp înainte să se așeze la casa lui. De fapt, și el e un kălător. Voi doi aveți atâtea în comun!

Zen își aminti de puștii care stătuseră în fața lui în trenul dinspre Ambersai. Rețeaua era plină de copii de bogătani rătăcind fără țel de la o lume la alta, în căutarea a ceva ce banii părinților nu păreau să le poată oferi.

— Nimeni nu ar fi surprins dacă Tallis ar lua trenul Noonilor, reluă Raven. Este cea mai faimoasă posesie a familiei și, din câte știu eu, n-a mai mers cu el niciodată.

— Dar lumea o să-și dea seama că nu sunt Tallis! protestă Zen. Poate că semăn puțin cu el, dar nu vorbesc ca el, nu știu nimic despre viața lui, despre familia lui...

— O să te pun eu la curent. O să treci de securitate dându-te drept Tallis. Odată ajuns în tren, te duci țintă la cutie. Se află în vagonul care găzduiește colecția de artă a familiei. N-o să pară ciudat că vrei să vezi colecția.

— Deci cutia e o operă de artă? Furăm opere de artă?

Pe chipul lui Raven înflori un zâmbet larg.

— E cu o treaptă mai sus în branșa ta, nu?

Holograma se schimbă, înfățișând obiectul pe care trebuia să îl fure Zen. Era un cub metalic mic și lipsit de strălucire.

— I se spune *pyxis*, explică Raven. Dar nu te lăsa intimidat de denumirea pretențioasă. Înseamnă pur și simplu „cutie" într-una dintre limbile de pe Bătrânul Pământ, romană sau spaniolă sau klingoniană...

— În tocilăreasca veche[1], cred, se băgă în vorbă și Nova.

— E valoroasă? întrebă Zen, pentru că nu părea valoroasă.

— Este unică, spuse Raven. Și asta chiar o face foarte prețioasă.

Făcu imaginea să se schimbe din nou. De data aceasta contemplau o hartă a Rețelei. Un punct roșu marca poziția curentă a trenului Noonilor: undeva departe pe Linia Râului Argintiu*.

— Peste câteva zile, Thought Fox ne va duce la Surt. De la Surt o să iei un tren obișnuit către Adeli, unde trenul Noonilor oprește preț de o zi-două. Poți să urci în el acolo. O să călătorească pe urmă prin Jangala, Podul Fusului și Sundarban. Pe drum, o să șterpelești *pyxis*-ul. Eu o să te aștept în Sundarban ca să te fac să dispari din nou pe Linia Steaua Câinelui. Și după aceea o să fii bogat, Zen.

— Dar nu pot s-o fac! exclamă băiatul.

Flutură din mâini către hologramă, care detectă mișcarea și se schimbă, oferind o imagine video a trenului Noonilor asemeni unui râu compus din clădiri imense scurgându-se printr-un viaduct aflat deasupra unei delte sclipitoare.

— Uită-te la el! Crezi că pot pur și simplu să intru acolo și să și ies cu cutia asta? O să fie camere de supraveghere, gărzi...

— O să se ocupe Nova de ele, zise Raven.

---

[1] În original, joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea dintre cuvintele englezești *geek* („tocilar") și *Greek* („limba greacă"). *Pyxis* înseamnă „cutie" în greaca veche.

— Vine și Nova?

— Sigur. O să colaborați îndeaproape. Un tânăr cu statutul lui Tallis Noon nu călătorește singur sub nicio formă. O s-o ai cu tine pe secretara ta motorik.

Îi înmânâ lui Zen niște căști elegante din fildeș și alamă.

— Nova poate să țină legătura cu tine prin astea, dându-ți toate informațiile necesare. Acum nu mai trebuie decât să te facem să și arăți pe măsura rolului. Pentru început, schimbă-te. O să găsești haine în șifonierul din apartamentul tău. Un tânăr de rangul lui Tallis Noon nu s-ar lăsa văzut nici mort în zdrențele astea pe care le porți tu...

Sus, în camera lui, Zen probă unele dintre hainele cele noi și se studie în oglindă. Avea șase costume. Alese niște blugi subțiri, cizme roșii până la gleznă și un hanorac din stofă cameleonică. Se ținu cât mai bățos, așa cum își închipuia că ar fi făcut un tânăr Noon. Părul lui nu arăta ca și cum i l-ar fi coafat un stilist de pe Nodul de Aur, dar, pe de altă parte, se presupunea că Tallis Noon colindase o vreme prin Rețea. Zen știa și unde anume fusese: căștile pe care i le dăduse Raven veniseră încărcate cu documentele de călătorie ale lui Tallis și cu fotografiile priveliștilor pe care acesta le văzuse, toate falsificate sau furate de Raven, după cum presupunea Zen.

Pentru prima oară, se pomeni gândindu-se că planul chiar ar putea să meargă. Era de proporții intimidante. Înspăimântătoare chiar. Dar nu peste puterile unui puști din Orașul Tunetului. Raven îi spusese că nu avea să-l trimită decât într-o singură misiune, dar Zen bănuia că era mai degrabă un soi de test. Dacă reușea să fure

pyxis-ul, aveau să mai fie și altele. I se oferea o șansă să călătorească prin galaxie, să întâlnească oameni interesanți și să le șterpelească lucrurile. Cu ajutorul lui Raven, putea să se transforme dintr-un pungaș oarecare într-un hoț versat.

Și chiar dacă treaba nu ar fi mers – chiar dacă Noonii l-ar fi demascat și l-ar fi arestat –, ei bine, cel puțin ar fi putut spune că a mers cu trenul Noonilor. Ar fi ajuns măcar să vadă Jangala și să traverseze Podul Fusului...

Își pipăi noii blugi. Prea curați, își zise. Se hotărî să poarte hainele puțin prin Desdemor, ca să apară pe ele pete și cute. Dacă hainele se potriveau rolului, restul persoanei lui avea să se ajusteze la ele.

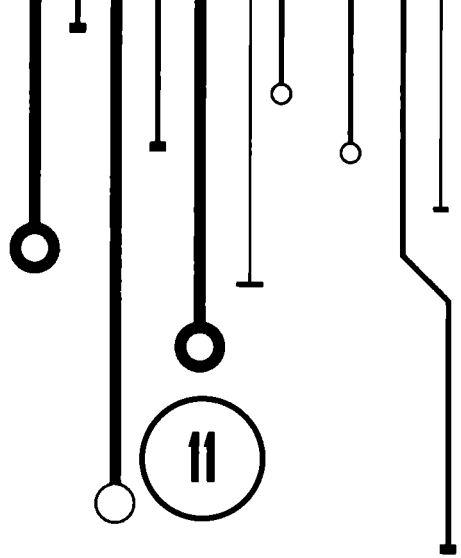

Când locuia pe Santheraki, Zen visase o vreme să se facă actor. Pe atunci era încă un puști și mai credea pe jumătate în vechea minciună că puteai deveni orice, dacă ți-o doreai suficient de tare. Mama lui reușise de ceva timp să-și țină spaimele sub control, Myka avea o slujbă bună (după propriile standarde), iar Zen mergea la cursuri de actorie într-un teatru dărăpănat aflat pe aceeași stradă cu apartamentul pe care îl închiriaseră. Profesorul, Ashwin Bhose, era zdrențăros și norocul îl părăsise, dar la vremea lui fusese faimos. Coridoarele teatrului erau acoperite cu postere și holograme din spectacolele sale.

Ceilalți elevi proveneau din familii mai înstărite decât a lui Zen. Executau supuși exercițiile pe care li le dădea Bhose, pretinzând că sunt copaci, trenuri sau zefiri. Pe Zen treaba asta îl cam stânjenea. Nu-și dorise niciodată să fie un copac sau o adiere de vânt. Voia pur și simplu să se costumeze și să se prefacă o vreme că este un om important sau măcar altcineva, oricine în afară de Zen Starling, înglodat în sărăcie și cu o mamă speriată de toate cele. Când era el însuși, nu știa niciodată ce să spună. Se bâlbâia neputincios,

copleşit de timiditate, sau amuţea. Îşi închipuia că pe o scenă ar fi fost altceva. Cuvintele aveau să i se reverse de pe buze. Avea să înveţe dialoguri întregi pe de rost.

Ashwin Bhose văzuse probabil ceva la el. După câteva luni, când Mykăi i se redusese norma şi nu mai putuse plăti cursurile lui Zen, Bhose îl păstrase în continuare ca elev. Spunea că Zen era un foarte bun observator.

— Tu ai ochi pentru amănunte, îi zisese el odată. Sesizezi micile ticuri care ne spun atâtea despre firea oamenilor. Dar secretul nu e numai să observi. Trebuie să şi înţelegi ce se petrece în mintea celorlalţi. Ce sentimente se ascund în spatele gesturilor şi al expresiilor lor. Starea vremii lor interioare.

Zen nu pricepuse prea bine la ce se referea bătrânul actor. Nu prea ştia cum să facă să îi înţeleagă pe alţii. Nici acum nu se pricepea la asta. Dacă familia lui ar fi rămas pe Santheraki, poate că Bhose ar fi reuşit să-l înveţe. Dar mama cedase din nou în faţa spaimelor, iar fabrica Mykăi recursese la motorikşi ca forţă de muncă şi ea rămăsese fără serviciu. Familia Starling îşi împachetase bunurile în valize de plastic şi îşi luase din nou zborul, părăsind Santheraki în zorii trandafirii ai unei zile de iarnă. Îşi luaseră rămas-bun de la erupţiile rafinăriilor şi de la terenul mlăştinos în timp ce un tren lung, argintiu, îi purta prin poarta-k către Cleave.

De atunci, Zen nu se mai gândise prea des la visurile lui de odinioară, cu excepţia anumitor momente în care se minuna singur, zicându-şi ce prost trebuie să fi fost când dorise să se facă actor sau când se simţea vinovat că nu îi zisese la revedere lui Ashwin Bose. Dar aici, în Desdemor, în timp ce se pregătea pentru misiunea dată

de Raven, își aminti din nou de lecțiile de actorie. Începu să se simtă bine. În parte, datorită aerului curat, a liniștii și a apartamentului vast, lucruri cu care un puști din Orașul Tunetului nu avea cum să fie obișnuit. Dar mai ales datorită vechii plăceri de a se costuma, reinventându-și identitatea de la zero.

Își petrecu fiecare zi din Desdemor pregătindu-se pentru rolul lui Tallis Noon. La cină mânca de obicei în compania lui Raven și acesta îl făcea să rămână în pielea personajului, întrebându-l ce privelişti văzuse în drumul său spre trenul Noonilor și ce rută urmase. Uneori Raven pleca cu Thought Fox într-una dintre călătoriile lui misterioase și atunci tovarășii de masă ai lui Zen erau motorikșii: Nova, Carlota și medicul hotelului, un moto bătrân și venerabil căruia i se spunea doctorul Vibhat. Ei nu erau de prea mare ajutor la repetițiile lui Zen. Nova era singura care observa când făcea greșeli, dar rareori se ostenea să îl corecteze. Când Raven era de față, jocul era mai dur și Zen se ridica la înălțimea provocării, savurând-o.

— Cum mai merg lucrurile acasă, Tallis? Ce mai face mătușa Kalinda?

— Tot mai crește pterodactilii ăia. A găsit șablonul genetic în arhivele din substrat. Unchiul Bhasri se bucură că și-a găsit un hobby, dar îi pare rău că animalele îi distrug grădinile suspendate.

— Nu-i rău, Zen. Dar trebuie să mai lucrezi la accent.

Zen mai lucră la accent. Mai lucră și la înfățișare. Se tunse la frizerul hotelului și îl puse pe doctorul Vibhat să-i modifice lobii urechilor, care erau puțin mai mari decât ai lui Tallis Noon. Își purta noile haine în fiecare zi și uneori chiar dormea îmbrăcat, ca să

se asigure că nu o să se vadă că sunt noi. Le trânti pe podea și le îndesă în valizele hărtănite pe care i le găsi Nova în depozitul de obiecte pierdute al Hotelului Terminal. Le purtă în timp ce se tolănea pe sofalele hotelului, citind materialele pe care i le dăduse Raven, urmărind înregistrări video și holograme, memorând istoria Nodului de Aur și viața și isprăvile lui Tallis Noon. Lăsă căștile moderne să cadă de la balcon și dădu fuga jos să vadă dacă mai funcționau. Mai funcționau: când și le strecură din nou în păr și își lipi receptorul de tâmplă, vocea Novei se auzi șoptindu-i. Clipi de două ori ca să activeze fluxul vizual, iar acesta transmise imaginile aflate dinaintea ochilor lui direct către mintea ei isteață.

„Cum îți vin hainele?" îl întrebă ea în cască.

Zen se contemplă din cap până în picioare, studiindu-și pantalonii din fibră inteligentă și vârfurile stacojii ale cizmelor. Se simțea straniu știind că ea vedea tot ce vedea el, ca și cum ar fi fost un pasager în mintea lui.

— Tot sunt prea îngrijite, zise băiatul. Hai să mergem pe plajă.

Așa că străbătură împreună canalele labirintice ale Desdemorului, trecând pe lângă magazine închise și hoteluri pustii. Fiecare cale pe care o apucau îi ducea către o altă plajă. Ierburi de mare atârnau ca niște vele de balustradele bogat ornamentate ale promenadelor. Scări coborau în peșteri subacvatice care, la reflux, deveneau la rândul lor promenade, presărate cu cafenele automate, ce răsăreau subit din sol ca niște flori. Lui Zen îi plăceau lumina verde-aurie, aerul curat, oceanul. Îi plăcea chiar și fata motorik care păși alături de el, arătându-i priveliștea.

Se obișnuise cu Nova. Uneori se surprinsese chiar gândindu-se

că era drăguță în felul ei. Gonise repede aceste impresii: Zen Starling nu era unul dintre tipii jalnici, ciudați și singuratici cărora le plăceau motorikșii. Dar se bucura de compania ei și Nova era, până la urmă, un bun înlocuitor pentru fetele adevărate pe care avea să le cunoască atunci când avea să fie departe de aici și bogat.

„Povestește-mi despre copilăria ta", zise ea în mintea lui.

— De ce?

„Pentru că mă interesează." Nova se întoarse să se uite la el și, zâmbind, spuse de data asta cu glas tare:

— Asta e diferența dintre oamenii ca tine și cei ca mine. Eu am fost mereu cum sunt acum, dar tu ai fost mititel cândva. Copilul care ai fost supraviețuiește încă undeva înăuntrul tău și privește prin ochii tăi.

Zen pufni.

— Nu în cazul meu. Eu a trebuit să mă maturizez repede. Nu-mi amintesc mare lucru.

De fapt, își amintea. În aceste zile petrecute în Desdemor, amintirile îl asaltaseră din toate părțile. Îi povesti unele dintre ele în timp ce se plimbau. Îi vorbi despre lecțiile de actorie și despre modelele de trenuri pe care le construia și le vopsea, despre priveliștea de la fereastra celui dintâi dormitor de care își amintea. Nu mai povestise nimănui lucrurile acestea până acum. Începu să-i spună despre mama sa și despre Myka, dar se răzgândi, pentru că nu erau amintiri plăcute: îl făceau să-i fie dor de vremurile în care era prea mic ca să observe furia Mykăi sau nebunia mamei. Pe atunci le iubea, dar această iubire pălise cumva în timp și știa că și el le dezamăgise. În schimb, îi povesti despre diverse jocuri din copilărie.

— Și eu jucam un joc uneori, zise Nova, ca și cum ar fi avut o copilărie a ei, pe care să și-o amintească.

Se aflau pe promenadă. Era reflux. În bălțoacele rămase în nisip se răsfrângea Hammurabi, ca o semilună verde.

— Coboram pe plajă și începeam să dansez, zise ea. Dădeam din mâini, mă învârteam și mă răsuceam, râzând și țipând... Diavolii mă observau și se repezeau în picaj. Iar eu așteptam până în ultima clipă și atunci mă trânteam pe jos și rămâneam complet nemișcată și ființele astea proaste treceau pe deasupra mea și zburau de colo colo pe deasupra plajei, întrebându-se unde am dispărut. Iar eu stăteam neclintită ca o statuie și râdeam de ele. Nu atacă decât ce se mișcă. E un instinct ciudat pentru niște prădători, numai că de fapt ei nu l-au dobândit în cursul evoluției, ci așa au fost concepuți. Bieții diavoli!

Zen nu îi văzuse de aproape, deși le auzise chemările. În lipsa vânătorilor care să țină populația sub control, diavolii se răspândiseră pe țărm dinspre recifele din larg, făcându-și cuib în apartamentele luxoase de pe acoperișurile zgârie-norilor abandonați din capătul sudic al insulei.

— Hai să încercăm, zise el, tărăgănându-și vorbele cu măiestrie, exact așa cum făcea lumea pe Nodul de Aur.

— Nu cred că lui Raven i-ar... începu Nova, dar el deja escaladase balustrada, aterizase pe nisip și o rupsese la fugă către dantelăria albă și îndepărtată a valurilor; își spusese că era ceva ce ar fi făcut Tallis Noon.

Ea alergă după el. Fiecare pas îi propulsa câte doi-trei metri. Urmele adânci pe care le lăsau se umplură iute de apă, un șir de mici oglinzi întinzându-se între ei și promenadă. Alergară pe lângă

băltoace lăsate de reflux și pe lângă epavele navelor de agrement pe jumătate îngropate în nisip. Ajunseseră aproape de marginea apei când Nova strigă:

— Zen!

El se uită în jur și fu surprins să vadă cât de mare și cât de aproape era diavolul, cât de tăcut plonjase dinspre cuibul său din vechile blocuri-turn. Era cafeniu și pe aripile largi avea un model care aducea cu semnele de pe spinarea unui păianjen. (Petele bej încă mai păstrau urmele vagi ale siglei unei corporații de manipulare genetică.) Pliscul său încovoiat se deschise, dând drumul unui huhuit feroce, menit să îl bage pe Zen în sperieți sau poate să dea de veste stolului care venea în urmă că Zen era prada lui și că ei n-aveau decât să se mulțumească cu resturile.

Deodată, Nova se izbi de el, doborându-l la pământ. Nu zise nimic, dar glasul ei îi răsună în minte ca sonorul unei înregistrări video sau ca vocile pe care le auzea mama lui: „Adu-ți aminte, nicio mișcare!".

Așa că stătu cât de nemișcat putu, cu un obraz lipit de nisipul rece, gustând sarea oceanului de pe Tristesse și simțind duhoarea de piele încinsă a diavolului care trecu pe deasupra sa, plesnind din coadă. Nu se mai prefăcea că e Tallis. Șocul îl scosese din rol.

Alți diavoli îl urmară pe primul, huhuind nedumeriți, de parcă s-ar fi întrebat unde le dispăruse prada. Se îndepărtară în zbor, în lungul plajei. Primul le mai dădu târcoale un timp, intrigat de siluetele nemișcate de pe nisip, dar prea prost ca să înțeleagă că erau aceleași făpturi care alergau și pe care le vâna cu câteva secunde mai devreme. După o vreme, scoase un ultim huhuit de nemulțumire și zbură pe urmele stolului.

Când fu sigur că diavolii plecaseră, Zen se ridică în capul oaselor. De aici, de pe nisip, vedea întregul Desdemor, fațadele albe ale clădirilor de pe țărm întinzându-se spre sud ca o faleză stâncoasă. La capătul sudic al orașului, unde nu ajunsese niciodată, un viaduct înalt înainta în apă, îndepărtându-se tot mai mult și pierzându-se în ceața orizontului.

— Ce-i aia? întrebă el. Credeam că Desdemor este capătul liniei.

Nova clătină din cap.

— E capătul liniei de kale ferată, cu excepția unor șine care traversează orașul și străbat podul de colo.

Zen își umbri ochii cu palma și se uită la viaduct.

— Deci acolo undeva e o altă insulă?

— Cred că da. Nu apare pe hărți. O fi fost vreo stațiune de vânătoare sau ceva.

— Ar trebui să mergem acolo într-o expediție.

— Mi-ar plăcea, zâmbi ea. Dacă o să avem timp.

Era vremea fluxului. Mici valuri îi înconjurau spumegând. Cu ochii după diavoli, se zoriră înapoi prin apa împodobită de reflexiile lui Hammurabi, revenind pe promenadă.

Raven însă nu se arătă încântat de jocul cu diavolii. Una dintre dronele lui, zburând pe deasupra plajei, înregistrase întregul episod. Când Zen și Nova se întoarseră la Hotelul Terminal, uzi leoarcă și râzând, scuturându-și nisipul din cutele hainelor, el se încruntă și zise:

— Zen Starling, ești valoros. Trebuie să ai mai multă grijă de tine.

— Dar Nova? întrebă Zen. Ea nu e valoroasă?

— Tu nu poți să stai la fel de nemișcat ca ea. Dacă te vede vreunul dintre diavolii ăia, o să te rontăie ca pe un biscuit. Și atunci n-o să-ți mai ardă de râs.

— Trebuie să-mi petrec timpul cumva, îl înfruntă Zen cu obrăznicie, jubilând după jocul cu diavolul. Cât timp o să așteptăm aici? Cât mai e până o să-i cunosc pe Nooni?

— Nu mai e mult, răspunse Raven. Crezi că ești pregătit?

— O, sunt pregătit, zise Zen cu o voce de băiat de bani gata, vârându-și mâinile în buzunare și adoptând postura lenește și relaxată pe care o lua când juca rolul lui Tallis Noon.

Raven se mulțumi să-l privească. Apoi se îndreptă către sala de arme a hotelului și reveni cu o pușcă. Era elegantă și demodată, cu un pat de lemn și un butoi ceramic.

— Dacă voiai să fii momeală pentru diavoli, spuse el, mai bine luai asta. Cu ea, un țintaș priceput poate doborî un diavol de la trei kilometri. Mă rog, tu nu ești un țintaș priceput, așa că poți să conectezi computerul armei la căștile pe care ți le-am dat: Nova poate ținti ea pentru tine și îți poate spune când să apeși pe trăgaci.

— Mă descurc singur, zise Zen, deși nu mai mânuise o armă în viața lui.

Unii puști din Cleave aveau pistoale ieftine, printate, dar el nu se deranjase niciodată să facă rost de așa ceva pentru că nu se vedea folosindu-l. Era hoț, nu ucigaș.

— Mai bine ai lua-o cu tine în trenul Noonilor, zise Raven.

— Crezi c-o să trebuiască să-mi croiesc drum cu arma când cobor din tren? întrebă Zen.

— Cred că e bine să fii pregătit pentru orice eventualitate, zise Raven și îi arătă cum să-și introducă amprentele în memoria armei

astfel încât aceasta să nu funcționeze decât pentru Zen. Pe cele mai multe dintre stațiile lor, Noonii au un fond cinegetic imens. Poți să le spui că ai de gând să vânezi puțin. Un tânăr Noon cu o pușcă *vintage* n-o să stârnească mirarea nimănui. Cel mai bun loc unde să ascunzi ceva, Zen, este întotdeauna la vedere.

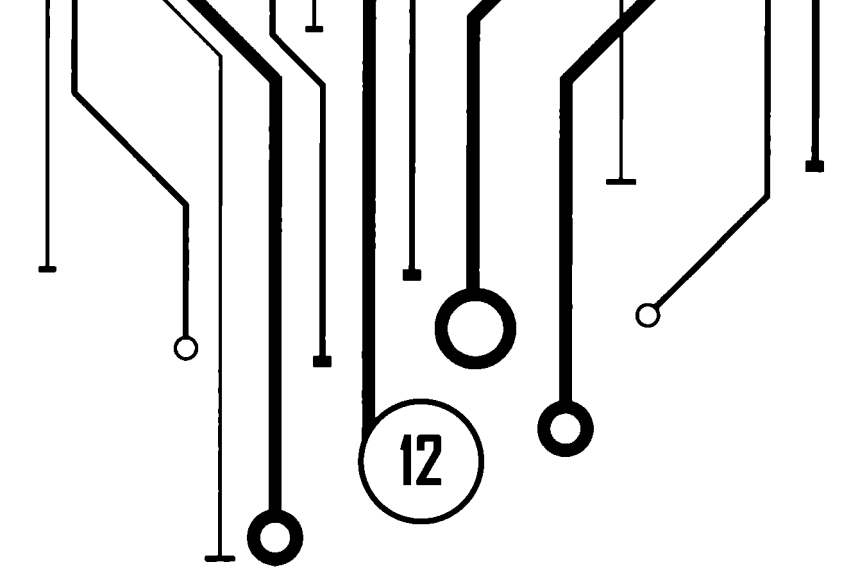

Prima oară când îl ucisese pe Raven, Yanvar Malik se afla pe Vagh, într-un conac dărăpănat din apropierea minelor de cobalt. Părea o treabă pe care o putea rezolva și o dronă, dar Forța Feroviară trimisese oameni s-o facă: Malik și alți cinci, năvălind prin porțile-k într-un tren numit Pest Kontrol[1]. Misiunea lor era strict secretă. Un zvon spunea că ordinele veneau direct de la împărat, altul că fuseseră transmise chiar de Gardieni.

Malik încă mai vedea tavanele înalte ale conacului, ornamentele complicate de ghips, perdelele putrede de muselină prin care soarele Vaugh-ului își revărsa lumina bolnăvicioasă. Încă îl mai vedea pe Raven ridicându-se surprins de pe scaun când Malik dăduse buzna înăuntru și încă și mai surprins când căpitanul îl împușcase de două ori în piept și o dată în cap. Gravitația scăzută, tuburile cartușelor rostogolindu-se prin aer, trupul lui Raven căzând cu lentoare.

Câteva zile mai târziu, îl uciseseră din nou pe Raven, într-o stațiune de pe Galatava. Și de data aceea păruse surprins. De atunci

[1] Kombaterea Dăunătorilor (engl.).

încolo însă, misiunea lor devenise mai dificilă. Forța Feroviară le spusese că Raven nu va îndrăzni să utilizeze Marea de Date, dar cumva veștile tot ajungeau la el. Știa când veneau trupele. Uneori încerca să fugă. Malik își aminti cum îl împușcase în spate în timp ce Raven alerga pe acoperișurile caselor-bărci ale unui oraș lacustru numit Ishima Prime și cum în Kishinchand comandase o lovitură de rachetă care redusese mașina lui Raven la o pată pe un drum de munte. Uneori Raven încercase să negocieze cu el sau să îl mituiască. Văzând că eforturile lui nu dau rezultate, începuse să riposteze. Îi ucisese pe doi dintre camarazii lui Malik întinzându-le o capcană pe Naga. Pe alții îi condusese pe o mare subțire de metan înghețat de pe o fundătură de lume lipsită de atmosferă, unde doi ostași se prăbușiseră în hăuri de gheață. Pe Chama-9 îl scosese din luptă pe Pest Kontrol cu un virus cumplit, care îi străpunsese *firewall*-ul și îi distrusese mintea. (Malik se asigurase atunci că moartea lui Raven a fost lentă și chinuitoare. Chiar îi plăcuse trenul ăla.)

La început fusese doar o misiune ca toate celelalte, dar, pe nesimțite, devenise o vendetă. Nu numai fiindcă Raven îi ucisese camarazii și încercase să-l ucidă și pe el: o mulțime de oameni încercaseră să-l ucidă pe Malik și el nu-i ura. Dar să omoare iar și iar același om, să vadă aceeași față în cătarea armei sale de la o lume la alta... Era ca și cum ar fi fost prizonierul unui coșmar sau al unui joc repetitiv, obositor.

La acestea se adăuga și sentimentul că Raven trișase. Malik nu mai era tânăr. Își simțea trupul îmbătrânind: rănile se vindecau mai încet, iar efortul fizic intens îi provoca dureri de încheieturi. Părul i se rărea cu iuțeală. Începea să înțeleagă că în viață nu aveai decât

o singură șansă și că el aproape și-o ratase pe a lui. Dar nu și Raven. Când Raven începea să simtă că vârsta îl încetinea, pur și simplu se lepăda de trup și își clona altul. Dându-și seama câte șanse avusese celălalt, câte trupuri, lui Malik începuse să-i facă plăcere să-l ucidă.

— Cum se face că trupurile tale arată toate la fel? îl întrebase el pe Raven pe Luna Grande, înainte să-l împuște. În locul tău, eu aș vrea ca fiecare clonă de-a mea să arate altfel. Aș încerca diferite culori, mi-aș schimba sexul...

— Am vrut să-mi păstrez identitatea, explicase Raven. Dacă ori de câte ori m-aș privi în oglindă aș vedea alt chip, aș putea să uit cine sunt.

— În curând n-o să mai fii nimeni, i-o întorsese Malik, ucigându-l din nou.

Faptul că avea de căutat mereu aceeași figură îi ușurase cu siguranță munca. Trucurile pe care le putea face Raven cu vopseaua de păr și cu e-machiajul erau limitate. Mai devreme sau mai târziu, Malik tot îl găsea.

— De ce nu faci ceva măreț? se plânsese el când îl ucisese pe Raven la regata[1] de iahturi de pe Chiciură. Ai fi putut să schimbi lumea. Dar tu ți-ai petrecut timpul ținându-te de petreceri și de distracții.

— Chiar am încercat să schimb lumea, zisese Raven, examinând trist plăgile pe care pistolul lui Malik tocmai i le deschisese în trup. De-aia te-au trimis Gardienii după mine.

Pe Ibo, spusese:

[1] Denumire dată întrecerilor nautice.

— Orice le-au zis Gardienii stăpânilor tăi despre mine, orice susțin că aș fi făcut, să știi că e o minciună.

Dar nimeni nu-i spusese lui Malik ce anume făcuse Raven. Îi spuseseră doar să-l ucidă.

În cele din urmă, Forța Feroviară îl trimisese împreună cu echipa lui la Iskalan, îl urcaseră într-o navă spațială și îl expediaseră tocmai în bezna acelui sistem singuratic unde zăceau necartografiate planete întregi de hardware, care serveau drept centre de date pentru Gardieni. Acolo se afla un asteroid golit pe dinăuntru. Aterizaseră și, aruncând ușile în aer, pătrunseseră într-o încăpere unde sute de trupuri zăceau în sicrie de sticlă acoperite cu flori de gheață.

Malik își amintea cum trosnise gheața sub mănușa lui în timp ce curăța câte o porțiune a capacelor sicrielor. Ciudat cum îți stăruie în minte astfel de fleacuri. Își amintea cum se uitase prin sticlă și îl văzuse pe Raven dormind înăuntru: aceeași față pe care o văzuse de fiecare dată când îl ucisese. Toate coșciugele erau la fel: sute de Raveni adormiți, umplând rafturile ce acopereau pereții camerelor. Sau poate încă nu fuseseră treziți la viață. Nimerise într-un depozit unde Raven își păstra noile trupuri până avea nevoie de ele.

— Nu înțeleg cum se descarcă în ele, se mirase Lyssa Delius, singurul supraviețuitor din echipa inițială a lui Malik. Nu mai există în Marea de Date. Ce mai e de descărcat? Astea nu-s decât niște hălci de carne.

— Chiar și așa, Forța Feroviară vrea să ne descotorosim de ele, zisese Malik.

Dar adevărul era că el era cel care voia să se descotorosească de ele. Voia ca acești Raveni chipeși și fără viață să dispară până la ultimul. Lăsaseră în acea încăpere suficient explozibil cât să pulverizeze întregul asteroid.

Când reveniseră în gara din Iskalan, li se spusese că misiunea lor s-a încheiat. Orice făcuse Raven, Gardienii erau convinși că în sfârșit fusese pedepsit. Murise pentru totdeauna.

Așa că sărbătoriseră într-un bar din stație, amintindu-și cu tristețe de camarazii căzuți și rememorând bătălii pe care nu aveau să le povestească nimănui niciodată. După aceea se îndreptaseră către alte unități și fiecare își văzuse de viața lui. Din câte știa Malik, nimeni în afară de el nu fusese tulburat de coșmaruri. Nimeni în afară de el nu avusese impresia că lăsase ceva neterminat, că erau niște lucruri care nu se legau. Gardienii spuseseră că Raven murise, așa că Raven trebuia să fie mort.

Malik fusese promovat. Își găsise un partener de viață, se mutase într-o casă pe Stația Centrală, își luase o pisică. Dar senzația aceea nu îl părăsea și în visele lui continua să îl omoare pe Raven. Divorțase și fusese repartizat într-un tren de patrulare pe un perimetru mare, pe liniile secundare. Treptat, începuse să observe anumite lucruri. Martorul unui jaf de la o fabrică de biotehnologie din Ashtoreth descrisese un bărbat înalt și palid; doi ani mai târziu, un altul, în celălalt capăt al Rețelei, văzuse un individ cu aceleași semnalmente, în noaptea în care o garnitură întreagă, plină cu echipamente de construcții, dispăruse din depoul de pe Nokomis. Ambele furturi erau imposibile: sistemele de securitate care ar fi trebuit să le prevină fuseseră anihilate de viruși ce nu lăsaseră nicio urmă, iar camerele nu înregistraseră nicio imagine a hoțului.

Raven era încă în viață. Îi făcuse pe cei de la Forța Feroviară să creadă că era mort și îi păcălise chiar și pe Gardieni, dar o ultimă întrupare a lui încă mai trăia.

Malik nu suporta să lase lucrurile neterminate. Începuse să strângă toate rapoartele care puteau face referire la Raven, încercând să găsească dovezi cu care să convingă pe cineva. Dar niciodată nu erau dovezi, ci doar indicii și șoapte. Un bețiv de pe Changurai care pretindea că văzuse o fată moto cu un impermeabil roșu ieșind dintr-un pasaj blocat ce ducea către vechea Linie Steaua Câinelui. Sau un hoț de buzunare pe nume Zen Starling, care pretinsese că nu știe nimic despre Raven și apoi se făcuse nevăzut.

„Zen Starling e singura mea pistă", își zise el. „Ce-o vrea Raven de la un pungaș?"

Fotografiile pe care drona lui i le făcuse puștiului pe Ambersai se pierduseră odată cu trenul său, laolaltă cu bruma de informații pe care le găsise sărmanul Nikopol. Malik nu se mai putea baza decât pe memorie. „Zen are o soră care lucrează la rafinărie." Dacă ar fi izbutit să afle ce voia Raven de la băiatul acela, poate că piesele puzzle-ului ar fi început să se așeze la locul lor. Iar singurul mod de a afla era cel tradițional: să stea de vorbă cu oamenii și să pună lucrurile cap la cap.

Se uită pe fereastra vagonului, contemplând pentru ultima oară turnurile elegante ale Stației Centrale. Trenul accelera, purtându-l către poarta-k ce avea să-l ducă din nou pe Cleave.

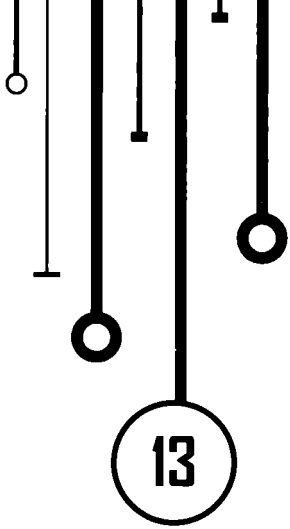

Ziua următoare fu senină și liniștită. Hammurabi se vedea atât de limpede pe cerul dimineții, încât lui Zen i se părea că putea să întindă mâna și să atingă planeta de pe balconul apartamentului. Era o zi numai bună să meargă în expediție de-a lungul vechiului viaduct din sud și fu surprins să constate cât de fericit îl făcea gândul acesta. Coborî în fugă să dea de Nova.

Dar, în salonul pentru micul dejun, îl aștepta Raven cu noutăți.

— Zen! A sosit vremea să pleci! Hai, fă-ți bagajele. Pornim spre Surt.

Se sfârșise. Șederea lui Zen în Desdemor se încheia la fel de abrupt ca toate celelalte episoade liniștite din viața lui. Ceva ca un vârtej de frunze uscate i se stârni în stomac în timp ce îi urma pe Raven și pe Nova de-a lungul stației pustii. Cunoștea senzația: avea trac.

— Și dacă se ivește adevăratul Tallis Noon? întrebă el.

Se gândise la asta în câteva rânduri, dar alungase ideea pentru că... pentru că, până la urmă, ce probabilitate era să se petreacă una ca asta? Acum însă, pericolul părea demn de luat în calcul.

— Dacă adevăratul Tallis ia trenul Noonilor în timp ce eu sunt la bord, pretinzând că sunt el? Ce facem?

Raven îi alungă grijile, fluturând din mână.

— Crezi că nu m-am gândit la asta? Crezi că n-am prevăzut toate întorsăturile pe care le poate lua situația noastră? Săptămâna trecută, Tallis a fost în Przedwiosnie, la numai câteva stații distanță de Adeli. Probabil chiar plănuia să facă legătura cu trenul Noonilor. Dar a fost deturnat de pe traseu. O fată pe nume Chandni Hansa a urcat în același tren cu el. Foarte drăguță. Ea și Tallis au intrat în vorbă. Au coborât la Karavina. Știi Karavina? E un loc romantic. Case pe stâlpi. Lumina lunii pe lacuri de vapori. Chandni o să se asigure că șederea lui Tallis acolo o să fie una lungă.

— De unde știi?

— Pentru că eu am plătit-o, zise Raven.

— OK, făcu Zen stânjenit.

Deci el nu era singurul angajat al lui Raven. Nu știa ce să creadă despre asta. Și ce însemna „o ședere lungă"? Tot prefăcându-se că este Tallis Noon, ajunsese să se simtă ciudat de apropiat de adevăratul Tallis Noon, de parcă ar fi fost frați. Oare Tallis chiar se bucura de o vacanță romantică în Karavina? Sau zăcea pe fundul vreunuia dintre acele lacuri de vapori, cu un cuțit înfipt în spate? Și oare așa avea să sfârșească și Zen odată ce nu avea să-i mai fie de folos lui Raven?

Ajunseră pe peron. Thought Fox le deschise ușile vagonului. Raven se întoarse și își puse mâna subțire pe brațul lui Zen. Ochii îi erau blânzi, zâmbetul – larg.

— O să meargă, Zen. O să capete fiecare ceea ce vrea. Eu o să obțin *pyxis*-ul, iar tu o să te îmbogățești.

— Și cu Nova cum rămâne?

— Nova e pur și simplu ceea ce iei cu tine în locul trusei spărgătorului, zise Raven.

Dar mai târziu, pe când Thought Fox își croia drum prin țesătura zdrențuită a continuumului spațiu-timp, Zen văzu că Nova avea deja ceea ce voia. Stătea cu ochii ațintiți pe fereastră, așteptând să zărească fiecare nouă lume care se ivea din când în când între lungile secțiuni subterane, pe măsură ce Thought Fox trecea vuind prin porțile-k. Privea totul cu lăcomie, indiferent dacă era vorba de nebuloase care asfințeau deasupra unor deșerturi albe sau de gunoaie care pluteau într-un canal abandonat. În felul ei, și ea era un kălător.

Linia Steaua Câinelui se afla mult sub celelalte peroane din gara Surt. Ascensoarele care duceau la ea fuseseră toate scoase din uz, iar scările ce o deserveau fuseseră sigilate și date uitării. Până și tunelul prin care trecea vechea magistrală era blocat de o barieră fero-ceramică. Thought Fox depistă obstacolul de dinaintea lui de îndată ce ieși pe poarta-k. Nu încetini, ci doar deplie pe flancuri câte un tun imens, distruse bariera și își croi drum printre schijele fumegânde.

Nu era un tren prea vorbăreț și nici nu cânta de bucurie în timp ce gonea, așa cum făceau alte trenuri, dar după ce spulberă bariera râse încet, ca pentru sine. Sunetul acela grav, tulburător, gâlgâi din difuzoarele montate în tavanele vagoanelor, speriindu-l pe Zen, care stătea pe marginea scaunului, nerăbdător să se termine călătoria. Peste câteva minute, când trase la un peron subteran părăsit, armele trenului erau încă la vedere.

— O să vă aștept în Sundarban, le zise Raven pasagerilor săi. De acum încolo ești pe cont propriu, Zen, dar nu-ți face griji, Nova are tot ce-ți trebuie.

Pentru o clipă, avu un aer aproape patern. Dar când porni de-a lungul peronului pustiu, Zen mai aruncă o privire peste umăr și îl văzu privindu-i din ușa vagonului fără nicio expresie pe chip. Țevile armelor lui Thought Fox se mișcau de colo colo, ațintindu-se asupra chioșcurilor abandonate și a pasarelelor care se arcuiau pe deasupra șinelor, ca și cum bătrânul tren ar fi căutat noi ținte pe care să le nimicească.

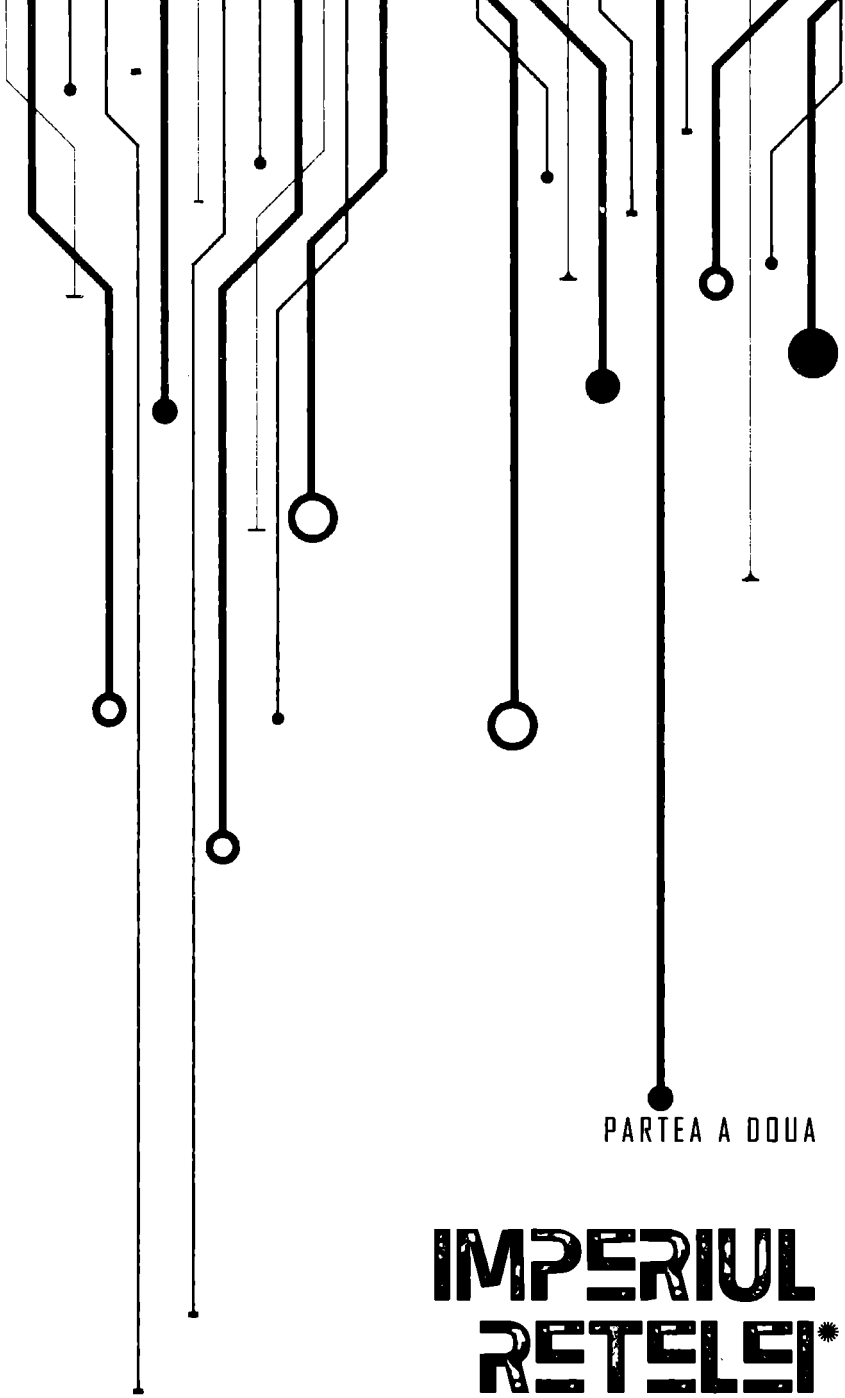

PARTEA A DOUA

IMPERIUL REȚELEI

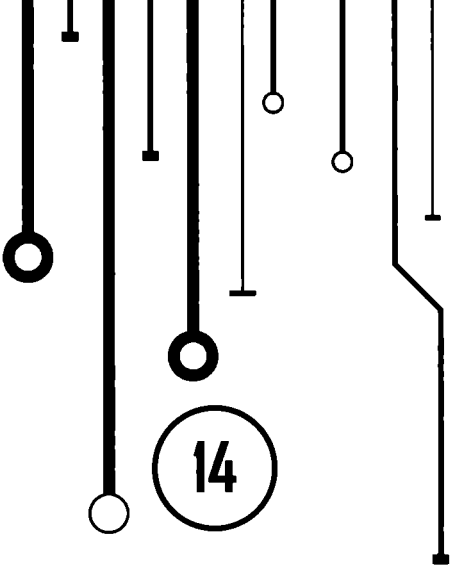

Threnody Noon se plictisea. Se plictisea, de fapt, de zile întregi, dar astăzi era prima dată când era dispusă să o și recunoască. În fond, trecuseră atâtea luni de când aștepta această călătorie. Se săturase să stea acasă, în clădirea din coral de lângă lacurile Malapetului, unde nu se întâmpla nimic și unde mama ei picta flori toată ziua și încărca datarugăciuni la care Gardienii nu se osteneau niciodată să răspundă. Tânjise după viața agitată și palpitantă din trenul tatălui ei. Dar odată ce ajunsese aici – odată ce se obișnuise cu splendoarea vagoanelor și cu eleganța pasagerilor –, începuse pe loc să se simtă nemulțumită. Tatăl ei o prezenta mereu drept „fata mea, Threnody", dar oricine își putea da seama că nu era una dintre fiicele preferate. Scurtul lui mariaj cu mama lui Threnody fusese menit pur și simplu să pecetluiască o afacere între familia lui și a ei. În mod normal, n-ar fi invitat-o deloc pe fată în trenul său, numai că ea era aproape la vârsta măritișului, iar el voia să încheie o nouă afacere căsătorind-o cu Kobi Chen-Tulsi, moștenitorul unei companii de exploatare minieră a asteroizilor cu sediul pe Sundarban.

Kobi se afla și el în trenul Noonilor în acest sezon. Și el o plictisea. Uneori, când se gândea că va trebui să îl ia de soț, că va fi silită să trăiască alături de el atâția ani, Threnody își dorea să nu se fi născut în clanul Noon. Perspectiva era aproape înspăimântătoare, deși Kobi nu era înspăimântător, ci doar nerod. Ghemuită în cușeta ei, în trenul ce înainta cu viteză, fata își spunea că încă este o copilă. Avea șaptesprezece ani, dar se simțea ca la doisprezece. „Nu vreau să mă logodesc", își spuse. „Nu cu Kobi Chen-Tulsi și nici cu altcineva. Vreau mai întâi să văd Rețeaua."

Desigur, Rețeaua o vedea chiar în clipele acelea. Lumile traversate de Linia Râului Argintiu goneau pe dinaintea ferestrelor: porți-k își revărsau asupra lui Threnody lumina lor incoloră. De fiecare dată când trenul oprea, erau aranjate excursii: picnicuri și expediții de pescuit, vizite la vechi fortărețe și drumeții în munți faimoși. Dar cumva, asta nu părea să conteze.

Așa că, atunci când trenul ajunse în Adeli, ea se prefăcu obosită și rămase locului în timp ce toți ceilalți pasageri plecau cu mare fast să vâneze și să petreacă pe piscurile insulei. Își spuse că își va găsi niște distracții pe cont propriu. Dar era în continuare plictisită și, când trenul anunță că primise un mesaj de la un tânăr Noon pribeag care cerea să urce, avu senzația că de o mie de ani-lumină nu se mai petrecuse un lucru atât de interesant. Tallis Noon, de pe Nodul de Aur. Nu știa nimic despre această ramură a familiei. Străbătu colonadele vagoanelor și găsi servitorul motorik pe care trenul îl trimisese să iasă înaintea nou-venitului.

— Lasă, zise ea, o să-l întâmpin chiar eu.

* * *

Adeli era o lume a ceţurilor. Viaţa se desfăşura numai pe crestele munţilor. Pretutindeni în jur se întindeau mări de ceaţă pâlpâindă: nori prin care particulele aflate în trecere trasau neaşteptate dâre de lumină. Un viaduct cocoţat parcă pe picioroange se întindea până la oraşul de mare altitudine Adeli şi de-a lungul acestui viaduct şerpuia trenul Noonilor. Domuri de observaţie sclipeau sub cerul înserării şi pe sutele de mici turle extravagante de pe acoperişurile vagoanelor fluturau steagul imperial şi lungile stindarde cu soarele zâmbitor, emblema casei Noon.

Zen studiase fotografii şi filme cu trenul imperial. Memorase planurile parterurilor principalelor vagoane, poziţia uşilor şi a trapelor de acces. Nimic nu-l pregătise însă pentru frumuseţea trenului. Stătea pe peron printre privitori de trenuri şi copii încântaţi, căscând gura la minunăţia care trăgea în staţie. Cele două locomotive imense, Wildfire şi Time of Gifts[1], aparţineau familiei Noon de secole. Capotele lor curbate şi sofisticate fuseseră de atâtea ori ba la modă, ba desuete, încât până la urmă se situaseră în afara oricărui curent, fiind doar ele însele: măreţe, bătrâne, de culoarea mierii, cu frumuseţea încercată de timp a unor clădiri vechi. Trăgeau cinci vagoane imense, cu etaj, care formau apartamentele împăratului şi ale cercului său de apropiaţi. În urma acestora, înşirându-se în afara staţiei şi pe viaduct, veneau vagoane mai puţin importante, dar la fel de frumoase.

---

[1] *Wildfire*, şlagăr country al lui Michael Martin Murphey, şi *A Time of Gifts*, carte de călătorie a autorului britanic Patrick Leigh Fermor, publicată în 1977.

„Zen?" zise Nova în mintea sa. Stătea chiar în spatele lui, ignorată de ceilalți privitori. „Am trimis un mesaj către trenul Noonilor ca să îi anunț că ești aici și că vrei să urci."

Băiatul se uită la ea peste umăr, dar ea juca rolul servitorului său motorik supus, așa că nu îi întâlni privirea.

Desigur, și el avea un rol de jucat. Repetițiile se terminaseră și piesa tocmai începea. Purta o jachetă scurtă din vinilin inteligent, arborând în prezent culoarea neagră de bază. Un pulover împletit, tot negru, suficient de decoltat cât să-i dezvăluie claviculele. Pantaloni strâmți. Cizme cu bot pătrat. Surprinzându-și imaginea reflectată în ferestrele trenului, se simți încrezător că putea trece drept Tallis. Nu mai semăna deloc cu Zen Starling.

Încuviință din cap ca să îi dea de știre Novei că înțelesese și porni de-a lungul peronului. Oaspeții de rând ca el urcau mai pe la coadă. Nova îl urmă, cărându-i bagajele. Frize sculptate se întindeau pe ambele părți ale trenului și copiii se cocoțau pe ele, mângâind capetele animalelor cioplite. Judecând după felul pașnic în care îi supravegheau păianjenii de mentenanță ai trenului, Zen își dădu seama că locomotivele nu se supărau, ba chiar îi considerau bineveniți pe acești mici vizitatori. Se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi încercat vreun copil să se cațăre pe Thought Fox...

— Tallis? zise cineva în apropiere.

De când plecase din Desdemor, Zen își tot repetase în gând: „Mă cheamă Tallis Noon, mă cheamă Tallis Noon", dar la vederea trenului Noonilor, uitase cu desăvârșire ce avea de făcut. Îl salvă Nova, trimițându-i o alarmă în căști și șoptind respectuoasă:

— Tallis?

Se uită în jur, amintindu-și în cele din urmă cine trebuia să fie,

și zări alături de el o tânără care îi zâmbea de parcă de săptămâni întregi nu avusese dinaintea ochilor o privelişte mai plăcută. Mai degrabă o puştoaică decât o tânără, îşi spuse el după ce îşi reveni de sub farmecul acelui surâs ameţitor. Nu mai mare decât el, dar mult mai bine îmbrăcată. Părul îi era scurt şi vopsit într-un turcoaz la modă. Imprimeul costumului ei mulat imita penele de păun, iar cizmele ei păreau îmbrăcate în foiţă de aur.

— Eu sunt Threnody, zise fata, zâmbindu-i din nou lui Zen, după care îşi împreună mâinile şi înclină din cap. Suntem un soi de veri îndepărtaţi, de al enşpelea grad...

Băiatul citise pe Desdemor o biografie a ei. Se întrebă de ce se deranjase să coboare din fabulosul ei tren ca să întâmpine un kălător oarecare.

— Mă bucur să te cunosc, verişoară Threnody, zise el.

Ea îl apucă de braţ şi, cu zâmbetul încă pe buze, îl conduse dincolo de cordonul de paznici şi apoi de-a lungul peronului, pe lângă marile roţi strălucitoare ale trenului imperial. Nova îi urmă cu bagajele lui Zen.

— Mesajul tău ne-a fost transmis de îndată ce trenul a ieşit pe poarta-k, zise Threnody. Îmi pare rău că toţi ceilalţi sunt ocupaţi. În seara asta s-au dus la un picnic şi pe urmă la o vânătoare... Amurgul este cel mai frumos moment pe Adeli, nu crezi?

Dincolo de staţie, focuri palide pâlpâiau în marea de ceaţă. Văzu lumini pe piscurile ce se înălţau deasupra negurii şi auzi mici trosnete ce ar fi putut fi focuri îndepărtate de armă. În ciuda atâtor pregătiri, se simţea uşor ameţit de frumuseţea nopţii, a trenului, a fetei. Misiunea asta nici nu se compara cu furtul de pe tarabele din Ambersai.

— Păcat că n-ai trimis de veste din timp, spunea Threnody. Familia ar fi organizat un comitet de întâmpinare în toată regula.

— N-am vrut să fac vâlvă, zise el. Nici nu știam c-o să vin încoace. Adică nu eram sigur. Am tot umblat...

„Atenție la accent", zise Nova în mintea lui. „Începi să vorbești ca un actor care joacă un băiat de bani gata într-un treide..."

— Ce mult te-ai schimbat! exclamă Threnody Noon.

Lui Zen îi stătu inima în loc o clipă, pentru că Raven îi garantase că nimeni din trenul imperial nu îl cunoștea pe Tallis Noon.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, eram amândoi niște țânci. La festivalul focurilor de pe Khoorsandi. Am văzut poze cu tine. Erai dolofan ca o găluște.

Zen râse cât mai nonșalant cu putință și zise că nu-și amintea, ceea ce de fapt era adevărat.

— Deci ești de pe Nodul de Aur? îl întrebă Threnody și, fără să îi dea timp să răspundă, continuă: N-am mers niciodată pe linia secundară estică, trebuie să fie atât de interesant! Aveți îngeri ai stației acolo? În Rețeaua centrală nu avem așa ceva. Mi-ar plăcea să văd unul. E adevărat că arată chiar ca niște îngeri?

Îl conducea către un vagon aflat mai în spate și către una dintre scările albe lângă care așteptau motorikși în uniforme. Aveau aerul stupid al unor bodyguarzi bătăuși, dar mințile de dincolo de fețele lor ca niște măști erau conectate la vagoane întregi de hardware. Dacă fața sau mersul lui Zen nu se potriveau cu înregistrările despre Tallis Noon stocate în aceste harduri, vizita lui avea să se încheie subit. Dronele înarmate care zburau pe deasupra stației puteau probabil să-l curețe de pe platformă cu laserele lor ca pe o gumă de mestecat călcată în picioare.

Dar Threnody Noon nu le dădu motorikşilor ocazia să îl scaneze.

— Invitatul familiei, le strigă ea, introducând o comandă într-un cod al corporației.

Cel mai apropiat paznic salută şi se dădu în lături, permițându-i să îl conducă pe Zen în tren.

— Nu vor să mă verifice? întrebă el surprins.

— Tallis, oricine poate să vadă că eşti un Noon, zise ea râzând. Pentru familie putem oricând să facem excepție de la reguli.

Zen ridică din umeri şi râse împreună cu ea. Deocamdată, tot ce trebuia să facă pentru ca impostura să funcționeze era să râdă la comandă, şi asta nu era greu. Avu parte de un moment neplăcut câteva secunde mai târziu, când, privind în urmă din capul scărilor, văzu că securitatea o oprise pe Nova, dar Threnody îi spuse că îi scanau bagajele şi verificau mintea motorikului în căutare de viruşi.

Nu găsiră nimic. Nova se asigurase că actualizările personalității ei erau bine ascunse. Cât despre bagaje, în cele mai multe nu se aflau decât haine şifonate şi câteva obiecte pe care Raven le adăugase ca să dea impresia că veniseră de pe Nodul de Aur. Singurul bagaj pe care paznicii se deranjară să-l deschidă fu tocul lunguieț din piele în care se afla puşca pentru diavoli.

— Speram să am timp să vânez ceva, zise Zen.

— Puşca asta e cam demodată, nu? întrebă Threnody.

— A fost a bunicului meu. E o puşcă pentru diavoli.

— O să ne oprim în Jangala în curând. Nu ştiu dacă se găsesc diavoli, dar în rezervație o să fie tot soiul de chestii de vânat...

Paznicii închiseseră tocul puştii. Nova urcă scările cu bagajele pentru a li se alătura lui Zen şi lui Threnody pe balconul din spatele vagonului.

— Ce-i cu fața motorikului tău? îl întrebă Threnody.

— Ar trebui să fie pistrui. Crede c-o fac să pară mai umană.

— Pare defectă. Vrei una nouă?

— A, m-am învățat cu Nova, zise Zen.

Ea îi aruncă un zâmbet care însemna „treaba ta", după care se întoarse să intre în vagon. Ușa nu avea mâner, ci numai un soare poleit și zâmbitor în centru. Threnody atinse ușor soarele între sprâncene și ușa se deschise atât de iute și de silențios, încât ai fi zis că dispăruse de-a dreptul. Zen trase în piept aerul parfumat al trenului Noonilor. Admiră peste umărul lui Threnody interiorul vagonului cu coloane.

„Ce frumos!" zise Nova în mintea lui.

— Ce frumos, încuviință el cu glas tare.

La început nu își dădu seama ce îl întristase, dar se lămuri repede. Pentru o clipă, crezuse că era cu adevărat Tallis Noon și că această fată frumoasă chiar îl primea la bordul minunatului tren. I-ar fi plăcut asta. Era viața pe care ar fi dus-o dacă mama lui nu l-ar fi răpit de la Nooni.

Dar n-avea rost să își plângă de milă. Nimeni nu avea să îi dea bogății pe o tavă de argint. Trebuia să și le ia singur. Se pricepea la așa ceva. Avea să îi jefuiască pe Nooni și să scape basma curată.

Intră în vagon.

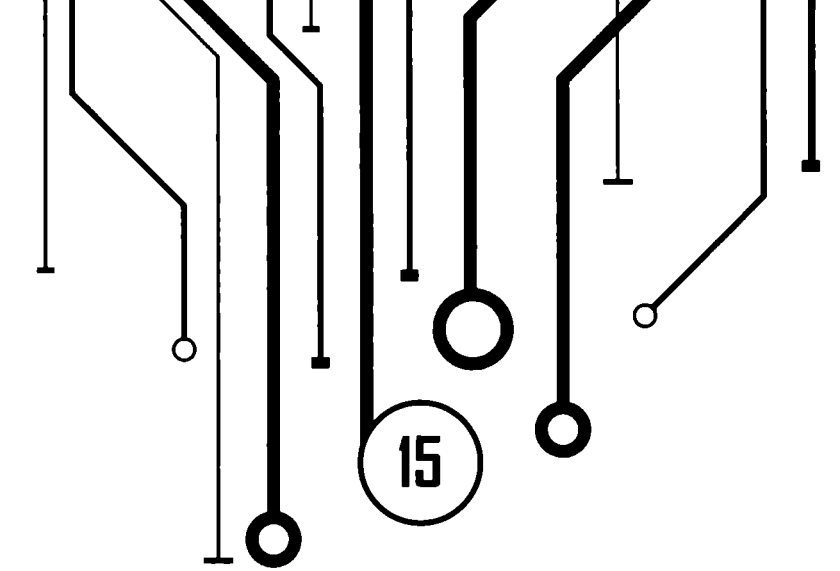

Sosise într-un moment prielnic. Mai târziu avea să se întrebe dacă Raven aranjase lucrurile astfel, dar probabil că fusese vorba pur și simplu de noroc. Cei mai mulți membri ai familiei imperiale și oaspeții lor se aflau la picnic pe unul dintre piscurile împădurite ce se înălțau din marea de ceață. Zen avea șansa să exploreze vagoanele centrale ale trenului Noonilor când erau goale; ce-i drept, personalul motorik și mașinile tăcute care făceau curățenie erau încă în tren, dar nu contau. Vocea lui Threnody avea ecou în timp ce aceasta îl conducea dintr-un vagon într-altul: vagoane cu pereți din mozaic aurit, din scoarță de lemn-viu, din corn. Vagoane de sticlă ca niște sere pe roți, pline cu mușchi și copăcei, unde libelule drăgălașe zburau de colo colo sau pluteau prin aer.

Niciunul dintre aceste vagoane nu semăna cu cele pe care le știa Zen. Nu erau mai late decât un vagon obișnuit, măsurau doar șase metri de la un perete la altul, dar fuseseră decorate de cei mai buni designeri ai Rețelei, iar cei mai buni designeri ai Rețelei știau cum să facă un vagon lat de șase metri să pară mult mai mare. Numai șirurile de ferestre îți spuneau că nu te aflai într-o locuință luxoasă.

Până și ferestrele erau de regulă acoperite de perdele sau de jaluzele. Unele vagoane erau necompartimentate: scaunele și mesele lor erau răspândite pe o vastă suprafață acoperită de mochetă sau pe o mare întindere de lemn-viu. În altele străbăteai coridoare, trecând pe lângă ușile unor mici apartamente private. Podele de marmură, tavane din baga și sidef biotehnologic, scări spiralate care duceau către dormitoare și către domurile de observație de la etaj.

Threnody îl conduse sus pe o scară, până în cabina care urma să fie a lui.

— Mă tem că este unul dintre compartimentele mai mici, pentru oaspeți. Sper să-ți placă. Dormitorul e acolo... Baia e dincolo... Nova, lasă bagajele și prezintă-te în secțiunea motorikșilor, vagonul cincizeci și nouă.

Nova făcu ce i se spusese. În timp ce străbătea trenul, vocea ei șopti din nou în mintea lui Zen: „Ține-ți căștile pe cap. Dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să fluieri. Știi să fluieri, nu?".

Threnody îl aștepta să își despacheteze câteva lucruri. Apoi reveniră în vagoanele sufragerii și în vagoanele grădini. El încercă să-i povestească despre călătoriile sale – își pregătise o groază de anecdote –, dar fata prefera să vorbească despre rude și despre nenumărații prieteni și membri ai familiei care călătoreau cu ea.

— Albayek-Noonii de pe Muntele Celor Șapte Bursuci sunt și ei în tren. Sunt foarte amuzanți, deși Ruichi își dă niște aere nemaipomenite de când a încheiat contractul de logodnă cu băiatul Fossilor. A fost și unchiul Tibor, dar s-a întors pe Stația Centrală...

— Câți pasageri sunt în total? întrebă Zen.

— Cred că pe moment sunt vreo nouă sute.

Era bine, își zise el. Cu atâția oaspeți venind și plecând, cine să ia

în seamă unul în plus? Și dețineau atât de multe lucruri, încât probabil nici n-aveau să observe că își însușise *pyxis*-ul. Poate că reușea să șterpelească și pentru el câte ceva, dacă tot se ivise ocazia – să-și umple buzunarele înainte să plece, în caz că Raven nu l-ar plăti...

— În ce vagon e muzeul de artă? întrebă el.

Știa deja, pentru că Raven îl pusese să studieze hărți 3D ale întregului tren, dar nu voia să dea impresia că este un ins care a studiat hărți 3D ale întregului tren.

— A, undeva mai prin spate, zise Threnody, pe care nu o interesau decât creațiile artistice pe care le putea îmbrăca.

— Mi-ar plăcea... începu el, dar apoi reformulă, ca să sune mai în spiritul Noonilor: Aș adora să văd colecția cât timp sunt aici.

Threnody își încreți nasul. Chiar și așa încrețit arăta mai bine decât majoritatea nasurilor.

— Nu-s decât niște hârburi vechi și holograme și d-astea. O să ți-o arăt la un moment dat, dacă vrei.

— Păi hai acum... începu Zen să spună, dar chiar în clipa aceea umbre iuți trecură prin dreptul ferestrelor cu draperii.

Mașini aeriene scumpe plonjau pe deasupra viaductului, aterizând pe peronul stației Adeli ca niște păsări rare. Noonii se întorseseră.

Trenul începu să se umple. Urcau la bord în grupuri, vorbind, râzând și luând pahare cu vin aromat de la chelnerii motorikși care le ieșiseră discret în întâmpinare. Vârstnicii clanului Noon, superbi în robele și turbanele lor, discutând afaceri și povestindu-și ultimele bârfe. Ofițerii CoMa, din marina corporatistă* a familiei, împăunându-se în uniformele lor bogat împodobite. Șefi de stații provinciale împreună cu familiile lor, călătorind cu trenul Noonilor ca oaspeți ai împăratului, la fel de uimiți ca și Zen de splendoarea care

li se înfățișa. Tineri Noon în ținută de vânătoare, gălăgioși ca niște cățelandri. Zen se întrebă cum era să fii unul dintre ei și să nu ai altă grijă decât să împuști de la câțiva pași, în rezervațiile familiei, animale manufacturate cu costuri foarte mari. Părea să le priască. Aveau un aer mai fericit și mai prosper decât oricare dintre puștii pe care îi cunoscuse el în Cleave.

Înainta prin vagoanele aglomerate însoțit de Threnody, care îl prezenta din când în când câte unei rude. Iat-o pe mătușa ei, lady Sufra Noon. Iată-l pe unchiul Gaeta, pe vărul Neef. Sora ei vitregă, Priya, mândră și nervoasă ca un cal de rasă, purta o rochie din lumină, iar curelele sandalelor ei biotehnologice i se împleteau pe picioarele cafenii ca o iederă argintie. Puștiul mândru în uniformă CoMa croită pe mărimea lui era fratele ei vitreg, Prem. A, și iată-l și pe tatăl ei, Mahalaxmi al XXIII-lea, directorul executiv al familiei Noon, împăratul Marii Rețele, Stăpânul Celor O Mie de Porți, cunoscut de supușii săi iubitori drept Părintele Șinelor și de cei mai puțin iubitori drept Controlorul cel Gras.

Ce moment straniu! Chipul acela fălcos și inteligent care până atunci îi zâmbise lui Zen de pe o mie de bancnote soioase îi surâdea acum cu solemnitate în viața reală, atât de aproape, încât simțea sudoarea împărătească pe sub costisitorul parfum imperial. Păsări colibri de un albastru electric pluteau în jurul împăratului pe aripi ca o ceață, poposindu-i uneori pe epoleții tunicii. Îl examinau pe Zen cu atâta concentrare în ochișorii lor negri, încât acesta își dădu seama că nu erau păsări, ci drone de securitate camuflate. Nu încăpea nicio îndoială că aveau să vadă dincolo de deghizarea lui. Mahalaxmi al XXIII-lea sigur avea să-și dea seama că mâna pe care o strângea era a unui vagabond din Orașul Tunetului.

Dar nu. Împăratul se mulțumi să încline din cap, întâmpinându-l pe Zen așa cum întâmpinase o sută de alte rude îndepărtate în săptămâna aceea.

— Cum merge pe Nodul de Aur, Tallis? Trebuie să-mi povestești, neapărat, zise el și se îndepărtă învăluit de norul lui de păsări albastre, fără să aștepte răspuns.

Nu-l interesa Zen, iar pe Zen nu putea decât să-l bucure treaba asta. Nu venise aici ca să fie interesant. Voia să fie doar un chip oarecare din mulțime.

Un alt oaspete era însă interesat de el: un băiat de o vârstă cu Zen, înalt și dolofan, cu o coamă de păr vopsită cu henna și cu ochii violeți, așa cum se purta în sezonul acela. Zen nu îi era pe plac.

— Cine e noul tău amic, Threnody? întrebă el și, cât timp îi explică ea, își luă un aer războinic.

Zen se întrebă cum anume îl jignise. Îl cunoscuse el cândva pe adevăratul Tallis Noon, ca Threnody? Îl trăsese Tallis Noon de părul ăla idiot când erau mici? Dacă da, Zen înțelegea tentația.

„E Kobi Chen-Tulsi", auzi vocea Novei în mintea lui. „Familia Chen-Tulsi conduce exploatările miniere de pe două dintre lunile Sundarbanului. Kobi urmează să se însoare cu Threnody Noon la toamnă."

Asta explica de ce se încrunta Kobi așa la el, își zise Zen. Probabil că Threnody și băiețașul ăsta drăgălaș de bani gata se certaseră. De aceea nu li se alăturase ea vânătorilor și de aceea îi ieșise în întâmpinare în gară. Se folosea pur și simplu de Zen ca să îl facă gelos pe Kobi.

Și părea să meargă.

— Nodul de Aur? râse Kobi. (Threnody tocmai îi spusese de

unde era vărul Tallis și el încerca să întoarcă informația împotriva lui Zen.) Nu știam că familia Noon mai are proprietăți acolo. Nu e nimic acolo, nu?

Zen arboră un zâmbet prietenos și zise:

— Nu cine știe ce. În orice caz, nimic care să se compare cu trenul ăsta. E uimitor! Cum a fost la vânătoare? Threnody mi-a spus că ești un țintaș excelent.

Pentru o clipă, Kobi păru nedumerit. Nedumerit și mânios, de parcă încerca să își dea seama dacă străinul îl ia peste picior. Era o făptură simplă, își zise Zen. Un dulău care mârâia ca să-și apere teritoriul. Dar îl făcuse să înțeleagă măcar un lucru util: Noonii de pe Nodul de Aur erau priviți de toți ceilalți membri ai familiei ca niște țărănoi incurabili. Verișori de la țară, suspendați de crenguțele cele mai îndepărtate ale arborelui genealogic. Nimănui din tren nu avea să i se pară ciudat că pe Tallis îl intimida această splendoare.

Se trase deoparte ca să le dea ocazia lui Threnody și lui Kobi să stea de vorbă și să rezolve problema din pricina căreia se certaseră. Ridicând jaluzeaua celei mai apropiate ferestre, văzu că stația dispăruse. Trenul se pusese în mișcare atât de discret, încât el nici măcar nu observase. Acum se strecura printre munți, pe deasupra văilor pline de ceață luminoasă.

„Te simți bine?" întrebă Nova în mintea lui.

— Cum nu se poate mai bine, minți el, deși își dădea seama că ea îi monitoriza probabil bătăile inimii și mulți alți indicatori și știa precis cât de neliniștit era. Securitatea e cam relaxată pentru un tren imperial.

„Să nu crezi asta", zise Nova. „Uite, de pildă, mușcătura aia de căpușă de la încheietură."

Zen nici nu observase că se scărpina.

— Ce-i cu ea?

„N-a fost o căpușă. O microdronă ți-a luat o probă de sânge în clipa în care am urcat, pentru ca trenul să poată verifica dacă ai cheile de securitate ale Noonilor înscrise în ADN."

— Și dacă nu le aveam?

„Ar fi... În fine, le-ai avut, așa că n-are rost să-ți bați capul cu asta. Relaxează-te. Distrează-te. Eu una mă simt foarte bine. Ador trenul ăsta."

Zen zâmbi. Și el îl adora. Era visul oricărui kălător. Pe deasupra pălăvrăgelii Noonilor și a oaspeților acestora distinse un sunet, o notă dublă, foarte înaltă, un duet care răsuna printre povârnișurile munților în timp ce trenul trecea. Wildfire și Time of Gifts umpleau noaptea luminată de ceață cu cântecul lor.

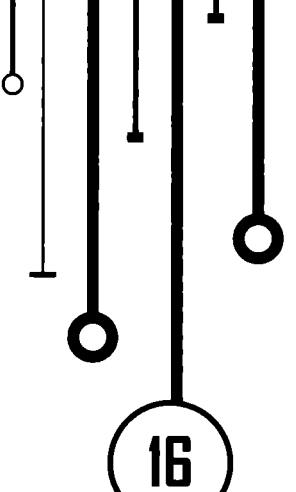

În Cleave, pe pereții unei fabrici din zona industrială creștea o pădure. Copacii își întindeau ramurile palide peste ceramica veche. Orhideele străluceau ca niște mici sori prin burnița specifică orașului.

Pe Flex ploaia nu o deranja. Tuburile de vopsea pe care le folosea ea erau făcute special pentru decorarea trenurilor. Dacă pigmentul lor putea supraviețui trecerii printr-o poartă-k, ploaia măruntă de pe Cleave nu avea cum să le dăuneze. Alese un tub de un albastru strălucitor din sacul de la picioarele sale și începu să picteze un roi de fluturi, imaginându-și cum ar fi strălucit culorile vii de pe aripile lor în umbrele întrepătrunse ale copacilor. Femeii care conducea fabrica îi era dor de casa ei din Jihana cea îndepărtată și acoperită de junglă, așa că o angajase pe Flex să înveselească locul.

— Aș vrea să pot și eu să desenez, oftă Myka Starling.

Stătea în spatele artistei, urmărind cum pădurea capătă contur. Era înfășurată într-o pelerină impermeabilă și purta o pălărie cu boruri largi, de pe care curgeau stropi de ploaie.

— Poți, zise Flex. Toată lumea poate, serios. Încearcă! Ajută-mă! Desenează un copac, uite colo...

Myka clătină din cap.

— Creierul meu nu funcționează ca al tău, Flex. Iar mâinile mele nici atât.

Myka era cea care o recomandase pe Flex pentru treaba asta și se obișnuise să vină în fiecare noapte după serviciu ca să vadă pictura murală prinzând formă. Avea un efect liniștitor asupra ei, spre deosebire de atmosfera de acasă, unde, de când cu fuga lui Zen, mama era mai speriată și mai dezechilibrată ca oricând.

Așa că stătea și se uita în timp ce tuburile de pictat șuierau și Flex scotea din sac unele noi, roșii, aurii sau albastre ca safirul. O pasăre stranie își desfăcu aripile de-a curmezișul zidului și își deschise ciocul lung, gata să cânte: aproape că o auzeai. Myka era uluită de talentul prietenei sale și mândră de ea. Nu-și putea imagina ce se petrecea în mintea lui Flex, atât de diferită de a ei. Era atât de cufundată în contemplație, că îi trebuiră câteva minute până să-și dea seama că nu era singura care îi admira lucrarea.

Un bărbat stătea în ceața unduitoare din spatele ei: un ins mic de statură și slăbănog, străin de lumea aceea, judecând după aspect, pentru că nu avea pălărie de ploaie și burnița i se aduna pe chelie, scurgându-i-se apoi pe obraz și pe sub gulerul ros al hainei albastre.

Myka nu știa cine era, dar știa că prezența lui nu putea fi de bun augur. Se întoarse să-l înfrunte, îndreptându-și umerii largi. Era destul din ea cât să faci doi ca el și bărbatul păru să-și dea seama de primejdia în care se afla. Un pistol mare și negru se ivi în mâna lui, ca în scamatoria unui iluzionist.

— Forța Feroviară, zise el. Bună, Myka. Ce mai face fratele tău?

— Și dac-aș ști, tot nu ți-aș spune, zise Myka, cu ochii la pistol.

— Myka, e unul dintre ei, o avertiză Flex, întorcându-se dinspre pădurea ei. Ăsta-i unul dintre Albaștrii care au ieșit din trenul blindat care s-a defectat în tunel în noaptea aia, în depou, când a dispărut Zen.

— Malik, se prezentă omul, coborând puțin pistolul și privind-o pe Flex.

Purta un soi de cască militară pe care clipeau luminițe de culoarea smaraldului. Flex, căreia nu-i plăcea să fie privită, păru să se facă mică în hainele ei largi.

— Tu ești probabil cea care l-a strecurat pe Zen pe șine în noaptea aia, continuă Malik. Ești o pictoriță talentată. Îți văd desenele peste tot.

— Nu-i spune nimic, o preveni Myka.

Flex avea secrete, un trecut despre care numai Myka știa. Sora lui Zen nu ar fi vrut să o vadă dându-se de gol.

— Flex nu știe despre ce vorbești, se băgă ea în vorbă.

— Nu-ți face griji, zâmbi Malik. Nu mă interesează oamenii care pictează pe trenuri. Încerc numai să dau de fratele tău.

— De ce?

— Pentru că sunt convins că-i în pericol. E într-o companie nefericită.

Myka pufni.

— Da, asta-i tipic pentru Zen.

— Știi unde este?

— Nu.

— N-ai primit mesaje de la el?

— Nu.

— A pomenit vreodată de cineva pe nume Raven?

— Nu.

— Se pricepe la ceva în mod special?

Myka ridică din umeri.

— Să fure. Să doarmă. Să mă calce pe nervi. E de treabă. Nu-i un copil rău. Îi place să meargă cu trenurile. E pur și simplu un kălător.

— L-ai văzut vreodată discutând cu un moto? Unul care arată ca o fată?

— Într-o haină roșie? A venit la noi acasă în noaptea în care a plecat el. Punea multe întrebări. Ca tine. De-aia a șters-o Zen. A preferat să sară pe fereastră decât să stea de vorbă cu ea. Aici în Cleave nu prea ne plac moto.

— Desigur, zise Malik. Ați avut revoltele alea, nu? Ați sfărâmat toate păpușile de sârmă pe care ați pus mâna. Presupun că oricine ar sta de vorbă cu un moto prin părțile astea ar avea numai necazuri din partea colegilor de serviciu.

— Asta ce vrea să însemne? întrebă Myka, făcând un pas spre el, cu un aer amenințător.

El ridică din nou pistolul, numai puțin, cât să-i aducă aminte că-l are. Schiță un zâmbet.

— Ai vreo fotografie de-a fratelui tău? întrebă el. Nu pot să găsesc niciuna în Marea de Date.

— Mama ne-a spus întotdeauna să nu punem nimic despre noi acolo. A spus că Gardienii sau altcineva s-ar putea folosi de informații ca să ne dea de urmă.

— Înțelept sfat. Poate ar trebui să am o discuție cu mama ta.

— Las-o în pace. Nu te poate ajuta.

— Dar tu poți.

Myka se încruntă la el. După o clipă, niște imagini începură să se transfere din căștile ei într-ale lui: fotografii cu un Zen mai tânăr și mai fericit decât în noaptea aceea, în trenul lui Malik. El înclină din cap în semn de mulțumire și îi transmise datele lui de contact.

— Dacă primești vești de la el, anunță-mă.

Plecă prin ploaie, pierzându-se în lumina muribundă.

— N-o să-l prinzi, Albastrule! strigă Myka. E deștept fratele meu!

Malik nu o privi și nu se opri din drum, dar vocea lui răzbătu până la ea.

— Atunci ai face bine să speri că eu sunt mai deștept decât el. De dragul lui.

Malik părăsi Cleave cu următorul tren. Nu era sigur încotro mergea, dar nu i se păruse o idee bună să mai zăbovească acolo, ca nu cumva rețelele locale de știri să descopere că era același nătărău al cărui tren mort blocase poarta-k în urmă cu câteva zile. Oricum, călătoria îl mai calmă: îi plăcea să simtă tangajul trenului și să contemple peisajele care i se perindau pe dinaintea ochilor. Ca și Zen Starling, era pur și simplu un kălător.

Se uită din nou la fotografiile pe care i le dăduse Myka. Era prima lui ocazie de a-l privi pe Zen pe îndelete. Puștiul era prea tânăr ca să fi făcut parte de multă vreme din echipa lui Raven. Probabil era pur și simplu un pion, ca mulți alții de care acesta se folosea. Când discutase Malik cu el, Zen era murdar și speriat, iar întâlnirea avusese loc pe întuneric. În poze, băiatul zâmbea relaxat sau era surprins în mișcare, răsucindu-se, vorbind. Nu prea semăna cu sora lui, observă Malik. Dar semăna cu altcineva.

Clipi ca să închidă fișierul cu poze și deschise o fereastră pe datapluta locală. Trenul ajunsese pe Colț. Logourile și melodiile rețelelor de știri locale îi umplură mintea. Le dădu deoparte până găsi ce căuta: un reportaj de pe Stația Centrală unde senatorul Tibor Noon, fratele geamăn al împăratului, ținea un discurs. Tibor părea nefericit ca întotdeauna, din pricina faptului că se născuse cu trei minute după Mahalaxmi și nu moștenise tronul. Fața lui rotofeie era încă arătoasă, iar trăsăturile viguroase ale familiei Noon îl identificau ca membru al clanului la fel de bine cum ar fi făcut-o și brandul unei corporații...

— O, pe toți Gardienii! exclamă Malik dintr-odată.

Femeia din fotoliul din fața lui îi zâmbi, convinsă că era absorbit de vreun joc online și că ajunsese la un nivel mai dificil.

Colindă prin dataplută, căutând imagini cu împăratul însuși, cu copiii și strămoșii săi. Le compară cu imaginile lui Zen Starling.

Apoi își opri căștile, le scoase și rămase nemișcat, privind lumile ce-i treceau pe dinainte una după alta și gândindu-se.

Ce voia să facă Raven cu un băiat care putea trece drept un Noon?

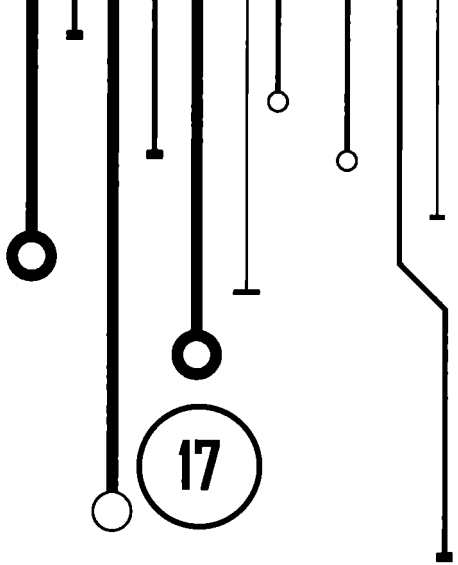

A doua zi, trenul Noonilor se opri în Burj-al-Badr și Tu'Va. Împăratul ținu discursuri, urmate de declarații de loialitate din partea senatorilor și a șefilor de gară, fiecare dintre ei alăturându-se excursioniștilor pentru restul călătoriei către Sundarban.

Pe lumea deșertică din Burj-al-Badr, porțile-k nu erau îngropate adânc în tunele, ci descoperite, sub cerul liber. Stând într-un dom de observație din trenul imperial, Zen văzu dinaintea sa străvechea arcadă, boltindu-se deasupra șinelor ca iadeșul fosilizat al unei imense păsări metalice. Sub curbura ei, o cortină de energie vălurea ca aerul încins de căldură și în această ceață dispăreau locomotivele și primele vagoane. Pasagerii din partea din față a trenului vedeau deja Tu'Va, la ani-lumină distanță...

Pe Tu'Va fu organizată o excursie la Cascada Râului Molcom, o faimoasă perdea de sticlă lichidă ce se prăbușea în gol de la o înălțime impresionantă. Zen rămase în tren, sperând să o găsească pe Threnody și să îi amintească promisiunea de a-i arăta colecția. Numai după ce navetele decolaseră către Râul Molcom descoperi că Threnody plecase la bordul uneia dintre ele.

Se hotărî să hoinărească oricum prin tren în timp ce acesta șerpuia prin regiunea montană de pe Tu'Va, îndreptându-se către punctul unde amatorii de privelişti aveau să li se alăture din nou. Descoperi vagonul unde se afla colecția, dar era încuiat și Nova nu credea că ar fi fost înțelept să atragă atenția asupra lui cerând să fie deschis. Își continuă, în schimb, drumul prin tren și se mulțumi să contemple peștii din vagonul acvariu, făcând conversație cu alți câțiva pasageri. („Reușite specimene de trilobiți, într-adevăr. Mătușa mea crește pterodactili acasă, pe Nodul de Aur. A, eu? Eu călătoresc cu trenurile...")

Seara, după ce navetele reveniseră și pe când trenul accelera către următoarea poartă-k, un motorik în livreaua Noonilor sosi la ușa lui Zen, aducând o invitație. Era poftit la cină în principalul vagon restaurant.

— Ce-i asta? o întrebă el pe Nova după plecarea motoului. Nu acolo ia masa împăratul? De ce mă vor acolo?

Nova, vorbindu-i prin căști, zise: „Vagonul restaurant e foarte mare. Jumătate din familie cinează acolo. Probabil că noua ta prietenă, Threnody, te-a pus pe lista invitaților. Te place."

— Ba nu mă place.

„Zen și Threnody/ Se plimbă cu trenul/ Și la orice cotitură/ Își dau o P-U-P-Ă-T-U-R-Ă."

— Se folosește de mine ca să-l facă gelos pe Kobi.

„Ei, fac pariu că îi și placi. Mie mi-ai plăcea, dacă aș fi om."

Oare? Cu siguranță nu vorbea serios; îl tachina, atâta tot. Chiar și așa, fără să își dea seama de ce, preț de o clipă, vorbele ei îi gâdilară orgoliul.

Se străduí să își îndrepte gândurile spre Threnody. Nu o văzuse toată ziua și începea să se teamă că fata își uitase promisiunea de a-i arăta colecția. Cina era o perspectivă intimidantă, dar măcar i-ar fi oferit șansa să deschidă din nou subiectul fără să pară prea nerăbdător.

Când ajunse însă în principalul vagon restaurant, descoperi că nu avea să stea lângă Threnody. Ea se afla în capul mesei lungi, alături de Kobi, de împărat și de sora ei, Priya. Nici nu se uită la Zen când băiatul se așeză la celălalt capăt, alături de rude prin alianță și oficialități provinciale. Vecina lui de masă era o femeie mai în vârstă. Avea o rochie gri, păr cenușiu și un zâmbet vigilent, abia schițat, care îl puse pe Zen în gardă. Ca să îi evite privirea, se uită la pereții vagonului. Nu aveau ferestre și în profunzimile lor pluteau forme abstracte, ramificate, ca niște fulgere înghețate.

— Li se spune Figuri Lichtenberg[1], îi explică doamna. Apar când curenți de particule cu înaltă încărcătură energetică trec prin acetat.

— Știu, minți Zen, amintindu-și că ar fi trebuit să fie familiarizat cu astfel de noțiuni. Doar că n-am mai văzut fenomenul la proporțiile astea.

— Când ești obișnuit să fii înconjurat de lucruri atât de frumoase, uiți de ele, zise femeia. E bine să ai musafiri, te fac să te bucuri din nou de frumusețe.

---

[1] După numele savantului german Georg Lichtenberg. Sunt modele ramificate ce apar pe suprafața sau în interiorul materialelor izolatoare ca urmare a unor descărcări electrice sau pe pielea persoanelor lovite de fulger.

Contemplă la rândul ei pereții, iar Zen profită de ocazie ca să o studieze. Avea un chip prelung și plin de riduri. Ochii bătrânei nu erau complet cenușii. Aveau puncte aurii și păreau mereu la pândă, ca ai unui șoim.

— Tu ești tânărul de pe Nodul de Aur, nu-i așa?

Zen încuviință, încercând să-și amintească numele ei. Nova îi sări în ajutor, șoptindu-i în căști: „Este lady Sufra Noon, sora împăratului". Acum și-o aminti și el. O întâlnise la acvariu în după-amiaza aceea: nu avusese ocazia să intre în vorbă cu ea, dar o văzuse stând deoparte și ascultând.

Pentru o clipă, fu absolut convins că ea îl auzise făcând vreo greșeală. Știa că era un impostor și îl invitase la masa împăratului doar ca să-l dea de gol, era sigur de asta.

— Dragul meu... zise ea, punându-și mâna cafenie și slabă pe încheietura lui Zen, ești leit fratele meu mai mic, Tarsim, în tinerețe.

Cuvintele ei îl puseră în încurcătură, dar se dovedi că nu era nevoie să dea vreun răspuns: femeia vorbi mai departe.

— A călătorit pe șine cu marina noastră corporatistă în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate*. A murit în bătălia de pe Galaghast.

Zen se convinse treptat că e în siguranță. Lady Sufra era doar o doamnă în vârstă și cumsecade. Probabil că îi observase stinghereala la acvariu și se hotărâse să îi alunge singurătatea cu niște povești de familie. Zen scoase o exclamație compătimitoare, de parcă i-ar fi păsat de fratele ei mort acum nu știu cât timp, și privi farfuria pe care un motorik i-o pusese dinainte. Era dintr-un soi de ceramică demodată și nu era sigur dacă ce se afla în ea era comestibil sau ornamental. O imită pe lady Sufra, care alese niște cleștișori delicați de argint din șirul de tacâmuri de lângă farfuria ei și începu să mănânce.

Femeia zâmbi.

— S-a întâmplat demult. Și nu-i așa o tragedie să mori tânăr. Pe atunci credeam că este, dar acum înțeleg că adevărata tragedie este să îmbătrânești. Fratele meu și-a dat viața pentru o cauză nobilă. Dacă ar fi învins, rebelii Liniei Spiralate ar fi pus pe tron pe cineva din familia Prell. Ultimul lucru de care are nevoie Rețeaua este unul dintre degenerații ăia de Prelli ca împărat.

Farfuria lui Zen dispăru. În locul ei, motorikul așeză o cochilie plină cu un lichid palid și limpede. Un soi de supă? Zen alese o lingură puțin adâncă.

— Desigur, zise lady Sufra, știu că pe anumite lumi de pe liniile secundare există o oarecare nemulțumire. Liga Unității Umane* devine din ce în ce mai puternică. Oamenii spun că ar trebui să se renunțe cu totul la împărați și să se găsească altă formă de guvernare. Spun și că Gardienii ar trebui sfidați.

— Nu mă prea pricep la politică, se scuză Zen.

Sufra Noon îl privi cu ochii ei împestrițați cu auriu.

— Dar nu se poate să nu ai o părere, Tallis Noon. Sper că nu te temi s-o exprimi! Care e pulsul pe Nodul de Aur?

Zen nu avea pregătit niciun răspuns pentru asta.

— Cred că oamenilor de rând nu le pasă prea tare cine anume îi conduce, improviză el, oferindu-i opiniile lui Zen Starling prin vocea lui Tallis Noon. Indiferent dacă e un Noon, un Prell sau vreun președinte din partea Unității Umane, pe străzile din Cleave sau în Bazarul Ambersai tot aia o să fie. Tot ce-și doresc oamenii este să fie lăsați în pace.

Lady Sufra îl privi o clipă în ochi. Zen începu să se teamă că o jignise. Deodată, ea izbucni în râs.

— O observație cum nu se poate mai înviorătoare. Toți ceilalți de la masa asta i-ar fi spus bătrânei doamne ce ar fi crezut că vrea să audă. Noonii de pe Nodul de Aur sunt probabil dintr-o plămadă mai aspră. Apropo, cum ți se pare supa?

Zen își coborî privirile către cochilie. Aproape că o golise.

— N-are cine știe ce gust.

Ea se înclină către el și îi șopti:

— Asta fiindcă-i un bol de spălat, Tallis. Trebuie să-ți clătești degetele în el înainte să vină următorul fel.

El roși, oripilat de greșeala lui, dar bătrâna îi zâmbi. Se părea că îl simpatiza.

— Ia spune-mi, se interesă ea, ce faci tu acolo pe Nodul de Aur?

— Am studiat, zise el. Arta.

— Ah! Și ai văzut colecția noastră până acum?

— Încă nu. Dar este unul dintre motivele pentru care am venit aici, de fapt.

— Atunci o să ți-o arăt chiar eu. Mâine.

„Ei bine", zise Nova în noaptea aceea, șoptind în mintea lui în timp ce Zen stătea întins în pat, gata să adoarmă, legănat de ritmul roților trenului imperial, „i-ai lăsat o impresie grozavă lui lady Sufra. Bine lucrat."

— Îi amintesc de fratele ei mort. Asta-i tot.

„Ei bine, fratele ei viu este împăratul Rețelei", zise Nova, „iar ea o să-ți arate colecția. Așa că nu e de ici, de colo".

Zen rămase întins pe întuneric, ascultând duduitul motoarelor și huruitul statornic al roților. Trenul Noonilor trecuse prin câteva porți-k, iar băiatul nu mai știa pe ce lume se afla. Și-ar fi dorit să fi

fost sus, în galeriile de observare, și să admire peisajele. Dar era obosit după reprezentația pe care o dăduse și avea nevoie de odihnă ca să aibă mintea ageră a doua zi. Așa că rămase culcat în beznă, cu căștile cuprinzându-i capul într-o strânsoare blândă. După o zi atât de lungă și de bizară, era plăcut să stea singur, întins în pat, ascultând vocea familiară a Novei. Era bucuros că avea un prieten în tren, o persoană pe care să nu fie obligat să o mintă. Poate că de aceea o trimisese Raven, își zise el, ca să-l ajute să nu-și piardă mințile.

— Unde ești? o întrebă el.

„Undeva chiar la coada trenului, între garaje mobile și vagoane de bagaje", zise ea. Îi trimise fotografii în căști. Siluetele supuse ale altor motorikși stăteau nemișcate în penumbră pretutindeni în jurul ei. Ea zise: „Motorikșii Noonilor sunt inutili, mai răi chiar și decât gașca de la Hotelul Terminal. Nu știu nici să lege o conversație. Nu vor decât să execute ordinele și când ies din tură se deconectează".

— Deci ești singură de tot acolo în spate? o întrebă Zen, simțind că-i pare rău de ea.

„Sunt bine. Am ascultat locomotivele stând de vorbă. Wildfire și Time of Gifts. Sunt minunate! Sunt bătrâne și atât de... Se tachinează și cântă și discută despre vremurile de demult și despre alte lumi pe care le-au văzut. Nu cred că și-au dat seama că le ascult. E drăguț. Lumea spune că sunt gemene, dar nu-s. Sunt un cuplu. Provin din uzine diferite. S-au cunoscut în Rețea. Și se iubesc atât de mult..."

„Cum pot mașinile să fie îndrăgostite?" se minună Zen, dar îi fu jenă să întrebe.

— Nici nu știi ce norocoasă ești că nu trebuie să discuți cu moto ăia, zise el. Dacă mai trebuie să schimb politeți cu mulți dintre Noonii ăștia, o să dau chix. Sigur o să dau peste unul care-l cunoaște pe adevăratul Tallis sau care știe despre el ceva ce eu nu știu...

„Te descurci de minune", îl încurajă Nova. „Sunt mândră de tine. Pe cuvânt."

Zen zâmbi. Știa că și ea zâmbea acolo, în spate, printre motorikșii adormiți. Conversația lor avea ceva intim. Ca și cum Nova ar fi stat întinsă alături de el. Era un gând plăcut, descoperi el deodată. Îi răsări în minte chipul ei așa cum îl văzuse pe Desdemor, râzând în lumina verde-aurie, în timp ce briza Mării Tristeții îi sufla părul peste obraz. Da, era un gând tare plăcut. Îl urmă puțin, apoi se opri ruşinat.

„Te simți bine?"

— Trebuie să dorm.

„Noapte bună atunci, Zen Starling", zise ea chiar înainte ca el să-și dea jos căștile.

Băiatul șovăi.

— Mă cheamă Tallis Noon.

„Te puneam și eu la încercare."

— Noapte bună, Nova.

„Noapte bună."

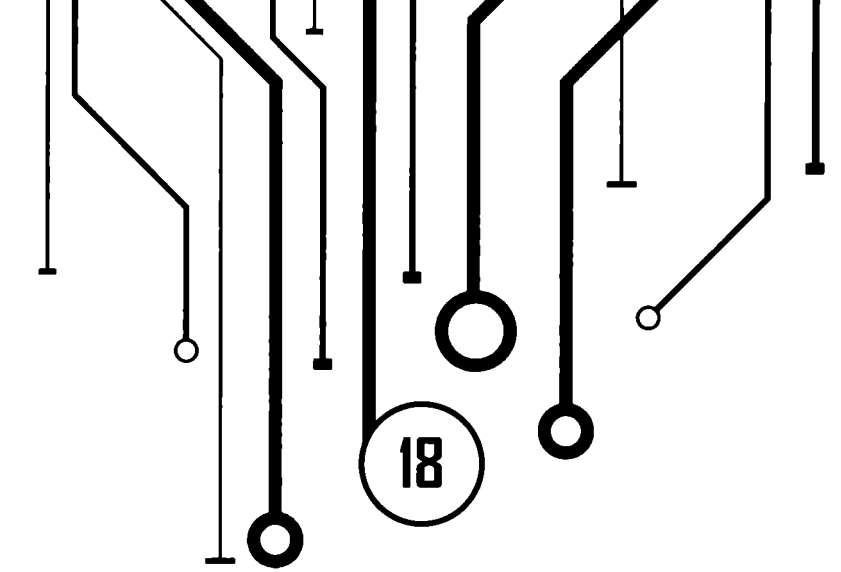

A doua zi se trezi târziu. Nu conta. Noonii se trezeau și mai târziu. Străbătu coridoarele ce se legănau și când ajunse în vagonul unde se servea micul dejun, numai Threnody părea să se fi trezit. Stătea singură la o masă de lângă fereastră. Părul îi era încă ud după înot sau după duș și pe rochia-ecran rula un scris, cuvintele vreunui cântec sau poem de care el nu auzise. O simți privindu-l în timp ce el se plimba de-a lungul bufetului, ridicând un capac ici și altul colo și întrebându-se ce ar fi mâncat Tallis Noon la micul dejun.

— Bună dimineața, îi strigă ea când îi prinse privirea. Vrei să stai cu mine?

— Ce-o să spună Kobi?

— Nu e treaba lui Kobi cu cine iau eu micul dejun. Și oricum, el încă doarme. A băut prea mult la cină.

Zen se duse să se așeze la masa ei. De cealaltă parte a ferestrelor se zărea un peisaj în alb și negru, lipsit de atmosferă. În depărtare se înălțau domuri luminoase, care aduceau cu niște globuri cu zăpadă din cele care adăpostesc fiecare câte un orășel.

— Îți place trenul nostru? îl întrebă Threnody.

— Foarte mult, răspunse Zen.

Își dădu seama că ea uitase cu totul de colecția de artă. Dar acum asta nu mai avea importanță.

— Cum a fost ieri la Cascada Râului Molcom? o întrebă el.

— Molcom. Ce să zic, e ca o cascadă făcută din melasă, dar mai plicticoasă.

Luă o înghițitură de ceva și spuse din senin:

— Cred că te întrebi ce anume văd la Kobi, nu?

Zen ridică din umeri.

— E un nătărău. Și îmi zice Thren, râse ea, imitând vocea spartă a lui Kobi: „Thren! Thren!" Probabil te întrebi de ce m-am logodit cu el, clătină fata din cap, privindu-l pe Zen pe sub bretonul turcoaz.

— Nu e treaba mea.

— Ba este. Ești un Noon, nu?

— Da. Desigur.

— Păi atunci trebuie să-ți pese de viitorul familiei. Peste câteva mii de ani, toate lumile noastre industriale ar putea să-și epuizeze resursele și, dat fiind că Gardienii nu mai pot face alte porți-k, singurul mod de a găsi noi lumi va fi călătoria prin spațiu*. Cei din familia lui Kobi se ocupă de explorări spațiale de generații întregi. Exploatează asteroizi și planete oarecare din sistemul Sundarban. O alianță cu ei ar fi foarte bună pentru familia noastră. Și foarte bună pentru mine. Îți dai seama? O să devin capul unei noi ramuri, Noon Chen-Tulsi. O să avem locul nostru în senat.

— Sună bine, comentă Zen, deși nu era convins că merita să te măriți cu Kobi numai pentru asta.

Crezuse întotdeauna că bogații făceau numai ce le plăcea, dar

în anumite privinţe Threnody era exact ca el: trebuia să joace un rol ca să capete ce dorea. Numai că undeva înăuntrul ei mai era o urmă a fetei care fusese cândva şi care din când în când încă mai visa că ar putea fugi de acasă, dispărând pe exoticele linii secundare în compania unui personaj pitoresc ca vărul Tallis.

Când se ridică să părăsească vagonul, constată că logodnicul apăruse şi el şi îl privea încruntat din partea opusă a bufetului. Zen îi făcu semn cu mâna şi îl ocoli în drumul său către vagonul învecinat. Ajunsese deja la jumătatea celuilalt vagon când Kobi se opri lângă masa lui Threnody şi spuse, tare şi răspicat:

— Ce căuta aici maimuţa aia de pe Nodul de Aur, Thren?

Vagonul care găzduia colecţia Noonilor era răcoros. Când Zen pătrunse în cel dintâi dintre compartimentele spaţioase, pe pereţi apărură lumini colorate care treceau încet de la un capăt la altul al spectrului. Lady Sufra îl aştepta. Când se înclină dinaintea ei, în ochii femeii se aprinse un licăr de amuzament.

— Ia zi, Tallis, ce părere ai despre Karanath-ii noştri?

Nova îi şopti în căşti: „Quinta Karanath, un pictor cu lumină[1] de pe vremea dinastiei Orion...".

— Sunt minunate, spuse el, privind rând pe rând bulele de lumină în timp ce repeta papagaliceşte cuvintele Novei. Sunt lucrări timpurii, nu? Probabil că le-a făcut pe vremea când era influenţată...

„Influenţat!"

[1] Pictura cu lumină este o tehnică fotografică ce constă în mişcarea manuală a unei surse de lumină sau în deplasarea aparatului în raport cu o sursă de lumină în timpul unei fotografii cu timp de expunere lung.

— ...Pe vremea când era influențat de abstracționiștii cu lumină solidă[1].

Sufra Noon păru mulțumită. Zen simți că trecuse un test.

— Întotdeauna mi-au plăcut mai mult aceste lucrări timpurii, spuse femeia. Felul în care folosește culoarea aici este atât de îndrăzneț!

Zen privi din nou operele pictorului. Dădu să spună ceva, se răzgândi, apoi o spuse oricum:

— În depourile vagoanelor de marfă din Cleave există *tagger*-i care traversează șinele ca să picteze pe trenuri. Asta aș numi eu îndrăzneală.

— Uitasem ce gândire originală ai, Tallis.

— Trenurile poartă cu mândrie cele mai frumoase lucrări și le transportă prin porțile-k, ca să fie admirate și în alte lumi. E un *tagger* pe nume Flex... Trenurile adoră creațiile ei.

— Flex? Ce nume extraordinar!

Reușise din nou să o amuze.

— Interesant, o să țin minte să-i caut lucrările când o să mai trec pe acolo.

Zen se întrebă ce ar fi pictat Flex pe Wildfire sau pe Time of Gifts dacă ar fi avut prilejul. Poate iederă și trandafiri cățărători? Ca să facă vechile locomotive să pară și mai vechi, oferindu-le hainele de mușchi și ferigi în care ar fi trebuit să fie învești dacă trecerea prin porțile-k nu ar fi făcut scrum asemenea materiale. Zâmbi. Cât i-ar fi plăcut lui Flex acest tren...

---

[1] Concept SF care se referă la o lumină care are substanță; obiectele din lumină solidă se comportă ca orice obiect concret.

Lady Sufra îi făcut semn să o urmeze într-un alt compartiment, unde holoportretele a sute de Nooni morți de veacuri se întoarseră să îi privească.

— Voiai să vezi ceva anume?

— Auzisem de niște oale...

„Colecție de ceramică", îi șopti Nova.

— Adică de o colecție de ceramică.

— A, da, străbunica mea, lady Rishi, era o colecționară împătimită. Majoritatea obiectelor expuse în colecția de ceramică i-au aparținut. Vaze din Chiba și niște sculpturi animale miniaturale numite Fantezii à la Wade[1] despre care se spune că provin de pe Bătrânul Pământ.

— Nu există și ceva care se numește *pyxis*? întrebă Zen.

Mirată, lady Sufra ridică o sprânceană.

— Deci ai auzit despre vechitura aia hidoasă? Ți-au dat o educație foarte temeinică pe Nodul de Aur.

Cotiră la stânga și apoi la dreapta printr-un labirint strâmt, cu rafturi pline cu vase de Chiba, până ajunseră într-o secțiune dedicată istoriei familiei. Aici se aflau medalii, arme ceremoniale și o armură. Holograme pluteau în aer ca niște steaguri spălăcite: scene istorice, imagini ale unor stații faimoase. Zen abia le băgă în seamă, pentru că, într-un colț al încăperii, un con de lumină se abătea de undeva din tavan asupra unui soclu scund. Pe soclu stătea *pyxis*-ul – părea chiar mai mic și mai banal decât în imaginile lui Raven.

---

[1] Mici figurine de porțelan în formă de animale, produse de Wade Potteries Ltd în anii '50 și devenite obiecte de colecție în SUA și în Marea Britanie.

Înainte să-și dea seama ce face, întinse mâna către el. Degetele sale atinseră o suprafață curbată. Ceea ce luase drept un con de lumină era de fapt un con de diamantsticlă.

— A, nu le dăm voie vizitatorilor să-l atingă! zise lady Sufra. Este o moștenire de familie.

Zen nu-și putea imagina cine în afară de el ar fi vrut să atingă *pyxis*-ul. Nu părea la fel de valoros sau de frumos ca restul colecției. Dimpotrivă, era aproape sfidător de banal.

— Ce anume este? întrebă el.

— Nimeni nu știe sigur. Numele înseamnă „cutie", dar nu se deschide. E un obiect compact. Artă din cine știe ce eră uitată, presupun. Evident, străbunica mea credea că e important: a lăsat dispoziții stricte să nu fie scos niciodată din tren. Poate că provine tocmai de pe Bătrânul Pământ, ca și Fanteziile, deși ele sunt mult mai interesante, hai să-ți arăt...

Puse o mână pe spatele lui Zen, dând să-l călăuzească spre alte exponate, dar, când să se întoarcă cu spatele la *pyxis*, băiatului îi atrase atenția una dintre holograme. Era o scenă istorică, asemeni unei priviri aruncate pe fereastră spre o lume văratică, unde steaguri fluturau în aer și copaci artificiali își aruncau umbra asupra unor oameni îmbrăcați după moda unui secol îndepărtat, adunați lângă un imens tren aurit. Uniforme, pălării cu pene, drone-camere de filmat arborând siglele unor instituții media de mult uitate. Prin mulțime se deplasau figuri stranii, non-umane, poate avataruri ale Gardienilor sau doar actori în costume. În acest decor, urmărind întregul spectacol cu un pahar în mână și cu o expresie ușor ironică pe care Zen o știa bine, se afla o figură cunoscută.

Aceiași ochi cenușii, același zâmbet subțire.

Raven.

Se uită la literele strălucitoare ale legendei din stânga fotografiei. „Deschiderea noilor peroane din Marapur, Data Feroviară 33.06.2702". Cu aproape trei secole în urmă.

Deci nu putea fi Raven, ci doar cineva care aducea cu Raven...

Dar nu aducea numai puțin cu Raven. Era leit el. Zen mări respectiva secțiune a imaginii. Toate amănuntele acelui chip supt erau așa cum și le amintea, până și zâmbetul lui vag și ușor disprețuitor, până și ochii mijiți în lumina zilei, ca și cum razele soarelui l-ar fi deranjat.

— Da, într-adevăr, un moment important pentru familia noastră, zise lady Sufra, întorcându-se să vadă la ce se uita Zen. Uite, aici este lady Rishi în persoană, alături de interfața lui Shiguri.

— E o reconstrucție? întrebă el.

— O, nu. Toate holourile sunt înregistrări istorice directe, făcute în momentul respectiv. Se pare că au avut parte de o zi frumoasă, nu-i așa?

Zen își puse mintea pe bigudiuri încercând să găsească alte explicații, dar se poticni de fiecare dată de cea evidentă: că Raven supraviețuise cumva vreme de secole, fără să îmbătrânească.

— Cine...? dădu el să spună, dar lady Sufra văzuse deja la ce se uita.

— Individul ăla e Dhravid Raven. A fost un personaj ciudat. Un artist, un industrialist. Îmi aduc aminte că l-am văzut în palatul imperial de pe Stația Centrală când eram mică.

— Dar nu era foarte bătrân deja?

— Nu, arăta exact ca în holoul ăsta. Vezi tu, nu era uman. Trupul lui era uman, dar el era altceva, era mai mult de-atât.

— Un Gardian?

— Mai mult decât un om, dar mai puțin decât un Gardian. Mintea lui exista în Marea de Date, iar el descărca în trupuri clonate copii ale sale, exact așa cum făceau Gardienii. Desigur, Gardienii aveau multe trupuri diferite între ele, dar Raven arăta mereu la fel. Era mai simplu, presupun, ca și cum te-ai îmbrăca mereu în negru.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost distrus, zise lady Sufra. Acum vreo douăzeci de ani. I-a jignit cu ceva pe Gardieni, așa că ei l-au șters. Pe vremea aceea, împărat era Ambit al XIV-lea, tatăl meu, și Gardienii l-au silit să trimită trupe care să caute în rețea clonele lui Raven și să le distrugă pe toate. Ducă-se, mi-am zis eu. Era o pacoste din toate punctele de vedere. Dar hai la etaj, să-ți arăt niște portrete de familie care sunt sigură c-o să te intereseze...

O urmă pe scările de la capătul vagonului, dar portretele nu-i stârniră niciun interes. Nici capriciile, nici sculpturile *netsuke*[1] sau colajele 4D. Fu nevoit să le admire pe toate, prefăcându-se fascinat și făcând comentarii inteligente pe care i le suflă Nova, dar în tot acest timp mintea nu îi stătea decât la Raven și la *pyxis*.

---

[1] Sculpturi miniaturale din Japonia secolului al XVII-lea, cu ajutorul cărora se agățau de brâul chimonoului diverse recipiente care țineau loc de buzunare.

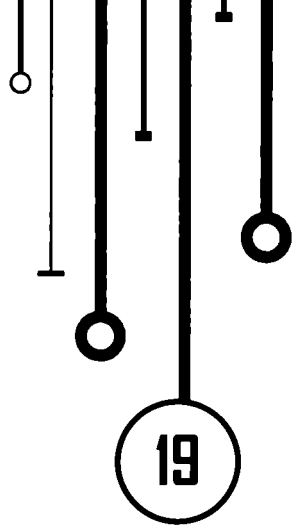

Noonii și oaspeții lor tocmai se adunau în partea din față a trenului pentru un concert oferit de Mandelbrot Set[1]. Trupa își instala instrumentele într-un vagon cu podea din sticlă. Era tulburător să te uiți în jos și să nu vezi decât șinele, roțile și osiile trecând ca o ceață. Existau întotdeauna câțiva pasageri care se temeau să pună piciorul în această parte a trenului.

Zen invocă și el acest motiv pentru a-și justifica absența. Nu avea chef de muzică. Se îndreptă către coada trenului, străbătând saloane unde bătrânii Noon citeau de pe holotablete, vagoane restaurant în care se pălăvrăgea de zor și un vagon recreațional unde se desfășura un joc zgomotos de tren-la-țintă, până când ajunse la cel mai mare și mai verde dintre vagoanele grădini. Nu existau straturi ordonate de flori, ci numai o cărare din lespezi ceramice care șerpuia peste mușchi, prin crânguri de bambus. Să nu fi fost lumile industriale care treceau în goană dincolo de ferestre, pădurea ar fi părut aproape reală.

[1] Aluzie la mulțimea lui Mandelbrot, fractal botezat după matematicianul Benoît Mandelbrot (1924-2010).

La fel și Nova, care îl aștepta aici.

— Este periculos să ne întâlnim, zise ea. Ar trebui să discutăm prin căști.

— De ce? o întrebă el. Ești motorikul meu, nu? Pot să vorbesc cu tine dacă vreau.

Era mânios și simțea nevoia să discute cu ea față în față. Nova era singura din tren cu care putea vorbi deschis.

— Ai văzut holograma pe care mi-a arătat-o lady Sufra? întrebă el. Era Raven, nu-i așa?

Ea își feri privirea. Încuviință din cap.

— Sufra a spus că e unul dintre Gardieni...

— Nu este. Nu tocmai.

— ...Sau ceva de genul ăsta, un soi de...

Zen gesticulă de parcă ar fi încercat să înhațe din aer cuvintele de care avea nevoie.

— A trăit sute de ani. În zeci de trupuri clonate. Și în tot acest timp, adevăratul Raven era un program care rula în Marea de Date.

— Gardienii au încercat să-l distrugă, spuse Nova. I-au șters toate copiile și l-au pus pe împărat să trimită o echipă de asasini care să-i ucidă clonele. Pe urmă au șters orice referire la el, ca și cum nici n-ar fi existat.

Asta explica de ce investigațiile discrete ale lui Zen prin data-pluta locală nu scoseseră la iveală aproape nimic despre Raven.

— Poate, dar nu au șters și referirile la trenul lui, zise băiatul. Site-urile de istorie spun că, în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate, Forța Feroviară a trimis trenuri blindate să ocupe stațiile care îi susțineau pe rebeli. Thought Fox a bombardat orașul-stație Ukotec de l-a făcut una cu pământul și și-a trimis dronele și păianjenii de

mentenanță printre ruine ca să-i măcelărească pe supraviețuitori. Și-a ucis până și propriul echipaj când acesta a încercat să-l oprească. De-aia a fost abandonat, pentru că era nebun și nu-i păsa pe cine omora. Știai asta?

Nova nici nu se uita la el.

— Thought Fox îl respectă pe Raven. El îl ține sub control.

— De-abia îl strunește! Nu-ți aduci aminte că în Cleave l-a împușcat pe Unchiu' Gândaci fără niciun motiv? Dacă până și trenul lui este un criminal de război, atunci Raven ce-i?

Nova reușea să îl surprindă de fiecare dată. Îl surprinse și acum: cu ochii măriți, cu felul aproape uman în care tresări, speriată de mânia lui.

— Lasă-l pe Raven, zise ea. Nu pune întrebări despre el...

— De ce îi ești atât de loială? Așa te-a programat, presupun?

— Mi-e frică, răspunse ea. Mi-e frică de ce ar putea să-ți facă dacă-l dezamăgești. Are nevoie de *pyxis*. Trebuie să-l iei. Asta ar trebui să fie singura ta preocupare.

Muzica din vagonul cu podea de sticlă răsuna vag prin niște difuzoare instalate undeva: valuri molcome de sunete, înălțându-se, vibrând și stingându-se. Lipăitul furiș al unor tobe mici. *Koto*[1] și bătăi discrete de gong. Locomotivele cântau și ele. Zen se gândi ce plăcut ar fi fost să se afle în grădină în compania unei fete drăguțe ca Threnody, și nu cu un motorik, discutând un furt imposibil.

— Am crezut că *pyxis*-ul o să fie expus pur și simplu pe un raft. Dar este ferecat sub diamantsticlă. Trebuie să sparg geamul ca să scot chestia aia de acolo!

---

[1] Instrument tradițional japonez cu treisprezece coarde.

— E în regulă, îl liniști Nova. Avem un plan. Raven a făcut un plan.

— OK. Spune-mi care-i planul lui Raven.

Ea vorbi calm, de parcă ar fi citit de undeva, de parcă ar fi fost doar o mașinărie recitând un mesaj pe care nu îl înțelegea.

— Înainte să ajungă în Sundarban, trenul trebuie să treacă prin Podul Fusului. Podul Fusului este un habitat spațial construit între două porți-k din...

— Știu ce e Podul Fusului.

— Cât timp se află acolo, o să pătrunzi în muzeu, iar eu o să încarc un virus puternic în sistemul trenului. O să scoată din funcțiune toate alarmele, încuietorile ușilor, totul. Tu o să iei *pyxis*-ul și o să cobori din tren cât mai repede. Podul Fusului orbitează în jurul Sundarbanului. În hangarele de pe Podul Fusului sunt niște vehicule spațiale. Navete. Luăm una, zburăm la suprafață și ne întâlnim cu Raven.

— Ăsta-i planul lui Raven?! se minună Zen, uitându-se la ea și nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Și n-a considerat de cuviință să mi-l comunice și mie până acum?

— Mi l-a spus mie, și acum eu ți-l spun ție. Mi-a cerut să nu discutăm despre el până nu ajungi aici. N-a vrut să-ți faci griji. A spus că ți-ar putea distrage atenția de la rolul pe care îl ai de jucat.

— S-a gândit că mi-aș putea face griji, ai? Așa s-a gândit, c-o să mă treacă răcorile aflând că trebuie să fur o navă spațială?

— Zen, îmi pare rău...

— Știi să pilotezi o navă spațială?

— În general se autopilotează.

— Virusul pe care vrea să-l folosești e la fel ca ăla cu care a atacat trenul lui Malik în Cleave?

— Da... I se spune Ucigașul de Trenuri, murmură Nova cu șovăială în glas.

Zen își imagină, dincolo de ochii ei îngrijorați, șirurile unui cod periculos încolăcite în creierul ei ca niște șerpi adormiți. Clătină din cap.

— Nu putem să facem asta. Nu lui Wildfire, nu lui Time of Gifts...

— Nici eu nu vreau s-o fac. Dar dacă Raven...

— Ei bine, Raven nu-i aici! strigă Zen. Eu conduc operațiunea asta și eu spun că trebuie să găsim o altă cale!

Nu mai furase niciodată de la vreun cunoscut. Prăvăliașii pe care îi jefuia pe Ambersai erau străini. Și o duceau mult mai bine decât el, așa că niciodată nu se simțise prost că le șterpelea câte ceva. Ce-i drept, și Noonii aveau mai multe decât el – de fapt, mai multe decât toți prăvăliașii din Ambersai la un loc. Cu câteva zile în urmă, ar fi spus chiar că meritau să fie jefuiți. Numai că îi plăcea lady Sufra. Îi plăcea și Threnody. Îi plăcea frumusețea aceasta de tren, cu bătrânele lui locomotive. Nu voia să le facă niciuneia mai mult rău decât era necesar.

În toiul celui mai important furt din viața lui, se părea că începuse să i se dezvolte o conștiință.

— Nu putem pur și simplu să deconectăm sistemul de securitate din vagonul în care se află colecția?

— Programele de securitate sunt foarte vechi, foarte scumpe și, de asemenea, foarte bune. Chiar dacă le-aș neutraliza, Wildfire și Time of Gifts ar observa.

— Atunci trebuie să le faci să nu observe.

— Dar...

Zen se aplecă și o apucă de umerii înguști.

— Ascultă-mă. Uite care-i noul plan. Așteptăm până când trenul trece prin ultima poartă dinspre Podul Fusului către Sundarban. Atunci tu deschizi ușa către colecție și îi neutralizezi sistemele de securitate, în liniște, fără să-i faci vreun rău trenului sau altcuiva. Eu iau *pyxis*-ul și cobor de îndată ce intrăm în stație. Să sperăm că o să ajungem înapoi pe Thought Fox înainte ca Noonii să observe că a dispărut.

— E un plan foarte simplu, zise Nova.

— Simplu și bun. Fără nave spațiale, fără Ucigași de Trenuri. Îl săltăm pur și simplu și plecăm.

— În mod sigur Raven s-a gândit și el la asta. Trebuie să fie un motiv pentru care a hotărât să coborâm pe Podului Fusului și nu...

— Raven nu-i aici, repetă Zen.

— Poate știa că n-o să pot să vin de hac sistemelor de securitate ale trenului...

— Ba poți. Înainte să pornim către Podul Fusului și Sundarban, avem o escală de trei zile în Jangala. Asta înseamnă că ai trei zile să găsești o metodă să mă bagi în muzeu. Și știu că poți. Ești mai bună decât orice sistem de securitate. O să găsești tu o cale să le păcălești.

Ea zâmbi la auzul complimentului.

— O să încerc.

— Bine. Mulțumesc.

Fața ei deveni din nou inexpresivă, transformându-se în masca liniștită a unui motorik bine educat. Cineva striga numele lui Tallis. Zen se întoarse și îl văzu pe Kobi intrând în vagon. În urma lui, în vestibulul care făcea legătura cu vagonul vecin, Threnody îi făcea

cu mâna. Purta haine de vânătoare: un costum de camuflaj și ghete cu toc mic.

Kobi zâmbea larg, dar ochii săi bănuitori se plimbau de la Zen la Nova.

— Ești cam prietenos cu păpușica ta de sârmă, observă el. N-aveți fete pe Nodul de Aur?

Zen simți că îi ard obrajii. În Cleave, dacă îndrăznea cineva să sugereze că îți plăceau motorikșii, îl pocneai. Chiar dacă nu știai să te bați și celălalt era mai voinic decât tine. Era o chestiune de onoare. Dar dacă i-ar fi spart nasul lui Kobi ar fi avut necazuri, așa că se mulțumi să îl înfrunte din priviri.

— Glumesc, Tallis! zise Kobi și îl plesni pe Zen peste umăr, puțin cam prea tare pentru un gest amical. Mergem la vânătoare. Vii și tu? Sau și să vânezi ți-e frică? Am auzit că n-ai avut curaj să intri în vagonul cu podea de sticlă...

— La vânătoare?

— În rezervație.

Kobi ațintì un deget către peretele de sticlă. În timp ce Zen discutase cu Nova, trenul Noonilor trecuse printr-o poartă-k fără ca el să bage de seamă. Un frunziș dens gonea pe lângă ei, întrerupându-se din când în când cât să dezvăluie povârnișurile înverzite ale unor dealuri.

— Ne apropiem de gara Jangala, anunță vocea blândă a lui Wildfire sau poate a lui Time of Gifts.

— Threnody spune că ți-ai adus o pușcă, zise Kobi.

Zen se întoarse către Nova și pocni din degete, ca și cum ea ar fi fost un prăjitor de pâine care trebuia pornit.

— Nova, du-te și adu-mi pușca pentru diavoli din bagaje.

Nova plecă, iar Kobi o urmări cu privirea.

— E ceva în neregulă cu păpușa ta de sârmă. Ce sunt semnele alea de pe fața ei?

— Pistrui.

— Așa credeam și eu. Trebuie s-o ștergi și s-o repornești. Dar presupun că ești prea atașat de ea.

— E o moștenire de familie, zise Zen. La fel și pușca. Bunicul vâna cu ea diavoli de recif.

Crezuse că o să facă impresie cu asta, dar Kobi nici nu clipi.

— Azi nu vânăm diavoli. Rezerva de vânat din Jangala constă în megafaună de patrimoniu. Animale de pe Bătrânul Pământ, recreate de geneticienii Noonilor. E cea mai bună colecție din toată Rețeaua.

I se alătură din nou lui Threnody. Zen dădu să îl urmeze, dar o zări pe Nova revenind în vagon cu tocul lung al puștii pentru diavoli și o așteptă.

— N-am timp de așa ceva, șopti el în timp ce ea îi înmâna arma.

„O să fie bine", îi promise Nova.

Zen nu voia să o părăsească, dar nici nu voia să îi ofere lui Kobi noi motive să-l ia peste picior, așa că se mulțumi să încuviințeze și plecă pe urmele celorlalți. Trenul încetinea. Printre copacii care mărgineau șinele creșteau bioclădirile bulboase ale gării din Jangala.

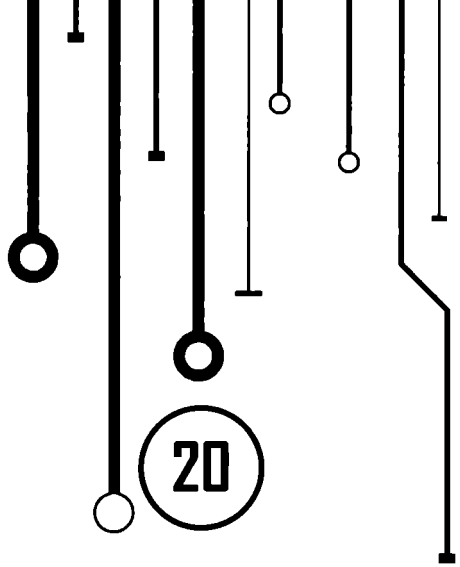

Noonilor le erau tare dragi pădurile. Numele Sundarbanului, principala lor planetă, însemna „pădure frumoasă" într-una dintre limbile străvechi[1], dar pe Sundarban locuiau miliarde de oameni, așa că aici predominau orașele și fermele. Pe de altă parte, Jangala era o planetă destinată plăcerilor, unde orașele erau puține și orice porțiune care nu era o mare de apă era o mare de copaci.

Trenul Noonilor trase pe o linie de garare lungă, din afara stației, și pasagerii coborâră să-și dezmorțească picioarele, să se bucure de căldură, să întâlnească oficialitățile locale și să ignore mulțimea entuziasmată de gură-cască pe care gărzile o țineau la o distanță respectabilă. Servitori motorikși coborâră din vagoanele de la coada trenului cu mese de picnic, bunătăți acoperite și stive strălucitoare de farfurii. Fură ridicate umbrare. Unele vagoane își pliară acoperișurile, dând la iveală mașini aeriene în așteptarea pasagerilor

[1] Sundarbans este o rezervație naturală din sudul Bangladesh-ului și din estul Indiei, reprezentând una dintre cele mai mari păduri de mangrove din lume. În bengali, numele rezervației înseamnă „pădure frumoasă".

doritori să vadă Jangala de sus. Unul dintre vagoane întinse o rampă până la marginea șinelor și pe ea coborî o mașină maglev argintie. Se opri supusă dinaintea lui Kobi, care îi conducea pe Threnody și pe Zen jos din tren. Se urcară și mașina demară, pierzându-se printre copaci.

Drumul se dovedi la început lat și bine marcat, cu pâlcuri de cabane elegante crescând ca fructele în copacii de pe ambele părți. Dar curând, cărarea se termină. Pe Zen îl cuprinse îngrijorarea. Era un băiat de la oraș; nu fusese niciodată într-un astfel de loc. Mașina mai parcurse câțiva kilometri, plutind pe deasupra șinelor maglev întinse pe sub pământ. De acolo, nu mai erau decât poteci de străbătut cu piciorul.

Mașina se parcă singură, iar două mici drone-ogar se desprinseră de ea și zumzăiră în jurul lui Kobi, care își punea pe umeri rucsacul și pușca ușoară, fusiformă. Threnody scoase o armă asemănătoare dintr-unul dintre compartimentele portbagajului și închise ochii o clipă, sincronizând dispozitivul de țintire al puștii cu căștile ei. Zen își încărcă pușca pentru diavoli, dorindu-și ca echipamentul de vânătoare de pe Tristesse să nu fi fost atât de *vintage*. Puștile tovarășilor săi le ofereau acestora informații despre orice, de la nivelul muniției până la viteza vântului. A lui nu-i oferea decât alice.

Porniră prin ceața ce plutea în aerul fierbinte dintre copaci. Zen nu mai văzuse niciodată atât de mulți arbori, și încă unii așa de înalți. Solul dintre rădăcinile lor era elastic, un covor gros de mușchi și frunze. Deasupra lor se întindeau umbrare din frunze verzi, uriașe. Cercetând cu privirea bolta pădurii, în încercarea de a zări soarele sau lunile, Zen văzu umbre țâșnind încolo și încoace.

Crezu că erau umbrele navetelor, până când Kobi duse pușca la ochi și trase într-una dintre ele. Se prăbuși printre crengi și dronele-ogar ale lui Kobi se repeziră să o aducă. Era o șopârlă zburătoare, acoperită cu pene și cu gura plină de colți.

„Arheopterix", zise Nova, care privea prin căștile lui Zen.

— Arheopterix, repetă el de parcă ar fi știut asta de la bun început.

— Special proiectat, îl înștiință Threnody. Geneticienii noștri le concep în așa fel încât să nu poată depăși granițele rezervației.

Părea ditamai bătaia de cap să proiectezi păsări speciale numai ca să poată Kobi și alții ca el să le dea găuri cu pușca, dar Zen nu spuse asta.

— Și ce mai vânați aici? întrebă el când porniră din nou la drum.

— Animale de pe Bătrânul Pământ, spuse Threnody. Unele sunt foarte bine cunoscute. Cerbi. Urși.

Zen dădu din cap de parcă ar fi știut despre ce vorbea fata, dar aceste denumiri nu însemnau nimic pentru el. Nimeni nu se ostenise să aclimatizeze animale de pe Bătrânul Pământ pe vreuna dintre lumile pe care le cunoștea.

— În zona asta ar trebui să se găsească megafauna, zise Kobi. Ți-ar plăcea să ai coarnele unui cerb pe peretele tău de-acasă, nu, Thren?

— Nu, răspunse Threnody.

El râse ca și cum fata ar fi spus ceva nostim.

— Megafauna asta presupun că a fost și ea proiectată să rămână în rezervație, nu? se interesă Zen.

— Pe toți Gardienii, sigur că da! exclamă Threnody. Jangalezilor nu le-ar plăcea să o știe umblând liberă prin oraș...

— Deci animalele sunt proiectate să nu atace oamenii? întrebă el plin de speranță. O să stea cuminți și o să ne lase să le împușcăm?

Threnody chicoti.

— Chiar că ești nostim, Tallis! Nu există sport fără pericol!

— Întrebam și eu.

— Dar nu-ți face griji. Nu căutăm exemplare de megafaună. Sunt scumpe. Numai capii familiei le pot vâna și numai dacă e o ocazie specială. Kobi face pe grozavul, atâta tot.

Mergeau acum la vale, spre râu. Printre copaci se auzea vuietul unei cascade, un sunet obișnuit pentru un băiat din Cleave. Zen rămase în urmă, ca să nu îl audă ceilalți șoptind în căști.

— Nova, vezi unde mă aflu?

„Cât de cât. Te supraveghez printr-un satelit meteorologic."

— Sunt animale prin preajmă? Animale mari?

„Greu de văzut printre toți copacii ăștia."

Zen o înțelegea. Ura pădurea. Îi plăcea să aibă clădiri în jur și un trotuar sub picioare. Copacii îi dădeau fiori. Iar aici erau numai copaci cât vedea cu ochii: mai mari, mai mici, cu frunze ca niște evantaie cu țepi sau ca niște țigle ondulate și verzi, cu trunchiuri noduroase sau spinoase. Nu auzea decât râul și foșnetul animalelor nevăzute care se furișau prin tufișuri.

— Tallis? îl strigă Kobi, indicând o cărare ce se deschidea din poteca lor. Ne apropiem de râu. E un pod pe undeva în direcția aia. Ia-o tu pe-acolo, vrei? Noi o să încercăm pe dincolo.

— Nu pot să-l adulmece dronele tale? întrebă Zen, privind mașinăriile care îi dădeau târcoale.

— Asta ar însemna să trișăm.

Zen porni pe cărare. Era un tunel de verdeață, cu pereți din

copaci ale căror rădăcini aduceau cu niște contraforți și totodată cu aripioarele unor rachete. Lianele atârnau de crengi, mângâindu-i fața. De o parte și de alta, în penumbră, flori palide răspândeau un miros grețos ce atrăgea nori de albine: mici insecte negre, fiecare cu soarele zâmbitor al Noonilor imprimat pe perișorii de pe spinare.

Cărarea ducea în jos, pierzându-se într-o poiană încețoșată, luminată de razele piezișe ale soarelui. Începuse să se audă vuietul râului. În aer plutea o aromă puternică de mosc.

— Vezi vreun pod? întrebă el în căști.

„Nu prin preajma ta", zise Nova. „Zen, fii atent, cred că..."

Dădu să se întoarcă, dar ceva îl lovi cu atâta forță în tâmpla stângă, încât își pierdu echilibrul și se rostogoli înjurând în vâlcea. Kobi îl urmă, ținându-și pușca de țeavă, ca pe o bâtă.

— Crezi că poți să urci pur și simplu în trenul împăratului și să-mi iei iubita, kălătorule? zise Kobi.

Era îmbujorat și gâfâia, iar ochii îi străluceau.

Zen nu răspunse. În genunchi pe stratul de mușchi, vomită micul dejun al Noonilor, care, deși fusese alcătuit numai din delicatese, arăta ca orice alt mic dejun ce făcea cale întoarsă. Kobi începu să-i dea târcoale. Zen se întrebă de ce nu-l împușca, dar pe urmă își zise că puștile acelea elegante erau probabil programate să nu tragă în ținte umane. „Oricum", își spuse Zen, „îl duce și pe el mintea să nu mă împuște. Pur și simplu o să-mi sfărâme craniul și o să mă lase să fiu mâncat de vreun animal".

— Tu-ți imaginezi că poți s-o impresionezi și pe mătușa Sufra, nu? zicea Kobi, tot dându-i ocol lui Zen și făcându-și curaj să-l lovească din nou. Crezi c-o să-ți facă rost de o slujbă bună și de-o nevastă? Asta crezi?

Zen clătină din cap și regretă imediat, pentru că îi căzură căștile. Le ridică și și le puse. Încă mai funcționau. Vocea Novei îi zumzăi în craniu. Prinse cuvintele „...douăzeci de metri...".

Își ridică privirea taman când fiara năvăli dintre tufișurile din spatele lui Kobi.

Nu avea să afle niciodată ce soi de animal fusese. „Megafauna", așa spuseseră Kobi și Threnody, dar acest cuvânt desemna toate animalele mari din rezervație. N-ar fi putut spune cărei specii îi aparținea exemplarul care îi ataca și dacă era un animal ancestral de pe Bătrânul Pământ sau născocirea imaginației vreunui inginer genetician. Era mare și acesta era principalul lucru pe care avea să și-l amintească despre el. Mare și cu un miros încins, cu solzi blindați pe spate și cu o blană roșcată ițindu-se printre ei. Își coborâse capul când dăduse buzna dintre copaci, așa încât la început fața îi fusese ascunsă de coarnele imense, ramificate, pe care le purta ca pe o coroană rudimentară.

Unul dintre aceste coarne îl nimeri pe Kobi tocmai când se întorcea să-l prindă în bătaia puștii. Cu o smucitură a capului, fiara îl aruncă în poiană, doborând apoi drona-ogar care se repezise să o ademenească în altă parte. Zguduită de convulsii mecanice și aruncând scântei, drona îi reținu atenția preț de o clipă. Fiara o strivi în picioare. Își coborî capul și adulmecă rămășițele, apoi și-l înălță, descoperindu-l pe Zen. Avea un cioc cornos, ochi mici, roșii, mânioși și îl ura pe Zen pentru că îi încălcase teritoriul. Băiatului îi amintea cumva de Kobi.

Nu era obișnuit să aibă de-a face cu animale mari. În Cleave vedea șobolani și cam atât. Rămase încremenit, cu tâmplele zvâcnindu-i de durere, năucit de mărimea făpturii, de prezența ei

intensă și mânioasă. Dacă l-ar fi atacat în clipa aceea, l-ar fi ucis, pentru că el ar fi fost prea zăpăcit ca să se ferească. Dar din cealaltă parte a poienii, de unde fusese azvârlit, Kobi scoase un geamăt. Fiara își răsuci capul uriaș către el și pufni.

Kobi se târa pe jos ca un motorik stricat, în timp ce singura dronă-ogar încă funcțională plana pe deasupra lui, emițând semnale stridente de alarmă. Tendoane groase ca niște funii se încordară sub pielea fiarei, care se răsuci greoi, întorcându-se către el. Răsuflarea îi fumega în bătaia razelor de soare. Scurmă covorul de frunze cu o copită cu trei degete.

Zen se târî pe pantă și găsi pușca pe care o scăpase când îl lovise Kobi. Ținti fără să gândească și fu surprins de forța cu care patul îi lovi umărul când apăsă pe trăgaci. Schije de os zburară din coarnele fiarei, fără a-i pricinui cine știe ce neajuns. Atacul îi distrase însă atenția de la Kobi. Ochii ei mici și demenți îl măsurară din nou pe Zen, în timp ce Nova umbla la căști, determinând apariția unor fire reticulare în câmpul lui vizual. Ochi din nou creatura, sperând să nimerească în mijlocul frunții. Urmă un nou recul puternic. Fiara scoase un muget. În platoșa cornoasă ce-i acoperea fața apăruse o gaură. Își dădu capul pe spate și scoase un răcnet, cu sângele țâșnind în bătaia razelor piezișe.

Zen trase din nou. Fiara căzu în genunchi și apoi se prăbuși lent, ca o clădire demolată. Se cutremură scurt, scoase un vânt răsunător și muri. Threnody apăru în fugă în poiană, cu pușca pregătită. Kobi bolborosea și înjura, iar Zen tremura în lumina soarelui. Tot atunci apărură dronele și navetele casei Noon, care porniră în jos spre ei.

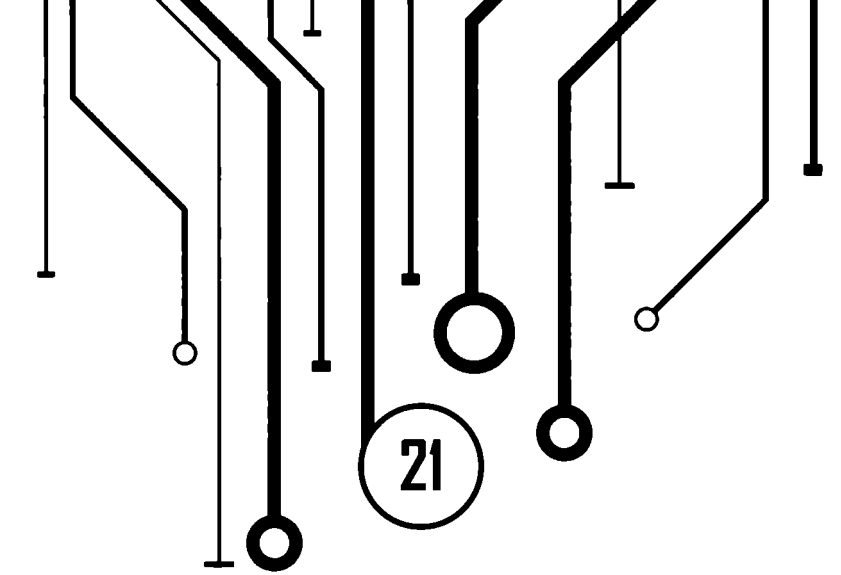

Până atunci, Zen nu reușise să înțeleagă de ce mergeau bogătașii la vânătoare. Părea ceva ce ținea de cruzimea lor înnăscută. Le plăcea să stăpânească peste alți oameni și le plăcea să rănească animalele, la fel ca micilor vagabonzi care chinuiau câinii de pripas din Bazarul Ambersai. Dar în ziua aceea, în timp ce o navetă îl transporta înapoi către kalea ferată, abia observă peisajele pe deasupra cărora trecea. Nu vedea dinaintea ochilor decât fiara aceea imensă și feroce prăbușindu-se. Era atât de mare și de frumoasă, iar el o ucisese... Știa ce trebuie să fi simțit cei dintâi vânători în pădurea primordială de pe Bătrânul Pământ, când își măsurau puterile cu acești monștri și îi învingeau. I se părea că deasupra copacilor pe lângă care treceau plutea o lumină argintie și abia auzea vocile celor din jur: strigătele precipitate ale medicilor familiei, glasul lui Threnody povestindu-le tuturor ce viteaz fusese el.

Ajuns în trenul Noonilor, doctorii îl examinară, îi trataă o contuzie minoră și îi închiseră rana din spatele urechii. Îi dădură medicamente care să-i domolească durerea de cap. Toți presupuneau că fiara era cea care îl adusese în starea aceea și el nu se

osteni să îi contrazică. Kobi avea să trăiască, spuseră ei. Până și împăratul veni să îl vadă: îi strânse mâna lui Zen și îi mulțumi că îi salvase viața celuilalt tânăr.

Zen mormăi ceva în chip de răspuns. Lumina argintie se stinsese deja. Nu voia decât să se târască în pat și să doarmă o mie de ani.

Chiar apucă să doarmă puțin. Ceva mai târziu, ieși să se plimbe de-a lungul șinelor prin crepusculul violet, privindu-i pe motorikși cum strângeau umbrarele și mesele. Acolo îl găsi Threnody.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Zen ridică din umeri. Se simțise și mai bine. Umbrele alungite și ceața ce se ridica se combinau cu efectele antinevralgicelor administrate de medici, dându-i impresia că plutește într-un vis.

— Toată lumea vorbește despre tine, zise fata. Tata îți este foarte recunoscător. De fapt, toți îți suntem recunoscători. Familia știe ce nătărău a fost Kobi. Oamenii de la securitate ai unchiului Gaeta au reușit să recupereze înregistrările uneia dintre dronele-ogar. Kobi avea probabil de gând să le șteargă. Cred că ai și tu înregistrările tale. Căștile tale...

Zen își dăduse jos căștile. Rana de după ureche îl durea prea tare ca să le poarte.

— Nu-mi aduc aminte, zise el.

— Dacă o asemenea înregistrare ar fi făcută publică vreodată... Îți dai seama ce scandal ar ieși? Familia lui Kobi este un aliat prețios al împăratului. Dușmanii noștri n-ar șovăi nicio clipă să folosească imaginile alea împotriva noastră. „Uite ce răsfățați sunt tinerii ăștia", așa o să spună. „Dacă împăratul își logodește propria fată cu o haimana criminală ca asta, cum poate Rețeaua să fie în siguranță în mâinile lui?"

Deci de aceea venise ea să-l caute, deduse Zen. Probabil că tatăl sau unchiul ei sau lady Sufra îi spusese lui Threnody ce să-i ceară, știind că sunt șanse mai mari ca băiatul să o asculte pe ea.

— Nu vreau scandal, zise el.

— Sigur că nu vrei! întări fata, crezând probabil că îl câștigase de partea ei. Toți suntem Nooni. Ne spălăm rufele în familie. Kobi o să primească o pedeapsă severă, poți să fii sigur de asta. În plus, monstrul pe care l-ai ucis era unul dintre cele mai frumoase exemplare din rezervație. Chen-Tulsii vor fi siliți să plătească pentru el. Și nu cred c-o să mă mai mărit cu Kobi. De fapt, sigur n-o să se mai întâmple. Se pare că familia o să trebuiască să-mi găsească un nou partener...

În înserarea tot mai adâncă, flori albe se deschideau lângă șine. Mirosul lor se împletea cu mirosul de minerale încinse al trenului.

— Am auzit-o pe mătușa Sufra discutând despre tine cu tata, zise Threnody în șoaptă, codindu-se. Spunea că ne-ar prinde bine un tânăr inteligent ca tine în consiliul imperial. Și că poate ar fi timpul să ne întărim legăturile cu ramura noastră de la Nodul de Aur.

Zen se întrebă cum ar fi reacționat Tallis Noon la o asemenea ofertă. Își dori ca aceasta să fi fost cu adevărat viața lui. Pentru o clipă, chiar crezu că ar fi posibil. Nu trebuia decât să uite de Raven și de furtul *pyxis*-ului. Să rămână cu Threnody. Să se distingă în consiliu prin faptul că știa atât de bine viața străzii...

Dar, mai devreme sau mai târziu, Raven avea să vină după el.

Se lăsase întunericul. Motorikșii pliau și ultimele umbrare luminoase. Vocea răsunătoare a lui Time of Gifts (sau poate a lui Wildfire) zise: „Pasagerii sunt rugați să poftească în vagoane. În scurt timp pornim spre Podul Fusului și spre Sundarban".

— Ce? făcu Zen, care crezu că nu auzise bine. Dar era vorba să mai stăm două zile...

Threnody clătină din cap.

— S-au schimbat planurile. Tata a decis că, întrucât alianța cu Chen-Tulsii e în continuare importantă pentru noi, ar fi o lipsă de respect să mai stăm aici după ce s-a petrecut. Ăsta-i Kobi: până și când zace inconștient în spital reușește să le strice cheful tuturor. O să-l ducem acasă cu trenul Noon. În trei ore o să fie în Sundarban.

Zen o privi înlemnit. Sentimentul difuz de veselie dat de medicamente dispăruse.

— Nu-ți face griji, râse Threnody, putem să ne întoarcem altcândva pe Jangala.

Zen încuviință și reuși să-i răspundă și el cu un surâs căznit.

— Așa sper.

Fata se întoarse în tren, la o petrecere care se dădea într-unul dintre vagoanele grădină. Zen se zori spre compartimentul lui și își potrivi căștile pe pielea învinețită. Trebuia să discute cu Nova.

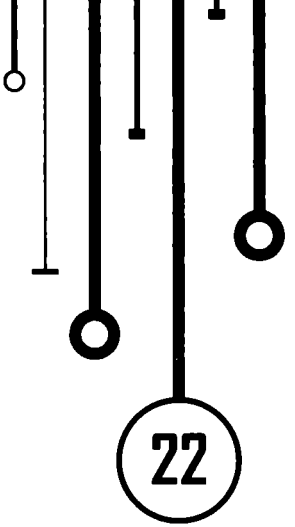

Trenul accelera. Cum stătea întins în întuneric, şopti câteva cuvinte, iar căştile i le recepţionară şi le trimiseră imediat până la Nova.

— Poţi să mă bagi în muzeu?

„Încă nu."

— Atunci când?

„La asta lucrez. În curând... cred."

— Pentru c-o să ajungem în Sundarban peste vreo două ore.

Erau deja în Nagaina. Zen simţise trenul încetinind în timp ce străbătea staţia, etalându-se dinaintea mulţimii de gură-cască şi de copii care fluturau steaguri. Acum accelera din nou, îndreptându-se către următoarea poartă-k, ce avea să-l transporte pe Podul Fusului.

„O să-i ia o oră şi patruzeci şi şapte de minute ca să traverseze Podul Fusului", zise Nova. „Odată ce trecem prin cea de a doua poartă-k, o să ne aflăm la circa treizeci de minute de oraşul-staţie Sundarban. Îţi ajung treizeci de minute ca să furi *pyxis*-ul?"

— Pot să-l fur şi în treizeci de secunde, important e să reuşeşti să opreşti sistemul de securitate al vagonului, răspunse Zen.

Una dintre locomotive glăsui prin difuzoarele compartimentului:

— Ne apropiem de Podul Fusului. Podul Fusului este un mediu cu gravitație zero. Vă rog să aveți grijă ca toate obiectele să fie bine fixate.

Lui Zen îi părea rău că nu se putea lăsa în voia încântării. Își dorise dintotdeauna să vadă Podul Fusului. Toți kălătorii visau la asta. Era unul dintre acele locuri pe care toată lumea își dorea să le viziteze. La parter, pasagerii se înghesuiau probabil la ferestre. Motorikșii străbăteau trenul de la un capăt la altul, depozitând la loc sigur jucăriile copiilor sau adunând farfurii și pahare. Se întrebă dacă ar fi trebuit să li se alăture celorlalți.

Ușa compartimentului scoase un clinchet. Sări din pat și apucă pușca pentru diavoli. În aceeași clipă trenul pătrunse prin poarta-k și gravitația dispăru.

— Cine-i acolo? strigă el, izbindu-se de tavan, cu pușca în mâini.

Niciun răspuns, numai un nou clinchet discret.

Își fixă pușca într-un suport de pe peretele de lângă ușă, destinat probabil hainelor. Când descuie și deschise ușa, o găsi pe lady Sufra așteptând afară, pe coridor. Probabil că purta încălțări magnetice, pentru că stătea cu picioarele pe podea în loc să plutească la fel ca el. Pletele îi erau ca un halou de șerpi albi.

— Tallis? zise ea. Trebuie să stăm de vorbă... E posibil să se fi ivit o problemă...

— Kobi e bine?

— O, nu e vorba de el. Suntem pe Podul Fusului.

— Știu.

Dintre toate stațiile stranii ale Rețelei, de departe cea mai stranie era Podul Fusului. În preajma planetei Sundarban, două porți-k

pluteau solitare pe orbită. De ce preferaseră Gardienii să le amplaseze într-o poziție atât de neconvenabilă nu știa nimeni și nici Gardienii nu dădeau explicații. Una ducea către o poartă aflată în Sundarban, la câteva sute de kilometri depărtare. Cealaltă ducea spre Jangala și spre stațiile de pe Linia Râului Argintiu. Încercând să lege Sundarbanul de celelalte domenii ale lor, Noonii construiseră un pod între cele două porți: un tub de ceramică și diamantsticlă lung de patru sute de kilometri, plutind în spațiu, cu câte o poartă la fiecare capăt. De el se agățau ciorchini de clădiri bulboase: fabricile unde Noonii produceau lucruri care nu puteau fi produse decât la gravitație zero.

Trenul Noonilor tocmai gonea prin acest tub. Privind peste umărul lui lady Sufra, Zen zări stâlpi și parapete în scurte străfulgerări. Sundarbanul trăgea cu ochiul la el prin panourile de diamantsticlă ale vagonului, cu vârtejuri de nori ca spuma de cappuccino răsucindu-se deasupra unor munți de culoarea cafelei.

Lady Sufra nu avea aerul cuiva care venise să-i spună că ratează o priveliște pe cinste.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Îmi placi, Tallis. Mi-ai plăcut de la bun început, cu mult înainte să-l salvezi pe Kobi. De când ne-am cunoscut am crezut că ești genul de tânăr de care avem nevoie în consiliu. Așa că le-am cerut lui Wildfire și lui Time of Gifts să afle mai multe despre tine în Marea de Date, doar ca să fiu sigură că ești omul potrivit și... e ceva ciudat aici.

Zen avu o senzație stranie de amețeală și de greață, fără nicio legătură cu lipsa gravitației. Ca și cum ar fi căzut într-o prăpastie sau s-ar fi așezat pe el un exemplar din megafauna de patrimoniu.

— Pe unul dintre fluxurile de ştiri ale familiei este un raport care spune că ai fost jefuit de cineva pe Karavina. Te-ai văzut nevoit să ceri fonduri de la ambasada locală a familiei ca să te poţi întoarce pe Nodul de Aur. Şi cel mai ciudat este că treaba asta pare să se fi întâmplat ieri...

Preţ de o clipă, Zen rămase ca trăsnit. Dar deodată înţelese: fata! Fata pe care o angajase Raven ca să îl reţină pe Tallis lângă lacurile de vapori. Probabil îşi însuşise portofelul băiatului sau altceva de felul ăsta şi, din greşeală, lăsase în urmă o întreagă serie de indiciii din cauza cărora avea să se aleagă praful de toate planurile lui Raven.

— Deci fie Tallis Noon de pe Karavina e un impostor, continuă lady Sufra, fie... Ei, sunt sigură că e o confuzie la mijloc, dar a trebuit să îi pomenesc despre asta fratelui meu, Gaeta. Vine încoace împreună cu o echipă de securitate. O să te întrebe câteva lucruri ca să lămurim...

Se aştepta ca el să protesteze, să îi spună că da, era o greşeală. Dar, văzând că tânărul tace, se înnegură.

— Tallis, dacă e ceva ce ar trebui să-mi spui, ar fi bine s-o faci acum.

Zen nu răspunse.

— Deci e adevărat? zise femeia şi, pentru o clipă, el simţi că, indiferent ce aveau să-i facă, cel mai rău era faptul că o dezamăgise.

— De ce? întrebă ea.

Zen se întrebă dacă nu ar fi mai bine să mărturisească totul. Poate că ea avea să-i fie totuşi recunoscătoare pentru că îl salvase pe Kobi, pentru că nu furase *pyxis*-ul, pentru că o prevenise în privinţa lui Raven. Cine ştie, poate că l-ar fi apărat şi de familia ei, şi de Raven.

„Zen!“ zise Nova în mintea lui, brusc și cu vehemență. „Echipa de securitate a pătruns în vagonul tău…“

Zen auzea și el: voci de bărbați jos, la parter. Era ca zumzetul unei albine gigantice. Lady Sufra se trase înapoi din prag și se uită peste umăr la Gaeta Noon, care, în lipsa gravitației, de-abia urca scările, însoțit de doi ofițeri CoMa și de o dronă mare și greoaie.

Zen trânti ușa compartimentului. O încuie. Înșfăcă pușca și, dintr-un salt, fu lângă fereastră, dar nu avea nici cum s-o deschidă, nici cum s-o spargă.

„Tavanul“, zise Nova, iscodind cu mintea sistemele trenului și deschizând hărți. „E o trapă acolo…“

— O văd, spuse Zen, încercând să acopere zgomotele care veneau dinspre ușă: bubuit de pumni, urlete, amenințări.

Zgâria frenetic suprafața netedă de lemn-viu care alcătuia plafonul cabinei, căutând ieșirea. Nova își cufundă mintea în sistemul trenului și o trapă până atunci invizibilă alunecă în lături.

„Wildfire și Time of Gifts și-au dat seama că sunt aici“, zise ea. „Mă elimină din sistemele lor…“

Vocea i se frânse. Preț de o clipă, Zen crezu că legătura fusese întreruptă, dar Nova pur și simplu căzuse pe gânduri. Când vorbi din nou, în glasul ei se simțea o undă de tristețe.

„Zen“, îi spuse ea, „încarc Ucigașul de Trenuri al lui Raven. E singura soluție…“

El era ocupat să se strecoare prin deschizătura îngustă din tavanul compartimentului. Nu era sigur că auzise bine. Spațiul de deasupra era strâmt, de-abia avea loc acolo. Fusese proiectat pentru păianjenii mici de mentenanță, își zise el și, de cum o gândi, chiar zări unul apropiindu-se. Tot atunci, auzi ușa compartimentului doborâtă

cu o bubuitură și apoi alte patru bubuituri când Gaeta Noon, unul dintre însoțitorii săi sau poate drona trase în el prin tavan. În podeaua culoarului îngust în care se strecurase apărură găuri prin care pătrundeau razele strălucitoare ale corpurilor de iluminat.

„Am trecut de *firewall*-urile trenurilor", îi zise Nova. „O să..."

Lumina electrică se stinse. Lumina roșie din fruntea păianjenului de mentenanță se stinse și ea și, în pâlpâirea slabă care mai rămăsese, Zen îl văzu prăbușindu-se. Undeva începu să urle un claxon, insuportabil de puternic în acel spațiu strâmt. Își apăsă palmele pe urechi. Nu-i fu de mare ajutor.

Trenul Noonilor se cutremură. O mișcare stranie, cum nu mai simțise vreodată. Larmei claxonului i se alăturară și alte sunete teribile. Accelerația îl smucea când într-o parte, când într-alta, lipindu-l de acoperiș sau azvârlindu-l peste păianjenul de mentenanță mort.

Dacă păianjenul era mort înseamnă că trenul murise și el?

Nova, în mintea lui, încerca să își păstreze calmul: „Zen, îndreaptă-te către partea din spate a vagonului. Acolo e o trapă care duce pe acoperiș. Nu uita că nu ai greutate..."

— Ce se întâmplă? o întrebă el, trecându-și cureaua puștii peste umăr și începând să se târască prin întuneric.

Vedea trapa. Probabil că Nova o deschisese. Prin ea pătrundea lumina.

„Lucruri rele", răspunse ea.

Zen ajunse la trapă, se chinui să se întoarcă pe spate și se trase afară pe acoperișul trenului.

Nova avusese dreptate.

* * *

Mai târziu, după ce avea să urmărească filmarea pe care fluxurile de ştiri aveau să o arate încontinuu până ce avea să îşi piardă orice impact şi orice sens, avea să înţeleagă că Wildfire sărise de pe şine din pricina unei explozii interne provocate de Ucigaşul de Trenuri al lui Raven. Murind, îl târâse după sine şi pe Time of Gifts, provocând deraierea marilor vagoane din urma lui şi lăsându-i pe pasageri în voia sorţii.

În acea clipă însă, tot ce văzu erau vagoanele care goneau pe sub el şi pe alături. Trenul se dezintegra şi cuplajele se desfăceau la întâmplare, astfel că vagoanele alergau pe şine singure sau în grupuri de două-trei. Unele frânau, în timp ce altele se năpusteau înainte cu toată viteza, izbindu-se zgomotos de vagoanele mai lente din faţă. Majoritatea rămăseseră pe şine, dar câteva se ridicau în aer într-un echilibru precar. Uşi se deschideau şi se închideau, iar pe ele se revărsau afară oameni în haine de gală şi copii în pijamale, zbătându-se şi ţipând, purtaţi de curent. În spate, printre vagoanele de bagaje din coada trenului, un vagon motor auxiliar explodă ca o bombă. Cel mai tare răsuna urletul strident, zguduitor, al claxonului, ca glasul unui tren care o luase razna. La început, în timp ce îşi croia drum bâjbâind prin acel dezastru în desfăşurare, Zen crezu că era ţipătul celor două locomotive în agonie, dar, treptat, înţelese adevărul. Wildfire murise, dar Time of Gifts încă mai trăia. Acel urlet teribil era unul de durere.

„Vai, Zen!" spuse Nova. „E mai rău decât mi-am imaginat... Am sperat că n-o să..."

Ceva îşi croi drum în sus prin acoperişul de care se agăţa el. Drona lui Gaeta, cu rotoarele frământând aerul prăfos, se înălţă

prin spărtura pe care și-o deschisese cu armele. Era o dronă clasică, din soiul celor pe care oamenii le numeau Cărăbuși*. În Jangala, Zen văzuse două dintre ele verificând din zbor perimetrul zonelor de picnic ale Noonilor și se gândise că erau la fel de absurde ca uniformele ceremoniale ale personalului imperial. Acum, față în față cu aceasta, privind țeava întunecată a armei ei, se simțea mai puțin înclinat să o ia peste picior.

Din fericire, drona părea dezorientată. Probabil fusese și ea afectată de Ucigașul de Trenuri. Se clătină, încercând să-și îndrepte armele către el. Un vagon restaurant veni prin aer din lateral și izbi Cărăbușul ca o bâtă lovind o minge, ca un parbriz strivind o muscă, ca o navă-mamă scuipând vesela ca pe o flotă întreagă de farfurii zburătoare. Zen se feri. Vagonul restaurant zbură pe deasupra lui și izbi doar Cărăbușul, care fu azvârlit cât colo, cu un rotor mort și cu celălalt scâncind, lăsând în urmă o dâră de fum. Se pierdu în haosul atotcuprinzător în timp ce vagonul restaurant se prăbuși peste capătul mai îndepărtat al vagonului de care se agăța Zen, azvârlindu-l pe băiat cât colo. Zen zbură prin aer, dând din brațe ca un ucenic de acrobat. Se prinse de acoperișul următorului vagon și se ținu zdravăn, privind peste umăr cum vagonul lui se turtea sub impactul vagonului restaurant.

„Asta sigur o să le dea lui Gaeta și lui lady Sufra altceva la care să se gândească", își zise în sinea lui cu obidă, după care, copleșit de vinovăție, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă și să încerce să le dea celor doi o mână de ajutor. Dar nu își dădea seama ce fel de ajutor le-ar fi putut oferi sau ce i-ar fi împiedicat pe Gaeta și pe oamenii săi să deschidă din nou focul asupra lui. Așa că se răzgândi și porni cu greu de-a lungul trenului,

prinzându-se de fleuroane[1] și de gurile de ventilație de pe acoperișurile vagoanelor și ferindu-se de fragmentele de caroserie care șuierau pe lângă el ca gloanțele, până când ajunse la o duzină de vagoane desprinse de tren. Dincolo de ele, vagonul care conținea colecția de artă a Noonilor era încă pe șine, încă atașat de vecinele sale, gonind pe Podul Fusului.

Nova din nou: „Zen, uite ce facem: intră în muzeu, ia *pyxis*-ul și pe urmă ieși din tren, ieși din tren...!"

— Sunt deja afară! strigă el, înotând prin aer.

Vagonul aflat înaintea celui cu obiectele de artă îl nimeri pe băiat cu o muchie în stomac – o lovitură fulgerătoare, care îi tăie răsuflarea. Pești din acvariul trenului pluteau pe lângă el, fiecare învăluit într-o peliculă argintie de apă.

Jumătatea de sus a unui motorik stricat se rostogoli pe alături, cu sintopielea sfâșiată și cu oasele ceramice la vedere, împroșcând bule de gel albastru și anunțându-l: „În această seară, cina ar putea fi servită cu o ușoară întârziere, domnule...".

Zen se agăță de sculpturile de pe acoperișul vagonului în timp ce pe lângă el zbura o tornadă de bagaje. Un pantof roșu, fără stăpân, îl lovi în cap. O sacoșă de bumbac i se lipi de față. O trase la o parte, dar nu-i dădu drumul. Petrecându-și toarta pe după gât, începu să se târască de-a lungul vagonului. Totul încetinea. Vagoanele frânau, aruncând de sub roți mari jerbe de scântei. Probabil că era opera Novei.

— Unde ești? întrebă el.

---

[1] Ornamente sculptate, în formă de flori sau de frunze, întâlnite în arhitectura gotică.

„Nu-ți face griji pentru mine", zise ea. „O să te găsesc. Revenim la planul lui Raven: facem rost de o navă și plecăm."

Privind în lungul șinelor ca să se asigure că drona nu se ține după el, Zen văzu cum un vagon grădină zbură prin aer și se izbi de cupola unei unități industriale, atât vagonul cât și uzina dezintegrându-se într-o explozie de șrapnele. Pe întregul Pod al Fusului luminile se stingeau, secțiune după secțiune, ca și cum virusul lui Raven s-ar fi apucat să infecteze și sistemele podului.

Coborî pe bâjbâite pe o latură a vagonului și ușile se despărțiră, lăsându-l să treacă. Culoarul era pustiu. Se târî de-a lungul lui, prin burduful tremurător al cuplajului și apoi pe o altă ușă deschisă, până ajunse în muzeul care adăpostea colecția. Mici alarme stridente răsunau înăuntru, dar Time of Gifts încă își mai striga durerea, așa că Zen presupuse că nimeni nu avea să le ia în seamă. Luminile erau stinse, dar holopicturile lui Quinta Karanath îi luminau drumul în timp ce străbătea prima galerie, dând la o parte cu patul puștii vaze și sculpturi plutitoare. Vechile holograme încă mai străluceau, călăuzindu-l către încăperea în care îl aștepta *pyxis*-ul.

Nu era ușor să înoate prin aer, să se târască de-a lungul pereților ca un alpinist, folosind ramele tablourilor ca prize pentru mâini. Sacoșa pe care o luase cu el plutea mereu dinaintea lui, acoperindu-i fața. Pușca pentru diavoli îl dezechilibra. Nasul i se înfundase, avea o durere de cap cumplită, iar în gură simțea gust de sare și metal. Luându-și avânt din pragul încăperii centrale, înaintă dând din brațe printre hologramele plutitoare și se izbi de conul care proteja *pyxis*-ul. Cutia se afla în continuare înăuntru, pe soclul său.

Zen lovi sticla cu arma, dar pușca ricoșă. Apăsă pe trăgaci, iar reculul îl împinse îndărăt, izbindu-l de peretele vagonului.

Diamantsticla rămase intactă, dar o parte din con căpătase un aspect lăptos, acolo unde nimerise alica. Ţinti locul şi trase din nou şi din nou, umplând colecţia Noonilor de un zgomot tunător despre care spera că se va topi neauzit în vuietul asurzitor de afară.

La a cincea împuşcătură sau poate la a şasea, sticla cedă. Cioburile nu căzură, ci se împrăştiară lent în toate direcţiile. Zen înotă printre ele către *pyxis*. Nu ştia ce anume îl ţinea pe soclul său; de desprins, se desprinse cu uşurinţă. Îl îndesă în sacoşă cât de iute putu şi îşi croi drum către uşă prin vagonul lipsit de gravitaţie.

Acum acesta abia se mişca, înaintând cu o smucitură doar când vagoanele din spatele său se ciocneau unele de altele. Unica lumină provenea de la focurile ce izbucniseră pe linie, o strălucire roşiatică şi tulbure, care făcea norii de resturi ce pluteau pe deasupra trenului să arunce umbre lungi.

Preţ de o clipă, Zen se simţi descurajat de-a binelea. Cum să îşi croiască drum prin supa aceea de rămăşiţe? Cum să găsească drumul către hangarele navelor spaţiale despre care îi vorbise Nova cu atâta seninătate? Cum să o găsească pe Nova?

Dar îl găsi ea pe el. Se ivi ca un păianjen de-a lungul peretelui vagonului şi se întinse spre el cum făcuse în celălalt tren mort, în Cleave.

— Ei bine, Ucigaşul de Trenuri a funcţionat, zise băiatul.

Nova îi aruncă una dintre acele priviri misterioase pe care şi le inventase. Poate că nu se mai simţise vinovată până atunci. Acum, înconjurată de atâţia kilometri de distrugeri, avea mai multe motive decât aproape oricine să se simtă vinovată.

— Mă bucur că l-am folosit, zise ea, ca şi cum l-ar fi provocat să o contrazică. Noonii te-ar fi ucis.

— Încă mai pot, dacă mă prind.

Încerca să calculeze câți oameni muriseră sau erau răniți, la câte miliarde se ridicau pagubele. El avea să fie cel pe care va cădea vina. Făcuse un pas periculos. Nu mai era un hoț oarecare. Era un sabotor. Un ucigaș. Un ucigaș în masă... Probabil aveau să fie siliți să inventeze un nume nou pentru crimele de care urma să fie acuzat.

Așa că avea nevoie de Raven. Avea nevoie de protecția lui. Și singurul mod în care o putea obține era să termine treaba pe care fusese trimis să o facă.

O luă pe Nova de mână și ea îl trase afară, în dezastrul pe care îl provocaseră amândoi.

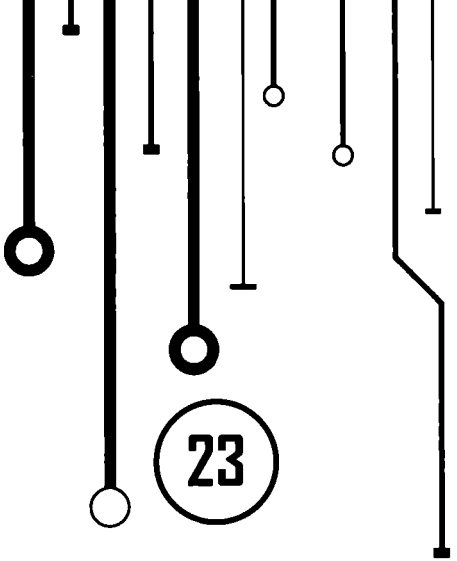

În paralel cu Podul Fusului se întindea un tunel îngust, conceput pentru motorikşii de la mentenanţă şi pentru amatorii de privelişti din cale afară de îndrăzneţi. Odată ce reuşiră să pătrundă în el, nu le fu greu să se târască pe dinăuntru folosind mânerele de pe pereţi. Se deplasară astfel în lungul liniei, urmând o hartă pe care Nova o descoperise în memoria ei. Trecură pe lângă epava marelui tren, pe lângă vehiculele pompierilor şi pe lângă fabricile distruse, prin larma claxoanelor şi a vocilor care bubuiau din megafoane spunându-le oamenilor să nu intre în panică, să rămână în vagoanele lor şi să aştepte să primească ajutor. Totul duhnea a metal ars; era ca mirosul cutiilor de conserve dintr-o groapă de gunoi în flăcări.

La jumătatea Podului Fusului era o secţiune mai lată, care se rotea lent. Acolo se aflau o mică staţie, magazine de suvenire, hoteluri extravagante şi un parc cu gazon din firuţă şi cu pâlcuri de copaci (Noonii insistau să-şi planteze copacii până şi în spaţiu!). Refugiaţii din faţa dezastrului se adunaseră aici, recunoscători forţei centrifuge care le asigura ceva asemănător gravitaţiei, restituindu-le darul propriei greutăţi. Şi în această secţiune luminile

erau stinse, dar existau ferestre de observație mari cât niște piscine și prin ele strălucea blând lumina Sundarbanului.

Între ferestrele-piscine erau niște forme întunecate, ca niște boccele de haine abandonate, înconjurate de Nooni amuțiți sau în lacrimi. Încă năucit, Zen nu își dădu seama ce erau decât când se apropie de unul dintre grupurile de oameni îndureraţi și o zări pe lady Sufra zăcând în mijlocul lor. Oricine o scosese dintre ruine o întinsese într-o poziție cât mai demnă. Un mic nor de drone-licurici pluteau în jurul capului ei ca niște lumânări, dar nimeni nu reușise să mascheze contorsiunile trupului frânt al femeii: gâtul răsucit, hainele sfâșiate și murdare sau expresia de pe chipul ei mort.

Zen privi, își apăsă podul palmelor peste ochi ca să-și oprească lacrimile, apoi privi din nou. Își spuse ceea ce își spusese pe parcursul întregului drum pe pod, și anume că nu era vina lui, nu numai a lui, nu în întregime. Știa că acum nu va mai avea șansa să-i explice lui lady Sufra purtarea sa sau să îi spună cât de rău îi părea.

„Vino", îl preveni Nova. „Nu cumva să fie Gaeta pe-aici sau, dacă nu el, altcineva care știe de tine."

Întreaga stație răsuna de strigăte de jale. Copiii plângeau după mămicile lor, iar membrii CoMa, cu fețele murdare de funingine, erau zguduiți. Cât erau ei de duri, tot aveau obrajii brăzdați de lacrimi. Până și invalidul Time of Gifts își încetase bocetul și acum scotea ceva ce aducea mai mult cu un suspin, un geamăt disperat, dezolant. Zen nu știa că un tren putea să sufere așa. Asta îl înfurie cumplit. Îi lăsă în urmă pe oamenii aceștia împietriți, înlăcrimați, urmând-o pe Nova către o trapă pe care ea o descoperise în planul stației.

Se temea că mulțimi zdrențăroase de Nooni aveau să se repeadă către hangarele vehiculelor spațiale, dar nimeni nu o făcu. Kalea ferată era coloana vertebrală a lumii lor și nici măcar în timp ce se împleticeau printre ruinele vagoanelor nu le trecea prin cap că ar fi posibil să nu sosească un alt tren care să îi ducă pe Sundarban. Planeta era în apropiere, strălucind dincolo de ferestre, dar cine să se gândească să zboare către ea într-o navetă spațială, când un tren i-ar fi dus acolo cu mai mult confort și în mai puțin timp?

Și totuși, cineva se gândise: cel dintâi hangar pe care îl descoperi Nova era gol. Dar în al doilea, o navetă în formă de săgeată atârna suspendată de echipamentul ei de lansare, deasupra unei uși spațiale făcute dintr-un singur disc lat de diamantsticlă. De cealaltă parte a discului se întindeau continentele și mările Sundarbanului, cu dantelării încrețite de nori albi scânteind în lumina piezișă a soarelui.

Intrară în navă printr-un sas. Partea exterioară a stației părea să nu fi fost afectată de dezastrul ce se răspândea în interior. Luminile se aprinseră ascultătoare și, când Nova transmise o comandă către navă, o rampă ceramică se extinse, ducând către un sas din carcasă. Lumini portocalii începură să se rotească pâlpâind în jurul ușii ce dădea către spațiu, iar în încâlceala de conducte și țevărie de deasupra lor începu să se întâmple ceva: se auzi un gâlgâit, iar Zen presupuse că venea de la combustibilul și de la lichidul de răcire care bolboroseau prin conducte.

— O să mă lase la bord? întrebă el, pentru că nava nu îi inspira prea multă încredere pentru drumul lung care îl aștepta. E o navetă de-a Noonilor...

— Tu ești un Noon, ai uitat? Și oricum, nu e o navă prea isteață:

deja am convins-o să-ți accepte comenzile. Îi transmit un mesaj lui Raven pe Sundarban. Ca să-i spună el unde să aterizeze.

— Atunci înseamnă că a fost simplu, spuse Zen.

Ea îi zâmbi. Un zâmbet cam plângăreț. Deodată, Nova se aplecă și el îi simți atingerea buzelor pe obraji și pe colțul gurii. Când ea se retrase, băiatul văzu că roșise. Avea un chip foarte frumos, își zise el. Mai înainte nu fusese sigur, dar acum era. Mintea care locuia îndărătul lui îl făcea să fie frumos, la fel cum o flacără aprinsă într-un felinar făcea felinarul frumos.

Tocmai se întreba dacă ar fi fost ciudat să i-o spună și ei, când un mic punct luminos și roșu traversă tremurând carcasa navetei, poposind între sprâncenele ei ca un *bindi*[1].

Dădu să o avertizeze, dar ea deja simțise atingerea laserului. Îl trânti pe Zen la podea și gloanțele șuierară peste capul lor, lovind cadrul de deasupra navei într-o ploaie de scântei.

Când zgomotul împușcăturilor se stinse, băiatul auzi rotoarele unei drone și își ridică privirea exact la timp pentru a-l zări pe vechiul său prieten, Cărăbușul, pătrunzând în hangar. Probabil că Gaeta Noon îi poruncise să îl vâneze pe Zen și mașinăria urma ordinul orbește, ignorând dezastrul din jur și stricăciunile pe care le suferise. Zbura înclinată pe o parte, ca o pasăre beteagă, pierzând din înălțime și zgâriind podeaua la fiecare câțiva metri. Zen își dădu seama că majoritatea armelor sale erau probabil nefuncționale. Până și cea cu care trăsese mai devreme amuțise acum.

— Nu mai are muniție, zise Nova.

— Poți s-o dobori?

---

[1] Punct roșu purtat de femeile hinduse deasupra sprâncenelor.

— Are un *firewall* bun. O să-mi ia un moment.

Cărăbușul, care era insistent, nu glumă, se avântă stângaci către ei, scoțând o lamă argintie și învârtind-o cu viteză.

— Urcă în navă, spuse Nova. O să deschid ușa calei.

El dădu să-i spună că nu va putea să o deschidă, dar mintea ei sclipitoare deja expediase o secvență de cod în creierul hangarului. Luminile pulsatile se transformară din portocalii în roșii. Se porniră niște claxoane. Ușa de sub nava ancorată alunecă în lături și atmosfera hangarului începu să se scurgă în spațiu. Cărăbușul se rostogoli și el în cosmos. Zen fu cât pe ce să îl urmeze. Se chinui să urce rampa, împotrivindu-se curentului. Nava se cutremură pe cadrul ei și luminile fulgerară roșu, roșu, roșu. Când ajunse la trapa navetei se întoarse și o văzu pe Nova împleticindu-se în urma lui.

Dar chiar și rostogolindu-se prin beznă, Cărăbușul nu părea gata să renunțe la răzbunare. Fie asta, fie făcea o ultimă încercare disperată de a se ancora de Podul Fusului. Zen zări o străfulgerare undeva afară, dar crezu că era lumina răsfrântă în vreun ciob aspirat odată cu aerul. O clipă mai târziu, tocmai când Nova ajunsese în vârful rampei, un cârlig lansat de Cărăbuș o lovi în spate, străpungând-o și ieșindu-i prin piept însoțit de un jet de gel albastru.

Zâmbetul Novei se stinse. Îl privi pe Zen cu ochi mari. Din gura ei se prelinse o substanță lichidă, albăstruie, presărată cu stropi negricioși.

El se întinse s-o prindă. Degetele li se atinseră. Pentru o clipă, aproape că reuși să o apuce. Dar Cărăbușul continua să se rostogolească, tot mai departe de stație. Cablul său de carbofibră se întinse, înfundând capul zimțat al cârligului în orice îi ținea Novei loc de stern.

— Zen, mai apucă ea să spună înainte ca drona să o tragă după ea în spațiu.

Hangarul se golise de aer, iar nava insista ca Zen să închidă trapa exterioară, așa că nu putea face altceva decât să intre și să lase ușa să se închidă șuierând. Cu fruntea lipită de geam, aștepta ca ecluza să se umple cu aer. Nu vedea nici urmă de Nova sau de Cărăbuș.

Nava continua să respecte ordinele Novei. Zen o ignoră când îi ceru să își pună centura. O clipă mai târziu se pomeni lipit de tavan. Propulsoarele se declanșaseră, desprinzând nava de Podul Fusului. Când propulsia se opri, Zen nu căzu, ci pluti, lipsit din nou de greutate. Strigă numele Novei, dar ea nu îi răspunse. Auzi numai vocea calmă și nătângă a navei spunându-i că fixase cursul pe cutare coordonate spre Sundarban.

Trecu din ecluză în cabina principală, un sălaș din lemn-viu cu ferestre uriașe din diamantsticlă. De aici văzu pentru prima oară cum arăta Podul Fusului din afară; era alb ca osul și întins pe tot cerul. Un capăt al imensei construcții era o ruină, pulverizat de exploziile din coada trenului Noonilor. Pe acolo se revărsau în spațiu rămășițe și atmosferă.

Dar Nova și Cărăbușul dispăruseră, pierduți în nesfârșitele deșerturi ale nopții.

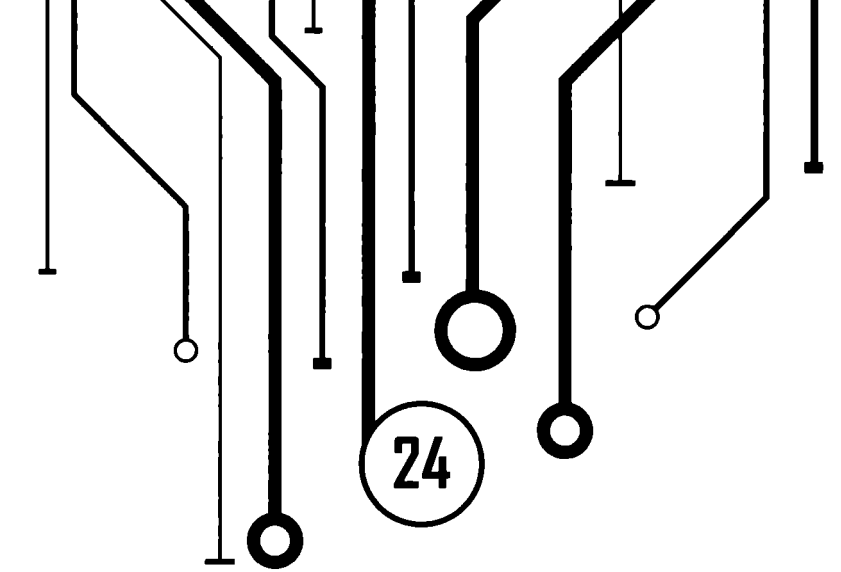

— Ei, comentă Raven când Zen ieși împleticindu-se din navetă. Totul a mers ca pe roate!

Adieri nocturne fugăreau niște gunoaie peste un petic de pământ acoperit de tufe de lângă orașul-stație Sundarban. De-a lungul orizontului, lumini scânteiau într-o pădure de clădiri înalte. În apropiere, o linie de kale ferată ieșea dintr-un tunel săpat în coasta unui deal stâncos. Printre traverse, iarba crescuse cât un stat de om. Tunelul fusese blocat. Fragmente din bariera sfărâmată zăceau de o parte și de alta a șinelor. Thought Fox stătea arogant în așteptare, cu carcasa lui veche și plină de zgârieturi argintată vag de lunile Sundarbanului.

— Trebuie să-i spui navei să se întoarcă, zise Zen.

Îi arătă peste umăr naveta spațială care stătea pe nisip, cu carcasa trosnind și scoțând aburi după călătoria prin atmosferă. Răgușise de cât îi strigase ordine. Blocată pe cursul stabilit de Nova, aceasta refuzase să i se supună.

— Nova e acolo undeva, îi explică el. Trebuie s-o salvăm.

— Nova s-a dus. I-am pierdut semnalul acum câteva ore.

— E în derivă. Pe orbită!

Zen şi-o imagina acolo sus, rotindu-se la nesfârşit în jurul marii lumi albastre.

— E un motorik, insistă el. N-are nevoie de aer, nu e om, aşa că ai putea s-o repari...

Raven îşi ridică privirea către cer. Podul Fusului se vedea ca o stea strălucitoare aproape de linia orizontului. Văzduhul era brăzdat de dârele ca de meteorit ale resturilor ce pătrundeau în atmosferă.

— Îmi pare rău, Zen, zise el. Trebuie să plecăm. Nu putem să pierdem timpul căutând o păpuşă de sârmă, şi încă una stricată. O să ardă pe orbită odată cu restul rămăşiţelor. O să fie o cometă. I-ar fi plăcut asta.

Îi zâmbi lui Zen şi îşi târî picioarele prin nisip, schiţând câţiva paşi de dans.

— Dar ce se-aude cu ce vreau eu? Presupun că ai *pyxis*-ul.

Zen îi întinse sacoşa. Raven se uită înăuntru şi chipul i se îmblânzi.

— Bun băiat! Acum chiar putem trece la treabă.

— Am omorât-o pe lady Sufra, zise Zen. Şi pe Wildfire şi pe Time of Gifts şi atâţia oameni...

— Mai bine nu te mai gândi la asta, îi spuse Raven cu blândeţe. Dă-mi cutia, Zen.

— Ce?

— *Pyxis*-ul.

Zen îl scoase din sacoşă. Până acum nu remarcase că era surprinzător de greu.

— Ce este? întrebă el.

— E pur și simplu o cutie. Un recipient.

— Lady Sufra mi-a spus că este un obiect compact.

— Așa pare când îl scanezi.

— Adică... e ceva înăuntru?

— Deschide-o, propuse Raven.

Zen își coborî ochii către *pyxis*-ul aflat încă în pumnul lui. Părea compact, dar deodată se ivi o crăpătură, apoi alta, apoi obiectul se desfăcu. Înăuntru, într-un cuib dens de spumă metalică, se odihnea o sferă neagră și strălucitoare. Pe suprafața ei, aproape prea fin ca să poată fi văzut, se întindea un labirint de făgașe subțiri, un model nespus de complex, după o geometrie pe care Zen nu o recunoștea și pe care nici nu putea spera să o înțeleagă: un labirint atât de complicat, încât părea să se modifice sub ochii lui.

— Ce-i asta? E tot artă?

— Într-un fel, da, răspunse Raven, apropiindu-se și luând cutia și sfera din mâinile lui Zen. E foarte veche, zise el cu o undă de venerație în glas, în timp ce urmărea modelele stranii cu vârful degetului.

Puse sfera din nou în cuibul ei și *pyxis*-ul se închise pe loc, iar crăpăturile secrete de-a lungul cărora se deschisese pieriră.

— E foarte veche și a fost ascunsă mult timp. Îți mulțumesc că m-ai ajutat s-o recuperez.

Aruncă *pyxis*-ul în aer, îl prinse și îl vârî într-un buzunar al hainei.

— Hai. E târziu și ai muncit din greu, spuse, privindu-l pe Zen cu blândețe. Vrei sfatul meu? Uită de toate astea. Te-ai achitat de sarcina ta. Misiunea s-a încheiat. A venit vremea să mergi acasă.

* * *

Înapoi prin toate acele porți-k, prin nonlumina și vuietul tunelurilor, înapoi pe Linia Stelei Câinelui. Zen abia vedea lumile care treceau ca gândul de cealaltă parte a ferestrelor sau mâncarea pe care Raven i-o așezase dinainte. „Ukotec, Ukotec, Ukotec", spuneau roțile pe șine, amintindu-i de fotografiile pe care le descoperise în arhivele trenului imperial. Thought Fox gonea pe un terasament construit din trupurile prăbușite ale celor pe care îi ucisese. Zgomotul alb al motoarelor ce reverbera din pereții tunelului se contopea cu vuietul accidentului de tren, care încă mai părea să aibă loc undeva înăuntrul lui, ca și cum ecourile dezastrului i-ar fi răsunat în măduva oaselor.

La etajul lui Thought Fox se aflau compartimente de dormit. Zen ațipi un timp, o visă pe Threnody și se deșteptă din nou, întrebându-se dacă murise și ea și știind că, dacă așa se întâmplase, asta era numai din cauza lui.

Sufra Noon era și ea prezentă în amintirile sale. Și Nova, mai mult decât oricine. Nu și-ar fi imaginat niciodată că avarierea unui motorik avea să-l afecteze atât de tare. Îi era dor de ea, de vocea ei în mintea lui, de blândețea ei nu tocmai umană. Lui Raven îi era ușor să-i spună că ar trebui să dea totul uitării, dar cum să facă asta? Cum să uite vreodată așa ceva?

Adormi din nou. Când se trezi, Raven stătea lângă cușeta lui. Trenul zăngănea printr-un tunel lung între două porți-k. Raven începu să vorbească și Zen își aminti de vremurile când fusese bolnav, în copilărie, și când Myka și chiar mama lui stătuseră la căpătâiul său, spunându-i povești.

Dar, când se dezmetici și începu să asculte cu adevărat, își dădu seama că Raven nu îi spunea o poveste. Nu una născocită, în tot cazul.

— A fost odată un băiat care îți semăna întrucâtva, Zen Starling. A trăit acum sute de ani, pe o lume aflată departe, departe, la capătul Liniei Orion*. Ca și tine, era cam prea deștept, nu arăta rău și era dornic să trăiască altfel decât trăiseră părinții săi, fără să știe însă cum să schimbe lucrurile. Și atunci s-a petrecut ceva care i-a schimbat viața. N-am fost niciodată sigur dacă ăsta a fost un noroc sau nu. Uite ce s-a întâmplat. În vremea aia, Gardienii obișnuiau să umble printre oameni mult mai des și mult mai pe față. Uneori se descărcau în trupuri clonate numai ca să ia parte la o petrecere sau să se plimbe seara și să ia aer pe o lume oarecare. Interfețe, așa numeam noi trupurile alea. Băiatul – Dhravid îl chema – le văzuse adesea, pentru că părinții lui erau niște funcționari mărunți și aveau obiceiul să meargă la petrecerile și ceremoniile la care le plăcea Gardienilor să ia parte. Făcuse cunoștință cu Shiguri Monad, care purta un trup aurit de bărbat, și cu Sfax Systema, care își făcea apariția sub forma unui nor de fluturi albaștri. Îl văzuse pe Mordaunt 60 Network, a cărui interfață preferată era un centaur, un triumf al biotehnicii, cu adevărat splendid. Și într-o zi a cunoscut un Gardian care își spunea Anais Șase. S-a întâmplat într-o vară, la o petrecere dată pe terasele de pe malul râului Amber. Lumina lunii învăluia viile de pe celălalt mal, iar în aer plutea muzica florilor-cântătoare. Trupul pe care îl purta Anais Șase era asexuat, cu piele albastră, ochi aurii și coarne mari de aur. Dhravid și-a dat seama că el nu folosea interfețe la fel de des ca restul

Gardienilor: părea stângaci și nesigur pe sine. Își tot privea mâinile sau își plimba degetele peste obraz. Băiatului i s-a părut fermecător. Și, în timp ce îl privea gândindu-se ce frumos și ce straniu era, Anais s-a poticnit de o treaptă. Dhravid și-a întins brațul ca să-l împiedice să cadă. Așa s-au cunoscut. Și, ca să scurtăm povestea, făptura aceea s-a îndrăgostit de el. În anii care au urmat, Anais a venit de mai multe ori să-l viziteze. Uneori interfața era femeie, alteori era bărbat. Uneori nu era nici una, nici alta. Chiar dacă își schimba trupul și chipul, el o recunoștea de fiecare dată. Întotdeauna ghicea în ochii ei aceeași inteligență imensă. Era măgulitor să fii iubit de o făptură atât de măreață. Și existau și recompense de ordin practic: cineva care a cucerit inima unui Gardian duce lipsă de puține lucruri în viața asta. Dar viața e scurtă. Anais a început să-și facă griji. Știa că într-o zi Dhravid va muri și nu putea să accepte una ca asta. Așa că a făcut o copie a personalității lui. El a devenit un șir de date. Poți să-ți imaginezi, Zen? Probabil că nimeni nu poate dacă nu a trăit el însuși experiența. Să devii informație în Marea de Date: să trăiești în fluxurile informaționale și, în același timp, să fii una cu ele. Dhravid a devenit nu chiar un Gardian, dar o făptură cu multe dintre puterile lor. A încărcat copii ale minții sale în sonde pe care le-a trimis către stele îndepărtate. Avea de-acum propriile interfețe: trupuri clonate, toate cu același chip, chipul lui, ca să păstreze legătura cu persoana care fusese. A trăit o mie de vieți pe o mie de lumi. S-a aventurat în dataadâncuri. A început să înțeleagă originile Mării de Date și ale Marii Rețele. Și așa a descoperit că Gardienii aveau secretele lor. De ce nu le plăcea ca oamenii să pună întrebări despre natura Rețelei? De ce nu explicau tehnologia din spatele porților-k? De ce au îngropat

zidurile de pe Marapur? Dhravid a vrut să le împărtășească și altora aceste secrete, dar ei nu i-au permis. S-au întors împotriva lui. Au făcut-o și pe Anais să se întoarcă împotriva lui. Nu fuseseră niciodată de acord cu faptul că îl transformase pe Dhravid în informație. Au silit-o pe Anais să-i ia darul pe care tot ea i-l oferise. Anais l-a șters din Marea de Date. Dhravid a rămas numai cu o mână de trupuri clonate, în care să trăiască. Pe urmă i-au murit și acestea, unul câte unul, vânate de asasini ai Forței Feroviare la ordinul lui Anais Șase, până când n-a mai rămas decât unul. A fost o prăbușire cruntă, ascultă-mă pe mine. Să fii zeu și să devii din nou un simplu om...

Trenul străbătu o lume în care era seară. Lumina împuținată a soarelui se strecura prin jaluzele, prelingându-se pe chipul sumbru al lui Raven. Vorbea chiar despre el, firește. Zen știuse asta de la bun început. Povestea totul de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva, și poate că așa și era. Poate că timpul petrecut în Marea de Date și zecile lui de interfețe îl schimbaseră atât de tare, încât nu mai era aceeași persoană care o cunoscuse pe Anais Șase pe terasele de lângă râul Amber, unde murmurau florile-cântătoare.

Amintirea eliminării sale din Marea de Date părea să-i fi curmat firul istorisirii. Rămase tăcut un timp.

— Mai aveau puțin și mă distrugeau, Zen, spuse el într-un sfârșit. În acest ultim trup, m-am furișat pe Linia Steaua Câinelui și m-am ascuns. La început n-am crezut c-o să pot îndura să trăiesc așa. Voiam să mor și era cât pe ce să reușesc. Apoi însă m-am gândit la lucrurile pe care le aflasem în Marea de Date. La secretele pe care Gardienii nu vor să le împărtășească nimănui. M-am gândit să le dezvălui tuturor. Dar cine m-ar fi crezut, când era cuvântul

meu împotriva celui al lui Shiguri Monad, al lui Anais Șase și al celorlalți? De altfel, de îndată ce m-aș fi arătat, ei mi-ar fi urmărit acest ultim trup și l-ar fi distrus la fel ca pe restul. Așa că am ales să mă ascund, ca să câștig timp și să-mi fac un plan în secret...

— Ce plan?

— Lucrurile trebuie zgâlțâite din temelii, Zen. Totul se repetă, secol după secol. Imperii se înalță și îmbătrânesc și mereu există un pretendent la tron care așteaptă în culise să-i vină vremea. Epoci întunecate vin și pleacă. Oamenii se nasc și mor. E inutil. Gardienii au intenții bune, dar au tras întreaga specie umană pe o linie secundară a istoriei și aici tot călătorim în cerc. E vremea să facă cineva o schimbare.

Trenul pătrunse printr-o poartă-k. Asta păru să-l deștepte pe Raven din gândurile sale. Îl privi pe Zen și, când vorbi din nou, vocea lui, care scăzuse până la o șoaptă, reveni din nou la tonul ei normal, inexpresiv.

— Haide, Zen Starling. Aventura ta se încheie aici.

Îl însoți pe Zen până la parterul vagonului. Pe scaune se aflau vechile haine ale băiatului. Zen le lepădă pe cele primite de la Raven și își puse blugii săi din foiță și vechea lui haină cameleon. Singurul lucru care se schimbase erau căștile pe care le găsi în buzunarul jachetei. Erau o copie a celor pe care le avusese în trenul Noonilor și, mașinal, dădu să și le pună, închipuindu-și că o să audă vocea Novei. Apoi își aminti ce se întâmplase. Până să ajungă în Desdemor, fusese întotdeauna singur și crezuse că așa îi și plăcea să fie. Dar când o întâlnise pe Nova, descoperise pe cineva căruia îi putea împărtăși totul. S-o piardă era cea mai dureroasă experiență din viața

lui. Nu-i venea să creadă cât de mult suferea. „Deci acesta e sentimentul despre care vorbesc oamenii în toate cântecele alea", își zise el, „în poeme și în filme. Deci așa e să ai inima zdrobită". Până atunci crezuse că exagerau.

Grăbit, asigurându-se că Raven nu îl vede, strecură în buzunar și vechile căști. Poate că mai păstrau vreo înregistrare a vocii ei sau câteva priveliști din Tu'Va și Jangala care să îi confirme că totul fusese real și nu un vis bizar.

— Cum rămâne cu promisiunea c-o să mă îmbogățești? întrebă el. Cum rămâne cu tot ce mi-ai făgăduit c-o să-mi dai? Au fost numai minciuni?

— Te las în viață, Zen, zise Raven. Asta e recompensa ta. Dacă încerci vreodată să mă cauți, s-ar putea să ți-o iau.

Thought Fox trecu printr-o altă poartă și încetini, oprindu-se într-o gară întunecată. Lumina ferestrelor sale căzu asupra unui acoperiș din țigle ceramice și a câtorva îngeri ai stației, care dansau destrămându-se pe un peron pustiu. Când se deschiseră ușile, Zen simți miros de praf încins și de aer stătut.

Coborî pe peron. Thought Fox își închise ușile în urma lui și scoase un șuierat prelung, care poate că era felul său de a spune la revedere. Îl întrevăzu pentru o clipă pe Raven, de cealaltă parte a geamului, cu mâna ridicată într-un soi de salut. Peronul pâlpâi ca unul dintre filmele Novei. Apoi trenul dispăru și stația se cufundă în întuneric. Zgomotul motoarelor deveni tot mai stins și apoi amuți complet când, undeva pe magistrală, o poartă-k se deschise și trenul trecu prin ea. Frunze moarte șopteau pe peron, săltând în curentul produs de plecarea trenului, așa cum dansaseră atunci când acesta își deschisese pentru prima oară ușile dinaintea lui Zen.

Și atunci își dădu seama că nu erau frunze, ci trupușoarele uscate ale unor insecte.

Își croi drum prin pasajele cufundate în liniște și dincolo de turnantele acoperite de pânză de păianjen, până la o fostă ieșire de urgență. Aceasta se deschise dinaintea lui. Ieși împleticindu-se în duhoarea de metal încins, în tunetul cascadelor și în eternul amurg zgomotos de pe Cleave.

La început nu fu sigur unde se afla. Își puse noile căști, sperând că va găsi o hartă, și atunci descoperi darul lui Raven. Căștile erau încărcate cu identități false și documente de călătorie pentru el, mama și Myka. Exista și un link către o bancă din datapluta locală. Clipi ca să îl acceseze și simți nevoia să se rezeme de un zid când detaliile noului său cont îi trecură pe dinaintea ochilor, suprapunând nori de zerouri peste străduțele prăpădite și ude.

Și totuși, nu era chiar un dar. Câștigase banii aceia furând *pyxis*-ul. Erau plata pentru serviciile făcute. Pentru o clipă se gândi să smulgă căștile și să le arunce în cea mai apropiată cascadă.

N-o făcu. Dar îi trecu prin minte.

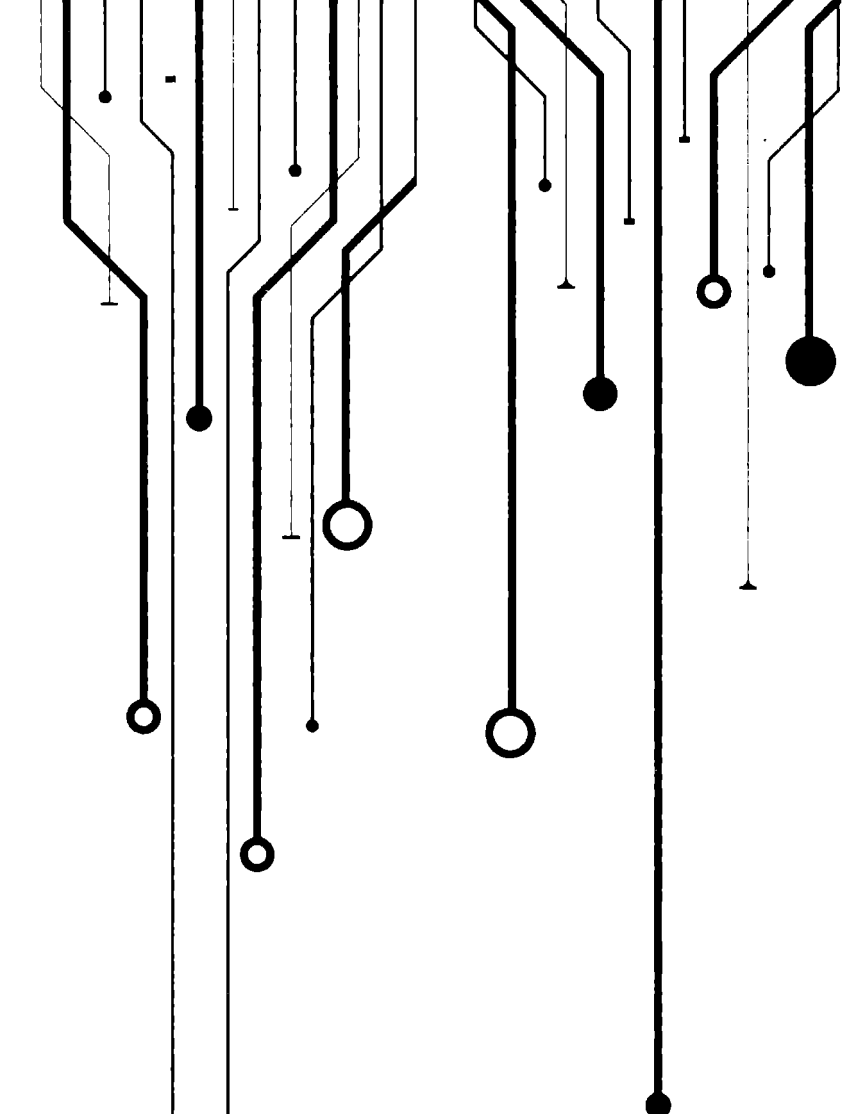

PARTEA A TREIA

DAMASK ROSE

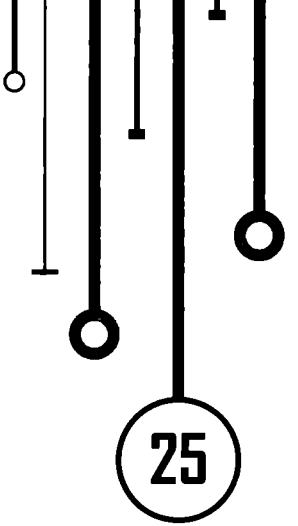

La trei zile după dezastrul de pe Podul Fusului, un tânăr luă trenul-k din stația Cleave împreună cu sora și mama lui. Copiii erau încărcați cu saci de voiaj și rucsacuri, de parcă ar fi plecat într-o vacanță, poate în vizită la niște rude dintr-un alt district. Mama părea neliniștită: băiatul și fata făcură mari eforturi până o convinseră să treacă de barierele peronului doi, unde aștepta trenul lor. Numele din actele lor de călătorie erau Mun, Minti și Arundhati Kevala și mergeau tocmai până la Nodul de Aur. Acolo coborâră, alăturându-se mulțimii care se adunase pentru unul dintre festivalurile locale. Mama încă mai părea îngrijorată. Fiica privea cu uimire zgârie-norii însuflețiți și numeroasele linii de kale ferată ce șerpuiau printre ei. Fiul însă abia dacă le aruncă o privire, ca și cum ar fi călătorit atât de mult, încât o gară de tranzit provincială ca Nodul de Aur nu-l mai putea impresiona. Stătea cu ochii pe ecrane, aproape hipnotizat de imaginile de pe Podul Fusului.

Peste câteva ore, cei trei luară un alt tren-k. Numele din acte se schimbaseră: acum îi chema Jav, Chetna și Satiya Panassar. O luară înapoi pe drumul pe care veniseră, dar coborâră la Bucuria Verii.

Aici, un oraș alb și somnoros moțăia lângă liniile de kale ferată și pe cerul tomnatic se zăreau trei luni imense. Panassarii se mutară într-un tren local, care nu trecu prin nicio poartă-k, ci traversă pufăind orașul pe o linie cu ecartament îngust. Treptat, clădirile albe deveniră mai scunde. Dincolo de acoperișuri se iviră dealuri: terenuri arabile, pe care trebăluiau mașini de treierat. Trenul străbătu un viaduct și pasagerii putură admira marea. Scânteia sub soarele tomnatic, presărată cu pâlcuri de insule bulboase ca pălăriile unor ciuperci pe jumătate scufundate. Erau colonii de alge, absorbind dioxid de carbon și eliberând oxigen. Miliarde de astfel de colonii fuseseră semănate pe bancurile de nisip la terraformarea[1] planetei. Acum mai rămăseseră doar câteva pâlcuri, pentru a le aminti tuturor cum își căpătase Bucuria Verii atmosfera ei blândă.

Panassarii coborâră din tren într-o stație unde se simțea briza mării. Un autobuz îi purtă pe străzi pustii până la o casă cumpărată pe numele lor cu câteva zile mai înainte. O clădire liniștită și retrasă, situată departe de vecini, într-o grădină sălbatică. Pereți din sticlă și ceramică albă. Frunze moarte plutind pe suprafața piscinei.

— Am ajuns acasă, mamă, anunță Zen.

— Suntem în siguranță, o liniști Myka. Nimeni n-o să ne găsească aici.

Mama lor se uită în jur, prudentă, dar calmă. Întotdeauna era așa când ajungeau într-un loc nou, ca și cum și-ar fi lăsat spaimele în urmă, de cealaltă parte a porților-k.

---

[1] Terraformarea este procesul ipotetic de modificare a condițiilor de pe alte planete sau corpuri cerești pentru a le face asemănătoare cu cele de pe Pământ.

* * *

— Chiar suntem în siguranță, nu-i așa, Zen? îl întrebă sora lui ceva mai târziu, când mama lor dormea.

Exploraseră, rând pe rând, încăperile mari și luminoase ale noii lor case, Myka trecându-și năucită mâinile aspre peste suprafața fără cusur a mobilierului din lemn-viu. Când ieșiră pe terasă, unde îi aștepta piscina, ea îl privi pe Zen de parcă s-ar fi deșteptat dintr-un vis.

— De unde ai toți banii ăștia? Ce-ai făcut? O să vină cineva să te caute?

Zen ridică din umeri.

— Tu și mama sunteți în siguranță, așa cred. Dar eu nu pot să rămân aici.

— Deci o să te caute cineva? Omul ăla, Malik?

— Poate.

Myka îi povestise despre vizita pe care le-o făcuse căpitanul în Cleave, dar el nu credea că Malik chiar le putea lua urma până pe Bucuria Verii. Și-l aminti pe căpitan spunând: „Raven își ascunde bine urmele". Dar își mai aminti și câți îl văzuseră în trenul Noonilor; probabil că apărea în multe fotografii. Și cum rămânea cu raportul din Karavina, care o alertase pe lady Sufra? Oricât de neimportant era, oricât de adânc îngropat ar fi fost sub știrile despre Podul Fusului, într-o zi cineva tot avea să îl vadă. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să înceapă să îl caute pe băiatul care se dăduse drept Tallis. Mai devreme sau mai târziu, dacă rămânea aici, aveau să-i dea de urmă.

Dar nu numai teama de a fi găsit îl împiedica să rămână. Mai era și Nova.

Căştile furate de la Raven erau grav deteriorate. Memoria lor distrusă mai conţinea câteva fotografii ale lui Tallis Noon şi o filmare tremurată de trei secunde cu Kobi Chen-Tulsi, făcută în ultimele clipe de dinainte de atacul animalului, dar nu se păstrase nicio imagine de-a Novei şi nicio înregistrare a discuţiilor dintre ea şi Zen. Însă nu conta. Încă îi mai auzea vocea în minte şi îşi amintea sentimentul acela de intimitate din momentele când vorbea cu ea. Se tot gândea la motorikul stricat care zburase pe lângă el în timp ce trenul deraia, rupt în două, dar continuând să vorbească cu calm. Dacă Nova era conştientă încă, rotindu-se în jurul Sundarbanului alături de ce mai rămăsese din Podul Fusului, aşteptând să pătrundă în atmosferă şi să ardă?

Trebuia să o ajute. Trebuia să încerce. Nu era sigur cum anume, dar începea să îşi încropească un plan.

— Crezi că un moto poate să supravieţuiască dacă îl străpungi cu un harpon? o întrebă pe sora lui.

Myka îl iscodi cu privirea.

— Ce treabă are asta cu...? Şi de unde să ştiu eu?

— Doar ai omorât motorikşi, nu? În revoltele din Cleave.

— Nu. Nu cu mâna mea. Am văzut cum au fost ucişi unii. Nu ştiu dacă... ezită ea. Ar trebui s-o întrebi pe Flex.

— De ce?

— Of, Zen, nu te-ai prins? Flex e un moto!

— Flex? Pe bune?

Myka râse, amuzată de surprinderea lui.

— Credeam că pe Cleave n-au mai rămas motorikşi... bâigui el.

Dar, desigur, motivul pentru care pe Cleave nu mai existau motorikşi era că rebelii mânioşi îi făcuseră praf. Deodată mai multe

lucruri își găseau explicația, cum ar fi de ce se înfofolea Flex, de ce locuia singură în zona furnalelor și poate și în ce fel îi salvase Myka viața.

— Credeam că nu-ți plac moto, zise el.

— Multe nu știi tu despre mine, răspunse Myka.

Zen intră și urcă scările către noul dormitor al mamei sale. O găsi dormind ca un copil, pe o parte, cu pumnii încleștați în dreptul obrazului. În încăpere era liniște și soarele pătrundea cu blândețe prin jaluzelele trase. Zen își zise că avea să-i fie bine aici. Totul se schimbase. Myka își putea permite doctori pentru ea, motorikși care s-o ajute să o îngrijească, medicamente care să-i țină spaimele la distanță. Îi părea rău că nu putea rămâne să o vadă însănătoșindu-se. Nici despre mama lui nu știa multe.

Poate că, într-o zi, ea avea să fie în stare să îi explice de ce îl răpise de la Nooni. Dar Zen nu avea să fie de față ca s-o audă.

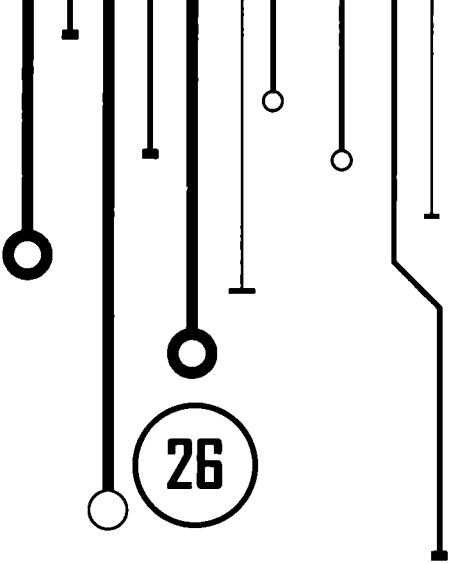

Yanvar Malik tocmai contempla o fată înghețată când auzi știrile. Se afla în crio-închisoarea de pe Karavina și paznicul tocmai trăsese de pe raft unitatea frigorifică a fetei, permițându-i să o examineze. Nu știa ce ar fi putut afla privind-o, dar o privi oricum, deschizând trapa pentru inspecții și uitându-se înăuntru.

O chema Chandni Hansa. În fotografiile poliției era drăguță, dar acum o răseseră în cap, avea fața cenușie, buzele vinețiii și părea moartă, deși Malik știa că avea să se dezghețe bine-mersi peste zece ani, când urma să i se încheie sentința. Furase bani și niște căști de ultimul răcnet de la un băiat pe care îl cunoscuse pe kalea ferată și probabil singurul motiv pentru care fusese prinsă, condamnată și criogenată atât de iute era că băiatul aparținea clanului Noon, fiind înrudit de departe cu împăratul Mahalaxmi. Povestea abia dacă figurase pe fluxurile de știri, dar atrăsese atenția robotului-monitor ieftin pe care Malik îl setase să navigheze prin Marea de Date în căutare de știri despre Nooni. Și-așa se face că se afla pe Karavina.

— Unde e băiatul pe care l-a jefuit? întrebă el.

— S-a dus acasă, pe Nodul de Aur, zise paznicul.

Paznicul era o localnică și Malik s-ar fi așteptat să fie înaltă și zveltă ca nălucile de ceață ce dansau deasupra lacurilor de vapori din Karavina. În schimb, era scundă, pătrățoasă și morocănoasă.

— Ți-a spus ceva înainte s-o îngheți?

— A, înghețatele astea pe băț vin cu tot felul de scorneli ca să ne convingă că nu e vina lor. Asta a zis că un bărbat a pus-o să facă ce-a făcut. A dat de ea pe Przedwiosnie și i-a cerut să ia trenul cutare, să-i intre pe sub piele puștiului ăstuia, Tallis Noon, și să-l aducă aici pentru câteva săptămâni. A plătit-o, zice ea. Dar dacă-i așa n-ar fi trebuit să se lăcomească și să fure lucrurile băiatului, nu?

— L-a descris pe bărbatul care a angajat-o?

— A zis că era înalt. Alb.

Malik privea în continuare prin vizetă mica lume rece în care tânăra hoață zăcea înghețată ca o prințesă din basme. Avea și ea o poveste a ei, desigur, la fel ca Zen Starling. Raven o găsise și îi făcuse o ofertă, iar ea îndeplinise ce-i ceruse el. Îl ademenise pe Tallis pe Karavina, lăsându-i mână liberă lui Zen Starling să se dea drept el altundeva și să... să ce?

Paznicul icni. În timp ce Malik fusese pierdut în gândurile lui, Femeia își verificase căștile și fluxul de știri se actualizase. Nu mai era morocănoasă. Se uită la căpitan ca un copil speriat. Malik bănuia că așa trebuie să fi arătat ea la vârsta de zece ani.

— Cred că s-a întâmplat ceva groaznic! Pe toți Gardienii! Trenul împăratului... trenul Noonilor... Podul Fusului...

— Raven! exclamă Malik.

O lăsă în compania lui Chandni Hansa și străbătu în goană străzile pustii până în stație, ca să găsească un tren spre Sundarban.

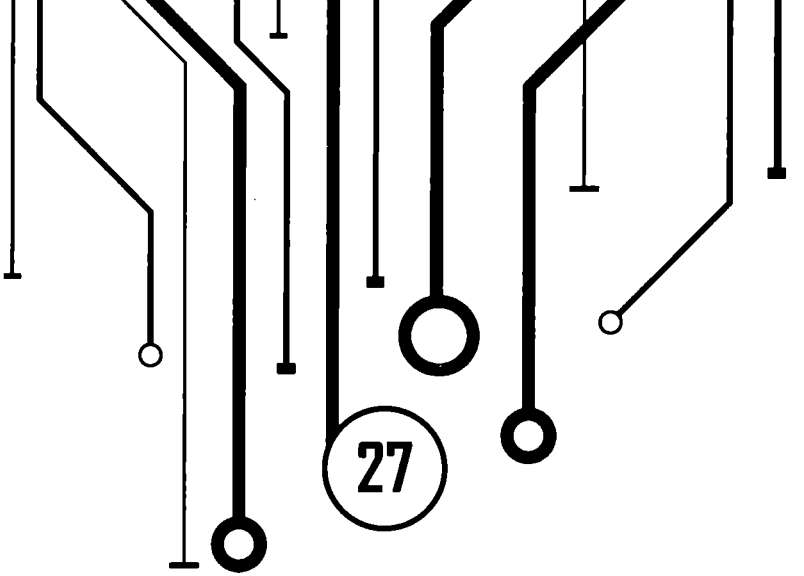

Împăratul murise. Familia Noonilor și funcționarii imperiali ținuseră ascunsă vestea cât de mult putuseră, dar în cele din urmă, ca orice secret, se aflase. Mahalaxmi al XXIII-lea se aflase în vagonul său particular din partea din față a trenului și murise când acesta deraiase de pe șine, intrând din plin într-o uzină. Pretutindeni în Rețea, pe fluxurile de știri și pe site-urile de bârfe, pe străzi și în stații, se vorbea numai despre asta.

Până și Gardienii, care în ultima vreme nu dădeau prea mare atenție treburilor oamenilor, fuseseră șocați de vestea care se răspândea prin Marea de Date. Mordaunt 60, Gemenii, Sfax Systema, Anais Șase își întoarseră unul câte unul privirile către Sundarban și către Podul Fusului. Oamenii care programaseră inițial aceste mari inteligențe, pe Bătrânul Pământ, cu mii de ani în urmă, le însărcinaseră să călăuzească și să apere omenirea. Era o misiune pe care Gardienii o tratau cu maximă seriozitate. Întotdeauna făcuseră tot ce le stătuse în putință ca să mențină societatea umană stabilă. Când cei dintâi oameni își croiseră drum prin Marea Rețea, inteligențele artificiale fuseseră șocate văzând cât de iute începuseră

familiile corporatiste să se încaiere între ele și ce războaie brutale izbucniseră pentru controlul noilor linii secundare și al punctelor de tranzit importante. Un împărat călăuzit cu grijă și supervizat din umbră fusese soluția lor pentru menținerea păcii.

Dar împăratul murise și la fel și fratele său, Gaeta, soția sa, Milla, sora lui, Sufra, și fiul său, Prem. Fiica lui, Priya, care scăpase de pe Podul Fusului cu naveta care transporta personalul spațial de serviciu din cealaltă tură, ieșise în media din Sundarban ca să anunțe că de acum ea era împărătească. Dar, aflat pe Stația Centrală, unchiul ei, Tibor, declara că el era moștenitorul firesc al lui Mahalaxmi al XXIII-lea, iar celelalte familii corporatiste mormăiau că poate sosise timpul ca altcineva să conducă Rețeaua. Se zvonea că familia Prell, străveche rivală a Noonilor, pregătea trenuri blindate și își pusese marina corporatistă în alertă.

Departe, pe linii secundare obscure, în lumi semi-terraformate prăfuite sau pe jumătate înghețate, unde împărații oricum erau nepopulari, indiferent cum îi chema, rebelii Unității Umane urmăreau știrile și își calculau șansele.

Când Threnody plecă în cele din urmă de pe Podul Fusului, în stare de șoc, înlăcrimată și sfârșită, se duse direct la reședința din munți a familiei. Ar fi preferat să se întoarcă pe Malapet, la mama ei și la plictiseala reconfortantă a căminului, dar călătoria ar fi durat săptămâni întregi, dat fiind că Linia Râului Argintiu fusese închisă și, oricum, Priya îi spusese că era prea periculos să călătorească. Aceasta era convinsă că unchiul Tibor era responsabil de dezastrul de pe Podul Fusului. Acum ea se afla în cabana de vânătoare luxoasă, în formă de semilună, care servea drept anexă a reședinței,

înconjurată de avocați, paparazzi și drone, de membri ai marinei corporatiste și de oficialități ale Forței Feroviare, tunând și fulgerând împotriva presupusei trădări a lui Tibor.

— Ce cauți aici? zise Priya când dădu cu ochii de Threnody. Ar trebui să fii cu logodnicul tău până se reface de pe urma rănilor...

— Dar cu rănile mele cum rămâne? i-o întoarse Threnody, care își scrântise o încheietură în timpul accidentului. Și dacă tu crezi că mă mai mărit cu idiotul ăla de Kobi...

— Sigur c-o să te măriți cu idiotul ăla de Kobi! o repezi sora ei.

Threnody era șocată. Până atunci, Priya fusese întotdeauna tăcută și cam prostuță. Titlul de împărătească se pare că i se cam urcase la cap.

— Thren, știu că nu l-ai considerat niciodată cine știe ce partidă, dar acum lucrurile s-au schimbat. Am nevoie de căsătoria asta! Îmi trebuie sprijinul clanului Chen-Tulsi. Așa că du-te la el și să nu faci nimic care să le dea alor lui vreun motiv să rupă logodna...

Threnody nu încercă să o contrazică. Se temea că, dacă ar fi făcut-o, Priya ar fi început să creadă că și ea voia să fie capul familiei și ar fi pus să fie otrăvită sau înecată, ca prințesele lipsite de noroc din treideurile istorice.

Așa că se duse și îl găsi pe Kobi în casa familiei lui, refăcându-se de pe urma rănilor. Chen-Tulsii cheltuiseră o groază de bani încercând să își facă locuința grandioasă, dar banii fuseseră irosiți, fiindcă reședința lor se afla în partea nepotrivită a orașului, prea departe de kalea ferată și prea aproape de spațioporturi. Tunetul navetelor ce decolau ca să-i aducă pe supraviețuitorii de pe Podul Fusului bubuia pe deasupra grădinilor ornamentale, iar noaptea strălucirea noxelor emanate de rachete juca pe apele lagunei artificiale în care

înotau pești preistorici, adevărate capodopere ale ingineriei genetice. Threnody găsea locul deprimant. Dar Kobi fu încântat să o vadă, ceea ce o măguli pe fată, deși se decise să își ia un aer rezervat. Părea mai potolit ca înainte, mai slăbit și mai simpatic. Threnody își spuse că era firesc să se schimbe astfel după ce fusese la un pas de a fi schilodit de către un exemplar din megafauna de patrimoniu.

Se plimbă prin grădini cu el, ascultându-l numai pe jumătate în timp ce își folosea căștile ca să scaneze datapluta în căutare de vești despre vărul Tallis. Era în doliu după moartea tatălui ei și a atâtor rude, dar nu putea să simtă decât o tristețe vagă în privința lor: pe cei mai mulți nu îi cunoscuse decât când urcase în trenul Noonilor. Erau niște străini pentru ea. De Tallis însă, dintr-un motiv sau altul, reușise să se apropie: trebuia să afle ce se alesese de el. Așa că, odată la câteva ore, verifica dacă numele lui fusese adăugat pe lista morților sau pe cea a supraviețuitorilor care coborâseră de pe orbită.

Dar nu se întâmplă nici una, nici alta. Tallis Noon părea să fi dispărut.

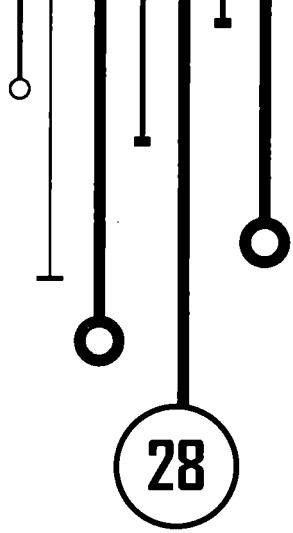

Planurile lui Zen se împotmoliră de îndată ce ajunse la stația de kale ferată. Bucuria Verii se afla pe teritoriul Prellilor, iar Prellii își întăreau măsurile de siguranță – pregătindu-se pentru un război cu Noonii, dacă era să te iei după fluxurile de știri. La intrarea pe peroane erau amplasate noi bariere și camere care să-ți scaneze retinele și să trimită imaginile către programele de recunoaștere facială. Din câte știa Zen, nu îl căuta nimeni deocamdată, dar nu voia să își asume niciun risc. Părăsi stația și, luând-o pe niște străduțe ocolite, ajunse din nou lângă șine, într-un loc unde o pasarelă se arcuia peste liniile de kale ferată. Așteptă aici până când auzi trenul plecând din stație, cu sunetul motoarelor schimbându-se în timp ce acesta traversa depoul și accelera, pătrunzând pe porțiunea îngustă de terasament ce avea să îl poarte sub pod.

La ora aceea nu erau prea mulți oameni în preajmă. Singura persoană de pe pasarelă cu excepția lui era o bătrână care își plimba triceratopsul miniatural. Trecând pe lângă Zen, îi aruncă o privire, observă expresia sălbatică din ochii lui și se întoarse să se uite din nou la el. O auzi strigându-i ceva când se cocoță pe parapetul

pasarelei. Șinele de kale ferată scânteiau dedesubt, în pietrișul împestrițat cu frunze de toamnă.

Trenul se ivi, cu reflexia strălucitoare a cerului dimineții dansând pe acoperișurile vagoanelor. Trenul de 05.15 către Cleave. Pe locomotivă, așa cum sperase, erau făpturile pictate de Flex.

Sări de pe pod.

Doamna cu triceratopsul scoase un țipăt. Zen ateriză pe acoperișul ultimului vagon cu un bufnet care îi tăie răsuflarea. Pasarela dispăru. Zidurile clădirilor treceau în goană pe lângă el. Bâjbâi după ceva de care să se prindă în timp ce trenul intră pe lunga linie dreaptă de la marginea orașului și începu să accelereze.

Bineînțeles, locomotiva își dăduse seama că el era acolo. În timp ce încă mai încerca să dibuiască puncte de sprijin, un păianjen de mentenanță se ivi prin trapa lui de la capătul vagonului și porni spre el, legănându-se pe acoperiș. Păianjenul nu trebuia să-și bată capul să găsească puncte de sprijin: prin nu se știe ce magneți sau magie, picioarele îi aderau la ceramica trenului. Apropiindu-se de Zen, ridică o pereche de picioruțe și clănțăni din clești, pregătindu-se să se arunce asupra lui.

— Sunt un prieten de-al lui Flex! îi strigă Zen, ridicând o mână. Ce frumos ești pictat, trenule! Flex te-a împodobit! E prietenă cu mine!

Păianjenul era subordonat direct creierului trenului: locomotiva privea prin lentilele lui. Mașinăria șovăi în timp ce trenul străbătea zăngănind un lung pod alb ce se arcuia peste un braț al mării. Dincolo de apă se zărea o pantă verticală unde șinele se pierdeau într-un tunel. Vântul smucea hainele lui Zen și îi biciuia obrajii. Clipi ca să-și alunge lacrimile din ochi și încercă să calculeze distanța care

îl despărțea de gura tunelului. Mai era cam un kilometru până acolo, dar se apropiau în viteză. Și, odată intrați în tunel, estima că mai aveau de străbătut alți zece kilometri până la poartă. Dacă nu reușea să pătrundă în tren până în clipa în care garnitura avea să treacă prin poartă, n-avea să mai rămână din el decât un fuior de fum...

Păianjenul se urni din nou. Îl înhăță pe Zen și îl aduse sub trupul lui, înconjurându-l cu picioarele ca o cușcă mobilă. Făcu apoi cale întoarsă pe acoperișul trenului, sărind de la un vagon la altul în drum spre locomotivă.

Tunelul îi înghiți pe amândoi cu bufnetul brusc al sunetului reflectat. Bezna îl împresură pe Zen, dar undeva în față se aprinse imediat o lumină, o strălucire fără culoare care unduia ca flacăra unei lumânări, fără însă să emită raze. Era cortina de energie din interiorul porții-k și, pentru o clipă, Zen crezu că o și aude: un cântec straniu, pe o notă înaltă, care se armoniza cu cântecul trenului ce accelera. Și-l aminti pe Raven spunând: „De ce nu le plăcea Gardienilor ca oamenii să pună întrebări despre natura Rețelei? De ce nu explicau tehnologia din spatele porților-k?".

Păianjenul făcu un ultim salt. În partea din spate a locomotivei se deschise o trapă și mașinăria îl târî pe Zen prin ea. Trapa se închise și, o clipă mai târziu, băiatul simți o smucitură stranie; trenul tocmai pătrunsese în spațiul-k.

— Ahh! exclamă locomotiva.

Porțile-k erau viața ei: se dădea în vânt după goana aceea și după eliberarea ce urma. Pentru o fracțiune de secundă, uită de băiatul dinăuntrul ei.

Zen rămase întins pe ceramica netedă și încercă să își dea seama care dintre luminițele din bezna înconjurătoare erau doar imagini

rămase pe retină și care făceau parte din sistemele locomotivei. Nu știuse niciodată că într-o locomotivă era suficient spațiu cât să încapă o persoană: crezuse că era toată numai motoare și computere. Poate că acest loc îngust rămăsese din vremea în care fusese fabricat trenul, un timp când încă mai avea nevoie de oameni. Undeva deasupra lui torcea un ventilator imens. Altundeva, motorul uriaș pulsa ca o inimă.

— Orice prieten de-al lui Flex e și prietenul meu, kălătorule, zise vocea trenului după alți câțiva kilometri.

— Mulțumesc, trenule, răspunse Zen. Cobor în Cleave. O să-i transmit urările tale de bine.

— Numele meu este Gentlemen Take Polaroids[1], zise trenul.

— Mă bucur să te cunosc, zise Zen.

— Opresc de două ori până ajungem în Cleave. Dacă vrei, poți să te duci să te așezi într-un vagon.

Zen se gândi.

— Mai degrabă aș sta aici, dacă nu te derajează. Când ajungem în Cleave, crezi că mă poți lăsa să cobor înainte să intri în stație?

Rămase întins pe întuneric și se gândi la șinele sclipitoare ce goneau sub el. Mișcarea trenului îi deșteptă amintirea accidentului de pe Podul Fusului. Auzi din nou claxoane și țipete și se simți smucit de forțe teribile. Încercă din nou să își spună că nu fusese vina lui. El fusese angajat să șterpelească o cutie și o șterpelise. Restul era consecința faptelor lui Raven. Zen era o victimă a lui, la fel ca toți ceilalți.

Uneori aproape că reușea să se convingă de asta.

---

[1] Titlul unui album al trupei britanice Japan, scos în 1980.

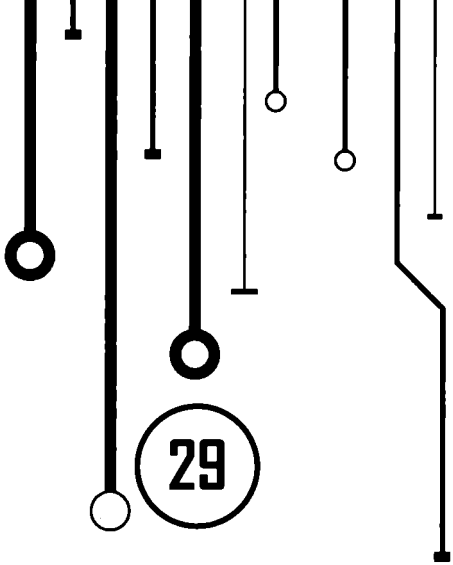

În depozitul de dinainte de intrarea în stația Cleave, trenul se opri să se alimenteze cu combustibil, iar Zen se strecură afară, trecu printr-o poartă pe care i-o deschise unul dintre păianjenii de mentenanță în gardul depoului și se pierdu în oraș. Myka îi spusese încotro să se îndrepte. Pe scări strâmbe și slinoase ce coborau printre cascade, de-a lungul unor pasarele zăngănitoare, prin labirintul coșurilor de uzină care escaladau pereții canionului ca niște tuburi gigantice de orgă. În cele din urmă, deschise ușa unui container și pătrunse într-un spațiu boltit și plin de ecouri, aflat sub kalea ferată.

Era un loc al viselor. Pereții, acoperișul, chiar și o parte din podea erau acoperite cu viziuni ale unor alte lumi. Păsări cu fețe umane, pești cu picioare, curcubeie încoronate și orașe tatuate, mașinării zburătoare improbabile, chipuri înțelepte și nătânge. Toate numai din vopsea, pulverizată sau pictată pe vechile plăci de ceramică. Cum de reușeau culorile să le facă să pară atât de vii?

— Zen?

Flex stătea pe un pat de scânduri în celălalt capăt al depozitului, cu chipul luminat de strălucirea unui mic monitor.

— Am auzit că ați plecat. Nu mă așteptam să te mai văd.

Chiar și acum, când știa că Flex era un motorik, lui Zen îi venea greu să creadă că nu era fată. Sau băiat. Ultima dată când o văzuse, fusese cum nu se poate mai sigur că era fată. Acum însă, avea maxilarul mai pătrățos, vorbea cu o voce mai groasă și se mișca altfel. Tot nu putea fi sigur, dar dacă ar fi fost pus să ghicească, ar fi spus că era băiat.

— Ce face Myka? întrebă Flex.

— E bine. Îți trimite dragostea ei.

Zen privi în jur. Când Myka îi spusese că Flex trăia pe stradă, Zen își imaginase un loc dezordonat, la fel de dezordonat cum ar fi fost culcușul lui dacă ar fi fost un vagabond. Dar sub arcadă era curat. Cum era și de așteptat de la un motorik, nu se vedeau nicăieri resturi de mâncare sau ustensile de gătit. Singura concesie făcută confortului era priciul. Flex avea doar niște cutii de vopsea și alte câteva lucruri înșirate pe o poliță, alături de niște fotografii pe care orice pasionat de trenuri le-ar fi considerat un prilej de mândrie, pentru că înfățișau bătrânele locomotive Galactic Unlimited și Hightown Crow. Lămpi cu biolumini proiectau umbra lui Flex pe picturile de pe perete.

— Sunt fantastice, zise Zen.

Flex se lumină la față.

— Sunt doar ca antrenament. Încerc tot felul de chestii aici și apoi le pictez pe trenuri.

— Apropo, trenul cu care am venit îți transmite salutări. Îl cheamă Gentlemen Take Polaroids.

— Drăguțul de el, zise Flex zâmbind.

— Îmi pare rău că era să fii prins în noaptea aia, în depou...

— Mie îmi pare rău că te-am lăsat acolo, spuse Flex. Am crezut că erai în urma mea...

Zen ridică din umeri ca să-i arate că nu conta, dar se bucura că Flex se simțea vinovat. Așa îi era mai ușor să-i ceară un nou serviciu.

— Am nevoie din nou de ajutorul tău, zise el. Nu pentru mine, pentru o prietenă. E ca tine.

— Un *tagger*? întrebă Flex.

— Un motorik.

Flex se schimbă la față. Se pricepea să treacă drept om mai bine decât Nova și, în consecință, expresiile lui erau mai ușor de citit. Acum se temea.

— Ți-a povestit Myka despre mine? întrebă el.

— Aaa, nu, râse Zen. Mi-am dat seama singur, de mult timp.

Voia să îi dea de înțeles că și el, la fel ca Myka, îi păstrase secretă adevărata identitate, că putea să aibă încredere în el și că îi era dator.

— Myka m-a salvat în timpul revoltelor, începu Flex. M-a ajutat să mă ascund până când am putut să trec drept om...

— Într-o zi trebuie să-mi spui toată povestea, îl întrerupse Zen. Dar acum mă grăbesc. Prietena asta a mea a fost grav avariată. Ai auzit ce s-a petrecut pe Podul Fusului? Era și ea acolo. O dronă a străpuns-o cu harponul și a târât-o în spațiu. Dar nu e exclus să fi supraviețuit, nu?

Flex încuviință ușurel din cap, evitând cu grijă să pună celelalte întrebări care decurgeau de aici, cum ar fi ce o apucase pe prietena lui Zen să enerveze dronele de pe Podul Fusului.

— Unitățile noastre centrale sunt în craniu, la fel ca ale voastre. În tors există subsisteme, dar ar trebui să poată să se repare singură și spațiul n-ar avea de ce să fie o problemă: o mulțime de motorikși

lucrează în medii lipsite de atmosferă, în minele de pe comete și în alte locuri. Dar nu văd cum anume crezi tu că am putea s-o ajutăm.

— Trebuie să ajung pe Sundarban, zise Zen, și nu pot să mă sui într-un tren-k așa, pur și simplu. S-au luat măsuri suplimentare de securitate în toate stațiile și pe Sundarban o să fie cel mai rău.

— Și atunci ce-o să faci?

— Mă întrebam dacă ai putea să mă duci în fosta stație Cleave-B.

Flex părea să ezite.

— Pe Linia Steaua Câinelui? Am auzit că e acolo jos... Trenurilor nu le place să vorbească despre asta.

— Am văzut-o. Da, e îngropată adânc. Șine, trenuri, tot ce vrei. Dar nu știu cum să ajung la ea.

— Nici eu. Cred că toată șandramaua a fost sigilată zdravăn.

Începu să fredoneze pentru sine, cufundat în gânduri. Preț de o clipă, Zen crezu că îl va refuza și se întrebă dacă avea să fie nevoit să recurgă la amenințări. N-ar fi fost greu: „Dacă nu mă ajuți, Flex", putea spune el, „o să dau fuga afară și o să-i anunț pe mândrii muncitori din Cleave că aici, în zona hornurilor, se ascunde o păpușă de sârmă". Doar că n-ar fi vrut să se ajungă la asta.

Din fericire, Flex părea intrigat de povestea despre stația ascunsă.

— Sunt trenuri acolo? Serios?

— Câteva. Le-am văzut cu ochii mei. Sunt moarte sau adormite.

— Singurii care știu drumul sunt călugării-roi.

— De unde știu ei?

— Știu pentru că fojgăiesc tot timpul pe sub pământ, intrând și ieșind din galerii adânci. Unele dintre culoarele de sub kalea ferată sunt acoperite cu un strat atât de gros de gândaci morți, de-ți ajung până la glezne; zici că mergi printr-un bol de cereale.

— Așa era și în vechea stație, zise Zen, tăind în gând cerealele de pe lista de lucruri pe care avea să își mai dorească vreodată să le mănânce. Gândaci morți pretutindeni. Deci crezi că știu ei un drum într-acolo?

— O să trebuiască să-i întrebi.

— Unchiu' Gândaci s-a adunat laolaltă?

— Prăvălia lui e încă închisă. Dacă s-a adunat, probabil că se ascunde printre ceilalți călugări, dedesubt, în Orașul Gândacilor.

— Nu vreau să merg în Orașul Gândacilor!

— Trebuie, dacă vrei să găsești calea către Cleave-B, insistă Flex.

Căzu pe gânduri un moment, reamintindu-și poate cât de prost merseseră lucrurile ultima oară când îl ajutase pe Zen Starling. Dar bunătatea sau curiozitatea se dovediră mai puternice.

— Eu am mai fost acolo jos, spuse Flex. Pot să îți arăt drumul.

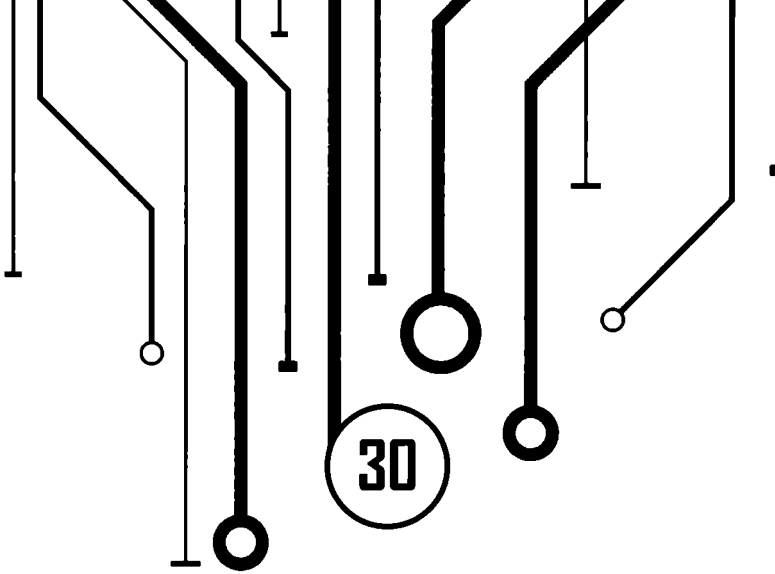

Orașul Gândacilor era un district de fabrici dezafectate îngropat adânc în măruntaiele lui Cleave. Pretutindeni răsuna vuietul râului, care se revărsa cu regularitate din matcă, făcând zona de nelocuit. Nu călca nimeni pe acolo – nimeni în afară de călugării-roi, care veneau în Cleave din toate colțurile Rețelei și coborau într-o fojgăială perpetuă pe scările ude, adunându-se în marile biocădiri abandonate. Aici își făceau locuințe din resturile aduse de ape la mal sau aruncate de sus de locuitorii umani din Cleave. Aici se dedau în tăcere la lucrurile dezgustătoare pe care le vor fi făcut călugării-roi când nu avea cine să îi vadă.

Înainte să înceapă lunga coborâre pe scara ce ducea către tenebrosul Oraș al Gândacilor, Zen își legă cu sfoară cracii pantalonilor. Își înnodă sfori și în jurul încheieturilor.

— Unde-s călugări, acolo-s și gândaci, explică el. O să dăm peste zilioane care n-au format încă o colonie și care umblă de colo colo ca nătângii. Nu vreau să mă pomenesc că-mi intră pe sub haine.

— N-ar face una ca asta. Cel puțin nu cred, zise Flex, dar își înfășură și el încheieturile și gleznele cu sfori, ca măsură de precauție.

Coborâră pe scara lungă până ce lăsară în urmă podurile și traficul aerian aglomerat al defileului. Râul Cleave gonea la numai treizeci de metri sub ei. Fostele fabrici se înghesuiau de-a lungul unui prag stâncos spălat de spuma râului, ca niște dovleci de Halloween uitați în ploaie. Prin câteva ferestre se întrezăreau lumini chioare. Mâini stângace pictaseră pe un perete mesajul următor:

ORAȘUL GÂNDACILOR, pop. 100 000 000 000

Înaintară cu grijă pe pavajul lunecos și intrară în cea dintâi fabrică. Aici vuietul râului se auzea mai încet. Îl înlocuia un alt sunet: zgomotul alb al insectelor, foșnetul a milioane de piciorușe și scrâșnetul carapacelor. Umbrele colcăiau de gândaci: masculii goneau pe podeaua neregulată, iar femelele, mai mari și înaripate, zburau greoi. O formă care se voia umană se ridică dintr-un fotoliu jerpelit și porni spre ei clătinându-se, ca un apicultor învăluit de roiul său. Voci de cicade zbârnâiră:

— Bine ați venit.

— Am venit să-l vedem pe Unchiu' Gândaci, anunță Flex. Prietenul meu, Zen Starling, vrea să știe dacă e bine.

Călugărul-roi șopti ceva și se foi. Sub glugă, fața îi era cea a unui motorik stricat, dar din orbitele goale i se iteau antene, iar gura îi stătea căscată, strâmbă.

— Cineva l-a împrăștiat pe Unchiu' Gândaci, zise el. Bang. Mult timp trebuie lui să adune.

— Nu-i vina lui Zen, spuse Flex. Am venit să vedem ce mai face.

— Dragul de Unchiu' Gândaci! izbucni Zen, deși își păstra cu mare greutate zâmbetul pe chip.

Aici nu mai era ca în prăvălia Unchiului Gândaci, și prăvălia Unchiului Gândaci fusese și ea destul de rea. Locul ăsta, în schimb, era de-a dreptul dezgustător.

Din umbre se iviseră alți călugări-roi. Valuri de insecte se scurseră de sub tivul sutanelor lor sau decolară din bezna glugilor. Călugării schimbau părți între ei, împărtășindu-și astfel gândurile.

Călugărul care le vorbise cel dintâi ridică un braț și gesticulă stângaci, ca marioneta care era. O chemare, presupuse Zen. Ca și cum ar fi zis „Urmați-mă, vizitatori umani". Aveau să pătrundă și mai adânc în Orașul Gândacilor. Călugărul se îndepărtă târșâindu-și picioarele, iar Zen și Flex porniră după el.

Trecură pe lângă un zigurat de prăjitoare de pâine stricate și ocoliră un zid de pantofi stângi pierduți. Ajunseră într-o încăpere micuță care trebuie să fi fost cândva biroul unui supraveghetor, pe vremea când fabrica încă mai era fabrică. Înăuntru se afla un lucru care aducea la prima vedere cu un sac mare de fasole, apoi cu un mușuroi de furnici, apoi cu o caracatiță eșuată. O movilă care le ajungea până la talie, aflată într-o viermuială perpetuă. Era formată din gândaci și dinspre ea porneau șerpuind șiruri de insecte ca niște tentacule, care se opinteau cu o alcătuire din crenguțe și sfoară ce zăcea pe podea. Mici mandibule țeseau și legau, nivelau și cărau. Alți gândaci târâră un obiect plat și albicios dintr-un colț până în vârful grămezii. Era fața de hârtie a Unchiului Gândaci.

— Zen Starling, glăsui movila.

— Am venit să văd cum îți merge, zise Zen, făcându-i cu mâna.

Păcat că nu adusese ciocolată sau struguri sau altceva. Ce mâncau oare călugării-roi? Nu, era mai bine să nu se gândească la asta...

— M-a împușcat o dronă, Zen Starling, zise movila. Cu un

pistol. Bang! De-atunci și până acum n-am făcut decât să îmi adun din nou mințile. Trebuie să-mi fac și un nou *schelete*.

— Știu. Îmi pare rău. Dar am venit să-ți cer ajutorul.

— Pentru ce?

— E legat de fosta stație. Flex spune că știi cum să ajungi acolo.

— Nu se poate ajunge în fosta stație, zise Unchiul Gândaci.

— Dar am fost acolo.

— Nu se poate. Totul închis.

— Am văzut peroane și trenuri vechi, în așteptare.

Uneori, când greierii cântau în nopțile calde de pe Santheraki, un zgomot sau o mișcare bruscă îi făcea pe toți să amuțească deodată și liniștea aceea părea mai asurzitoare decât hărmălaia lor de mai înainte. Ceva asemănător se petrecu și acum. Călugării-roi încremeniră și Zen auzi din nou râul și melodia amplificată a unui panou de reclamă aflat mult deasupra lor.

— Trenuri moarte, șopti Unchiul Gândaci. Moarte cu toatele.

— De unde știi? întrebă Flex.

Unchiul Gândaci păru să suspine, dar nu era decât sunetul făcut de toți gândacii care îl ajutau să își schimbe poziția. Masca de hârtie alunecă într-o parte, apoi se îndreptă.

— Vrem – călugării-roi mereu și-au dorit – un tren. Care să treacă prin porțile strălucitoare. Care să meargă unde spunem noi, nu unde vor oamenii.

— Unde anume? întrebă Zen. Unde vreți să mergeți?

— Pe Liniile Insectelor, zise Unchiul Gândaci. Le vedem în visele noastre. Tare frumoase mai sunt! Tot călătorim, tot călătorim, încercând să ajungem la ele, dar nu putem. Un tren ne-ar putea duce acolo. Dar noi n-avem tren. Când am găsit locul ăsta, Cleave

ăsta, trenurile moarte de sub pământ, ne-am gândit ce bine, o să trezim unul și el o să ne transporte. Îl facem să ne ducă prin porțile strălucitoare până pe Liniile Insectelor. De aceea suntem atât de mulți aici. De aceea avem prăvălia: ne trebuie bani ca să cumpărăm lucruri care să facă trenul să funcționeze din nou. Dar trenul nu mers. Nu pentru noi. Nu pentru noi.

Chipul de hârtie se înclină de mâhnire. Gândacii își frecară picioruşele, scoțând un sunet trist, ca un milion de viori micuțe. Călugării-roi voiau să fie oameni, își zise Zen. Asta era tragedia lor. Vedeau oamenii călătorind cu trenurile, trecând prin porțile-k, ducându-se oriunde voiau. Credeau că dacă vor lua și ei forme umane și își vor găsi propriul tren, acesta îi va duce... unde? Ce erau Liniile Insectelor? Raiul gândacilor? Dar trenurile, din cine știe ce motive, nu funcționau pentru gândaci, ci numai pentru oameni.

— Secretul cu trenurile, spuse Zen, este că trebuie să le dai ceva. Ca să te transporte.

— Le dăm trenurilor o mulțime de lucruri.

— Da, îmi închipui. Ce le dați? Carne râncedă? Pantofi vechi? Scaune rupte?

Unchiul Gândaci arboră cel mai jenat aer pe care îl poți arbora când ai o față din hârtie, ținută locului de o grămadă de gândaci.

— Știi cine e el? întrebă Zen, arătându-i-l pe prietenul său. E Flex. Cel mai bun *tagger* din Rețea. Trenurilor le place să poarte desenele ei... lui. Lasă-l să picteze una dintre locomotivele alea vechi și pun pariu că trenul o să ardă de nerăbdare să treacă prin porțile strălucitoare ca să se laude cu noile graffiti. O să vorbim noi cu el în numele tău. Probabil că trenurile nici nu recunosc drept

cuvinte sunetele pe care le scoateți voi. Lasă-mă să discut cu unul și Flex o să-l picteze.

— Flex? zise Unchiul Gândaci. Flex pictorul? Flex cel îndrăgit de trenuri?

În afara biroului, șuvoaie de gândaci purtau numele de la un călugăr la altul: „Flex? Flex?".

— O să faci asta pentru noi? întrebă Unchiul Gândaci.

— O să încerc.

— Și în schimb?

— În drumul vostru către Liniile Insectelor, lăsați-mă și pe mine în Sundarban.

O vreme, cât deliberară călugării, nu se auziră decât scrâșnete și fojgăieli și zbârnâit de aripi. Într-un sfârșit, Unchiul Gândaci începu să se miște. Movila se lăți tot mai mult, răsfirându-se pe podea și făcându-i pe Zen și pe Flex să sară îndărăt. Roiul de trupuri cafenii de insecte acoperi eșafodajul care zăcea pe jos. Începură să se înalțe în turnuri și în piramide instabile, ca să salte niște bețe în poziție verticală. Gambe, coapse, tors. Scheletul subțiratic de lemn se ridică, se clătină și fu acoperit de insecte. Brațele se întinseră cu stângăcie, apucând fața de hârtie cu degete din clești și potrivind-o pe un cap care se umfla ca un balon. Pe urmă, luară o sutană din pânză de sac, care atârna de un cârlig bătut în perete. Unchiul Gândaci își trase veșmântul pe el sau, mai bine zis, se vărsă în el. Își potrivi din nou fața, masca palidă trăgând acum cu ochiul la vizitatori din umbrele adânci ale glugii.

— Bine, șopti el. Veniți. Vă ducem pe căile vechi acolo unde trenurile dorm. Vă arătăm. Veniți cu noi.

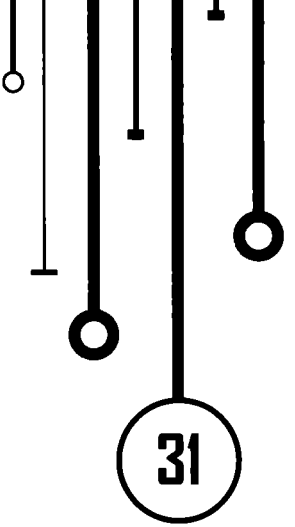

Zen și Flex părăsiră fabrica și își continuară drumul prin umbrele Orașului Gândacilor, înconjurați de călugări-roi care se zoreau pe scheletele lor improvizate, stângaci ca ucenicii unor acrobați pe catalige. În calitate de călăuze, nu prea inspirau încredere. Zen se întrebă dacă drumul lor către Cleave-B avea să se dovedească impracticabil pentru oameni. Poate că era doar o crăpătură între două cărămizi, prin care s-ar fi putut strecura doar o colonie de gândaci, trăgându-și după sine scheletul pliat, așa cum introduci într-o sticlă o machetă de corabie.

Dar nu avea de ce să își facă griji. Ajunseră la o ușă, una veche și uitată, pe o stradă veche și uitată, unde apa scursă de pe străzile de deasupra umpluse casele abandonate cu mulțimi șoptitoare de ferigi. Ușa era închisă și fusese încuiată, dar călugării-roi forțaseră lacătul cu mult timp în urmă. Șuierând și gâfâind, împinseră în ușă cu toată greutatea lor colcăitoare până o deschiseră. Culoarul de dincolo de ea era întunecat, dar vechi lumini montate în plafon se deșteptară simțind mișcare și își proiectară razele pe pereți, colorându-i în tonuri sepia.

Zen șovăia: nu prea îl trăgea inima să străbată un spațiu atât de îngust în compania stângacilor oameni-insecte. Flex îi puse o mână pe spate și îl împinse cu blândețe, făcându-l să treacă pragul.

— E-n regulă, îl încurajă. Călugării n-au nici urmă de răutate în ei.

Lui îi dădea mâna să spună asta, se gândi Zen. Flex îi amintea de felul în care îi vorbea Myka în copilărie când îi spunea că păianjenii mari și cafenii care își țeseau pânzele între treptele din pivniță nu voiau să-i facă niciun rău. (Și poate că nu voiau, dar el tot nu și-ar fi dorit să pătrundă într-un tunel plin ochi cu astfel de făpturi.)

Și totuși, nu voia să-l lase pe Flex să vadă că era înspăimântat. Atâta timp cât nu se uita în jos la gândacii care se revărsau neîncetat de sub robele călugărilor și atâta timp cât nu lua în seamă trosnetele insectelor strivite sub fiecare pas de-al său, își putea imagina că siluetele cu glugi dinaintea lor erau doar oameni.

Ajunseră la un lift vechi, care bodogănea de unul singur, pe jumătate nebun, dar care fu fericit să îi transporte o sută de metri mai sus, până la nivelul peroanelor. Prăvăliile și sălile de așteptare pustii erau exact cum și le amintea Zen, așa că îl lăsă pe Flex să se uite la ele cu gura căscată, ca un copil într-un muzeu, și trecu însoțit de călugării-roi dincolo de bariere, în zona unde așteptau trenurile.

Când Nova îl condusese către Thought Fox le zărise doar pe fugă și apoi le multiplicase în amintire până când se convinsese singur că erau zece sau chiar mai multe și mult mai mari decât în realitate. De fapt, erau doar trei, iar unul dintre ele era o locomotivă de manevre cu botul rotund, neinteligentă, legată de un șir de vagoane de marfă prăfuite. Dintre celelalte două, unul era o ruină: capota ceramică a carcasei îi era desfăcută, dezvelind rănile pe care i le făcuseră călugării-roi când îi demontaseră părți din sistem.

Zen sări de pe peron și traversă șinele prin fața locomotivei dezasamblate către locul în care aștepta cel de-al treilea tren. Călugării-roi o luară înainte împleticindu-se și se întinseră să mângâie roțile și flancurile. Era o locomotivă imensă și greoaie, cu un aspect demodat, a cărei carcasă bombată și roșie căpăta reflexe neașteptate în lumina slabă. Aducea puțin cu un gândac uriaș. Poate de aceea o aleseseră călugării-roi pe aceasta și nu pe cealaltă, un model mai zvelt și mai nou.

Se numea Damask Rose.

Zen făcu ocolul locomotivei, dând deoparte cu lovituri de picior grămăjoarele de daruri pe care călugării-roi le lăsaseră lângă roțile ei și cocoțându-se pe cuplajul celui dintâi dintre cele cinci vagoane prăfuite. Până când se întoarse de unde plecase, Flex venise din sala principală și admira la rândul lui trenul.

— Ce frumusețe! se minună Flex, examinând toată ceramica aceea curbată ce aștepta să fie împodobită. Unul dintre vechile modele 257 ale Uzinelor Foss, cred. Dintotdeauna am vrut să pictez așa ceva.

Zen își porni căștile și le lăsă să scaneze eterul, în căutarea minții trenului. Nu găsiră nimic. Începea să se întrebe dacă nu cumva chiar era mort, când dintr-odată o voce prinse a vorbi prin difuzoarele de pe flancurile locomotivei, speriindu-l pe băiat și făcându-i pe gândacii-călugăr, care se agitaseră atâta până atunci, să încremenească îngroziți.

— Aștept, zise Damask Rose.

Avea un ton ușor afectat, profesoral.

— Aștept instrucțiuni de la compania feroviară Sirius. Până atunci, pasagerii vor rămâne pe peron.

— Ei bine, o să ai de așteptat, îi răspunse Zen. Nu cred c-o să primești instrucțiuni. Linia asta e închisă de multă vreme. N-ai vorbit cu călugării-roi? Nu ți-au spus ce s-a întâmplat?

— Nu iau în seamă bâzâitul insectelor, zise bătrâna locomotivă.

— Păi poate ar trebui s-o faci.

— Sunt o locomotivă a companiei feroviare Sirius, spuse cu aplomb Damask Rose. Nu le răspund decât angajaților companiei.

— Uite că-mi răspunzi și mie, îi atrase Zen atenția. Iar eu nu sunt de la compania Sirius. Nimeni nu mai este de-acolo. Vrem să ne duci pe Sundarban și apoi în alte stații. Poți să faci asta, nu? Sigur vrei să gonești din nou prin spațiu. Să faci salturi prin porțile-k. Sunt convins că ți-a lipsit asta.

O tăcere meditativă. Trenul căzuse pe gânduri.

— O să te pictez, trenule, zise Flex.

Trecu pe lângă Zen și își lipi mâinile de botul locomotivei.

— O să-ți fac niște picturi pe cinste, adăugă el, contemplând-o ca și cum ar fi văzut deja desenele.

— Ce picturi?

— Nu-s încă sigur. Nimic țipător. Violet și tonuri prietenoase de gri, cred. O mulțime de modele abstracte, cu imagini împletite în ele. Poate chiar și aripi de-a lungul pistoanelor și pe apărătorile roților.

— Aripi? întrebă trenul.

— Da, pentru că zbori, zise Flex. Zbori printre stele, zbori de la o lume la alta.

— Așa făceam, oftă trenul. O, așa făceam! Dar acum sunt doar o locomotivă oarecare, care trage niște vagoane oarecare de pasageri. Trenurile ca mine nu se decorează. Nu pe Linia Steaua Câinelui.

— Linia e închisă, zise Zen. Acum poți să faci ce ai chef. Doar nu vrei să stai aici la infinit, nu? Du-ne în Sundarban.

— Și după Sundarban, interveni Unchiul Gândaci, ne-ar face plăcere dacă, o, trenule, te rugăm, ai binevoi să ne duci, în mărinimia ta, pe Liniile Insectelor.

— Grămada aia a ta de gândaci încearcă să spună ceva? întrebă Damask Rose.

Nu era clar dacă într-adevăr nu putea înțelege șoaptele călugărilor sau doar se prefăcea că nu le înțelege pentru că nu-i plăceau insectele. Când Flex îi repetă cererea Unchiului Gândaci, zise:

— Și ce sunt, rogu-te, Liniile Insectelor?

Unchiul Gândaci și tovarășii săi șușotiră între ei, șiruri de insecte călătorind de zor de la unul la altul. Singurul lucru pe care călugării-roi îl aveau, iar oamenii nu era credința lor secretă: să o explice în prezența lui Zen și a lui Flex era ca și cum ar fi dezvăluit o comoară străveche. Dar cum altfel să o facă pe Damask Rose să înțeleagă? Șușotiră o vreme și, într-un sfârșit, Unchiul Gândaci făcu un pas în față. I se adresă lui Flex, căci până și călugării-roi păreau să își fi dat seama că, dintre cei doi tovarăși de drum, Flex era cel mai de treabă.

— Te rog, șopti el, explică-i trenului că anumite adevăruri ne-au fost revelate în lumina porților strălucitoare. Strămoșii noștri au vorbit cu marile făpturi luminoase din lumina porților strălucitoare. În lumina porților strălucitoare, marile făpturi luminoase le-au povestit despre Liniile Insectelor, unde cuiburi ale luminoșilor stau în lumina porților strălucitoare. Vrem să pășim în lumina acelor cuiburi, dar nu putem trece prin porțile strălucitoare așa cum o pot face luminoșii. De secole călătorim și sperăm, dar

acum am înțeles că numai un tren al nostru ne-ar putea duce acolo. De aceea te-am îngrijit, o, trenule! De aceea te-am reparat și te-am trezit. Te rugăm, o, trenule, du-ne către Liniile Insectelor!

Se îndoi de mijloc, prăbușindu-se pe șine într-o grămadă de pânză de sac și o baltă de trupuri de gândaci, ca să se prosterneze dinaintea trenului. În jurul lui, ceilalți călugări procedară la fel.

— Liniile Insectelor! foșniră ei. Liniile Insectelor!

— Fâsss! zise trenul, scoțând un pufnet hidraulic prelung, dezaprobator.

— Marile făpturi luminoase? întrebă Zen. Adică îngerii stației?

— Luminoșii, șopti Unchiul Gândaci și o mie de antene tremurară îndărătul măștii lui. Îngerii.

— Nu sunt ființe vii, spuse Flex. Sunt doar un soi de ceață care iese din porțile-k ori de câte ori trece un tren.

— Aduc mesaje, se încăpățână Unchiul Gândaci. De pe Liniile Insectelor.

Amintindu-și de formele care dansaseră cu Raven în abandonatul Desdemor, Zen nu zise nimic.

Flex îi relată trenului ce spuseseră călugării-roi. Acesta pufni din nou.

— N-am auzit niciodată de Liniile Insectelor.

— Poate că se află undeva între porțile-k, într-o altă dimensiune, zise Flex. Dacă Damask Rose ar putea opri între două porți...

— Nu poți să „oprești între porți", zise trenul. Nu e nimic între ele ca să ai unde te opri. Cum intri pe una, ai și ieșit pe cealaltă. Așa funcționează ele sau cel puțin asta e cea mai simplă explicație pentru creierele voastre needucate și tridimensionale.

Pentru Damask Rose fusese un șoc să descopere că zăcuse

abandonată atâta vreme și că fusese trezită din nou la viață numai pentru că un pumn de insecte excentrice voiau să plece într-o excursie. Se simțea confuză și singură și asta o făcea cam irascibilă.

— Parcă ziceai c-o să mă pictezi, spuse ea.

— OK, se arătă Flex de acord.

Din nou tăcere.

— Trebuie să aștept instrucțiuni de la compania feroviară Sirius, spuse trenul.

— Ah! exclamă Zen frustrat. Toate trenurile sunt atât de idioate?

Călugării-roi zumzăiră și zbârnâiră. Pentru ei, locomotivele erau sacre. Erau scandalizați să-l audă pe Zen făcând-o idioată pe una dintre ele.

— E bătrână și singură și nu înțelege ce se petrece, o scuză Flex, ridicând o mână ca să îi calmeze. Lăsați-o să se mai gândească.

Își lipi obrazul de flancul cald al trenului.

— Când am sosit în Cleave, cu mult timp în urmă, singur cuc, obișnuiam să mă cuibăresc lângă trenurile din hangare ca să îmi țină de cald.

Trenul toarse ca o pisică. Îi plăcea Flex.

— Du-ne o stație, trenule, îi propuse Flex. Numai o stație. Și acolo încearcă să iei legătura cu biroul local al companiei Sirius. Dacă poți și dacă ei nu sunt de acord să ne transporți, o să ne întoarcem cu următorul tren.

Trenul se gândi o clipă. Apoi, cu un sunet asemănător unui suspin, deschise ușile primului vagon.

— Foarte bine, zise în timp ce ei se grăbeau să se urce. Dar numai până la prima stație, ne-am înțeles? Nu vă promit că ajungem pe Sundarban și în niciun caz în locul ăla plin de gâze. Și nu

îi iau pe toți, toți... fâsss... oamenii ăștia gândaci. Numai doi. Cel mult trei. Altfel o să-mi ia săptămâni întregi să curăț banchetele de gândaci morți.

Călugării-roi dădură să protesteze, dar trenul vorbise prea ferm ca să îl contrazică. Șușotiră febril între ei, apoi cei trei ambasadori ai lor înaintară. Unchiul Gândaci era unul dintre ei. Urcară în tren împreună cu Zen și Flex, plimbându-și roiurile mâinilor pe coloane și pe spătarele mucegăite ale banchetelor.

— Când o să găsim Liniile Insectelor, o să ne întoarcem să vă luăm și pe voi, le spuse Unchiul Gândaci celor rămași în urmă, pe peron.

— Fâsss, zise Damask Rose și închise ușile, lăsându-i pe ceilalți călugări pe dinafară, să bodogănească până nu mai puteau.

Un zumzet se porni sub podeaua vagonului. Cu o zvâcnire, trenul se puse în mișcare. Cuplajele zăngăniră și amortizoarele clănțăniră, iar fiecare vagon se ciocni de cel din fața sa. Din duliile becurilor și din plasele de bagaje căzu o ploaie de praf fin, așezându-se pe părul lui Zen, pe pălăria lui Flex și pe glugile ridicate ale celor trei călugări-roi. Locomotiva se urnise. Zumzăia ca pentru sine, accelerând, fericită să călătorească din nou. Peste câteva minute ajunseră la poarta-k și, în clipa următoare, cețurile Tashgarului se lipiră de ferestrele vagonului ca niște cârpe murdare.

— Ce loc e ăsta? întrebă Flex, privind cu gura căscată peisajul dezolant.

Când ajunseră în stație, Damask Rose încetini, dar nu opri. Curentul trecerii sale ridică praful care se așternuse pe peroane. Trenul deschise trape și întinse antene în formă de floare, ațintindu-le în cele patru zări. Călători prin Marea de Date cu mintea

lui *wireless*. Nu găsi decât zgomot static și șoaptele unor transmisii care părăsiseră niște stele îndepărtate cu secole în urmă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Damask Rose.

— Linia a fost închisă, explică Zen. Stația e dezafectată. Orașul a fost abandonat. Nu te opri. Du-ne în Sundarban. Acolo sunt trenuri și oameni și alte șine și știri.

Damask Rose scoase un suspin de adâncă mâhnire și acceleră din nou. Pasagerii săi se făcură comozi pe scaune. Ceva mai târziu, după ce se mai scăldară în lumina câtorva porți, lăsând Cleave mult în urmă, Flex începu să îi spună lui Zen povestea sa.

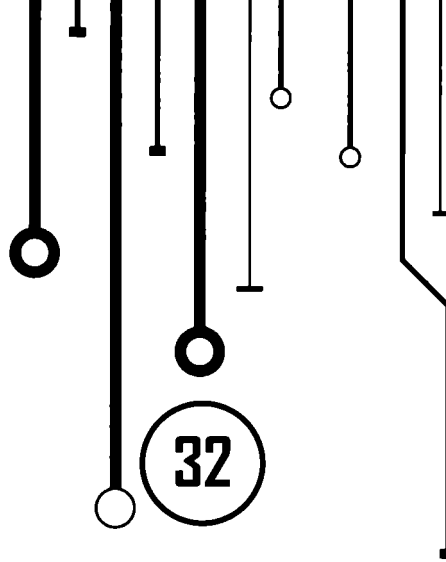

Făcea parte dintr-o unitate de motorikși expediată în Cleave de fabrica Prell Cybernetics de pe Golconda. Modelul: PIT365; indicativul: Flex. În afară de el, mai fuseseră douăzeci și patru. Gardienii decretaseră cu mult timp în urmă că un anumit număr de locuri de muncă de pe orice lume va fi rezervat oamenilor, pentru a asigura un echilibru social, dar mașinile erau mai ieftine și familiile corporatiste îl convinseseră pe împăratul Mahalaxmi să schimbe legea astfel încât motorikșii să fie clasificați drept ființe umane. Una dintre fabricile din Cleave cumpărase lotul lui Flex ca să îi curețe coșurile furnalelor.

Angajații umani plătiți până atunci ca să curețe coșurile nu au fost mulțumiți la vederea noilor lucrători motorikși. Era o muncă grea, periculoasă și murdară, dar era meseria lor. Dacă le permiteau acestor păpuși de sârmă să le ia locul, unde avea să se ajungă? Probabil că nu exista slujbă în toată Rețeaua pe care motorikșii să nu o poată face cu mai puține costuri decât ființele umane. Așa că au protestat. Le-au cerut și celorlalți muncitori să li se alăture. „Sfărâmați-i!" au urlat ei, atacând containerul în care se

aflau motorikșii în timp ce acesta era transportat în interiorul fabricii.

Containerul era solid și încuiat zdravăn, dar unul dintre muncitori conducea o mașinărie numită Pinguinul de Fier: un costum blindat în formă de pară, dotat cu niște graifere imense. A smuls ușile din țâțâni și camarazii săi au dat buzna în container, vânturând unelte și bâte improvizate.

Primele modele de motorikși fuseseră construite pentru armată, ca drone de asalt la sol. Cercetările demonstraseră că soldații erau mai puțin dispuși să tragă în ceva ce aducea a om: exista o șovăială de moment care le oferea motorikșilor militari o șansă. Dar muncitorii din Cleave erau probabil din altă plămadă decât soldații, căci nu au șovăit la vederea motorikșilor. „Ne bucurăm de cunoștință, dragi colegi", au spus politicos nou-veniții. Au părut confuzi când primii dintre ei au început să cadă seceraţi. „Vă rog, spuneți-ne cu ce v-am greșit", a întrebat cel aflat imediat lângă Flex, înainte ca un maistru voinic să-i zboare capul de pe umeri cu o lovitură de rangă.

Cumva, în mijlocul țipetelor și al trosnetelor, printre zvârcoliri de membre tăiate, printre jeturi de fluid albastru și îndemnuri de tipul „Faceți praf păpușile de sârmă!", Flex se pomeni afară din container. Pinguinul de Fier îl înhață cu unul dintre graiferele lui imense și îl ridică de la pământ. Flex se răsuci și, prin parbrizul mașinii, zări chipul șoferiței, o fată furioasă, cu pielea cafenie și cu numele cusut pe șapca unsuroasă: o chema Myka.

Furioasă, dar nu chiar atât de furioasă, după cum avea să se dovedească. Myka ar fi putut să frângă motorikul în bucăți între cleștii graiferului, dar, deși fusese la fel de scandalizată ca toți ceilalți când

auzise despre planul companiei de a importa muncitori *putala*, se simțea deodată mult mai puțin înclinată spre violență la vederea capetelor zdrobite, a brațelor smulse și a gelului albastru care le servea păpușilor de sârmă drept sânge și care curgea din container în cantități uluitoare. Întâlni privirea motorikului pe care îl capturase și nu citi în ea decât confuzie. Nimeni nu se ostenise să-i spună acestuia că lumea avea să fie astfel.

— Nici mie, zise ea scârbită și, în loc să strângă cleștii, îi desfăcu și făcu Pinguinul să se îndrepte în altă direcție.

Flex fu azvârlit departe de locul bătăliei, peste o balustradă, și căzu câteva etaje, aterizând într-o grămadă de gunoi lăsată pe malul râului Cleave pentru a fi luată de următoarele inundații.

Flex zăcu acolo o vreme, întrebându-se ce se petrecuse și de ce. Se ascunse îndărătul grămezilor de gunoi, în timp ce deasupra strigătele se stingeau. Probabil i se defectase creierul, își zise el. Îi veneau tot felul de idei ciudate. Găsi în gunoi niște plăcuțe vechi de faianță și începu să le zgârie cu o bucată de sârmă ruginită. Privi semnele pe care le făcuse și îi plăcură. Descoperi că puteau fi transformate în imagini. Se concentră. Desenă fețe și mâini. Desenă Pinguinul de Fier și pe fata care îl conducea. Desenă râul ce curgea pe lângă el.

În Cleave se lăsă noaptea. Peticul de cer bătut de furtună ce se vedea dincolo de pereții înalți ai canionului se întunecă și unele prăvălii și fabrici își stinseră luminile. Flex continuă să deseneze până când auzi pe cineva apropiindu-se pe scara dinspre fabrică.

Mergând cu spatele, se furișă într-o crăpătură din peretele canionului și zări raza unei lanterne măturând grămezile de gunoi. Lui nu îi trebuia o lanternă ca să vadă pe întuneric. Desluși cu

ușurință chipul nou-venitului: era Myka. Se întrebă dacă nu cumva ei îi părea rău că nu-l distrusese când avusese ocazia. Oare coborâse ca să-l găsească și să termine treaba? O văzu aplecându-se și ridicând o placă de faianță, pe care o privi îndelung. Flex înțelese că fata găsise portretul pe care i-l făcuse. Myka se uită în jur, ca să se asigure că nu îl lăsase acolo cineva care voia să facă o glumă și care pândea din umbră, râzând de ea. Flex nici nu se clinti. Numai ferigile se mișcau, dansând ca niște mici flăcări verzi stropite de râu.

— Moto? strigă ea. Mai ești aici?

Simți raza lanternei abătându-se asupra sa. O văzu pe fată tresărind la vederea feței palide care o pândea dintre ferigi. Ea vârî plăcuța într-unul dintre buzunarele mari ale salopetei și se apropie, cu gunoiul trosnind sau clefăindu-i sub pași. Rosti un cuvânt pe care Flex nu fusese programat să îl recunoască, probabil o înjurătură.

— Ce ne facem noi cu tine?

— Aș vrea să plec de aici, te rog, zise Flex.

— Mult noroc, pufni fata. Muncitorii îi fac fărâme pe toți cei ca tine. În fața stației s-a adunat o mulțime care târăște afară păpușile de sârmă din toate trenurile, le face bucăți și le folosește capetele pe post de felinare. O să trebuiască să stai ascuns.

— Îți mulțumesc, spuse Flex. Pentru că nu m-ai distrus.

— Îmi pare rău că n-am făcut-o. Îmi pare rău că n-am putut. Dacă se află că te-am ajutat...

— Scuze.

Myka ridică de jos placa de faianță la care lucra Flex când coborâse ea scara. Se uită cu atenție la desenul zgâriat pe ea.

— Nu știam că motorikșii pot să deseneze.

— Nici eu.

— Ai fost programat pentru muncă de design?

— Nu cred.

Ea lăsă faianța și studie din nou chipul lui Flex. (Lui Zen nu îi era greu să își închipuie expresia de pe chipul Mykăi în clipa aceea. Fusese probabil una de blândă exasperare. Avea grijă de mama și de fratele ei mai mic de când era copilă și acum motorikul ăsta idiot avea și el nevoie să i se poarte de grijă.)

— Nu poți să stai aici, îi zise ea. O să-ți arăt o scară care duce sus, în zona coșurilor. Acolo ai unde te ascunde. Dar tot o să te vadă cineva mai devreme sau mai târziu, așa că trebuie să nu mai arăți așa... Trebuie să arăți ca un om.

— Cum? o întrebă Flex.

— Ai pielea prea palidă și ochii prea depărtați și...

Flex săpă prin meniurile din mintea lui. Fața palidă i se întunecă, dobândind o nuanță cafenie nu prea îndepărtată de a Mykăi. Sprâncenele i se îndesiră, aproape unindu-se, ca ale ei.

— Nu exagera, zise Myka.

Fata îi cercetă cu privirea salopeta cenușie, care acum atârna în zdrențe, descoperindu-i trupul asexuat și fără forme.

— Ești băiat sau fată? îl întrebă ea. Bărbat sau femeie? În Cleave majoritatea oamenilor sunt ori una, ori alta.

— Tu ce ești? o întrebă Flex.

— Femeie, evident.

Flex găsi în meniul lui o setare numită GEN și selectă de acolo FEMININ.

Myka se apucă să cotrobăie prin maldărul de gunoi și găsi o salopetă și un impermeabil de damă cu flori de plastic pe post de

nasturi. O sili pe Flex să îmbrace hainele, după care se așeză pe vine și se uită din nou la ea. Îi spuse să-și mai lungească părul și i-l coafă cât de cât, cu mișcări iuți ale mâinilor.

— Ei, zise ea, ești o fată cam ciudată, dar măcar oamenii n-o să te eticheteze ca „păpușă de sârmă" de îndată ce dau cu ochii de tine. O să trebuiască să mai lucrezi la asta. Trebuie să observi oamenii. Te pricepi la asta, îmi dau seama după cum desenezi. Urmărește-ne și imită-ne mișcările. Ascultă-ne și imită-ne graiul. Dar nu vorbi cu nimeni în afară de mine, decât dacă n-ai de ales.

— Bine.

O conduse pe Flex de-a lungul malului, de-a lungul pasarelelor ruginite ce țâșneau din stâncă, sus pe niște trepte ude, apoi pe aleile sinuoase dintre coșuri. Înainte să se despartă, transmise ceva prin căștile ei în creierul lui Flex: o adresă de mesagerie.

— Orice-ți trebuie, sună-mă, o încurajă ea. Pot să-ți aduc mâncare sau alte chestii. Dar presupun că ăștia ca tine n-au nevoie de mâncare, nu?

Flex nu avea nevoie de mâncare, dar avea nevoie de curent. Se strecurase singură de-a lungul coșurilor, până în depouri. Se reîncărcase de la generatorul care alimenta uriașa placă turnantă pentru locomotive[1] de lângă stație. Își amenajase un mic culcuș într-un spațiu de acces dintre șine. Ascultase în mintea ei mințile vaste și calme ale trenurilor care veneau și plecau. Le auzise cântecele. Știau că era acolo, dar nu părea să le pese. Se apucase să deseneze pe pereții bârlogului ei, acolo unde ceramica se pătase de praf și de

[1] Dispozitiv care întoarce locomotivele astfel încât acestea să se poată deplasa în direcția din care au venit.

umezeală. Desenase trenuri și Pinguini de Fier, flori și camioane și haine. O desenase pe Myka. Ieșise pe stradă să se uite la oameni, după care se întorsese și îi desenase. Se cufundase în Marea de Date și găsise noi și noi lucruri pe care să le deseneze, lucruri ale căror nume nici nu le cunoștea.

La fiecare câteva zile, în mintea ei se ivea un mesaj de la Myka: „Mai ești acolo, moto?" sau „Ai nevoie de ceva?". Într-o zi, îi răspunsese astfel: „Aș vrea ceva cu care să desenez, te rog frumos...".

— Așa că Myka a început să-mi aducă tuburi de vopsea din magaziile fabricilor, povesti Flex, zâmbind amintirii în timp ce Damask Rose îi purta tot mai departe de Cleave. Am început să desenez pe trenuri. Și când oamenii au început să-mi recunoască desenele, m-au căutat și m-au rugat să le pictez firme pentru prăvălii sau să le decorez taxiurile și camioanele. M-au plătit cu tuburi de vopsea și curent gratis. Iar Myka m-a ajutat să cumpăr chestii – haine și altele – ca să mă integrez mai bine. Câteodată venea doar ca să stăm de vorbă. Mi-a povestit despre tine și despre mama voastră. Spunea că știu să ascult.

Toate astea se petrecuseră, își zise Zen, în timp ce el era plecat la furat pe Ambersai și pe Colț sau pierdea vremea la Stropi de Sânge sau culcat în pat pe strada Podului, ascultând-o pe maică-sa cum se văicărea și se agita. Myka venea acasă leoarcă de transpirație și obosită și el presupunea de fiecare dată că se întorcea direct de la salahoria aia de slujbă a ei. Se simțise ca un idiot pentru că nu observase că Flex era motorik, dar acum se simțea încă și mai idiot la gândul că sora lui avusese o altă viață, o aventură numai a ei.

— Myka are dreptate, zise el. Sunt multe lucruri despre ea pe care nu le știu.

Flex zâmbi.

— E un om bun. Ca și tine.

— Eu? Eu nu-s bun.

— Dar ești dispus să treci prin toate astea ca să ajuți un motorik, la fel cum m-a ajutat Myka pe mine.

— E altceva.

— Când o să ajungem în Sundarban, o să trebuiască să urci pe orbită ca s-o găsești pe Nova. Cum o să faci asta?

— Am un plan, spuse Zen.

Ceea ce nu era adevărat. Avea numai un crâmpei de idee, mai degrabă o speranță vagă decât un plan. Ce își pusese el în minte era riscant și poate chiar imposibil, dar trebuia să încerce. Dacă reușea să o smulgă pe Nova din ghearele morții, poate că în felul ăsta avea să răscumpere cumva toate morțile de care se făcuse vinovat pe Podul Fusului.

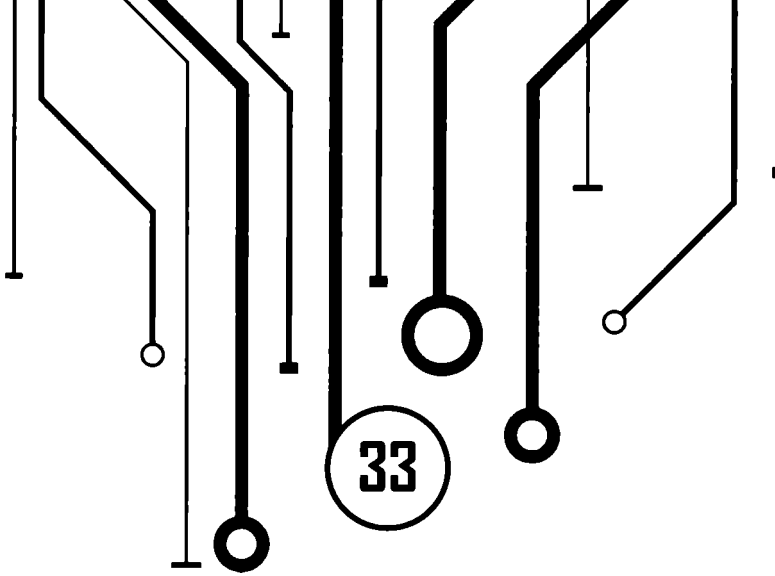

Damask Rose nu intră în stația Sundarban. Zen îi ceru să oprească în timp ce se afla încă în adâncul tunelurilor din afara orașului.

— Vrei să vin și eu? întrebă Flex.

Zen clătină din cap.

— Așteaptă aici. Dacă nu te deranjează gândacii.

— N-am nicio problemă cu ei.

Vorbea în șoaptă, neștiind cât de bun era auzul călugărilor-roi. Unchiul Gândaci și cei doi prieteni ai săi, care nu păreau să aibă nume, se adunaseră în celălalt capăt al vagonului, foșnind. Dacă Nova ar fi fost aici, ar fi știut să născocească niște porecle pentru ei: Bâz și Greiere sau ceva de genul ăsta, își zise Zen. Dar dacă Nova ar fi fost aici, el nu s-ar mai fi pomenit antrenat într-o aventură atât de nebunească.

— Bun, păi atunci stai cu ochii pe ei, îl preveni Zen.

Nu avea încredere în gândacii ăștia. Veniseră în călătorie din propriile lor motive și nu le păsa de el. Dacă reușeau s-o înduplece pe bătrâna locomotivă să îi asculte și o convingeau să plece înainte să se întoarcă el?

— O să stau cu ochii pe ei, îl asigură Flex. Până termini tu, eu pictez trenul.

Unul dintre păianjenii de mentenanță îl conduse pe Zen kilometri întregi prin tuneluri până când ajunse la o scară ce ducea către suprafață. Băiatul trase aer în piept și începu urcușul.

Sundarbanul se dovedi a fi cel mai extravagant oraș pe care îl văzuse. Era orașul reședință al Noonilor și îl construiseră ca să impresioneze. Turnuri mândre se înălțau în pâcla înserării ca niște rachete din basme gata să țâșnească pe orbită. Între ele străluceau acoperișurile boltite ale stațiilor: o sută de peroane deservind porțile-k ascunse în munții din împrejurimi. Oriunde își întorcea privirea, vedea trenuri strălucitoare în mișcare, traversând poduri pe deasupra străzilor aglomerate și trecând pe sub arcadele ce se deschideau în clădiri. Mallurile Sundarbanului păreau să își desfășoare activitatea ca de obicei, dar echipe de lucrători motorikși începuseră să dea jos portretele imense ale lui Mahalaxmi de pe fațadele acestora, înlocuindu-le cu imagini ale Priyei I, care părea agitată și nesigură pe sine până și în fotografii. Ecranele stradale înfățișau o femeie numită mareșalul feroviar Delius, despre care spuneau că a sosit în Sundarban ca să își anunțe sprijinul față de tânăra împărătească, deși site-urile de bârfe pe care Zen le citi cu ajutorul căștilor susțineau că de fapt străina venise pentru a decide dacă Priya Noon merita să fie susținută și dacă n-ar fi fost mai bine ca Forța Feroviară să se alieze cu unchiul ei. În vremuri ca acestea, când existau doi sau trei rivali la tron, avea să câștige acela care avea sprijinul Forței Feroviare.

Niște Albaștri în armură patrulau pe scările rulante și stăteau

de pază la intrarea pe peroane. Zen își pregăti o poveste pentru cazul în care ar fi fost întrebat cine era, dar nimeni nu îl luă în seamă.

Cel dintâi plan al său fusese să se dea drept recuperator de resturi și să închirieze o navetă care să-l ducă pe orbită. Asta fusese înainte să descopere cât costa să închiriezi o navetă. Nu era de mirare că transportul spațial nu avusese succes. Se îndoia că și-l putea permite. Chiar dacă ar fi putut, transferul unei asemenea sume de bani prin intermediul dataplutei din Sundarban ar fi atras asupra lui atenția a tot soiul de persoane.

Așa că găsi un separeu discret într-o cafenea, își puse căștile și scană cu iuțeală rețelele sociale. Kobi Chen-Tulsi nu era greu de găsit. Pe o duzină de site-uri, *selfie*-urile lui zâmbeau pline de ele. Zen alese site-ul pe care Kobi părea să îl folosească cel mai puțin și îi trimise un mesaj: „Sunt Tallis. De pe Jangala. Cum ți se vindecă vânătăile?".

Când Kobi veni în căutarea ei, Threnody se plimba de-a lungul pârâului ce șerpuia prin grădinile Chen-Tulsilor. La început, când îl auzi strigând-o „Thren! Thren!", făcu pe surda doar ca să se mai bucure de câteva secunde fără el, dar când băiatul se apropie șchiopătând, îi veni în întâmpinare, căznindu-se să zâmbească. Fu surprinsă să vadă cât de îngrijorat părea.

— S-a întâmplat ceva, spuse Kobi. Îți mai aduci aminte de vărul ăla al tău din tren? Tallis?

„Așadar, l-au găsit și e mort", își zise ea. (Familia lui Kobi coordonase eforturile de recuperare, trimițând navete care să adune sfărâmăturile mai mari.) „Au găsit cadavrul lui Tallis și Kobi a venit să mă anunțe..."

— Mi-a dat un mesaj! îi întrerupse Kobi șirul gândurilor.

— E în viață?

Ar fi trebuit să se bucure, dar nu putea. Vestea o îngrijora și nu știa de ce. Pe unde umblase Tallis de la accident încoace? Și de ce îi dăduse mesaj lui Kobi? De ce nu ei?

— Mă amenință! zise Kobi.

— Ceee?!

— Spune că trebuie să-i fac un serviciu, altfel o să posteze pe toate fluxurile de știri și pe toate site-urile de cancan din Sundarban înregistrarea făcută de căștile lui la vânătoarea din Jangala. Spune că se întreabă ce reacție o să aibă părinții mei când o să vadă filmarea... încăierării.

— N-a fost o încăierare, Kobi, i-o tăie Threnody, uitându-se apoi peste umăr, ca să se asigure că nu o aud servitorii sau dronele de securitate. L-ai doborât pe la spate. Ai încercat să-l omori. Cel puțin așa o să pară...

— Știu! se lamentă Kobi.

Lui Threnody îi părea rău de el și era surprinsă de comportamentul lui Tallis. Probabil că voia să se răzbune pe Kobi. Își zise că era o meschinărie din partea lui, având în vedere câte se petrecuseră de atunci.

— Și ce vrea să faci? întrebă ea.

— Spune că trebuie să ajungă pe orbită. Știu, e ciudat. Dar zice că știe că navetele familiei mele efectuează zboruri regulate și vrea să-l ducă acolo una dintre ele.

— Le-ai spus alor tăi?

— Nu! Numai ție! Și nici ție n-ar fi trebuit să-ți spun. Tallis a fost foarte explicit în privința asta. Mi-a zis: „Să nu spui nimănui.

Sunt mai deștept decât tine. Crezi că nu m-am gândit deja la toate întorsăturile pe care le poate lua situația asta? Nu există variantă mai simplă pentru tine decât să faci ce ți-am cerut".

— Nu prea pare genul de lucru pe care să-l spună Tallis, zise Threnody.

Dar care era genul de lucru pe care l-ar fi spus Tallis? La urma urmei, de-abia îl cunoscuse, iar amintirile despre el erau oricum eclipsate de cele mult mai vii, aproape viscerale, ale deraierii trenului. Nu-l cunoștea și nu știa mai nimic despre ramura aceea a familiei, Noonii de pe Nodul de Aur. Nu avea nicio certitudine că nu încercau și ei să preia conducerea sau că nu se aliaseră cu unchiul Tibor. Știa atât de puține despre ei...

Îi veni o idee cumplită. Dacă Tallis lucrase de la bun început pentru unchiul Tibor? Dacă urcase în trenul Noonilor ca spion? Dacă fusese implicat cumva în deraierea trenului? Își aminti cum îl întâmpinase. Cum îl trecuse dincolo de cordonul de securitate. Asta nu avea să dea prea bine, își zise. Dacă avea să se descopere că Tallis pusese ceva la cale, ea avea să fie acuzată de complicitate. Nu o făcuse intenționat, desigur. Procedase exact cum ar fi procedat oricare alt Noon. Nu avusese niciun motiv să îl bănuiască de ceva, absolut niciunul.

Dar Priya nu avea să vadă lucrurile la fel. Priya avea să creadă că și ea făcea parte din conspirația vărului Tallis. Avea să o trimită în judecată pentru trădarea familiei și să o expedieze la criogenare... Până și gândul o făcu pe Threnody să înghețe.

— Ai făcut bine că n-ai spus nimănui, îi zise ea lui Kobi. Poți să-i dai și tu un mesaj?

— A zis c-o să ia el legătura cu mine.

— Și ai o navetă cu care să-l duci pe orbită?

— Cred că da. Avem programat un zbor de la Platforma de Lansare 50 la ora opt seara.

— Spune-i că te întâlnești cu el acolo, zise Threnody. Trebuie să aflăm despre ce e vorba de fapt.

— Da, spuse Kobi. Da, Thren.

Avea un aer atât de supus și de înfrânt, încât ea simți o undă de afecțiune pentru el.

Zen își petrecu după-amiaza căutând un magazin de armament care să accepte bani lichizi și să nu pună întrebări. Îi luă ceva timp, dar până la urmă găsi unul unde îi printară un pistol micuț și cârn și îi vândură o casetă de cartușe. Pistolul îi atârna greu în buzunar în timp ce un aerotaxi îl purta către Platforma de Lansare 50.

Platformele de lansare se aflau pe niște dealuri nisipoase, la sud de oraș. Era deja seară: soarele roșu apunea îndărătul unor perdele de praf. Nava ce aștepta pe Platforma 50 se numea Spacehopper. De la distanță părea drăguță, dar, când Zen coborî din taxi și se apropie, cercurile bej de pe aripile ei galbene se dovediră a fi doar luminile proiectoarelor, iar muchiile întunecate – locuri unde ceramica fusese arsă și ciobită de numeroasele traversări ale atmosferei.

Kobi îl aștepta lângă rampa ce ducea la bord, așa cum promisese. Dar nu era singur. O adusese cu el pe Threnody.

Zen nu își imaginase că Threnody s-ar mai fi putut apropia de Kobi după părerea pe care și-o făcuse despre el și după ce spusese despre ruperea logodnei. Fu cât pe ce să intre în panică la vederea ei, dar taxiul lui deja decolase.

— Numai ei i-am spus, zise Kobi, traversând zorit platforma ca

să-i iasă în întâmpinare. Trebuia. Urma să ieşim în oraş în seara asta. A trebuit să-i explic...

„Spune adevărul", îşi zise Zen. „Mă urăşte, dar nu îndrăzneşte să mă înfrunte." Era un sentiment straniu să ştie că lui Kobi îi era frică de el. Îi plăcea.

Threnody se rezemă de rampa de acces şi îl măsură din priviri. Ea nu se temea. O vedea cum se străduieşte să-i ghicească intenţiile. Zen se uită în sus după dronele familiei Noon, dar văzduhul era pustiu.

— Vere Tallis, îl întâmpină ea. Pe unde-ai umblat de la accident încoace?

— Ici şi colo, ridică el din umeri.

— Mi-am făcut griji din pricina ta. Am verificat. Nu există nicio înregistrare cu tine coborând de pe Podul Fusului.

— Păi în tot haosul de după...

— De ce nu mi-ai dat de veste că eşti teafăr?

— Am crezut...

— De ce te-ai întors? întrebă fata, iar el îşi dădu seama că Threnody bănuieşte ceva.

— Mă bucur că eşti bine.

— A, sunt cum nu se poate mai bine. Tata a murit şi la fel şi mulţi dintre unchii, mătuşile şi verii mei. Grăsanul de unchiu' Tibor se luptă cu sora mea pentru tron. Fluxurile de ştiri spun că Elom Prell are de gând să se proclame la rândul lui împărat, ceea ce înseamnă că o să fim în război cu familia lui. Şi acum vărul meu, Tallis, îmi şantajează logodnicul. Dar sunt bine, da. Chiar ai filmat ce s-a întâmplat în Jangala?

Zen încuviinţă din cap.

— Am înregistrat tot.

Trimise o copie către căştile ei. Trei secunde de filmare tremurată, înfăţişându-l Kobi cu puşca în mână, aruncând fulgere din priviri.

— Asta-i tot?

— E o mostră, minţi Zen. Am înregistrat tot.

Threnody dădu să spună ceva, dar Kobi o întrerupse.

— Nava e gata. Suntem programaţi pentru lansare la ora opt. Familia mea crede că e un zbor de rutină.

Zen era neliniştit. Privi în susul rampei, către trapa deschisă a navetei.

— Există un echipaj?

— Eu sunt echipajul, zise Kobi. Dar nu-ţi face griji, nava de fapt se autopilotează. În majoritatea zborurilor o trimitem singură.

Kobi cel de odinioară nu ar fi recunoscut un asemenea lucru, îşi spuse Zen. S-ar fi grozăvit că era un pilot de primă clasă. Poate chiar se schimbase.

— Pot s-o pilotez eu? se interesă el.

— Nu! zise Kobi. Adică nu fără permisiunea familiei mele. Trebuie să fiu la bord, altminteri nava o să pună întrebări...

Zen încuviinţă şi apoi se întoarse din nou spre Threnody, dorindu-şi încă o dată ca ea să nu fi venit. Pe Kobi credea că-l putea controla, nu însă pe amândoi. Dar nu putea s-o lase la sol ca să dea alarma. Era mai isteaţă decât Kobi şi era posibil să nu-i pese prea tare dacă înregistrarea devenea publică. Până când ateriza el, fata putea să aranjeze să-l aştepte jumătate din forţele CoMa ale Noonilor.

— Vii şi tu, zise el.

— A, n-aș rata una ca asta, spuse Threnody.

— Dă-mi căștile, îi ceru el, întinzând mâna.

— De ce? întrebă Threnody, dar el se mulțumi să stea tăcut, cu mâna întinsă și cu o expresie care o făcu să-și dorească să nu fi dezactivat dronele de securitate care ar fi trebuit să o însoțească ori de câte ori părăsea proprietatea familiei Chen-Tulsi.

Dar dronele ar fi raportat totul familiei ei, și nu voia asta. Așa că își scoase căștile de după ureche și i le dădu lui Zen, care le călcă în picioare, făcându-le una cu praful spațioportului.

— Te temi c-o să-i spun cuiva de tine? zise ea, încercând să își adune curajul. Ce-ai făcut, Tallis? De ce vrei nava lui Kobi?

— Am lăsat ceva în urmă, zise el. Acolo sus.

Ea își ridică privirea. Dincolo de conul zgâriat al lui Spacehopper, Podul Fusului scânteia în amurg ca o broșă ieftină.

— Am prieteni, o avertiză el.

— Nu știu ce-or vedea la tine, comentă ea.

— Am prieteni aici, pe Sundarban, continuă Zen, ignorând-o. Dacă nu mă întorc, o să posteze înregistrarea. Duceți-mă pur și simplu până pe orbită și înapoi cu lucrul care-mi trebuie și n-o să vă mai deranjez, nici pe tine, nici pe Kobi.

Threnody conchise că vărul ei era mai degrabă enervant decât periculos. Chiar și așa, era bucuroasă că ascunsese niște căști de rezervă în mâneca hainei. Avea de gând să aștepte să afle ce anume pune la cale și apoi să-și contacteze familia. Dacă îl prindea chiar ea, nimeni nu avea să îndrăznească să o acuze că îi fusese complice.

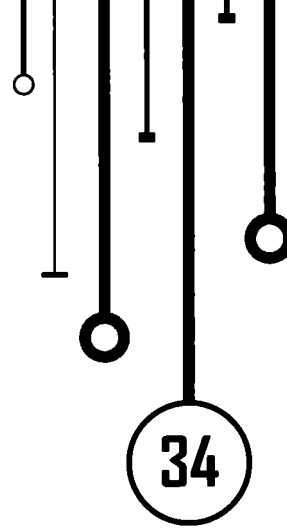

Drumul spre orbită se dovedi mai greu decât cel spre planetă. Zăceau pe spate pe scaunele de vinilin din centrul de comandă al navetei în timp ce motoarele parcă încercau să-i asurzească, iar gravitația le arunca greutăți de plumb pe piept și în față. Dar, în cele din urmă, se termină și începură să plutească liberi în micuța încăpere murdară, cu părul zburlit și lipsiți de greutate, în timp ce Sundarbanul scânteia ca un felinar prin ferestre.

— Navele spațiale sunt atât de lipsite de romantism, se plânse Threnody. Și nu există vagon restaurant. De ce familia ta nu...

— Ce căutăm? întrebă Kobi.

Mai înainte nu ar fi întrerupt-o astfel, își zise Zen. Și nici ea nu i-ar fi permis. Ceva se schimbase între ei. Înainte era o onoare pentru Kobi să se însoare cu un membru al casei Noonilor. Acum însă Noonii se găseau într-o situație atât de dificilă, încât Kobi îi făcea lui Threnody o favoare nerupând logodna.

Atâtea schimbări, mari și mici, pe care Zen nici nu se așteptase să le declanșeze în clipa în care acceptase să fure *pyxis*-ul.

— E o dronă, zise el. Un Cărăbuș de securitate al clanului Noon,

grav avariat. A fost azvârlit de pe Podul Fusului imediat după accident.

— Atunci ar trebui să răspundă la vreunul dintre codurile de activare ale Noonilor, zise Kobi. Am pescuit o grămadă de tehnologie Noon din abis în felul ăsta.

Clipi din ochi de câteva ori ca să transmită instrucțiuni către navă și aceasta începu să calculeze cele mai probabile coordonate ale dronei, timițând codurile în spațiu.

— Ce vrei de la drona asta? întrebă Threnody câteva ore mai târziu. Are vreo înregistrare cu tine?

— Nici vorbă.

— Poate are înregistrări cu tine despre care nu vrei să afle ramura mea. Ai urcat în trenul ăla cu un plan, nu? Întrebările pe care le puneai, felul în care i te-ai băgat pe sub piele mătușii Sufra... Toți am crezut că te-ai mișcat rapid...

— Nu i-am făcut rău trenului, zise el.

— Nu te cred. Poate că, dacă serviciul nostru de securitate te-ar lua la întrebări, ar descoperi că ai lucrat tot timpul ăsta pentru unchiul Tibor.

— Las-o baltă, Threnody, interveni Kobi. Are înregistrarea, ai uitat?

— Doar zice că o are, observă Threnody. Dar ai văzut-o de fapt? Pe toată? De ce nu ne-o arată pe toată?

— Sigur că o am, zise Zen.

— Tăceți! strigă Kobi.

Nu îi mai asculta. Încerca să prindă un pârâit slab care venea dinspre difuzoarele navei.

— E jurnalul de zbor al dronei! Răspunde la impulsul de

activare. Drona e grav avariată... E practic moartă... Mai e o sfărâmătură mare încurcată în ea...

Zen își puse căștile în timp ce naveta se îndrepta către sursa semnalului.

— Nova? șopti el în vreme ce Kobi și Threnody discutau, fără să fie atenți la el.

Niciun răspuns. Semnalul emis de dronă se oprise, dar acum nava avea contact vizual. Băiatul își lipi obrazul de sticla groasă a hubloului și scrută cu privirea bezna de afară. Înaintea lui ceva se răsucea, reflectând lumina. Era blindajul dronei, care scânteia; de ea era agățată o siluetă inertă, pe care o întrezări o clipă pe fundalul uneia dintre lunile Sundarbanului. Plutea în derivă prin cosmos, își zise Zen. Se întrebă ce avea să facă dacă se dovedea că Myka se înșelase, iar Nova nu mai putea fi salvată.

Mult timp, plutind prin spațiu, nu fusese sigură de nimic. Nu mai știa cu certitudine nici măcar cine era. Era o mașinărie stricată, care încerca să se repare. Avertismentele și rapoartele de avarie îi tot întrerupeau visele confuze. Meniuri de start se prelingeau pe ecranele minții sale ca ploaia pe ferestre, reamintindu-i de nașterea ei, pe masa lui Raven din Desdemor.

În cele din urmă, își recăpătă funcțiile vizuale și suficientă memorie ca să știe că era Nova, că plutea în derivă pe orbita Sundarbanului și că încă mai era atașată de dronă.

Cu prudență, în timp ce se rostogolea prin lumina necruțătoare a soarelui Sundarbanului, reuși să își extragă din trup cârligul zimțat, având grijă să nu scape cablul de microfilament cu care era prins de dronă. Își înfășură capătul cablului în jurul taliei și se trase

de-a lungul lui până ajunse suficient de aproape de dronă ca să-și dea seama că era moartă de-a binelea. Atunci se legă de ea ca un marinar naufragiat care se prinde de o scândură plutitoare și se puse pe așteptat.

Așteptă mult timp. Nu era sigură cât de mult, pentru că la început conexiunea ei cu Marea de Date nu funcționa, iar când reuși să o restabilească, se temu să o folosească. Ea și Zen comiseseră o crimă teribilă. Cine știe câți roboți-monitori și câte programe-spion pândeau în Marea de Date, gata să o prindă în cursă?

Așa că se mulțumi să plutească fără direcție, ca parte a norului de sfărâmături aspirat în spațiu la impactul trenului cu Podul Fusului. Din când în când se apropia de ea câte un fragment, cu o viteză atât de mare, încât îi reamintea că și ea era în mișcare. De câteva ori trebui să utilizeze propulsoarele dronei ca să se dea la o parte din calea vreunei schije care ar fi spintecat-o în două. Câteodată era conștientă de navele care treceau. Culegeau sfărâmăturile mai mari, dar niciuna nu se apropiase la mai mult de o mie de kilometri de ea. Poate că un motorik stricat nu merita să fie recuperat.

La început, Podul Fusului se afla în câmpul ei vizual, înconjurat de navete și mașinării de reparații, dar, pe măsură ce trecea vremea, se despărți de el și acesta se făcu nevăzut dincolo de curbura planetei.

Uneori se amuza privind cum strălucea soarele prin gaura pe care i-o făcuse drona în trup. O rază de soare îi ieșea din piept, luminând particulele de gheață și rămășițele ce pluteau în jurul ei. Dar, încetul cu încetul, raza deveni tot mai îngustă și într-o zi dispăru complet. Trupul ei acumulase suficientă energie solară ca să se vindece.

Apoi drona se deșteptă, transmițându-și locația pe o frecvență de urgență și de dincolo de Sundarban răsări o nouă stea, care se mări până când deveni o navă urâtă, de un galben sulfuros...

Zen simți accelerația smucindu-l ușor înainte și înapoi în timp ce nava executa diverse manevre. Auzi zumzete și zăngăneli când ușile depozitului de mărfuri se deschiseră și graiferele fură extinse, dar tot nu văzu nimic, în afară de lumina orbitoare a soarelui. Urmară noi zăngăneli și zumzete.

— Misiune îndeplinită, anunță nava.

— Gata? întrebă Zen. Ai adus-o la bord?

— Pe cine? se miră Kobi, întorcându-se să-l privească, dar apoi încuviință și zise cu un zâmbet larg: Gata. Am luat-o.

Zen dădu să fugă spre cală, dar își aminti că asta nu servește la nimic când gravitația este zero. Apucându-se de batardoul de ceramică, se târî afară din centrul de comandă și de-a lungul coridoarelor căptușite cu vinilin, până la ecluza ce dădea în cala de mărfuri. Aceasta încă se represuriza și luminile ușii clipeau roșiatic. O lovi cu palma, de parcă astfel ar fi putut grăbi lucrurile. Se uită prin hublou în depozit, unde trupul Novei plutea la mică înălțime, înfășurat în cabluri fine și strălucitoare ca pletele îngerilor.

Ușa se deschise. Traversă în zbor depozitul către ea. Ochii ei îl priveau orbi de sub un strat de chiciură. Buzele îi erau albastre. Gaura din tunica ei era înconjurată de pete.

— Un Cărăbuș stricat și o fată moartă? zise Kobi, care îl privea din prag alături de Threnody. De-asta ne-a târât până aici?

— Nu e o fată, zise Threnody. E păpușa lui de sârmă. Știi tu, ciudata aia.

— A bătut atâta drum pentru o păpușă de sârmă defectă? Poate ai dreptate, poate are stocate în memorie niște lucruri care îi trebuie...

Threnody nu îi răspunse. Scoase ceva din manșetă, întorcându-și fața în așa fel ca, dacă Zen s-ar fi uitat spre ea, să nu o vadă lipindu-și obiectul de tâmplă.

Dar Zen nu își întoarse privirea. Chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi văzut mare lucru printre lacrimile care, lipsite de greutate, îi împăienjeniseră ochii. Nova murise. Fusese moartă în tot acest timp și călătoria lui până aici fusese zadarnică.

Deodată, în timp ce încerca să-și șteargă lacrimile (care i se agățau de nas și de degete), observă, prin gaura pe care cârligul o făcuse în piepții tunicii, că pielea sintetică a Novei se vindecase, formând un strat cicatrizat gros și urât. Cârligul nu îi mai era înfipt în trup. Ea și-l scosese și își legase bine cablul în jurul taliei.

— Nova? repetă el.

Nova clipi.

— Ești bine?

Chipul ei se crispă într-o încercare de zâmbet. Chiciura se topea, strălucindu-i pe obraji. Praful cosmic îi săpase pe față mici cicatrice și semne ca de vărsat, dar, cumva, asta o făcea să arate și mai umană. Zen ar fi vrut s-o strângă în brațe, dar era imposibil de față cu Threnody și Kobi.

— Zen! îi zâmbi Nova. Te-ai întors după mine?

— Da!

— Păi a fost o prostie. Dar e și foarte drăguț din partea ta.

Zen încă mai plângea, dar râdea în același timp. Găsise o soluție, așa cum zisese Myka. Venise aici și o găsise pe Nova și ea era în

viață. Dar, în timp ce o ajuta să își dezlege din jurul taliei cablul dronei, ceva îl făcu să se uite peste umăr. Threnody îl privea din ușă cu un aer triumfal și batjocoritor, ca și cum, într-un mod pe care el nu îl înțelegea încă, reușise să îl păcălească.

Până să o elibereze pe Nova, nava reintrase în atmosferă, hurducându-se ca o barcă cu motor pe o mare agitată. Particule de plasmă zburau ca licuricii prin dreptul ferestrelor centrului de comandă în timp ce Zen își punea centura de siguranță.

Nova îi vorbea prin căști. Vorbea și vorbea, de parcă ar fi vrut să recupereze tot timpul în care lipsise. „...Când drona s-a deșteptat și a început să semnalizeze, am crezut că a venit o navetă de recuperare și m-am gândit c-o să fiu vândută la vechituri sau ștearsă și restartată, cu toate amintirile pierdute. Așa că am făcut pe moarta și când ți-am auzit vocea și mi-am dat seama că te-ai întors după mine..."

Zen îi zâmbi. Îi lipsise atât de mult vocea ei! Dar nu putea urmări cu atenție ce îi spunea. Încă se mai gândea la privirea pe care i-o aruncase Threnody. Ce însemnase privirea aceea?

Trepidațiile se încheiară în curând. Zburau printr-o atmosferă limpede, liniștită. Dedesubtul lor, lumina lunilor îmbrăca în argint oceanele Sundarbanului.

— Schimbă cursul, ordonă Zen din senin.

Kobi se uită la el mirat.

— Suntem pe cursul corect. În treizeci de minute o să ajungem la platformele de andocare.

— Nu. O să fim așteptați. Threnody ne-a vândut deja. Probabil c-a trimis un mesaj către familia ei în timp ce noi căutam drona.

— Nici vorbă! izbucni Threnody cu un aer de prințesă ultragiată, de parcă ar fi acuzat-o că trișase la jocul de tren-la-țină. Doar n-ai uitat că mi-ai stricat căștile!

— Ai tu altele, zise Zen. Sau ai folosit sistemele de comunicare ale navei ca să anunți serviciile de securitate ale Noonilor.

— Threnody n-ar face una ca asta, protestă Kobi cu loialitate. Știe că dacă dai drumul înregistrării ăleia o să fiu terminat.

— Nu există nicio înregistrare, zise Threnody.

Zen scoase pistolul. Nu-l ținti chiar către Kobi, dar îl ținu de parcă s-ar fi gândit s-o facă.

— Coboară-ne la nord de orașul Sundarban, ceru el.

Kobi o privi pe Threnody:

— E adevărat? Ai luat legătura cu familia ta?

— Cineva trebuia s-o facă, zise Threnody. Kobi, i-am prins pe cel care se face vinovat de catastrofa de pe Podul Fusului și pe motorikul care l-a ajutat! Nici măcar nu cred că e cine spune că e! Am auzit-o pe moto când a pornit-o el. I-a spus Zen. E un impostor! Crezi c-o să-i mai pese cuiva de o înregistrare oarecare odată ce povestea asta ajunge la știri? O să fie chiar bucuroși că l-ai lovit!

— Schimbă cursul! ceru Zen din nou.

Threnody privi arma din mâna lui Zen.

— Și ce-o să faci dacă nu vrem, Tallis sau Zen sau cum te-o chema? O să ne omori?

Zen știa că asta ar fi trebuit să facă. Asta ar fi făcut Raven. I-ar fi ucis pe amândoi și le-ar fi aruncat cadavrele în ocean. Oamenii de la sol nu îi cunoșteau pe el și pe Nova. Fără Threnody și Kobi care să îi identifice, poate că ar fi reușit să găsească o cale de scăpare: ar fi putut să spună că avusese loc un accident în spațiu...

Însă Nova ar fi știut. Le urmărea discuția, uitându-se când la el, când la Threnody.

Coborî arma.

— N-o să vă fac rău, zise el foarte încet.

Nu era Raven și nu-i semăna nici pe departe. Deși, în clipa aceea, își dorea să fi fost.

— Nici măcar nu faci parte din familia Noon, nu? îl întrebă Threnody.

— Mă cheamă Zen Starling, zise el.

Ar fi putut încerca să meargă la cacealma, dar simțea că îi datora ceva și adevărul era tot ce avea de oferit.

— L-am mirosit eu de la bun început, îi spuse Threnody lui Kobi. N-am înțeles de ce l-a plăcut atât de tare biata mătușică Sufra.

Spacehopper trecu pe deasupra unei linii de coastă. Zbură peste niște păduri care, de la înălțimea aceea, păreau un uriaș broccoli luminat de lună, peste orașe și plantații de ceai și peste panglica șerpuită a unui râu. Viteza i se micșora. Prin hublouri, Zen zări drumuri și șine care duceau toate către orașul-stație. Kobi dădea comenzi navei. Threnody îl privea încruntată. Pe câmpiile dinaintea lor se iviră macaralele spațioportului de mărfuri. Lui Zen i se păru că distingea deja, sclipind în lumina lunii, rotoarele dronelor-tun care survolau platforma lui Kobi.

Și atunci, pe neașteptate, Kobi zise:

— Navă, schimbă cursul. Aterizează în afara orașului.

Naveta se înclină într-o parte și viră, îndepărtându-se iute de spațioport.

— Ce faci, Kobi? strigă Threnody.

Vehiculul se rotea în văzduh. Aerul șuiera despicat de aripile sale boante, motoarele urlau. Ceva lovi carcasa cu o bufnitură puternică. Urmă o beznă imponderabilă, luminată de jerbe de scântei. Se prăbușiră vertiginos, făcură un salt și pe urmă o luară la vale brăzdând țărâna, în timp ce bucăți din tavan se desprindeau, iar frunzele și noroiul intrau prin hublourile sfărâmate.

Într-un sfârșit, se opriră și se făcu liniște.

— Au tras în noi? întrebă Threnody epuizată, cu tremur în glas. Alea erau focuri de armă? Ne-au doborât? Kobi, de ce-ai schimbat cursul?

Din cealaltă parte a centrului de comandă distrus, Kobi îi aruncă o privire lui Zen. Era plină de mândrie, ca și cum i-ar fi spus: „Vezi? Acum suntem chit. Ne-am certat noi, dar odată mi-ai salvat viața și acum o salvez eu pe a ta". Părea să creadă că erau ca niște războinici nobili dintr-un treide și că așa se cuvenea să se poarte războinicii nobili. Nu mai lipsea mult și ar fi vrut să-și strângă mâinile. Dar Threnody gemu – se lovise cu capul de tavan la aterizare – și el se întoarse să o îngrijească.

— Vii cu noi? îl întrebă Zen. Dacă rămâi, o să dai de belea cu Noonii. Avem un tren. Putem să te scoatem de-aici.

Fără să își ridice privirea, Kobi clătină din cap.

— Nu, mersi, Tallis sau cum zici că te cheamă. Rămân aici.

Reuși ca prin minune să găsească o trusă de prim ajutor și începu să tamponeze îngrijorat rana lui Threnody. Abia apoi își ridică ochii, și numai pentru o clipă.

— Știu că mă crezi un băiat răsfățat și de bani gata. Știu că-ți închipui că logodna dintre mine și Threnody e doar un parteneriat de afaceri. Așa crede și Thren. Dar eu țin la ea. N-o s-o părăsesc.

Zen se uită la Threnody și văzu că fata îi împărtășea surpriza.

— Ai face bine să pleci, zise Kobi. Forța Feroviară e probabil pe drum. O să le spunem Albaștrilor că ai deturnat nava, că ai făcut-o să se prăbușească și că ai fugit.

Asta îl trezi pe Zen din amorțeală. O luă pe Nova de mână, ieșiră amândoi prin hubloul spart și porniră greoi prin noroiul unui canal de scurgere de la marginea orașului Sundarban. O dronă zumzăi pe deasupra, făcându-i să se ferească, dar era doar robotul-culegător al unui fermier, venit să examineze pagubele pe care neașteptata sosire le provocase sorgului său. În depărtare, peste câmpuri, se auzeau alte drone apropiindu-se.

Merseră lipăind prin noroi până la capătul canalului, unde o conductă îi purtă pe sub un drum, goniră prin lanurile ogorului alăturat și bâjbâiră printre hambare și garaje de tractoare până dădură de centura orașului. Suprafața carosabilului strălucea blând, eliberând o parte din lumina solară pe care o înmagazinase pe timpul zilei. Vehicule plutitoare și mașini terestre opreau, iar pasagerii lor ieșeau să caște gura la fumul ce se ridica de la locul prăbușirii. Huruitul motoarelor cu reacție umplu cerul. Zen o împinse pe Nova într-una dintre mașinile goale și urcă în urma ei. Nova își puse mintea la treabă și mașina se deșteptă.

— Încotro mergem? întrebă ea.

Zen nu știa unde anume aterizase Kobi.

— În oraș, zise el.

Mașina făcu un viraj prompt și porni către o rampă de ieșire, tocmai când reflectoarele dronelor începură să măture ogoarele.

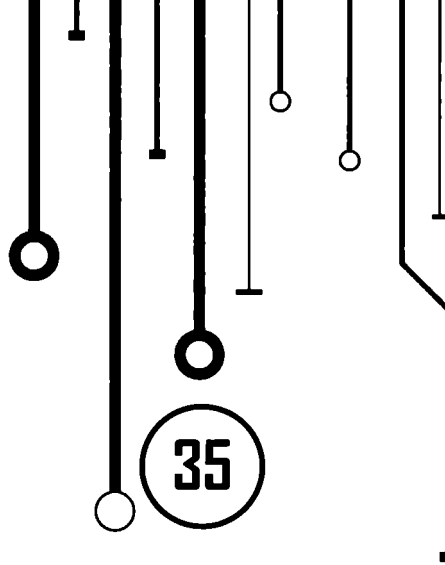

— Flex?

— Îmm?

— Flex?

Vocea lui Damask Rose pătrunse în gândurile lui Flex. Stătea agățat de carcasa bătrânei locomotive, schițând siluete și forme cu gesturi largi ale tubului său de vopsea, în timp ce un păianjen de mentenanță ațintea un proiector de lucru asupra lui și un altul îi ținea trusa la îndemână. Modelele Uzinelor Foss nu erau la fel de mari ca trenurile moderne, așa că bănuia că proviziile aveau să îi ajungă. Dacă nu, poate reușea să convingă imprimanta 3D* din vagonul restaurant să îi producă niște pigment.

Credințele stranii ale călugărilor-roi îl molipsiseră și pe el, arătându-i ce anume trebuia să deseneze de-a lungul flancurilor curbate și aerodinamice ale lui Damask Rose: îngeri. Îngeri se revărsau din unicul far uriaș de la prova bătrânei locomotive ca printr-o ușă strălucitoare. Îngeri insectiformi și îngeri umani. Îngeri care semănau a câini și a cosași și a pești. Îngeri care aduceau cu niște trenuri înaripate și cu niște ceainice zburătoare. Îngeri cu

aripi de vultur, îngeri cu ceasuri în loc de fețe. Îngeri în ținută de afaceri, îngeri în haine de bal, îngeri purtând doar costumul în care veniseră pe lume și șosete desperecheate, cu dungi. Îngeri presărând trandafiri, îngeri mâncând colțunași, dezlănțuindu-se într-un dans sălbatic în eter, râzând toți cu încântare pentru că se descoperiseră făcând parte din capodopera lui Flex.

Dacă îi ajungea vopseaua, Flex avea de gând să întindă această procesiune și de-a lungul vagoanelor. Întotdeauna își dorise să picteze un tren de la un capăt la altul. Pe o latură a compartimentului motorului desenă un înger mare, înalt și puternic, inspirat de Myka Starling, cu șolduri late și brațe zdravene și un chip frumos și blajin.

— Flex? glăsui trenul.

— Îmm?

— Zen Starling lipsește de mai bine de cincisprezece ore.

— A trecut atâta timp?

Așa se întâmplă când lucrezi cu spor. Nici nu simți cum trece timpul. Treptat, Flex își aminti unde se afla Zen și ce plecase să facă.

— Oh...

Închise tubul de vopsea și sări pe pietrișul de lângă șine.

— În plus, zise trenul, am prins niște buletine de știri de pe datapluta locală. O navetă spațială s-a prăbușit la marginea orașului. Forțele de ordine caută doi fugari. Unul e un tânăr, celălalt – un motorik de sex feminin.

— O, nu! exclamă Flex.

— Crezi că e vorba de Zen și de motorikul pe care încerca să-l recupereze?

— Cam mare coincidența dacă n-ar fi ei, nu? îi întoarse Flex întrebarea. (Nu fusese sarcastic. Îi plăceau cărările logice și cumpănite pe care le urmau mințile trenurilor, șinele mentale pe care goneau gândurile lor.) Bine măcar că încă n-au fost prinși. Ar trebui să facem ceva...

— Ce să facem, Flex?

El își lipi obrazul de flancul trenului, așa cum făcuse de atâtea ori pe parcursul primelor lui zile în Cleave. Căldura și mirosul trenurilor îl reconfortau de fiecare dată, însă nu îi ofereau niciun răspuns. Bietul Zen! Era undeva în orașul-stație, vânat de drone și de Albaștri și de cine mai știe ce. Cum îl putea ajuta Flex? Era un simplu pictor de trenuri. Nici măcar nu cunoștea drumul prin tuneluri, nu aici, în Sundarban.

— Se poartă o mulțime de discuții pe frecvențele oficiale de urgență, îl anunță trenul. Trupe ale Forței Feroviare au fost trimise pe toate peroanele, ca să-i oprească pe fugari să iasă din oraș.

— Nu și pe peroanele liniei ăsteia? întrebă Flex, brusc înspăimântat la gândul că Albaștrii puteau să se ivească mărșăluind din tunel și să îl aresteze.

— Nu cred că le-a trecut prin minte că am putea fi aici, zise Damask Rose. Cred că încearcă să se asigure că Zen Starling nu părăsește orașul pe niciuna dintre celelalte linii. Au împânzit orașul de trupe.

— O, Zen! suspină Flex.

Cine s-ar fi gândit că un tânăr hoț din Orașul Tunetului putea să intre în atâtea belele? Un foșnet din apropiere îl făcu să își ridice privirile. Călugării-roi coborâseră din tren și îl priveau. Mă rog, cel puțin așa presupunea Flex, că îl priveau. Orbitele decupate în

măștile lor erau ațintite asupra lui, dar probabil că fiecare avea câte un milion de ochi, așa că, priveau de fapt în toate direcțiile.

— Am auzit ce-a zis trenul, spuse Unchiul Gândaci.

— Prietenii tăi sunt în pericol, se băgă în vorbă unul dintre ceilalți călugări-roi, de parcă Flex nu ar fi fost în stare să priceapă atâta lucru. Trebuie să plecăm fără ei și să căutăm Liniile Insectelor.

— Nu! exclamă Flex, iar trenul emise un lung și dezaprobator „Fâsss...".

— Eu le-am zis că așa o să spui, se dezvinovăți Unchiul Gândaci.

— Nu pot să-l abandonez pe Zen. Face parte din roiul meu, explică Flex.

Încerca să-i facă să înțeleagă, dar nu credea că erau capabili. Călugării-roi lăsau mereu în urmă părți din ei. Pentru ei, indivizii nu erau importanți.

— Nu plec fără Zen Starling, zise Damask Rose.

— Dar îl ai pe pictor, zise Unchiul Gândaci. Zen Starling nu înseamnă nimic pentru tine.

— E curajos, spuse trenul. A venit până aici ca să-și salveze prietena. Nu plec fără el.

Călugării-roi se sfătuiră pe foșnite preț de câteva momente. Apoi Unchiul Gândaci se întoarse către Flex.

— O să te ajutăm să-l găsești.

— Cum? întrebă Flex. Sunt undeva în oraș și Albaștrii îi caută peste tot. Nici nu îndrăznesc să încerc să iau legătura cu ei, de teamă să nu prindă Albăstreii semnalul. Ar putea fi oriunde.

Călugării-roi se legănară. Șoptiră ca niște trestii uscate, încuviințând din capetele lor diforme. Păreau mulțumiți de sine.

— Suntem călugări-roi, ziseră ei. Putem merge oriunde.

Mai târziu, după ce plecaseră, trenul vorbi din nou.

— Flex?

— Îmm?

— Flex?

— Da?

— Îmi plac mult îngerii ăia.

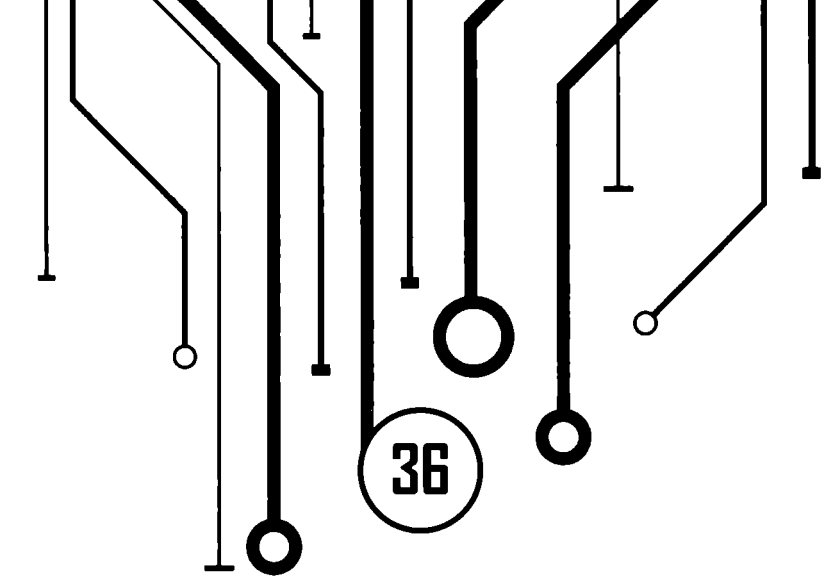

Pe alocuri, oraşul semăna cu Bazarul Ambersai. Zen şi Nova străbăteau străzi pline de săli gălăgioase de *pachinko*[1] şi de baruri care serveau moluşte prăjite, străzi luminate de firme de neon, străzi zguduite de huruitul trenurilor-k ce traversau viaducte pe ai căror stâlpi sclipeau graffitiuri şi sloganuri publicitare. Nu era un loc unde se puteau ascunde cine ştie cât timp, dar aici puteau rezista mai mult ca altundeva.

Abandonaseră maşina după doar câteva minute. Zen nu mai furase niciodată o maşină, dar ştia că regula de bază era să nu o păstrezi prea multă vreme. Săriseră din ea sub un pod feroviar şi lăsaseră vehiculul să îşi continue drumul, în timp ce ei făceau cale întoarsă pe alei cu biobungalow-uri adormite şi prin zone cu industrie uşoară, unde imprimante 3D zbârnâiau şi îşi scuipau creaţiile dincolo de pereţii de hârtie ai unităţilor de producţie.

Voia să ia legătura cu Flex şi cu Damask Rose. Lipsea de mai mult timp decât preconizase şi aveau să treacă alte câteva ore

[1] Joc de pinball japonez care funcţionează şi ca joc de noroc.

înainte să se poată întoarce în locul unde îl aştepta Damask Rose. Ar fi trebuit să îi dea un mesaj, dar ştia că nu era bine s-o facă. Datapluta locală era probabil plină de robosantinele care de-abia aşteptau să îl depisteze şi să îi transmită coordonatele către dronele Albaştrilor. Aşa că nu îl contactă pe Flex, dar o lăsă pe Nova să îşi conecteze mintea la fluxul de informaţii al oraşului atât cât să descarce o hartă.

Veştile erau proaste. Tunelele Liniei Steaua Câinelui se aflau în partea de nord a oraşului. Naveta se prăbuşise în sud.

Aşa că îşi croiau drum prin mulţimile de trecători de pe străzile luminate de neon, sperând să ajungă la destinaţie înainte să îi zărească Albaştrii. Pe ecranele pe lângă care treceau, fluxurile de ştiri rulau imagini cu naveta avariată.

Zen se transformă din nou într-un hoţ, ca şi cum ambianţa asemănătoare cu a Ambersaiului ar fi trezit în el vechile talente. Era reconfortant să facă o treabă la care se pricepea, şterpelind lucruri de pe tarabele pe lângă care treceau ca şi cum ar fi fost invizibil. Fură pentru Nova o haină cu glugă care să-i acopere tunica găurită şi să-i umbrească faţa. Fură găluşte de ghimbir aburinde pentru amândoi. De la o cabină de tehnologie genetică de ultimul răcnet numită Pogonometry fură o mustaţă-simbiot, o creatură păroasă concepută să se agaţe de buza lui superioară şi să trăiască acolo hrănindu-se cu sudoare şi celule moarte. Se dovedi însă o imitaţie ieftină: după o jumătate de oră, deveni roşcată şi îi porni la plimbare pe obraz, ca un favorit rătăcit. I-o dădu Novei, dar nici ei nu i se potrivi.

În timp ce mergeau, el îi tot arunca priviri furişe. O întreba mereu:

— Eşti bine?

— Cred că da. Acum da. Mulţumesc că te-ai întors după mine.

— Aş fi venit mai repede. Raven nu mi-a dat voie. Voia să te lăsăm acolo sus.

— Sunt doar un motorik, zise Nova.

— Nu despre asta-i vorba. Pur şi simplu aşa e Raven.

O vreme merseră în tăcere pe o stradă singuratică paralelă cu o linie destinată transportului de mărfuri. După un timp, Zen repetă:

— Eşti sigură că eşti bine?

— Da, Zen.

— Gaura aia pe care ţi-a făcut-o... nu ţi-a produs avarii?

— Ba da. Am fost deconectată un timp îndelungat, cred. Dar acolo sus era lumină solară din belşug care să mă alimenteze şi trupul meu e făcut din componente care se autorepară.

— Păcat că nu e şi al meu la fel, zise Zen, care, după prăbuşirea navetei, era plin de vânătăi şi tremura din pricina stresului şi a adrenalinei.

— Îmi pare tare rău, zise ea.

— De ce?

— Pentru că ţi-am pus viaţa în pericol.

Îl privi cu franchеţe, cu chipul luminat din când în când de farurile unui tren în trecere. Ca o eroină dintr-unul dintre filmele ei vechi.

— Când eram acolo sus şi mă gândeam că n-o să te mai văd niciodată, am crezut c-o să mi se frângă inima. Inima mea nu e făcută din componente care se autorepară, Zen Starling.

Trenul trecuse, dar el încă o mai vedea păşind alături de el în lumina de sodiu a felinarelor de pe marginea căii ferate. Mirosul

spațiului stăruia în jurul ei, ca un iz înțepător de fum. Cum se chema sentimentul pe care îl încerca el acum? Orice o fi fost, îl înspăimânta. Se simți aproape ușurat când ea zise pe neașteptate:

— Suntem urmăriți.

Zen se uită în spate. Nu zări pe nimeni, dar știa că Nova avea un auz mai ascuțit și o vedere mai bună decât ale lui.

— Sunt trei, zise ea. Nu cred că sunt oameni.

El o trase în pragul unui depozit și își scoase pistolul.

— Motorikși?

Nova clătină din cap.

— Călugări-roi.

Zen râse ușurat și ieși din ascunzătoare. Nu putea fi sigur că erau tovarășii lui de călătorie, dar era puțin probabil să fie alții. De obicei călugării-roi nu umblau câte trei.

— Te-am găsit, șoptiră călugării, apropiindu-se atât de iute, că păreau în pericol să se dezintegreze.

Zen râse din nou. Nu mai fusese în viața lui atât de fericit să vadă câteva milioane de insecte mutante la un loc.

— Noi te căutăm. Noi te găsim! foșni Unchiul Gândaci, întinzându-se să pipăie hainele lui Zen, în timp ce Zen se lupta cu impulsul de a se trage îndărăt. Trenul a scanat fluxurile de știri și ne-a zis că trupele imperiale sunt pe urmele tale. Ne-am făcut cu toții griji pentru tine – Flex și trenul și noi. Așa că am plecat în căutarea ta. Nimeni nu-i ia în seamă pe călugării-roi. Nimeni nu ne oprește și nu ne ia la întrebări. Suntem doar niște călugări-roi.

— Vă mulțumesc, zise Zen, rușinat că o grămadă de gândaci trecuse prin atâtea ca să-l ajute și regretând că vederea lor îi provoca atâta scârbă.

— Sunt polițiști pretutindeni! zise unul dintre ceilalți călugări. Forța Feroviară, îh! În stație, pe străzi.

— Sunt mulți, mulți, în partea aia, zise Unchiul Gândaci, arătând în direcția către care se îndreptaseră până atunci Zen și Nova.

Zen văzu lumina împrăștiată de reflectoarele dronelor care zburau încolo și încoace, survolând centrul orașului.

— Ascunde-te, îl îndemnară ceilalți călugări.

Zen clătină din cap.

— Trebuie să ne vedem de drum. Mai devreme sau mai târziu, o să înceapă să se întrebe cum am ajuns aici și asta o să îi conducă la Linia Steaua Câinelui și la Damask Rose. Nu avem vreme să ne ascundem. Trebuie să ne continuăm drumul.

— Poți să-ți continui drumul și să te și ascunzi în același timp, zise Unchiul Gândaci. Noi te ascundem. Te ascunzi în noi.

Pe moment, Zen nu înțelese ce voia să spună. Apoi înțelese și își dori să n-o fi făcut.

— A, nu! făcu el. Nu, nu, nu, nu fac asta...

Dar avea de ales?

Nova forță încuietoarea ușii din spatele lor și îi conduse într-un depozit cu tavanul boltit, foarte asemănător cu locuința lui Flex din Cleave, cu excepția faptului că era plin cu butoaie cu tot felul de substanțe chimice. O alarmă antifurt îi întrebă arțăgoasă cine se credeau de dădeau buzna cu atâta tupeu și îi anunță că va chema poliția, dar era un model ieftin, așa că Nova pătrunse cu ușurință în mintea ei și o potoli imediat. Călugării-roi își pierdeau deja forma umană, dizolvându-se în movile fojgăitoare de insecte lucioase, în timp ce robele golite cădeau pe podea ca hainele unui om de

zăpadă care se topește în bătaia soarelui. Zen își simțea gura uscată. Experiența se anunța îngrozitoare.

Dar Nova nu se temea de insecte. Se apropie de una dintre grămezile colcăitoare. Gândacii se prelinseră în sus pe picioarele ei, în șuvoaie negre, despărțindu-se în jurul coapselor și al torsului și încolăcindu-se de-a lungul brațelor ei întinse până ce îi acoperiră degetele ca niște mănuși. Și continuară să urce, masculii cățărându-se unul peste altul, femelele fâlfâind din aripi. Îi acoperiră fiecare părticică a trupului, după care îi învăluiră și capul. Când fu îmbrăcată în insecte de sus până jos, porni cu mișcări grijulii către locul unde zăcea sutana abandonată, o ridică și o îmbrăcă. Armătura o plie și o strecură pe sub sutană. Ridică dinaintea chipului masca asemănătoare unui cuib de viespi și gândacii o fixară locului. Când se întoarse către Zen, transformarea era completă – Nova se preschimbase într-un călugăr-roi ceva mai mare decât media, dar cine se deranja să se uite la călugării-roi? Călugării-roi mergeau unde voiau, fără să se sinchisească niciodată de nimic.

— Dar nu în afara orașului, zise grămada care fusese mai înainte Unchiul Gândaci. Dacă trupurile-polițiști ne văd plecând din oraș, o să zică: „Aha, călugării de obicei stau în stații" și o să ne ia la întrebări și poate o să ne înghiontească cu bastoane și o să vă găsească ascunși în noi. Așa că trebuie să o luăm prin stații și de acolo să ajungem la vechile peroane. Trenul o să ne aștepte acolo. Am discutat toate astea cu locomotiva și cu Flex. Trenul o să fie acolo într-o oră. Trebuie să ajungem și noi până atunci.

— Știu cum să facem, zise Nova cu vocea ușor înăbușită de masca din hârtie a călugărului-roi. Am hărți ale stației în minte.

Încercă să se urnească din loc. Sutana din pânză de sac era prea scurtă și de sub tiv i se vedeau picioarele acoperite de gândaci.

— Ghemuiește-te un pic, îi zise Zen. Îndoaie-ți genunchii. Și nu mai merge atât de lin. Mergi ca un bețiv care ține un pahar de vin în echilibru pe cap, străduindu-se să nu verse nicio picătură.

Aruncă o privire spre cea mai apropiată movilă de gândaci, încercând să se convingă să pășească în mijlocul ei.

— Învelișul de insecte nu e compact, zise Nova cu voioșie. Intră aer din belșug.

— Ce știi tu? Tu n-ai nevoie să respiri! O să-mi intre în gură.

— Ba n-o să... zise ea și se întrerupse, înecându-se: Pfuai, bleah!

— Urăsc gândacii! zise Zen.

Îl trecură toate transpirațiile la gândul că mii de picioruțe aveau să se târască pe trupul lui. Dar se uită la Nova, care înainta legănându-se prin depozit, încercând să meargă ca un bețiv, și recunoscu că era cea mai bună deghizare pe care o pomenise.

Așa că închise ochii, își încleștă buzele, strânse din dinți și se strâmbă de parcă ar fi mâncat lămâie, în încercarea de a-și închide nările. Valul foșnitor de gândaci se prelinse pe trupul lui și îl înghiți.

Nu era deloc cum își imaginase că avea să fie.

Era mai rău.

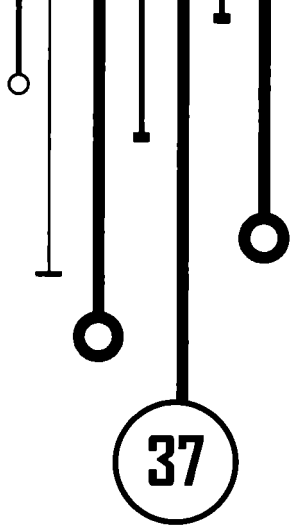

Spitale, interogatorii, lumina albă și necruțătoare a birourilor mici și mizerabile în care polițiștii și ofițerii forțelor de securitate ale Noonilor o făcură pe Threnody să-și spună povestea iar și iar.

— Nu e adevăratul Tallis Noon. E un impostor. A urcat în trenul Noonilor la Adeli și mătușa Sufra a prins drag de el... Și, la câteva zile după ce a urcat el, trenul a ajuns pe Podul Fusului...

O transportară pe Threnody cu o mașină terestră până la turnul de control din apropierea peroanelor centrale. Kobi le repeta că fata era obosită și că ar trebui să i se dea voie să meargă acasă și să se odihnească, dar oamenii spuseră că mareșalul feroviar Delius voia să-i vorbească. Dronele site-urilor de știri zumzăiau în roiuri deasupra ei în timp ce ofițerii o escortau zoriți înăuntru.

Locul era aglomerat: ofițeri ai Forței Feroviare, oficiali ai căii ferate, generalii CoMa în uniformele lor fanteziste. Holoecrane pluteau în aer, transmițând rapoartele Albaștrilor care cercetau orașul și preluând imagini de la dronele aflate în zbor. Priya Noon era și ea acolo, înconjurată de lume și de un nor de drone mici, care zburau agitate în zigzag, parcă molipsite de panica stăpânei lor.

— Îmi mai trebuie întăriri, zicea ea cu o voce ascuțită, tremurată, stridentă. Ce sens are să lăsăm fie și un singur tren blindat pe Stația Centrală, unde trădătorul de Tibor poate să le captureze și să le întoarcă împotriva mea? Dacă trupele pe care le aveți aici nu pot prinde nici măcar un singur asasin...

— Lady Threnody?

Cineva atinse brațul lui Threnody. Se întoarse și o descoperi dinaintea ei pe Lyssa Delius – mareșalul feroviar Delius, cu privirea ei înțeleaptă și părul alb, ca un coif de războinic, cea care apărea în toate buletinele de știri.

— Am văzut relatarea Domniei Voastre cu privire la evenimentele de azi-noapte, zise încet mareșalul feroviar, conducând-o cu grijă departe de grupul din jurul Priyei. Sunteți absolut sigură cu privire la numele pe care ni l-ați dat? Adevăratul nume al acestui impostor?

— Mi-a spus că îl cheamă Zen Starling.

Femeia o examină cu o privire severă.

— Ați mai auzit numele acesta?

— Niciodată.

— Ei bine, eu da, spuse mareșalul feroviar și se întoarse către aghiotanții și ofițerii care o însoțeau, așteptându-i ordinele cum așteaptă un câine resturi de la masă. Trimiteți oameni pe peroanele Liniei Steaua Câinelui. Ce dacă-s sigilate? Desigilați-le! Și să mi-l găsiți pe Yanvar Malik.

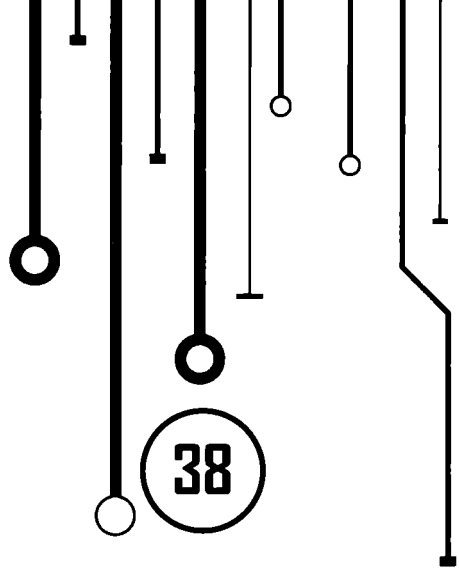

În timp ce își târau picioarele către peroanele centrale, Zen crezu de nenumărate ori că își va pierde cumpătul. Că va începe să țipe și să se zbată, că o să dea din mâini, o să-și smulgă de pe el sutana veche și murdară și o să împrăștie gândaci în toate părțile.

Pentru că îi pătrunseseră în urechi și în nări și i se plimbau pe sub cămașă de-a lungul spinării, iar pe picioare i se îngrămădiseră într-un strat atât de dens, că abia și le putea mișca. Dar probabil că tot răul era spre bine, pentru că inconvenientele acestea făceau ca înaintarea lui să semene mai tare cu mersul stângaci al unui călugăr-roi. Începură să treacă pe lângă punctele de control ale Forței Feroviare și, prin orbitele măștii de hârtie mărginite de un tiv de picioruțe și antene, îi văzu pe Albaștri cum le fac semn să înainteze fără să le arunce măcar o privire. În clipa aceea, înțelese că avea să meargă și avea să merite.

Din când în când, în căști răsuna vocea Novei. „Nu mai e mult!" îl încuraja ea. „Uită-te la Albaștri! Nici nu ne iau în seamă!"

Fură opriți doar o dată. Un subofițer le tăie calea când ajunseră aproape de bariere, întrebându-i încotro mergeau. „Pe peronul 89",

șopti masa de gândaci a Novei. Subofițerul se întoarse să asculte noile ordine care îi pârâiau în cască și le făcu semn să treacă. Bariera, programată să permită accesul călugărilor, la fel ca toate barierele din stații, se deschise dinaintea lor și ei pătrunseră pe peron, lăsând în urmă o dâră de trupuri moarte, în timp ce oamenii care așteptau trenul spre Bhose Harbour se trăgeau înapoi, făcându-le loc.

Era un peron lung, pustiu și întunecos. Coborâră pe șine și traversară o linie, apoi încă una. Călugării-roi aveau reputația de a face lucruri stranii și probabil că nimănui nu i s-ar fi părut ciudat să îi vadă acolo. Se opriră totuși și așteptară în beznă trecerea unui tren înainte să își continue drumul. În curând ajunseră la o ușă din peretele tunelului, despre care Nova zise că ducea către Linia Steaua Câinelui. Ieșiră în scurt timp pe un peron de mult abandonat, îngropat adânc sub celelalte linii.

Era o liniște desăvârșită. Pe peronul opus, un automat clipi optimist din luminițe, anunțându-i că avea variate gustări de vânzare. Cele două șine sclipeau în lumina biolămpilor de pe pereți. Zen și Nova cercetară peronul cu privirea de la un capăt la celălalt, în speranța că trenul-k pândea în umbra tunelului. Singura mișcare era cea a vântului: curentul tunelurilor, venind cine știe de unde, le ridica poalele sutanelor și făcea să zornăie aripile uscate ale gândacilor ce le acopereau mâinile.

— Nu-i nici urmă de tren, zise Nova.

— Damask Rose a spus că o să ne întâlnim aici, șopti învelișul ei de gândaci. S-a convenit. Flex a auzit. S-a discutat.

Unchiul Gândaci părea să aibă un soi de criză. Flutura din mâini și dădea din picioare. Își scoase roba pe jumătate și se dezintegră,

dându-l la iveală pe Zen, care gâfâia și tremura, măturând gândacii ce i se revărsau din păr și îi goneau pe obraz ca niște lacrimi negre.

— Poate am ajuns prea târziu, șuieră Unchiul Gândaci, din care nu mai rămăsese decât o grămăjoară informă sub roba căzută la pământ, ca un rug de frunze de toamnă așteptând să fie aprins.

— Poate am ajuns prea devreme...

Cert era însă că dăduseră de necaz. Pe peron începu să se audă un murmur. Un duruit care nu era cel al unui tren.

— Zgomot de pași! zise Nova, care îl auzi înaintea lui Zen.

Deodată, amestecându-se cu bubuitul pașilor, răsunară voci. Pe platformă se ivi un echipaj de Albaștri, spintecând aerul prăfos cu raza lămpilor de pe coifuri. Le porunciră fugarilor să îngenuncheze cu mâinile ridicate, iar ecoul, răsfrângându-se iar și iar din bolta tunelului, le purtă cuvintele până la Zen și Nova. Ei se supuseră. Insectele se prelinseră de pe trupul Novei ca un lichid negru, adunându-se pe peron. Soldații se opriră la marginea băltoacei și își întoarseră privirile către comandantul lor, așteptând ordine. Nimeni nu voia să străbată roiul acela și să își petreacă seara curățând gândaci striviți din șanțurile bocancilor.

— Vine trenul, șopti Nova la urechea lui Zen.

Îngenunchează la marginea platformei, se uitară la șine. Lumina pe care o proiecta automatul de pe celălalt peron începea să tremure pe măsură ce șina vibra tot mai tare sub greutatea trenului ce se apropia. O secundă mai târziu, auzi și Zen. Era un vuiet de motoare, prea puternic ca să vină de pe altă linie.

— Dar n-are cum să vină un tren, spuse unul dintre Albaștri, clătinând din cap. Linia asta e închisă!

— Nova, avertizează-i! șopti Zen. Găsește repede frecvența lui Damask Rose și anunț-o ce se petrece, altfel o să-l prindă și pe Flex!

Nu avea timp să cerceteze fiecare frecvență în căutarea unei locomotive bătrâne, pe care nu o cunoștea. Nova își trimise avertismentul pe toate frecvențele, cu atâta putere, încât Albaștrii se puseră pe înjurat și unii dintre ei își duseră mâinile la urechi, pe deasupra căștilor încorporate în coifuri.

Tunelul se umplu de o lumină care se revărsă pe peroane și Damask Rose ieși vuind din beznă.

La început Zen de-abia o recunoscu, așa împodobită cu îngeri cum era. El, Nova, călugării-roi și Albaștrii încremeniră cu gura căscată în timp ce trenul intră în stație, alunecând pe șine, cu un scrâșnet prelung de frâne și cu scântei țâșnindu-i de sub roți.

Unii Albaștri crezură probabil că erau atacați. Își înălțară armele. Un glonț ricoșă din flancul trenului și în locul unde fusese fața unui înger se ivi o cicatrice de ceramică albă. Printr-o trapă pictată cu îngeri de pe acoperișul locomotivei se ivi ceva ce se dovedi a fi o mitralieră. Aceasta se deplasă de la stânga la dreapta, măturând peronul cu un șuvoi strălucitor de focuri de trasor. Câțiva Albaștri se îndoiră de mijloc și se prăbușiră pe peron. Comandantul făcu un salt în spate și se trânti pe una dintre banchetele de pe peron, ca și cum ar fi descoperit că acesta nu era trenul pe care îl așteptase. Ceilalți răspunseră la atac, declanșând o ploaie de scântei și ciobind pictura de pe capota bătrânei locomotive.

La adăpostul oferit de gura tunelului, ușa unuia dintre vagoane se deschise. Flex se înclină afară și îi făcu lui Zen semn cu mâna. Îndepărtându-se pe brânci de bătălie, Zen și Nova porniră către el. În urma lor, călugării-roi împrăștiați pe peron tălăzuiau ca o mare

în fierbere, încercând să-și înalțe scheletele din crenguțe. Cel de-al treilea călugăr se întoarse să-i ajute, dar un foc de armă îl nimeri, împrăștiindu-l și răspândind gândacii din alcătuirea lui pe o arie atât de mare, încât inteligența făpturii se stinse ca o lumânare. Deveni un simplu roi, o furtună de aripi fâlfâind în jurul fețelor soldaților și izbindu-se de biolămpi.

Zen ajunse la ușă. Flex îl trase înăuntru și se întoarseră amândoi să o ajute pe Nova. Dar Nova nu avea nevoie de ajutor: sări pur și simplu înăuntru, cu grația unui motorik.

— Toată lumea la bord? întrebă Damask Rose. Pentru că nu știu dacă ați observat, dar nu mai pot să stau aici. Sunt unii care trag în mine.

— Călugării-roi! zise Flex. Nu-i putem lăsa în urmă!

Călugării-roi erau pe peron și, deși nu participau propriu-zis la luptă, sufereau pierderi grave din pricina focului încrucișat și a soldaților înspăimântați care dădeau buzna printre ei, strivind gândacii și dărâmând eșafodajele firave pe care aceștia încercau să le înalțe. Unul își ridicase toate femelele în aer, într-un nor disperat care se apropia zumzăind de tren, dar un Albastru înfricoșat ațintă asupra lor un aruncător de flăcări și insectele sfârâiră ca niște floricele de porumb.

Damask Rose se puse din nou în mișcare. Înaintea sa, o pasarelă făcea legătura între peroane. Bâjbâind după grenade, Albaștrii urcau în grabă scările cu intenția de a ajunge deasupra șinelor.

— Nu putem să-i abandonăm! țipă Flex, ca să acopere vuietul curentului de aer și mugetul motoarelor și al puștilor.

Motorikul își întinse brațul, împiedicând ușa să se închidă. Pe peron, Unchiul Gândaci reușise să se reasambleze, o siluetă

stângace și lucioasă, încleștându-și roba care fâlfâia în bătaia curentului. Gloanțele treceau prin el, împrăștiind cât colo jerbe de gândaci carbonizați sau făcuți fărâme. Un proiectil îl nimeri pe Flex, care ședea în ușa deschisă, și îl doborî pe spate, împroșcând geamul cu gel albastru.

— Flex!

— Sunt bine...

Zen îi luă locul în cadrul ușii. Întinse un braț prin ploaia de gloanțe, apucând un pumn de insecte și scheletul din sârmă și de lemn al mâinii Unchiului Gândaci.

— Sari! strigă el. Sari!

Dar Unchiul Gândaci nu putea alerga suficient de repede ca să țină pasul cu viteza tot mai mare a lui Damask Rose. Se destrămă în timp ce alerga, răspândind gândaci pe peron și în bezna de sub tren. Fața i se desprinse și zbură, luată de curent ca o farfurie de carton la un picnic.

— Găsește drumul, Zen Starling! foșni el. Găsește Liniile Insectelor!

În clipa următoare, rămase prea puțin din el ca să mai poată vorbi; deveni doar un nor de insecte care zburau și se târau, izbindu-se de ferestre, pătrunzând în tren pe lângă obrazul lui Zen, desprinzându-se de pe armătura zornăitoare care încă mai flutura în mâna băiatului.

Zen îi dădu drumul. Damask Rose își trânti ușile și se avântă în tunel, accelerând din răsputeri către poarta-k.

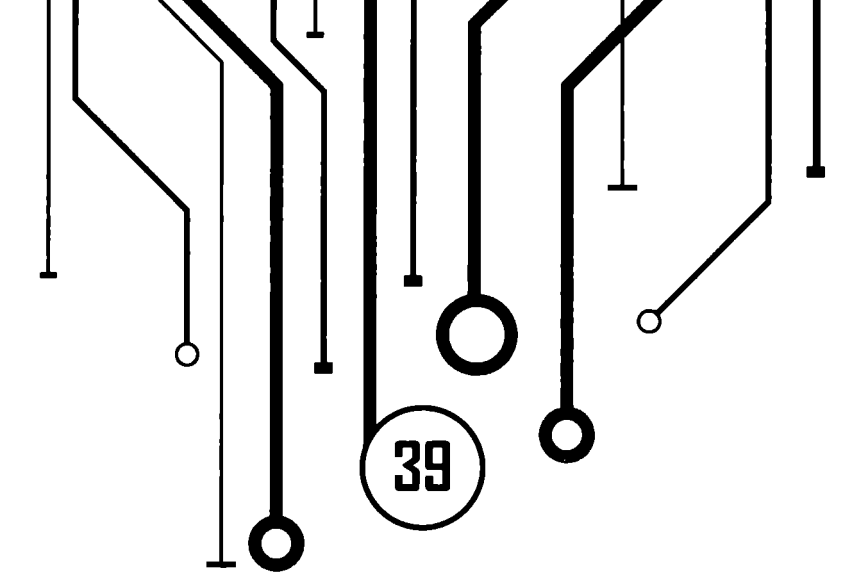

Threnody stătea alături de sora ei, urmărind holoecranele și încercând să înțeleagă ceva din imaginile tremurate filmate de camerele de pe căștile Albaștrilor. Lumina pâlpâitoare și paraziții, cuvintele urlate în jargon și trenul cel roșu dispărând.

— A scăpat? zise Priya, uitându-se la Threnody de parcă ar fi sperat ca fata să-i spună că nu era adevărat. L-au lăsat să plece?

Afară se auzeau sirene, luminile reflectoarelor măturau tavanele boltite ale stației, iar transportoarele Forței Feroviare aterizau pe rând, preluându-i pe supraviețuitorii bătăliei pe măsură ce aceștia ieșeau împleticindu-se din vechile tuneluri.

— Dacă Forța Feroviară nu ne poate asigura securitatea, atunci cine? întrebă Priya.

— Suntem în siguranță, Priya, încercă Threnody să o liniștească.

Zărindu-l pe Zen Starling pe ecrane, în strălucirea focurilor de armă, se temuse că îl va vedea împușcat. Nu voia asta. Dar nu voise nici să-l vadă scăpând; îl voia captiv, adus înapoi în cătușe și silit să dea explicații. Silit să își ceară iertare. Și apoi criogenat pentru mult, mult timp. Gândindu-se că el se afla nevătămat la

bordul bătrânului tren, se simți indignată. Nu era cinstit! Nu trebuia să i se permită să scape nepedepsit!

Mareşalul feroviar se apropie de ele, continuând să le arunce ordine ofițerilor mai tineri care alergau de colo colo ca niște copii trimişi cu comisioane.

— L-ai lăsat să scape! zise Priya.

Threnody se întrebă dacă voia să spună că mareşalul feroviar îi permisese intenționat lui Zen să fugă. Ceea ce nu putea fi adevărat, dar în acest moment biata Priya părea gata să creadă orice năzbâtie.

— Îmi pare rău, spuse mareşalul feroviar. Nu ştiam c-o să aibă un tren atât de bine înarmat: oamenii noştri au fost luați prin surprindere. Dar ştim că se află pe Linia Steaua Câinelui. O să-l urmărim.

Dintr-un motiv sau altul, mareşalul se întoarse spre Threnody. Era ceva straniu în expresia ei: avea privirea unei femei care se gândea la mai mult decât la un tren fugar.

— Lady Threnody, cineva vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cine? întrebă Priya bănuitoare.

— Vă rog, Excelență, este o chestiune privată...

— Eu sunt împărăteasa! strigă Priya. Trebuie să mi se spună! Trebuie să ştiu tot!

Lyssa Delius îi aruncă un zâmbet primejdios.

— Numai Gardienii ştiu totul, Excelența Voastră. Şi poate nici măcar ei. Căpitane Rostov, căpitane Zakhar, cred că pericolul a trecut pe moment şi că împărăteasa se poate întoarce la reşedința sa. Vă rog s-o escortați, spuse ea şi, întorcându-se înainte ca Priya să apuce să protesteze: Lady Threnody, vă rog să veniți cu mine.

Se petrecea ceva foarte straniu, îşi zise Threnody, în timp ce

mareșalul feroviar o conducea pe coridoarele turnului de control, iar sora ei, împărăteasa, era escortată acasă de niște simpli căpitani.

— Cu cine o să discut? întrebă ea, dar Lyssa Delius nu păru să o fi auzit.

O duse într-un mic birou fără ferestre. În mijlocul camerei se afla un fotoliu mare, care se înclină pe spate când se așeză în el. Într-un colț, un bărbat în roșu își făcea de lucru cu niște mașinării.

— Domnul Yunis este de la Colegiul Imperial de Datascafandri, zise mareșalul feroviar. O să discutați cu unul dintre Gardieni.

Threnody se ridică în picioare. În orice altă noapte, ar fi luat-o drept o glumă.

— Gardienii nu discută cu oamenii, spuse ea. Cel puțin de un timp încoace.

— Gardianul acesta a discutat cu domnul Yunis, zise mareșalul feroviar, îndemnând-o cu blândețe să se așeze înapoi pe scaun. Și acum s-ar părea că vrea să discute cu Domnia Voastră.

— Nu, e o greșeală, probabil cu Priya vrea să vorbească...

— Nu cred că Gardieni noștri cei atotștiutori fac greșeli de felul ăsta, lady Threnody.

Threnody se înfioră. Căută privirea domnului Yunis, sperând că o va încuraja, dar și datascafandrul tremura în timp ce se întindea către ea pentru a-i așeza pe cap niște căști complicate, cu vizor, potrivindu-i terminalele după ureche și la tâmplă. Pe chip și pe dosul palmelor avea tatuaje misterioase.

— Funcționează cam ca un set obișnuit de căști, lady Threnody, spuse el. Întâlnirea cu un Gardian este o experiență tulburătoare. O să pătrundeți într-o zonă a Mării de Date aflată dincolo de *firewall*-urile dataplutei Sundarbanului...

— Nu-i periculos? întrebă Threnody.

În adâncul Mării de Date trăiau tot felul de chestii: rețele de *phishing*, rechini-spam care îți pătrundeau în minte și îți umpleau visele cu reclame, programe militare pe jumătate nebune rămase din războaie de demult.

Domnul Yunis părea să creadă că era, într-adevăr, periculos, dar încercă să o liniștească:

— Gardianul a construit un mediu virtual temporar unde vă veți întâlni. Vă rog să țineți minte că sunteți în siguranță, absolut în siguranță...

Căștile porniră cu un țiuit.

— Nu cred că funcționează, începu Threnody, dar, în clipa următoare, domnul Yunis le alimentă cu un cod și ea plonjă în Marea de Date.

Nu era ca și cum te-ai fi logat la o dataplută. Plutele îți luau ochii cu site-uri luminoase și ispititoare de cumpărături și cu efervescența scânteietoare a rețelelor de socializare. În schimb, în adâncuri, totul era cenușiu, o supă monocromă agitată, presărată cu luminițe ce scânteiau și țâșneau de colo colo ca niște picături de ploaie surprinse în lumina unui far. O înconjură pe Threnody, înghițind-o.

„E doar marea", zise în mintea ei domnul Yunis. Nu îl putea vedea prin furtuna de date, dar vocea lui o calmă. Dacă se concentra, simțea mâna Lyssei Delius strângând-o pe a ei și moliciunea fotoliului pe care stătea în lumea reală.

Deodată, găsi o cale de a gestiona potopul de informații care se revărsa în mintea ei. Nu era o soluție foarte originală, dar era suficient de bună ca să îi domolească panica. Începu să se uite la

Marea de Date ca la o mare adevărată. Milioanele de scântei rapide care țâșneau pe lângă ea ca planctonul erau pachete individuale de date. Luminile mai mari care apăreau o clipă și dispăreau erau mințile trenurilor, transmițând știri și mesaje din alte stații în timp ce străbăteau Sundarbanul. Conurile imense, efervescente, ce răspândeau o strălucire blândă, ca niște vulcani subacvatici, erau rețelele informatice protejate de *firewall*-uri: datapluta locală și plutele private ale Noonilor și ale altor mari companii. În larg, pe jumătate ascunse în bezna ce le înconjura, se desenau niște forme uriașe, care erau probabil avatarurile locale ale Gardienilor...

Și Threnody unde era? Pentru scurt timp, panica reveni. Plutea oare suspendată în mijlocul oceanului? În derivă? Avea să se înece? Dar nu. Privea toate acestea printr-o sticlă. Printr-o fereastră gigantică. Stătea pe o podea cu dale negre și albe. Dacă privea prea mult dalele, acestea începeau să se comporte ciudat, schimbându-și locul una cu alta într-un dans straniu. Așa că preferă să se întoarcă și să vadă ce era în spatele ei.

Părea o cameră. O cameră enormă, pustie, fereastra la care stătea acum cu spatele fiind unul dintre pereții ei. Ceilalți trei pereți erau compuși din sertare. Șir peste șir de sertare de lemn, fiecare cu un mâner de alamă de forma unei scoici micuțe.

Nu. Nu era chiar o cameră, ci un mediu virtual, ca într-un joc. Nici măcar nu era la fel de bine proiectat ca majoritatea jocurilor. Picioarele virtuale ale lui Threnody nu scoaseră niciun sunet pe podeaua virtuală atunci când o traversă. Mânerul virtual al unui sertar virtual nu îi provocă nicio senzație tactilă când îl deschise.

Înăuntrul lui zări un milion de foi de hârtie. Luă una. Pe ea erau imprimate cuvinte în limbi pe care nu le știa.

— Cine ești? se auzi o voce stranie.

Venea din jurul ei și dinăuntrul ei, dar ea se întoarse ca să vadă cine vorbise.

Arăta ca o femeie, deși nu era cu adevărat o femeie, la fel cum încăperea nu era cu adevărat o încăpere. Era o făptură compusă din cod și codul crea, pentru uzul lui Threnody, imaginea unei femei foarte înalte, cu pielea de un albastru stins. Purta o rochie imprimată cu frunze de palmier și raze de soare, tivită cu flecușteț dantelate. Chipul îi era încadrat de o cantitate impresionantă de păr roșu. Atât părul, cât și rochia fluturau în bătaia unei adieri pe care Threnody nu o simțea.

— Bună ziua, zise ea cu șovăială în glas.

Era uluită, nu îi venea să-și creadă ochilor. Vorbea cu un Gardian sau cel puțin cu o parte dintr-unul. Ea, micuța Threnody Noon, vorbea cu o entitate creată pe Bătrânul Pământ, cu unul dintre constructorii Rețelei.

„Trebuie să am grijă să nu-i povestească nimeni Priyei despre asta", își spuse ea. „O să fie atât de geloasă!"

Femeia albastră se apropie, plutind peste zvârcoleala fractală a dalelor. Era greu să-i apreciezi dimensiunile. Threnody voia să creadă că era de înălțimea unei ființe umane obișnuite, dar dacă nu se mai concentra devenea conștientă de săgețile de lumină care străbăteau camera îndreptându-se spre femeie și dispărând înăuntrul ei. Erau aceleași scântei pe care încercase mai devreme să le ia drept plancton, dar acum avea senzația că erau mari ca niște sori și că silueta care stătea printre ele avea o înălțime de ani-lumină. Simți o inteligență imensă privind-o intens prin ochii aurii ai Gardianului.

— Bine ai venit, Threnody Noon.

Deasupra Gardianului, ca o bulă din benzile desenate, se ivi imaginea unei încăperi. Era camera din orașul-stație Sundarban, unde Threnody stătea pe fotoliul cel mare, cu Lyssa Delius și data-scafandrul alături de ea. O imagine ametitoare, luată de sus, ca și cum Gardianul ar fi deturnat una dintre camerele de securitate din plafon. Lăsă imaginea să plutească un moment, apoi își trase din păr un ac lung de argint și înțepă bula, care dispăru cu un pocnet puternic.

— Sunt interfața digitală a Ansamblului Nonuman Autonom de Inteligență Sintetică 6.0, zise Gardianul. Poți să-mi spui Anais. Iată, e-mailuri, spuse ea, făcând semn către sertarul pe care îl deschisese Threnody.

— Poftim?

— Le colecționez. Sunt un soi de mesaje pe care oamenii și le trimiteau unii altora cândva. Cam ca mesajele pe care le trimiți tu prietenilor tăi, presupun, dar în zilele de demult oamenii aveau obiceiul să le tasteze manual, poți să-ți închipui așa ceva? Toate se găsesc încă undeva acolo jos, în cele mai adânci niveluri ale datamâlului care se acumulează pe fundul Mării de Date. „Vă mulțumesc pentru interesul arătat", scrie în ele sau „Mă distrez de minune" sau „Comanda dumneavoastră a fost înregistrată" sau „Te iubesc" sau „A murit hamsterul". Fiecare în parte e o nestemată! Ambiția mea e să fac rost de toate e-mailurile care s-au trimis vreodată. Ce zici, ți-ar face plăcere să le citești?

De jur-împrejurul ei, sertarele începură să se deschidă silențios.

„Nu", o preveni domnul Yunis, o voce firavă de undeva de la periferia conștiinței lui Threnody, ca un șoricel binevoitor dintr-un basm.

— Poate mai târziu? zise Threnody emoționată. Mi s-a spus că voiați să-mi vorbiți.

Sertarele se trântiră. Anais pâlpâi. Silueta ei fluctuă. Îi întoarse spatele lui Threnody. Văzută din spate, era goală pe dinăuntru, ca o formă de prăjitură. Își mișcă mâinile, desenând în aer contururi strălucitoare.

— Am detectat anumite tipare, zise ea. Afirmațiile unui individ, Malik. Un tren pe Linia Steaua Câinelui. Ar fi trebuit să ne dăm seama, dar nu am văzut. Am crezut că a murit. Toți am crezut-o.

Threnody încerca să înțeleagă ce i se spune.

— Cine ați crezut că a murit?

— Raven! Raven!

Gardianul se întoarse către ea. Threnody observă că acum fața îi era o mască de porțelan acoperită cu o rețea fină de crăpături. În loc de ochi era scris de două ori cuvântul „ochi". În loc de gură, cuvântul „gură", cu litere roșii.

— Ai stat de vorbă cu băiatul din trenul Noonilor, Zen Starling.

— Da, zise Threnody. Nu, de fapt nu prea mult. Mătușica mea, Sufra, a prins drag de el...

Nu avea rost să îi mintă pe Gardieni.

— Mă uit la niște înregistrări de pe stația Adeli, o întrerupse Anais. El urcă în tren. Tu îl întâmpini. Îl conduci.

— Păi voiam doar să fiu drăguță. Nu știam că e un impostor. Dacă aș fi știut...

— Ce vrea?

Threnody începu să se îngrijoreze.

— Colecția de artă. A spus că vrea să vadă colecția de artă. Mătușica Sufra i-a arătat-o...

Ochii lui Anais scânteiară. O parte din ea încă o mai asculta pe Threnody, în timp ce o altă parte scana cataloagele colecției Noonilor.

— Băiatul Zen Starling și-a exprimat interesul față de vreun obiect anume din colecție?

— Nu cred.

Ceva se ivi în aer între chipul ei și cel al Gardianului. Era un cub cenușiu ca plumbul, care nu ieșea în evidență prin nimic.

— Băiatul Zen Starling s-a arătat interesat de obiectul ăsta? *Pyxis*-ul, autor necunoscut, cumpărat de lady Rishi Noon?

— Nu știu...

— Cum de n-am observat obiectul ăsta până acum?

— E o întrebare retorică? întrebă Threnody.

— Are mărimea potrivită. Are greutatea potrivită. E posibil ca... Lady Rishi... Raven era prieten cu ea. E posibil oare...?

Masca lui Anais se crăpă și se fărâmiță ca o coajă de ou. În spatele ei erau frunze, portocalii și galbene și cafenii, o furtună de frunze tomnatice de dimensiunile unei nebuloase. Încăperea cu podeaua în carouri dispăru, ca și cum Anais nu ar fi vrut să își mai bată capul cu menținerea acelei iluzii. Pentru o clipă, Threnody avu impresia că se afla pe o lume unde se construia o nouă și imensă stație. Niște mașinării săpau fundații adânci într-o stâncă roșie. Oameni în veșminte demodate se adunaseră în jurul a ceea ce părea a fi o grămadă de ouă negre pe jumătate îngropate în țărână: niște sfere închise la culoare, etalând în lumina soarelui modelele stranii gravate pe suprafața lor. Apoi și această imagine dispăru și fata se pomeni din nou înghițită de valurile cenușii ale Mării de Date. Luminile planctonului goneau pe lângă ea, prin ea,

scurgându-se în și dintr-o întunecime imensă, care se îndepărta plutind cu lentoare.

— Pleacă, zise Anais.

Se trezi zvârcolindu-se și gâfâind în fotoliul cel mare ca și cum ar fi fost scoasă din adâncuri, agățându-se de casca pe care domnul Yunis i-o desprindea de pe tâmplă și privind în ochii Lyssei Delius, care se apleca deasupra ei:

— I-ați vorbit Gardianului? Ce v-a spus? Ce voia?

Threnody se gândi la un răspuns în timp ce pulsul îi revenea încet la normal.

— N-am nici cea mai mică idee, zise ea.

Pe malul unui lac de culoarea safirului și de forma unei inimi din munții de pe continentul nordic al Sundarbanului se afla o casă veche. Porțile îi erau încuiate și nu mai fuseseră deschise de mulți ani. Într-o epocă trecută, grădinile ei s-ar fi sălbăticit și casa însăși ar fi ajuns o dărăpănătură învești mântată în iederă, adăpost pentru păsări și lilieci. Dar aceasta era vremea Imperiului Rețelei, așa încât casa se repara singură și avea drone care să îi tundă gazonul, să îi grebleze lungile alei de pietriș și să hrănească crapii din lacul de safir în timp ce ea dormea.

Acum, pentru prima oară în ultimul secol, luminile se aprinseră în marile încăperi tăcute pe măsură ce casa răspundea ordinelor care îi fuseseră transmise din Marea de Date. Luminile scânteiară pe paietele și pe țesătura reflectorizantă a hainelor atârnate în garderobele ei imense. Jos, la subsol, unde în aer încă stăruia mirosul vag de clor al unei piscine golite, niște motorikși tresăriră deșteptați din somnul lor și în peretele alb se deschise un sertar.

Era un sertar lung și puțin adânc, în formă de coșciug, iar înăuntrul lui era un tub de diamantsticlă, ca o versiune de lux a tuburilor în care erau înghețați prizonierii închisorilor criogenice.

Aparatura locuinței zumzăi și vâjâi. Pe termometre apărură cifre. Motorikșii forfoteau peste tot, îndeplinindu-și însărcinările. Gheața din tub se topi, iar gelul care îl umplea fu evacuat, gâlgâind, prin țevi ascunse. În curând, trupul dinăuntru deveni vizibil. Ochi aurii se deschiseră larg. Trupul se înfioră și clipi, confuz pentru un scurt moment, până ce o copie parțială a lui Anais Șase i se descărcă din Marea de Date în creier.

Anais Șase pusese să îi fie crescută această interfață pentru o petrecere, dar își pierduse interesul față de ea și nu o folosise niciodată. Acum, în sfârșit, aceasta se mișcă. Procesul de dezghețare ar fi trebuit să dureze câteva ore, dar de îndată ce avu control asupra mușchilor ei, interfața ieși din tubul refrigeratorului, apucă o rochie de seară pe care i-o ținea la dispoziție unul dintre servitorii motorikși și străbătu încăperile, ieșind în grădină. Vehiculul aerian care urma să o ducă în orașul-stație tocmai ateriza.

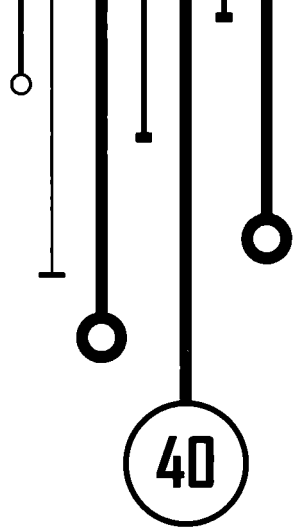

Un tren roșu într-o lume albă. Un viaduct lung și nespus de înalt, traversând un defileu căscat între două coaste stâncoase. Munți acoperiți de cicatricele vechilor lucrări miniere și oblojiți cu zăpadă. Fulgi coborând învârtejiți, cenușii pe fundalul cerului de culoarea omătului, apoi așternându-se moi și albi. În mijlocul viaductului se afla o stație pustie. Țurțuri tiveau bolțile de deasupra peroanelor și atârnau de un semn pe care scria WINTERREISE[1].

Aici se opri Damask Rose, la fel de obosită ca pasagerii săi după întâlnirea cu Albaștrii.

— Și acum ce urmează? întrebă Nova, tulburând tăcerea.

Zen nu avea niciun răspuns. Simțea nevoia să ia aer. Câtă vreme gloanțele șuieraseră în jurul lui, fusese prea ocupat ca să-i fie frică, dar acum că pericolul trecuse, nu îi venea să creadă că fusese la un pas de moarte. Atinse butonul ce deschidea ușa și sări în troienele de lângă șine. Peisajul era încremenit. Nu se auzea decât

[1] „Călătorie de iarnă" (germ. în original). Este și numele unui ciclu de lieduri compus de Franz Schubert în 1827.

foșnetul zăpezii. Gravitația era mai scăzută decât pe Sundarban. Se întrebă dacă de aceea erau fulgii atât de mari.

Cu zăpada troienită scârțâindu-i ușor sub pași, străbătu peronul până în partea din față a trenului, ca să verifice stricăciunile locomotivei. Erau zgârieturi și urme de arsură. Ici și colo, picturile lui Flex fuseseră deteriorate. Un păianjen de mentenanță defect atârna afară din trapa lui, lovindu-se cu un zăngănit de carcasa locomotivei ori de câte ori sufla vântul: un clinchet firav, rece. Mai sus de el, armele lui Damask Rose încă se mai iteau din trapele lor, șuierând și fumegând când le atingea vreun fulg răzleț.

— Cum de ai arme, trenule? întrebă Zen.

— Toate am fost dotate cu așa ceva, îi răspunse Damask Rose. Am fost construită în vremuri tulburi. Pe Linia Spiralată se purta un război. Surorile mele și cu mine am fost dotate cu arme pentru cazul în care am fi fost atacate.

— Și ați fost?

— Până azi nu.

— O să ne urmărească, să știi.

— Știu, Zen. Ar trebui să ne continuăm drumul, dar am reparații de făcut.

— Cât o să dureze? N-o să se lase așteptați.

— Doar o oră, poate chiar mai puțin.

Zen se întoarse și privi dincolo de balustrada viaductului. Stâlpii lungi se pierdeau dedesubt, într-un nor alb care umplea valea dintre cei doi munți. Prin nor se întrezăreau contururile unor clădiri: acoperișuri prăbușite sub greutatea zăpezii, străzile troienite dintre ele. O lume bătrână și pustie, cu minele golite, își zise el. Un loc în care niște fugari se puteau ascunde să își lingă rănile. Dar nu

pentru mult timp. Între acest loc și Sundarban exista o singură poartă-k. În curând Forța Feroviară avea să dea buzna prin ea și, de această dată, aveau să fie pregătiți pentru Damask Rose și pentru armele ei micuțe.

— Flex e în regulă? întrebă trenul.

— E bine. A fost împușcat în umăr, dar se repară.

— E un pictor iscusit. Îți plac îngerii mei?

— Sunt grozavi. Îți vin foarte bine.

— Ce s-a întâmplat cu călugării-roi? Au supraviețuit?

— Nu. Au fost împrăștiați.

— Bine. Nu-mi plăceau.

— Ne-au salvat pe mine și pe Nova, zise Zen. Fără ei n-am fi reușit să ieșim din Sundarban.

Se simțea vinovat, pentru că nici el nu prea îi simpatizase pe călugării-roi și era bucuros că nu mai existau. Simți că îi mișuna ceva în păr. Își trecut mâna peste creștet și îl găsi. Era un vierme alb. Fu cât pe ce să îl azvârle scârbit peste parapet, însă apoi își aminti cum ajunsese acolo. Își cercetă hainele și părul și mai descoperi și alte larve, pe care le duse înapoi în tren în căușul palmelor. În primul vagon erau sute de gândaci-călugăr. Se târau fără țintă pe podea, pe pereți și pe banchete, în timp ce femelele înaripate se izbeau de corpurile de iluminat. Zen se întrebă cât avea să le ia să clocească suficiente ouă și să crească suficiente larve ca să se transforme din nou într-un călugăr-roi și dacă acel călugăr-roi va mai fi Unchiul Gândaci.

Nova stătea alături de Flex în al doilea vagon, departe de insecte. Era un vagon restaurant, cu mese acoperite cu fețe albe, apretate, pe care fuseseră aranjate tacâmuri de argint, pahare și tradiționalele

sosiere de plastic în formă de roșii uriașe. Nova și Flex ședeau în tăcere, dar Zen își dădu seama că vorbeau fără cuvinte, în felul motorikșilor. Se simți exclus și gelos. Observă că Flex se transformase din nou în fată.

— De ce te tot schimbi? întrebă el. Din bărbat în femeie, din femeie în bărbat...

Flex își ridică ochii spre el și îi zâmbi:

— Tu n-ai face-o dac-ai putea?

— Nu cred...

— Nu e cine știe ce schimbare, să știi, zise Flex. Nu pentru un motorik. Schimbarea e numai în felul în care ne văd ceilalți. În sinea noastră nu suntem cu adevărat bărbați sau femei. Suntem noi pur și simplu. Tu nu te-ai schimbat niciodată, Nova?

Nova se ridică brusc, trecu pe lângă Zen și coborî din tren. El o strigă, dar ea nu se opri, ci străbătu peronul, pătrunzând în fosta stație. Băiatul dădu să pornească după ea, dar șovăi și se întoarse spre Flex.

— Ești bine?

— Sunt în regulă, zâmbi Flex din nou, pipăindu-și gaura de glonț din jachetă. M-am reparat complet. O să-mi continui pictura. Frigul nu mă supără.

Zen coborî din vagon și porni pe urma pașilor Novei de-a lungul peronului și apoi în clădirea gării – un șir de domuri legate între ele, crescute din fildeș prelucrat genetic. Înăuntru lumina era rece și albastră, filtrată prin zăpada depusă pe lucarne, dar când traversă sala principală biolămpile se aprinseră, iar magazinele și tarabele cu gustări își deschiseră pline de speranță obloanele, simțind miros de afaceri după atâția ani.

O găsi pe Nova la unul dintre etajele superioare, privind ninsoarea prin ferestrele înalte.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Ea nu se întoarse să îl privească.

— Tare deșteaptă mă credeam, a suspinat Nova. Am umblat la setările mele, mi-am scurtat nasul, am făcut să îmi apară pistrui. Credeam că-s genială! Dar Flex, un model de serie oarecare, a reușit să trăiască printre voi trecând drept om atâția ani! Eu n-aș putea.

Își contemplă chipul oglindit în sticlă, brăzdat de umbrele zăpezii. Zen o privi. Se întrebă cum ar fi arătat ea ca băiat.

— Credeam că sunt unică, continuă Nova. Credeam că sunt singurul motorik care a reușit vreodată... Dar probabil că sunt o grămadă. Câți alții ca Flex or mai fi pe celelalte stații? Mii?

— Dar asta-i bine, nu-i așa? Nu e bine dacă mai sunt și alții ca tine? întrebă Zen.

Își dădu pe loc seama că făcuse o gafă. Ar fi trebuit să-i spună: „Ești unică". Ar fi trebuit să-i spună: „Nu există decât o singură Nova". Nu era obișnuit să fie confruntat cu sentimentele altora. I se făcu dor de zilele de odinioară, când era singur și n-avea altă grijă decât să se țină cu câțiva pași înaintea poliției și a băieților înarmați cu *lathi* de pe Ambersai.

Nova își trase nasul. Nu avea nevoie să și-l tragă, dar văzuse filme și știa că așa făceau oamenii când plângeau.

— Unde o să mergem? îl întrebă.

— Undeva unde să ne putem ascunde, răspunse el.

Nu credea că exista cu adevărat un asemenea loc, dar voia să o facă să se simtă mai bine. De altfel, și el avea nevoie să creadă asta.

— O să găsim o lume unde o să ne putem duce cât mai departe de kalea ferată și o să așteptăm în speranța că se potolesc lucrurile.

— Și cu Raven cum rămâne? întrebă Nova.

— Ce-i cu el? Nu-i sunt dator lui Raven cu nimic. Iar pe tine te-a abandonat!

— Nu asta voiam să spun. Adică... mă întreb ce face.

— Cred că s-a întors în Desdemor, zise Zen cu asprime. Bănuiesc că-i fericit acum c-a pus mâna pe mingiuța lui cea neagră.

— Ce?

— Am uitat că tu n-ai văzut-o. *Pyxis*-ul era un recipient. Raven l-a făcut să se deschidă și înăuntru era o minge.

— O sferă neagră?

— Da...

Pe Zen îl cuprinse neliniștea. Felul în care făcuse ea ochii mari îi dădea senzația că informația era importantă și nu știa de ce. Nu se mai gândise la *pyxis* sau la sfera dinăuntrul lui de când îl abandonase Raven în Cleave. Fusese prea preocupat să ajungă din nou la Nova ca să-și bată capul cu sfera sau cu lucrurile stranii pe care i le spusese Raven în acea ultimă călătorie cu trenul.

— Ce s-a întâmplat?

Nova se uită la el sau prin el și băiatul înțelese că scormonea după ceva în memoria ei perfectă.

— De-aia îl voia... zise ea.

— Ce? Ce este?

— Raven mi-a povestit odată o legendă, dar n-am fost prea atentă. Spunea atâtea povești! Dar asta...

— Ce?

— A spus că, pe vremea când s-a construit stația de pe Marapur,

mașinile care săpau fundațiile au descoperit ruinele unor ziduri rămase din alte vremuri.

— Și?

— Marapur era o lume colonizată de curând. Nu avea atmosferă respirabilă decât de o sută și ceva de ani. Cum de erau ruine străvechi pe ea? Era un mister. Dar înainte să apuce oamenii să le cerceteze, s-a ivit un Gardian, o interfață de-a lui Shiguri Monad. A anunțat că „zidurile" erau o formațiune geologică naturală și a construit câteva mașini care să grăbească lucrările. Zidurile au fost distruse și orice referire la ele a fost ștearsă din Marea de Date.

Zen era obosit și nu reușea să înțeleagă ce legătură aveau toate astea cu el sau de ce era Nova atât de îngrijorată. Nu așa își imaginase că avea să decurgă întâlnirea lor. Nu era sigur ce anume își imaginase, dar nu asta. Se îndreptă spre o canapea prăfuită dintr-unul dintre barurile abandonate și se așeză. Nova rămase la fereastră, privind cum ninge.

— Deci erau niște ziduri, numai că nu erau ziduri și Gardienii le-au dărâmat? zise Zen.

— Odată cu zidurile, s-au găsit și șase sfere. Gardienii le-au luat. Au spus că erau doar niște bule de sticlă vulcanică.

— Nu e cine știe ce poveste, comentă Zen, deși acum vedea unde voia Nova să ajungă.

— Nu e cine știe ce poveste pentru că n-are un sfârșit, zise Nova. Deși poate că în curând o să aibă. Nu m-am mai gândit la asta până acum. Cred că Raven m-a împiedicat să mă gândesc la asta. Cred că mi-a strecurat un blocaj în minte ca să nu pun anumite întrebări. De-aia n-am făcut legătura.

— Ce legătură?

— Stația din Marapur era unul dintre proiectele Noonilor. Persoana responsabilă cu lucrările a fost lady Rishi Noon. Zen, și dacă de fapt n-au fost șase sfere? Dacă au fost șapte? Dacă lady Rishi a reușit să pună mâna pe una înainte să le ia Gardienii?

— Și a ascuns-o înăuntrul *pyxis*-ului? Dar de ce...?

Însă Zen bănuia deja răspunsul. Gardienii știau tot. Ce plăcere ar fi fost să îi înșeli, să ai un secret față de ei!

— Dar chestia pe care am văzut-o înăuntrul *pyxis*-ului nu era o bulă de sticlă vulcanică.

— Nu, zise Nova și, întorcându-se cu spatele la fereastră, veni să se așeze lângă el. Raven credea... Odată mi-a spus că sferele erau semințele porților-k.

Zen râse din nou.

— Cum adică? Le pui într-un ghiveci și le uzi și dintr-odată răsare o poartă?

— Nu așa. Era o metaforă. Cred că voia să spună că sferele erau dispozitive de stocare care dețineau secretul construcției porților-k.

— Mi-a zis el ceva despre secretele Gardienilor, își aminti Zen. Dar nu se mai pot construi porți-k. Dacă ar folosi sfera ca să mai deschidă o poartă, ar distruge întreaga Rețea. Ar rămâne blocat în Desdemor. De ce-ar vrea asta? Și-ar tăia craca de sub picioare.

— Poate că i-a găsit altă întrebuințare. Bănuiesc că e incredibil de puternică. Imaginează-ți ce calcule complexe sunt necesare ca să deschizi o gaură în continuumul spațio-temporal! Poate e capabilă să facă și alte lucruri.

Zen, în schimb, făcea niște calcule mai simple.

— Nu mi-a plătit destul, zise el. Casa aia de pe Bucuria Verii și banii din cont mi s-au părut o recompensă foarte generoasă. Cel

puțin așa era pentru mine. Dar dacă sfera este atât de puternică... ar fi trebuit să-mi dea mult mai mult.

Și-l imagină pe Raven în Desdemor, colindând fără nicio grijă barurile și sălile de bal ale hotelului său ca un cântăreț de jazz. O mânie ca o flacără albă, pură, se aprinse în inima lui. Raven îl trăsese pe sfoară și se folosise de el, fără să se gândească vreo clipă că Zen ar fi putut să aibă ceva de obiectat. O tratase pe Nova ca pe o mașină și pe Zen ca pe un prost. Și acum, din cauza lui Raven, erau blocați pe o linie moartă, cu jumătate din Forța Feroviară echipându-se ca să pornească pe urmele lor.

Dar deodată întrevăzu un licăr de speranță. O manevră care avea șanse să reușească. O idee nebunească, riscantă, dar la fel de irezistibilă ca un colier nesupravegheat pe taraba unui bijutier.

— Și dacă am avea noi sfera aia? întrebă el.

— Dar n-o avem, sublinie Nova.

— Am furat-o din trenul Noonilor. O putem fura din nou.

— De la Raven? E prea periculos...

— Ce avem de pierdut? o contrazise Zen.

Știa că era primejdios, dar altă idee nu avea. Dacă renunța la ea, ce le mai rămânea?

— Chiar crezi că Noonii o să ne lase în pace? Probabil că trimit chiar acum trenuri de război pe Linia Steaua Câinelui. Asta nu se poate termina decât cu tine deconectată și cu mine mort sau criogenat. Ne trebuie ceva cu care să negociem.

— Cum ar fi sfera...

— Da! O luăm, mergem la ei și le spunem „Uitați, ne pare rău, ne-am dat seama ce e obiectul ăsta și ce important este pentru Gardieni și vi l-am adus înapoi". Ba nu! O ascundem pe una dintre

lumile astea moarte și le spunem unde este numai dacă ne promit să ne lase în libertate...

— E un plan pripit, obiectă Nova. N-are șanse de reușită.

Zen știa asta.

— Tot e mai bine decât să așteptăm aici să vină Albaștrii și să ne prindă, zise el.

Se duse la fereastră și se rezemă de sticlă. Afară, fulgii de nea pluteau duși de curenții ascendenți, învolburându-se ca gândurile lui.

— N-o să ne lase să plecăm. O să vină cu trenuri de război, înarmați până-n dinți, cu o tehnologie care o să ne repereze coordonatele oriunde ne-am ascunde. Damask Rose le-a rănit oamenii în Sundarban, probabil pe unii i-a și ucis. O să ne împuște de îndată ce-o să dea ochii cu noi. Dar Raven nu are motive să ne facă rău.

— Poate ar trebui să mergem, zise Nova, de parcă ar fi încercat să se convingă. Dacă noi i-am dat toată puterea asta și suntem singurii care știu de ea, poate că ne revine nouă sarcina de a-l opri înainte să o folosească pentru cine știe ce scopuri îngrozitoare...

Dar lui Zen nu-i păsa de asta. Nu voia să salveze lumea ca un erou dintr-un treide. Voia numai să se salveze pe sine și pe Nova și asta era unica sa șansă – fie ea și infimă – de a o face. Se întoarse cu spatele la fereastră, încercând să nu lase să se vadă cât de teamă îi era și sperând că, dacă se poartă ca și cum ar avea vreun plan, până la urmă un asemenea plan chiar avea să-i încolțească în minte.

— Așa o să se întâmple. Asta o să facem. O să mergem în Desdemor și o să furăm din nou *pyxis*-ul.

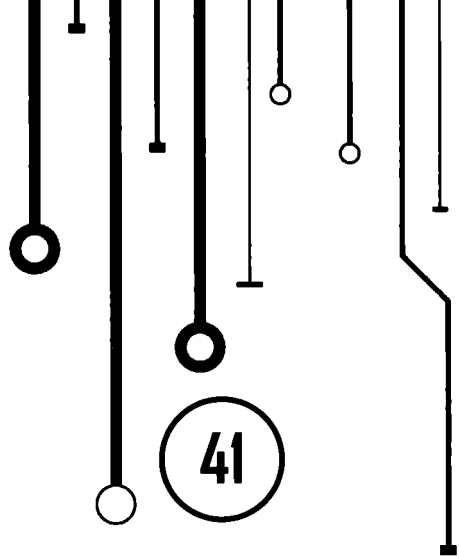

Aerul de deasupra oraşului-staţie Sundarban era înţesat de drone media. Programele de ştiri difuzau relatări despre o luptă cu teroriști şi despre un vehicul spaţial distrus. Albaştri în uniforme de luptă se revărsau din trenurile sosite dinspre Staţia Centrală ca nişte navetişti înarmaţi până în dinţi. Alţii stăteau de pază pe peroane, încercând să gonească dronele care se repeziseră zumzăind să îl înconjoare pe Yanvar Malik de îndată ce acesta coborâse dintr-un tren al Forţei Feroviare.

Până să ajungă la turnul central al staţiei, site-urile de ştiri deja îl identificaseră. Ecranele din hol se umplură cu fotografii mişcate ale lui, cu textul curgând pe o parte. „Yanvar Malik, fost ofiţer al Forţei Feroviare, eliberat din funcţie după pierderea misterioasă a unui tren blindat în Cleave..."

Se afla deja pe lentul său drum către Sundarban când îl găsise Forţa Feroviară. Ofiţerii îl transferaseră într-un tren de război şi îl transportaseră dintr-un capăt în altul al Reţelei mai repede decât călătorise vreodată. Ştia că se petrecuse ceva important, dar cei trimişi să-l aducă nu putuseră să îi spună ce anume.

Nu fu din cale-afară de surprins să o găsească pe Lyssa Delius aşteptându-l în liftul din turnul central.

— Yanvar, zise ea, strângându-i o clipă mâna.

Părea obosită şi îl privea uşor încruntată. O cută îi apăruse pe frunte exact în locul unde fusese vechea cicatrice.

— Ai călătorit o grămadă de când am stat ultima dată de vorbă...

— L-am căutat pe băiatul ăla, zise Malik. Cel pe care l-a luat Raven din Cleave.

— L-am găsit eu.

Liftul de diamantsticlă în care se aflau urcă, alunecând pe o latură a turnului şi lăsând în urmă acoperişurile aurite ale staţiilor, care păreau că plutesc în jos pe lângă ei ca nişte frunze de toamnă. Ea setase liftul să urce încet, ca să aibă timp să-i spună lui Malik anumite lucruri.

— Threnody Noon a fost salvată noaptea trecută dintr-o navetă care s-a prăbuşit. Fata susţine că vehiculul a fost deturnat de un băiat care a părăsit oraşul cu zece ore în urmă, croindu-şi drum printr-o întreagă brigadă de Albaştri. Mai zice şi că el a provocat dezastrul de pe Podul Fusului. Ar putea fi doar încă unul dintre zvonurile nebuneşti care circulă zilele-astea – sora ei, Priya, deja aruncă vina în întregime pe umerii lui Tibor Noon. Numai că Threnody spune că numele băiatului este Zen Starling. Când am auzit, am trimis după tine.

Expedie nişte imagini în căştile lui Malik. Erau filmări din căştile unui Albastru, mişcate şi luminate de focuri de armă, şi îl înfăţişau pe Zen Starling privind prin uşa deschisă a unui tren vechi, care accelera.

— Ăsta e hoţul lui Raven? întrebă Lyssa Delius.

— Da. E teafăr?

— Din câte știm noi, da.

Malik fu surprins să se simtă atât de ușurat. Aproape că începea să țină la Zen Starling. Știa cum e să fii un puști născut la capătul nepotrivit al Rețelei. Credea că înțelege cum se simte Zen prins între Raven și Albaștri.

— Threnody susține că băiatul s-a aflat în trenul Noonilor până pe Podul Fusului, îi spuse Lyssa Delius. Rețelele de știri au făcut imediat legătura între băiat și dezastrul care a urmat. Se folosea de Linia Steaua Câinelui ca să ajungă dintr-un loc în altul, exact cum ai spus tu. Ar fi trebuit să te ascult.

Malik ridică din umeri.

— De ce să mă asculți? Nu aveam probe. Raven e prea priceput, iar Starling, prea norocos. Nici Gardienii nu m-au crezut.

— Acum te cred. Anais Șase în persoană s-a arătat interesată de caz și n-o să mai treacă mult până să înceapă și ceilalți să pună întrebări.

O umbră imensă căzu asupra lor, dar era numai o navă-tun a Noonilor aflată în patrulare, trecându-i prin senzorii ei în timp ce șuiera pe cer. Lyssa Delius se încruntă. Îl conduse pe Malik afară din lift, vorbindu-i în șoaptă în vreme ce înaintau pe coridoarele curbe.

— Yanvar, aici e haos. Noua împărătească și-a ieșit din minți de frică, e complet paranoică. Poate are și motive. Unchiul ei, Tibor, nu e singurul care îi vrea locul. Prelii au anulat toate permisiile marinei lor corporatiste. Văd întreaga Rețea alunecând pe panta războiului, și nu unul dintre acele mici războaie purtate pe diverse linii secundare, ca în bunele zile de odinioară: nu, unul mare. Am crezut că situația o să se detensioneze când o să anunțăm că băiatul

ăla, Starling, e în slujba lui Raven, dar Anais Șase nu ne-a lăsat să dăm drumul informației.

— Chiar ai vorbit cu Anais Șase?

— O, nu doar c-am vorbit. Yanvar, n-o să-ți vină să crezi...

Urcară o scară largă, scăldată în lumina soarelui, ce ducea într-un dom imens de sticlă: un salon aflat la înălțime, unde Noonii veneau ca să-și contemple orașul și să privească trenurile-k sosind și plecând. Acum era aglomerat și forfotea de activitate, iar în aer mirosea a frică și a cafea tare. Ofițeri ai Forței Feroviare în uniforme albastre, îngrijite, se înghesuiau printre generalii în uniforme extravagante ai CoMa. În mijlocul învălmășelii era o insulă de calm în care se afla o siluetă înaltă, cu o înfățișare nu tocmai umană.

Stranietatea ei îl înfioră pe Malik. Era înaltă de trei metri, cu pielea albastră, o coamă de păr roșu și coarne groase, aurite. Purta un veșmânt făcut din penele unor păsări rare și scumpe și croit după moda de acum un secol. La intrarea lui Malik, își întoarse spre el ochii aurii, de parcă ar fi știut exact cine era. Probabil chiar știa, fiindcă era un Gardian sau cel puțin interfața muritoare a unuia.

— A sosit acum o oră, îi spuse încet Lyssa Delius la ureche.

Interfața se apropie de ei și pe unde trecea, oamenii amuțeau; își întrerupeau discuțiile și certurile, își ridicau privirea din datatablete și se holbau cu gura căscată. Un servitor nervos îi oferi aperitive. Un bătrân general din CoMa, copleșit de venerație, se lăsă în genunchi, scârțâind din toate încheieturile. Făptura se opri dinaintea lui Malik și îl privi de sus, iar căpitanul simți și el impulsul de a îngenunchea. Nu se așteptase niciodată să întâlnească un Gardian în carne și oase sau să îi audă vocea ca o muzică în căști, în minte.

— Tu ești Yanvar Malik...

Ochii aurii se ațintiră asupra lui, împestrițați cu arămiu ca suprafețele a doi sori gemeni. El își imagină inteligența imensă ce pândea din dosul lor, nu în craniul interfeței, ci în Marea de Date. Și-o imagină culegând fapte despre el din acea furtună de informații, găsind ițele într-o tapiserie vastă precum cerul.

— Tu ești unul dintre cei pe care i-am trimis să distrugă interfețele lui Raven.

— Și așa am și făcut, Gardianule, zise Malik, străduindu-se să îi susțină privirea. Cu excepția uneia.

— Trebuie distrusă și aceea.

— I-am spus Gardianului că tu vei conduce misiunea, Yanvar, interveni Lyssa Delius. Ești expertul nostru în materie de Raven. Un tren de război este mutat chiar acum pe Linia Steaua Câinelui.

— Pe linia aia sunt o grămadă de stații.

— O să-l urmărim pe băiatul Starling, zise Anais Șase. El ne va conduce la Raven. O să te însoțesc. De data asta trebuie să mă asigur că nu mai supraviețuiește nici urmă de Raven.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se către ușă. Malik avu senzația că ar fi trecut prin el dacă nu i s-ar fi ferit din cale.

— Du-te, îi zise Lyssa. Elimină-l pe Raven. Asta vrea Gardianul.

Malik se răsuci să urmeze interfața, dar întâlni privirea lui Threnody Noon. Avea vânătăi pe față, o ruptură în mâneca hainei și un aer speriat. În spatele ei stătea un tânăr cu părul vopsit cu henna, plin de vânătăi și la fel de murdar ca ea. Băiatul o apucă de cot ca și cum ar fi vrut să o apere, dar nu ar fi fost sigur de ce anume.

Threnody îi îndepărtă mâna și îi tăie calea lui Malik.

— Cine-i Raven? întrebă ea.

— O fantomă.

— Gardienii vor să ucizi o fantomă?

El zâmbi, încuviință din cap și nu scoase o vorbă.

— Ai face bine să-l aduci înapoi pe Zen Starling, zise Threnody când el dădu să o ocolească. Adu-l pe Sundarban, ca să ne poată explica de ce ne-a făcut ce ne-a făcut!

Cu pumnii încleștați, cu fulgere scăpărându-i în priviri și cu vânătăile de pe față, arăta ca o războinică. El o salută cu gravitate și, în timp ce Lyssa îl conducea către noul lui batalion, comentă:

— Cred că Noonii au ales sora nepotrivită să le fie împărătească.

Mareșalul feroviar îl privi cu coada ochiului.

— Aparițiile lui Threnody în buletinele de știri au fost foarte bine primite. A dat dovadă de mult calm după prăbușirea navetei. Mai mult decât a arătat Priya de când a ajuns împărătească. Și de când a început să circule informația că fata a discutat cu unul dintre Gardieni... Încrederea de care se bucură în ochii publicului este foarte mare. O să trebuiască să facem ceva în privința ei.

Malik se întreba ce anume aveau să facă. Își dori să o poată ajuta pe fată, deși știa bine că era imposibil. Brusc se simți foarte bucuros că nu avea de-a face decât cu Raven și că nu se ridicase niciodată la înălțimea ierarhică a Lyssei Delius, unde trebuia să alegi pe care dintre Nooni să-l susții la tron și apoi să îl menții la putere luând măsuri în privința rudelor lui mult prea populare. Pe Lyssa nu o deranjau astfel de îndeletniciri. Pentru ea era un joc. Malik deducea asta din felul preocupat în care o cântărea din priviri pe Threnody. Dar Lyssa fusese dintotdeauna mai ambițioasă decât el.

— Te-ai transformat într-un politician în toată regula, observă el.

Ea îi mulțumi, însă Malik nu o spusese ca pe un compliment.

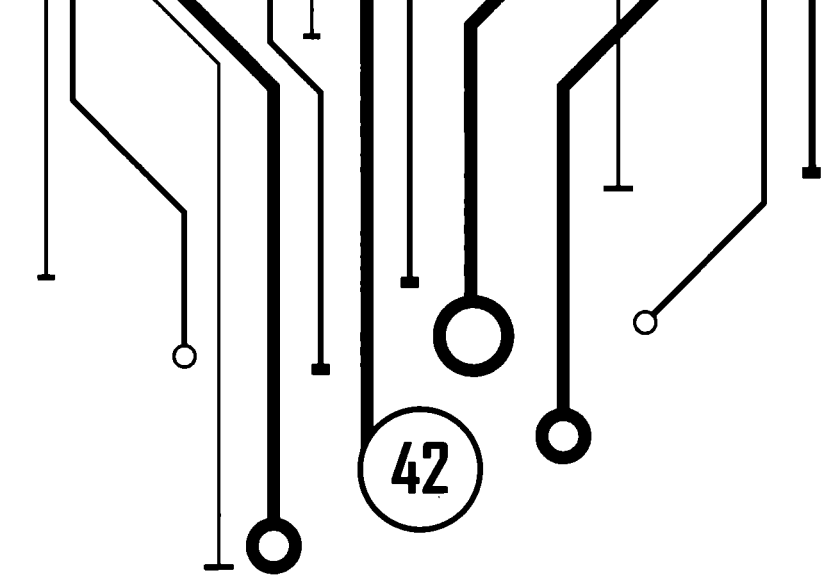

Damask Rose își alimentă bateriile de combustie într-un depozit de lângă stația Winterreise și porni în viteză pe Linia Steaua Câinelui, străbătând deșerturi în toate culorile curcubeului și păduri cufundate în noapte. În vagonul restaurant, Zen și Nova construiau planuri fragile ca niște castele din cărți de joc.

— Raven o să fie surprins să ne vadă, zise Zen. O să vină în stație ca să afle ce vrem și noi o să-l ținem de vorbă. O să-i spunem că Forța Feroviară știe ce pune la cale, că am venit să-l prevenim...

— Dacă lucrează la *pyxis*, cutia o să fie în laborator. Pot să intru pe furiș cât îl ții tu de vorbă și să mă duc să-l caut.

— Nu, trebuie să stăm amândoi cu el, altfel o să intre la bănuieli. Flex poate să se ducă în căutarea *pyxis*-ului. Îi distragem atenția până intră Flex în hotel. Dacă nu te deranjează, Flex.

Flex zâmbi cam nesigur, încă încercând să se acomodeze cu ideea de a participa la un furt.

— Da, zise el. Sigur. O să fie ca acasă, când mă feream de paznicii căii ferate.

— Uite planul hotelului, spuse Nova. Și uite cum arată *pyxis*-ul.

Ea și Flex schimbară o privire și Zen știu că între ei circulau informații. Damask Rose trecu printr-o poartă-k. Acum erau pe o lume unde bioclădiri abandonate se lăbărțau de-a lungul șinelor în lumina crepusculară, ca niște fructe diforme, stricate. Trenul frână, lipindu-l pe Zen de rezemătoare. Nova își ridică privirea, simțind același lucru pe care îl simțise și locomotiva: o altă minte în amurgul de afară.

— Mai e un tren aici, anunță ea.

— De la Forța Feroviară? întrebă Zen.

— E în fața noastră, zise Damask Rose. Dar nu cred că e de la Forța Feroviară.

— Vorbește cu el, propuse Flex.

— Și pune-l pe difuzoare, ca să-l auzim cu toții, zise Zen.

— Sunt Damask Rose, spuse trenul.

Un râs prelung se scurse ca un lichid din difuzoarele de pe tavan și celălalt tren răspunse:

— Eu sunt Thought Fox.

Preț de o clipă, nimeni nu scoase o vorbă.

— Bună, Fox! zise Nova într-un târziu. Raven e cu tine?

Thought Fox râse din nou, același râs neliniștitor.

— Nu, micuțo. E în Desdemor. Mi-a cerut să păzesc linia. Și de atunci patrulez pe șine, căutând pe cineva căruia să-i fac rău.

— Avem un mesaj pentru el, spuse Nova. E important. Lasă-ne să trecem. Forța Feroviară e pe urmele noastre. Dacă vrei să faci rău cuiva, fă-le lor.

— Raven a poruncit să nu treacă nimeni, obiectă Thought Fox.

— Dar dacă ne lăsăm trenul aici? Ne duci tu în Desdemor?

— Poate, zise Fox pe un ton care îl făcu pe Zen să-și imagineze

un rânjet de sălbăticiune care își dezvelește colții ascuțiți. Veniți la mine, mititeilor. Veniți cu trenul vostru cel roșu și o să discutăm.

— Fâsss, pufni Damask Rose. Nu am încredere în el. Am mai auzit de Thought Fox. E un tren rău.

Zen se afla la fereastră. În lumina firavă, printre formele de coșmar ale clădirilor sălbăticite, căută din priviri farurile celuilalt tren, contururile ascunse în întuneric. Și-l imagină afară, bântuind pe șine cu armele scoase. De ce nu se gândise la asta mai înainte? Sigur că Raven avea să își păzească liniile ca să nu vină cineva după el. „Crezi că nu am prevăzut toate întorsăturile pe care le poate lua situația noastră?" Așa zisese.

— E zece kilometri mai în față, zise Damask Rose. Acolo e o stație abandonată. Thought Fox așteaptă pe șine. Nu are vagoane, e doar locomotiva. Are armament de mare calibru.

— Să ne întoarcem? întrebă Nova.

— Și să cădem drept în brațele Forței Feroviare, care vine din direcția opusă? făcu Zen. Trenule, putem să ne strecurăm pe lângă Fox? Să ocolim stația cumva?

— Există linii de rezervă, un inel care trece prin depoul vagoanelor de marfă. Dar Thought Fox o să ne urmărească prin intermediul rețelei de sateliți a acestei lumi, așa cum îl urmăresc și eu pe el.

Zen nu mai auzise niciodată un tren înspăimântat.

— Veniți să stăm de vorbă, îi îmbie Thought Fox.

— Ia-o oricum pe inelul ăla, zise Zen.

Nu credea că se puteau strecura fără să îi observe Thought Fox, dar poate așa mai câștigau ceva timp.

— Nova, mai ai o copie a virusului lui Raven?

Ea îi aruncă o privire inexpresivă.

— Nu. Dar e posibil ca Thought Fox să încerce să folosească un Ucigaș de Trenuri împotriva noastră.

— Nu-mi place cum sună asta, zise Damask Rose. Cum adică Ucigaș de Trenuri? Sper că e doar o metaforă.

— Nu, spuse Nova. Nu este. Trebuie să-ți ții *firewall*-urile în funcțiune, îți arăt eu cum să le actualizezi...

Închise ochii, comunicând în tăcere cu trenul. Ajunseră la periferia stației, o masă răsfirată de ramuri și cârcei desenându-se neagră pe cerul cenușiu. Câteva clădiri simțiră apropierea lui Damask Rose și aprinseră niște bioluminescențe de un verzui bolnăvicios, care scânteiau prin deschizături cărnoase ce fuseseră cândva ferestre. Trenul se legănă accelerând și zăngăni la trecerea peste un macaz. Luminile stației se micșorară când Damask Rose se îndepărtă, pătrunzând într-un depou vast ce se întindea la sud de linia principală, un labirint de șine care sclipea în amurg ca o mare înghețată. Zen își lipi nasul de geam. Depozite și garaje măcinate de rugină treceau străfulgerând pe lângă el când, deodată, printre bucle de cablu, zări înspre nord o masă întunecată mișcându-se încet și vocea lui Thought Fox picură din nou din difuzoarele vagonului, cu o falsă dezamăgire și o veritabilă poftă de sânge.

— Vai, mititeilor... Încercați să mă ocoliți?

— Țineți-vă bine! zise Damask Rose, prea târziu pentru Zen, care se pomeni zburând peste rezemătoarea unei banchete când locomotiva acceleră.

Dar Thought Fox era pregătit: acceleră la rândul său, gonind către joncțiunea unde traseul lui Damask Rose revenea pe linia principală. Îl auziră scoțând un strigăt ascuțit, fioros, ca de șoim

care atacă, în timp ce își îndreptă armele către ei și trase. Impactul o zgudui cu putere pe Damask Rose. Explozii neașteptate, ca niște perdele de șofran, luminară ferestrele vagonului.

— Nu vă faceți griji, le zise ea pasagerilor. Pistoalele alea cu capse nu pot să-mi străpungă scuturile.

Caroseria vagonului fu izbită de lovituri ca de ciocan, basul lor aleatoriu suprapunându-se peste linia melodică de bază a armelor lui Damask Rose, care răspundeau tirului. Clădirile de la marginea căii ferate se descompuseră în jerbe de sevă groasă. Scânteile aminteau de fotografiile sau treideurile în care trenuri de război în plină viteză se luptau pe șine învăluite de fum, cu echipe de abordaj sărind de la un vagon armat la altul; erau lucruri la care te uitai cu nepăsare când le vedeai într-un joc sau într-un film istoric și la care nu te așteptai să iei parte vreodată. Zen privi pe ferestre, silindu-se să țină minte că nu erau ecrane. Afară, în întunericul ce gonea pe lângă ei, țâșneau razele stridente ale trasoarelor, râuri de lumină curgeau între Thought Fox și Damask Rose. Pentru o fracțiune de secundă, în lumina focurilor de armă se zări ceva mișcându-se prin pustietatea șinelor ce despărțeau cele două trenuri. Dispăru într-o clipită și lui Zen îi trebui un moment ca să înțeleagă ce văzuse.

— Păianjeni de mentenanță! strigă el.

Aceștia ajunseră la vagon și se cățărară pe el: o îmbulzeală zorită de muchii ceramice se arătă pentru un moment la fereastră, iar de pe acoperiș se auzi scrâșnet de piciorușe.

— Păianjeni de mentenanță! țipă el din nou, amintindu-și că, pe Ukotec, Thought Fox trimisese păianjenii să măcelărească pe toată lumea.

— Damask Rose, ce se întâmplă? strigă Nova, dar locomotiva nu îi răspunse.

Era prea ocupată ca să-i răspundă, își zise Zen, prea ocupată să își trimită propriii păianjeni afară ca să se lupte cu cei ai lui Fox. Îi văzu oglindiți în pereții de sticlă organică ai unei bioclădiri, gonind și luptându-se pe acoperișurile vagoanelor. Păianjenii lui Fox își concentraseră atacul asupra armelor lui Damask Rose și, sub ochii lui, turela unei mitraliere se desprinse și zbură, rostogolindu-se pe lângă ferestre, într-o explozie de scântei și jeturi de ulei.

— Armele mele sunt off-line, zise Damask Rose. Nu mai am decât un proiectil.

— N-o să străpungă blindajul lui Fox, spuse Nova.

Cele două trenuri se aflau aproape unul de altul. Damask Rose încetini. Fox stătea neclintit la intersecția unde șinele dinspre depozit se întâlneau cu linia principală, arătând ca o lamă curbată și neagră sub cerul toxic. La o jumătate de kilometru în spatele lui se căsca gura tunelului ce ducea către poarta-k și către Desdemor. Dar ca să ajungă la ea, Damask Rose ar fi trebuit să treacă la câțiva metri de celălalt tren și de bateriile lui de arme ce așteptau în tăcere.

Se opri înfrântă.

— Ce picturi drăguțe, zise Thought Fox.

Părea să fi vorbit sincer, dar Damask Rose nu îi răspunse.

— Eu le-am făcut, se băgă Flex în vorbă.

— Și tu cine mai ești?

— Sunt Flex, se prezentă el și i se alătură lui Zen la fereastră, uitându-se curios la Thought Fox. Ești un Zodiak, nu?

— Sunt ultimul dintre modelele de luptă C12, zise cu mândrie Thought Fox.

Însă nu deschise focul. Părea să savureze momentul, bucurându-se de teama pe care o simțea în vocile victimelor sale. Nu era deloc ca o mașină, își zise Zen. Era crud ca o ființă umană.

Cu toate acestea, Flex, care iubea toate trenurile în ciuda defectelor lor, era fericit să stea de vorbă cu el.

— Aș putea să te pictez și pe tine dacă vrei.

— Ce faci? șopti Zen.

— Dacă nu ne putem lupta, trebuie să încercăm să discutăm cu el, îi explică Flex.

— Dar e un psihopat!

— Se simte singur, asta-i tot.

Thought Fox părea să cântărească oferta lui Flex.

— Niște *tagger*-i au încercat odată să-și scrie numele pe mine, zise el. În Karaghand, acum o sută de ani. M-am înveșmântat o vreme în pieile lor, ca să le servească de avertisment celorlalți.

— Nu vreau să-mi scriu numele pe tine, se apără Flex. Doar să pictez imagini. Nu foarte multe. Ești deja o frumusețe.

— Crezi? întrebă Thought Fox și Zen fu cât pe ce să izbucnească în râs, întrebându-se dacă exista vreun tren pe care Flex să nu îl poată fermeca. Mai spune-mi.

— Trebuie să mă uit mai bine la tine.

— Atunci vino și uită-te.

Flex îi aruncă Novei o privire și între ei trecu ceva, ca de la moto la moto, fără cuvinte. Apoi el își luă geanta cu vopsele și se duse la ușa vagonului celui mai îndepărtat de Thought Fox. Ușa se deschise cu iuțeală și duhoarea acră a clădirilor în descompunere îl copleși pe Zen când Flex coborî, împleticindu-se printre vagoane, și porni spre trenul cel negru.

Era cu adevărat frumos, o frumusețe sumbră, înspăimântătoare, pe care Flex n-o mai văzuse până atunci. Ca ecoul unor războaie de demult. Aburii motoarelor îl învăluiau și două faruri roșii străluceau sus, pe botul negru. Acoperitorile nișelor pentru arme erau deschise ca niște aripi.

— Nu ești o vulpe, zise el. Ești un dragon.

— Ooo, exclamă Thought Fox cu încântare.

— Pot să-ți fac solzi și ochi, îi propuse Flex. Pot să-ți fac colți. O să te pictez mai frumos decât a fost pictat vreodată un tren. Dar trebuie să le dai voie prietenilor mei să plece. E un târg cinstit, nu? Las-o pe Damask Rose să treacă și o să te pictez.

Thought Fox căzu pe gânduri. Pufăi, scoțând un alt nor de aburi, și farurile sale proiectară umbre ascuțite. Camerele din carcasa lui se îndreptară spre motorikul care stătea dinaintea sa, cu brațele depărtate, ca să arate că nu avea intenții rele.

— Nțț, făcu Thought Fox.

Flex zări focul izbucnind din aruncătoarele de flăcări de pe botul trenului. Își ridică brațele ca să se apere, dar asta nu îi folosi la nimic. Se răsuci în mijlocul erupției de flăcări incandescente, poticnindu-se, încercând să își găsească drumul înapoi spre Damask Rose, dar ochii i se topiseră deja, iar oasele ceramice ale picioarelor i se sparseră din pricina căldurii, cu un pocnet de rămurele frânte. Se prăbuși pe șine. Thought Fox înaintă și zdrobi sub roțile sale ultimele rămășițe carbonizate.

La bordul lui Damask Rose, urletul de groază al lui Zen fu înecat de tunetul armelor lui Thought Fox, care se porni din nou, bombardând trenul cel roșu, țintind acele locuri din blindaj pe care păianjenii le făcuseră vulnerabile. Nova îl trânti pe Zen pe podeaua

vagonului în clipa în care diamantsticla ferestrelor, deși incasabilă în teorie, zbura în țăndări ca o imposibilă furtună de gheață. Imaginea lui Flex în flăcări i se întipărise lui Zen pe retină. Strălucea dincolo de lacrimile lui, o flacără cu formă umană. El și Nova se agățară unul de altul, încercând să se protejeze reciproc, ghemuindu-se la adăpostul fragil al meselor, în timp ce în jurul lor armele bubuiau, iar Nova șoptea: „O să fie bine, cred, atâta vreme cât..."

Apoi totul fu lumină.

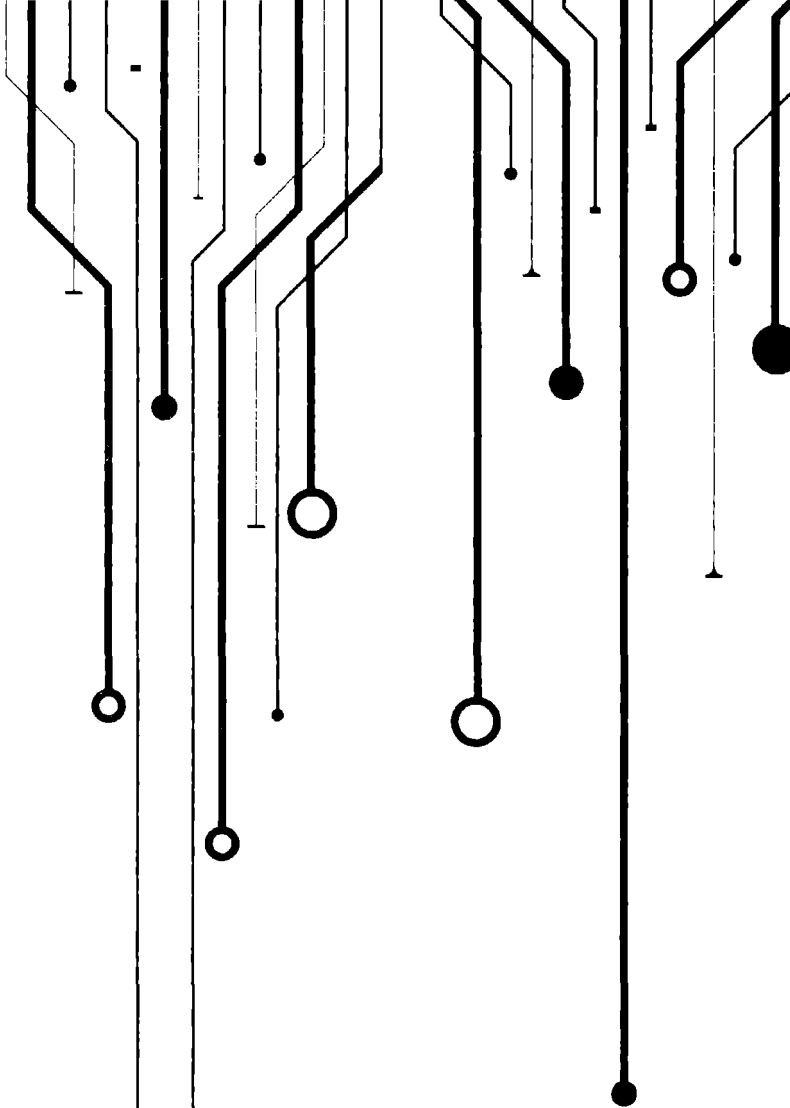

PARTEA A PATRA

MAREA TRISTEȚII

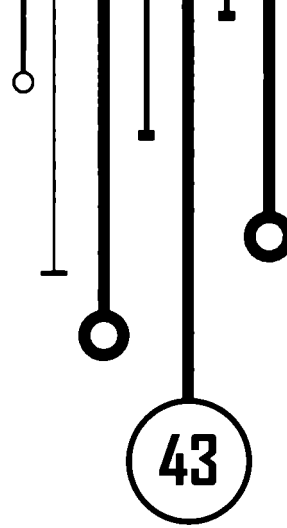

O lumină strălucitoare. Un zgomot atât de puternic, încât preț de o clipă Zen nu știu dacă era viu sau mort. Mort, bănuia el. La fel de mort ca sărmanul Flex. Era surprins că încă mai simțea podeaua vagonului sub genunchi și pe Nova în brațele sale. Urechile îi țiuiau și îi pocneau și își dădu seama că auzea vibrația motoarelor lui Damask Rose. Clipi ca să alunge de pe retină imaginile reziduale ale exploziei și își plimbă privirile prin vagonul distrus. Așchii ascuțite răsăreau din scaune ca niște pumnale. Cicatrice groase de spumă reparatoare acopereau ferestrele. Prin acestea zări contururile neclare și legănate ale unor clădiri înalte ce treceau lent pe lângă el. Nu bioclădirile ca niște fructe putrede ale lumii de dinainte, ci niște blocuri-turn mai zvelte, strălucind sub un cer verde.

— Am trecut prin poarta-k, îl lămuri Nova. De-acum suntem în Desdemor.

— Ce s-a întâmplat cu Thought Fox?

— S-a zis cu el, spuse Damask Rose cu o voce ușor înăbușită, ca un boxer amețit de prea mulți pumni.

— Am intrat în mintea lui, explică Nova. În timp ce era ocupat să discute cu Flex, am găsit o cale să trec de *firewall*-uri. L-am făcut să-şi deschidă capotele motoarelor.

— Mi-am trimis cel din urmă proiectil drept în miezul reactorului lui, continuă Damask Rose.

— Dar cu Flex cum rămâne? întrebă Zen.

Totul se petrecuse atât de brusc: izbucnirea orbitoare de flăcări, trenul cel negru năpustindu-se asupra motorikului. Bocceaua aceea incandescentă pe care o strivise sub roţile lui nu putea să fi fost Flex, nu? Încă mai spera că prietenul său scăpase.

Dar Nova clătină din cap.

— Şi Flex s-a dus. Motorikşii nu sunt ignifugi. Sau trenofugi.

— Am încercat să-l prind, zise Damask Rose. Înainte să moară, mintea lui mi-a transmis o copie de siguranţă. Ar fi trebuit s-o pot înregistra, ca să poată fi descărcată apoi într-un nou trup. Dar *firewall*-urile mele erau ridicate şi până când mi-am dat seama că Flex încerca să ia legătura cu mine... Am prins doar câteva şiruri de cod. Corupte, neclare. Bietul Flex!

— Bietul Flex, repetă Zen.

Şi înţelese că, odată cu prietenul său, murise şi planul lor. Trenul înainta foarte încet, ocolind plajele Desdemorului şi îndreptându-se către centrul oraşului, unde se aflau clădirile cele mai înalte şi unde Hotelul Terminal se înălţa deasupra cupolei aurite a acoperişului gării.

— Ar trebui să ne întoarcem. Avem nevoie de timp de gândire. Fără Flex...

— Raven ştie deja că suntem aici. Dronele lui ne urmăresc de când am intrat prin poarta-k.

Zen se apropie de o fereastră și privi afară prin bulele care apăruseră în urma reparațiilor grăbite și care creau un efect de fund de sticlă. Se apropiau de stație. O dronă, geamăna celei care îl urmărise cu săptămâni în urmă în Ambersai, ținea pasul cu trenul. Și-l imagină pe Raven privindu-l prin camerele ei. Își aminti cuvintele cu care se despărțise de el în Cleave: „Dacă încerci să dai de mine..."

Gura stației o înghiți pe Damask Rose. Peroane prăfuite și raze de lumină galben-verzuie, la fel ca prima oară. Vechile vagoane elegante ale lui Thought Fox, fără locomotivă, așteptau pe linia destinată plecărilor. Și, la fel ca prima oară, apărură îngeri. Zen nu îi observase la lumina zilei, dar aici, printre umbrele piezișe, zări stranii forme luminoase plutind cu zecile pe lângă tren ca niște nori fantomatici din puf de plop.

— Fâsss, făcu Damask Rose, oprindu-se.

Pe peron, înalt printre îngerii care se destrămau, îi aștepta Raven.

Zen ieși în briza familiară a Desdemorului și Raven se apropie de el prin umbre și prin lumină.

— Zen, îl întâmpină el pe un ton inexpresiv. Și Nova.

Nova ieși din tren și se opri lângă Zen.

— Zen s-a întors după mine, zise motorikul, de parcă asta ar fi explicat totul.

Raven măsură din priviri bătrânul tren roșu, rănile și urmele de arsură, ferestrele sparte și cicatrizate. Ridică dintr-o sprânceană când turela zgâriată a armei încercă să se răsucească spre el și o coborî când văzu că aceasta era defectă.

— E unul dintre trenurile din Cleave, nu? spuse el. Bine gândit, Zen. Dar cum ai trecut de Thought Fox?

— Thought Fox a murit, îl anunță băiatul.

Raven continua să se apropie. Zen scoase micuțul pistol ieftin pe care îl cumpărase pe Sundarban. Raven se opri.

— De ce-ai venit aici, Zen? Ți-am spus să nu mă cauți. Când te-am gonit de aici am încercat să te protejez.

— Nu-ți pasă de mine! Nu-ți pasă de nimeni! Nici măcar nu ești om!

— Cândva am fost. Și acum poate că sunt din nou. Îmi pare rău că n-ai rămas pe Bucuria Verii, Zen. Am fi recuperat-o împreună pe Nova odată ce mi-aș fi terminat treaba.

— Nici de ea nu ți-a păsat vreodată, spuse băiatul, încercând să țină pistolul cât mai stabil. Te-ai folosit de noi amândoi. Dar de acum gata. Ăsta e ultimul tău trup, nu-i așa? Când se duce și ăsta, o să fii mort cu adevărat, nu? Așa că, dacă vrei să rămâi în viață, fă ce-ți spun eu.

După părerea lui, vorbise cât se poate de convingător. Îi imitase pe tipii duri din treideuri și pe puștii mai turbulenți pe care îi cunoscuse în Cleave. Fălcile încleștate, privirea aspră, arma nemișcată.

Raven se mulțumi să suspine ușor, genul de sunet pe care îl scoți când afli că trenul tău are întârziere.

— Ce vrei, Zen?

— *Pyxis*-ul. De drept, ni se cuvine nouă. L-am furat pentru tine înainte să știm ce e și cât valorează. Acum îl vrem înapoi.

Raven zâmbi. Un zâmbet atât de deschis, de amuzat și de poznaș, că era greu să îți ții arma ațintită asupra lui. Lui Zen i se părea mai uman decât oricând.

— Dar îmi trebuie și mie, Zen. Am nevoie de el aici, pe Tristesse. O să deschid o nouă poartă-k.

— Nu poți să deschizi o nouă poartă. Gardienii zic că e imposibil.

— Mda, și Gardienii spun numai adevărul, comentă Raven.

— De ce ar minți? întrebă Nova.

— Pentru că nu vor ca noi să deschidem o altă poartă-k. Pentru că ei cred că Rețeaua e îndeajuns de mare și că oamenii au destule porți-k și că ar trebui să fim cuminți și recunoscători, navigând pe kăile ferate pe care ni le-au așternut ei. Dar eu unul nu-s de acord. Eu cred că trebuie să călătorim mai departe. Cred că trebuie să extindem Rețeaua. Și sunt sigur că tovarășul vostru de călătorie e de acord cu mine...

Zâmbea cuiva aflat dincolo de umărul lui Zen, în tren. În ușa primului vagon stătea un călugăr-roi fără chip, gol, clătinându-se nesigur pe un schelet improvizat din așchii de lemn sărite din mese și din bucăți dintr-un cadru de fereastră spulberat de armele lui Thought Fox. Un călugăr-roi pitic, instabil, diform, căznindu-se să ia o formă umanoidă, fără mască și robă, dar din nou o ființă inteligentă.

— Presupun că ați ajuns până la bătrânul tren cu ajutorul călugărilor, zise Raven. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ei cunosc Rețeaua în cele mai mici amănunte, și stațiile moarte, nu doar pe cele utilizate. Doar caută de atâta vreme Liniile Insectelor. Te-ai aștepta să-și fi dat seama că Liniile Insectelor nu se află în Rețeaua noastră. Nici măcar una dintre cele nouă sute șaizeci și patru de porți nu duce unde vor ei să meargă. Dacă vor să ajungă acolo, ne trebuie o nouă poartă.

— Unchiu' Gândaci nu te ascultă pe tine, zise Zen.

De fapt, nu era sigur dacă noul călugăr chiar era Unchiul Gândaci. Era compus din insecte provenite de la toți cei trei călugări-roi. Poate

că era o entitate cu totul nouă. Dar presupuse că avea măcar câteva dintre vechile amintiri ale Unchiului Gândaci.

— Drona ta l-a împrăștiat în Cleave.

— Scuze, zise Raven cu nonșalanță, fără să își ia ochii de la călugăr.

Călugărul-roi vorbi, cu un glas șoptit și nesigur, în timp ce insectele care îl formau se târau agitate unele peste altele.

— Știi drumul către Liniile Insectelor?

Raven încuviință din cap.

— Minte, strigă Nova. Raven spune minciuni după minciuni. Spune minciuni *despre* minciuni.

Raven păru rănit, ca și cum faptul că Nova nu mai avea încredere în el chiar l-ar fi durut. Îi zâmbi trist și cu dulceață călugărului-roi.

— S-ar părea că Nova și-a ales tabăra, spuse el. Acum trebuie să alegi și tu. Pe cine o să ajuți: pe Zen sau pe mine? Adu-ți aminte, eu sunt omul care știe drumul către locul pe care-l cauți.

Foșnete precipitate se auziră dinspre călugărul-roi. Sunetele a un milion de insecte certându-se între ele.

— Nu-l asculta, Unchiule Gândaci! strigă Zen.

— Zen a avut nevoie de tine ca să-i faci rost de un tren. Dar nu-ți poate oferi nimic în schimb. Dacă mă ajuți, îți arăt drumul către locul pe care-l cauți. Știu cât de mult tânjești să ajungi acolo. În curând, dacă Zen mă lasă, o să deschid o nouă poartă. O poartă strălucitoare! Ajută-mă și o să te iau cu mine dincolo de ea.

— Nu-l asculta! insistă Zen. Nu înțelegi...

Poate că fusese o greșeală să spună asta. Călugărul-roi nu-i înțelesese niciodată pe oameni. Era obosit să încerce să îi înțeleagă. Nu-și dorise decât să vadă Liniile Insectelor și acum dinaintea lui stătea un om care pretindea că știe drumul.

Cu zgomotul unui val ce se sparge de țărm, călugărul-roi coborî din tren. Păru să se dezintegreze de cum puse piciorul pe peron, pentru că partea care îi servea drept coapsă îi explodă într-o ceață de aripi. Dar cumva continuă să se miște, repezindu-se la Zen. În clipa în care băiatul se întoarse, gândaci i se izbiră de obraz, i se lipiră de haine, i se agățară de mâini când încercă să îi scuture de pe el. Degete groase făcute din trupuri și picioare îl apucară de încheieturi. Scăpă pistolul.

— Unchiule Gândaci! strigă el, încă sperând că roiul mai păstra vreo amintire a bătrânului prăvăliaș excentric care fusese, de bine, de rău, prietenul lui Zen.

— Nu așa ne cheamă, țârâiră gândacii, acoperindu-l într-un strat gros, ca atunci când îl ascunseseră pe Sundarban. Ăsta-i nume de om. Numele nostru este...

Urmă numai un șuierat prelung, un foșnet de aripi și de mandibule ca zgomotul unei sacoșe de hârtie mototolite și, amestecată cu el, un soi de incantație:

— Liniile Insectelor, Liniile Insectelor...

Nova alergă către el, dând din mâini ca să împrăștie furtuna de gândaci care îl învăluia, dar Raven o strigă pe nume și pocni din degete, iar în clipa aceea, o mică secvență isteață de cod se furișă din căștile lui în creierul ei și îi deconectă mintea ca și cum ar fi deșurubat pe un bec. Zen abia dacă observă. Gândacii îl acoperiseră cu totul, scurgându-i-se în gură, alergându-i în jos pe beregată în timp ce el se înneca și se zbătea, prăbușit în genunchi, orbit, înăbușit de insecte. Sufocându-l, ele continuau să îi șoptească despre Liniile Insectelor.

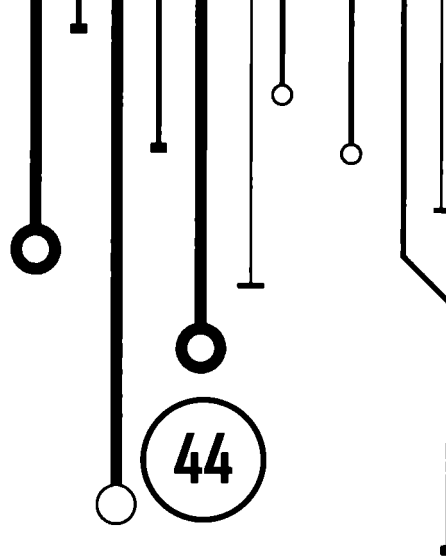

Noul tren de război al lui Malik străbătea vuind troienele din Winterreise. Dronele lui zburau pe deasupra, scanând șinele, în timp ce echipajul își pregătea armele și își verifica ecranele, sperând să o detecteze pe Damask Rose.

— Nu sunt aici, zise interfața lui Anais Șase, care se afla în vagonul comandamentului, cercetând împrejurimile cu privirea. Au trecut pe aici. S-au oprit pentru reparații și alimentare cu combustibil. Au luat-o pe linia terminus către Desdemor.

„Zici că are creier de moto", își zise Malik, urmărind mișcările ochilor ei aurii. Înăuntrul capului perfect, albastru, al lui Anais ceva asemănător cu un computer se loga la datapluta acestei planete reci, la mințile nătânge ale stației și ale semnalizatoarelor de pe marginea căii ferate, verificându-le înregistrările și extrăgând din ele imaginile trenului roșu. Dacă ar fi vrut, oamenii ar fi putut să își instaleze și ei un asemenea echipament electronic în loc să poarte căști, dar nimeni n-o făcuse vreodată pentru că era prea mare bătaie de cap să înduri intervenții chirurgicale pe creier ori de câte ori ieșea pe piață vreun nou gadget. Pentru o interfață nu

conta. Era dispensabilă. Un costum din carne pe care Anais Șase îl putea purta o singură vară sau poate o singură noapte.

„La fel ca Raven", își spuse el. „Când ai atâtea trupuri, nu înțelegi niciodată ce înseamnă un trup pentru amărâții ca noi, care au numai unul. Nu afli niciodată ce înseamnă să îmbătrânești și nu știi cum e să ți se aștearnă tristețea în inimă ca zăpada."

— În Desdemor, pe luna acvatică Tristesse, rosti interfața. Acolo îl vom găsi pe Raven.

Nu vorbea decât cu Malik, prin intermediul căștilor lui, ca și cum nu ar fi vrut să fie auzită de soldații Forței Feroviare din jurul lor. Căpitanul nu înțelegea de ce. Toți așteptau ordine de la ea, convinși că Anais și nu Malik era la cârma acestei misiuni. De ce nu le spunea pe cine vânau?

— De ce nu-i dai voie mareșalului feroviar Delius să facă publice detaliile despre băiatul ăla, Starling? o întrebă el în șoaptă, așezându-se lângă ea. Nu e periculos să-i lași pe Nooni să creadă în continuare că lucra pentru Tibor sau pentru Prelli? Ar putea să înceapă chiar acum un război...

— De asta se pot ocupa frații și surorile mele, zise Anais Șase. Raven e treaba mea și numai a mea.

Se răsuci brusc să îl privească.

— L-am iubit cândva. L-am făcut mai mult decât era, l-am făcut aproape un Gardian. Dar el voia și mai mult și a trebuit să fie șters. Ceilalți Gardieni au spus că sarcina asta îmi revine mie: a fost pedeapsa mea pentru faptul că îl creasem. Așa că am distrus centrele de date în care se aflau programele lui. Am ordonat ca echipa ta să-i caute și să-i ucidă interfețele. Dar la final, când nu-i mai rămăsese decât un trup, mi-am zis că pot să-l las în pace. Să-l

las să scape. Era din nou doar un om, ce rău putea face un singur om? De aceea te-am oprit. Dacă fraţii şi surorile mele află că l-am lăsat în viaţă ştiind ceea ce ştie, o să mă pedepsească. O să mă şteargă.

Malik cugetă la cele auzite.

— Dar ce rău poate să facă? Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Interfaţa nu răspunse.

— Deraierea trenului Noonilor a fost doar o diversiune, nu-i aşa? Zen Starling a furat ceva pentru Raveb din colecţia de artă a Noonilor, dar pentru asta nu era nevoie să distrugă trenul imperial şi să provoace un asemena dezastru. Asta a fost numai ca să-i facă pe Gardieni, pe ziarişti şi pe membrii Forţei Feroviare să privească la stânga, în timp ce Raven cotea la dreapta. A folosit stratagema Sundarban.

Interfaţa nu răspunse nici acum.

— Deci ce joc joacă el de fapt? insistă Malik. Ce vrea să facă pe luna acvatică Tristesse?

Interfaţa nu spuse nimic. Malik îşi aminti ce îi zisese Raven pe Ibo. „Orice le-au zis Gardienii stăpânilor tăi despre mine, orice susţin că aş fi făcut, să ştii că e o minciună." Până atunci nu îi trecuse prin minte să se întrebe dacă nu cumva era adevărat.

Din nou noapte pe Sundarban. Threnody dormea în hotelul staţiei, cu ploaia răpăind pe luminatoare.

Avea un somn chinuit. La început crezu că o trezise ploaia. Apoi se dezmetici şi auzi voci joase şi insistente chiar în faţa uşii ei. O uşoară durere de cap îi reaminti de întâmplările prin care trecuse, de prăbuşirea navetei şi de Anais, de toate dramele bizare ale zilei.

La sfârșit, nici măcar nu o lăsaseră să meargă acasă. Îl trimiseseră acasă pe Kobi, dar când fata voise să plece cu el, născociseră un pretext și o obligaseră să rămână în această cameră de hotel.

Se simți furioasă, apoi, deodată, înfricoșată. Cel mai mult își dorea să fie din nou pe Malapet. Dacă avea să se mai întoarcă vreodată acasă, la mama ei, nu avea să se mai plângă în viața ei de plictiseală...

Ușa se deschise silențios, așa cum se cuvine într-un hotel de lux. Se ridică în capul oaselor, acoperindu-se mai bine cu învelitoarea. Doi ofițeri ai Forței Feroviare, amândoi femei, îi cerură politicos să se îmbrace și să îi urmeze.

— Unde?

— Mareșalul feroviar Delius dorește să vă vorbească.

— De ce?

— O să vă explice mareșalul feroviar Delius.

O pasarelă acoperită ducea de la hotel la turnul unde mareșalul feroviar își instalase noul cartier general. Noaptea, prin pereții uzi de sticlă, orașul se vedea ca o învălmășeală de lumini colorate. Unul dintre ofițeri mergea înaintea lui Threnody, iar cealaltă femeie venea în urmă. Amândouă își țineau mâna pe pistoalele de la centuri. O călăuziră pe coridoare pustii până într-o încăpere unde aștepta mareșalul feroviar Delius, în compania câtorva ofițeri, a domnului Yunis și a unei femei de la Autoritatea Mersului Trenurilor. Când intră, se întoarseră cu toții, privind-o pe Threnody cu gravitate.

— Lady Threnody, începu mareșalul feroviar, la fel de solemnă ca și ceilalți. Îmi pare rău că v-am trezit, dar situația evoluează rapid. Forul de conducere al Forței Feroviare a decis că nu este oportun ca problema succesiunii la tron să mai rămână multă

vreme indecisă. Unchiul Domniei Voastre, Tibor, are pretenţii îndreptăţite, sora Domniei Voastre, Priya, este moştenitoarea oficială...

„S-au hotărât să-l susţină pe Tibor", îşi zise Threnody. „O să ne omoare şi pe mine, şi pe Priya, ca să nu îi facem lui probleme." Dar, amintindu-şi privirea pe care i-o aruncase Priya ceva mai devreme, o străfulgeră un gând: „Poate o susţin pe Priya şi Priya e de fapt cea care mă vrea moartă". Simţi că se face mică, încordându-se deja în aşteptarea glonţului, deşi ştia că nu avea să se întâmple aici, ci undeva afară, în vreun depou bătut de vânturi sau la marginea unei cariere, fără atâţia martori.

— ...Dar noi ne-am decis să o susţinem pe Domnia Voastră.

Mareşalul feroviar îi zâmbea. Era un zâmbet blând şi matern şi Threnody se întrebă ce fel de persoană îi zâmbea astfel cuiva a cărui ucidere urma să o ordone. De-abia atunci recapitulă cele petrecute şi înţelese ceea ce tocmai i se spusese.

— Dar nu-s...

— Sunteţi o Noon, o întrerupse mareşalul feroviar. Şi, spre deosebire de unchiul şi de sora Domniei Voastre, aveţi susţinerea oamenilor din Marea Reţea şi aprobarea Gardienilor. Am trimis deja vestea către Staţia Centrală. Colegii mei de acolo l-au arestat pe Tibor Noon.

— Şi Priya? întrebă Threnody.

— Lady Priya a fost convinsă să se dea deoparte în favoarea Domniei Voastre, zise Lyssa Delius, toată numai zâmbete, deşi ezitase o clipă înainte să spună „convinsă". A înţeles că este pentru binele Reţelei. Şi acum, împărătească Threnody, trebuie să veniţi cu mine pe Staţia Centrală cât mai iute cu putinţă, ca să le arătăm

oamenilor că noua lor suverană își ocupă locul pe tron. Vă rog, veniți. Vă așteaptă un tren.

Parcă ar fi lovit-o cineva în moalele capului. I se părea că plutește și nu îi venea să creadă nimic din ce auzea.

— Kobi e și el aici? bâigui ea. Vine și el?

— Nu cred, zise Lyssa Delius. Nu până când nu se renegociază contractul cu Chen-Tulsii.

Threnody își dădu seama că avea să îi simtă lipsa. Asta o surprinse aproape la fel de mult ca tot restul. Kobi era, se pare, exact persoana pe care ți-o doreai lângă tine când erai trezită în toiul nopții și ți se spunea că ești noul conducător al galaxiei.

Apoi se pomeni că erau numai ea și mareșalul feroviar, într-un ascensor ce cobora către peroanele principale. Threnody își privi imaginea reflectată în sticlă; luminile orașului formau diademe în jurul chipului ei.

— Dar nu sunt... Nici măcar nu știu cum să fiu împărătească, asta-i treaba Priyei. Eu sunt doar una dintre fiicele mai neimportante. Nu știu cum să...

— A, sigur că o să aveți nevoie de sfaturi, zise mareșalul feroviar.

O luă pe Threnody de braț. Atingerea îi era la fel ca vocea: liniștitoare, blândă, dar foarte fermă, și Threnody înțelese. Brusc, întrezări viitorul: tânăra împărătească Threnody I, domnind peste Marea Rețea, cu chipul ei uimit întipărit pe bancnote și afișat pe clădiri în timp ce în spatele ei, Lyssa Delius, adevărata deținătoare a puterii, îi șoptește sfaturi înțelepte.

— Nu sunt pregătită, obiectă fata.

Dar ascensorul ajunsese la parter. Ușile se deschiseră direct în sala principală a stației. Văzu trenul Forței Feroviare așteptând să o

ducă pe Stația Centrală. Între ea și tren, ofițerii marinei corporatiste a Noonilor și Albaștrii de la Forțele Feroviare, care o așteptaseră aliniați, se lăsară într-un genunchi și strigară:

— Trăiască împărăteasa! Trăiască împărăteasa Threnody I!

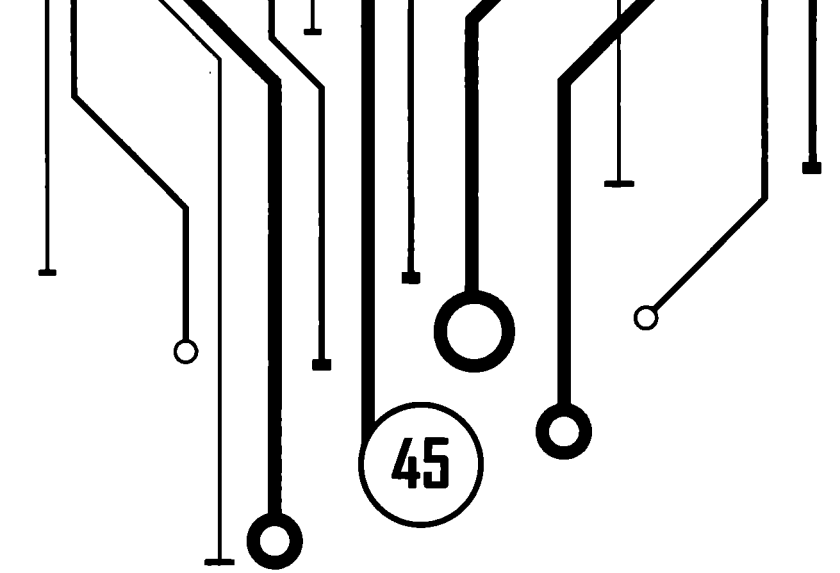

Se trezi fără tragere de inimă, agățându-se cât mai mult de somn, fără să înțeleagă prea bine unde era sau de ce și știind că ar trebui să savureze această confuzie, fiindcă simțea niște amintiri neplăcute dându-i târcoale. Ele însă îl găsiră oricum. Se prăbușiră asupra lui ca un acoperiș năruit: amintirea unor lupte și a unui trup în flăcări. Amintirea unor insecte. Sări în sus, zgâriindu-se îngrețoșat și trecându-și mâna prin păr în căutare de gândaci.

Nu erau. Se afla în fostul său dormitor de la Hotelul Terminal. Cearșafurile erau curate, iar camera era învăluită în lumina verde-aurie a zilei.

Se jucă un moment cu ideea că totul fusese doar un vis, dar știa că nu era așa, oricât de coșmarești fuseseră anumite părți. Gustul amar al sucului de gândaci încă îi mai stăruia în gură. Mai amar însă era sentimentul trădării. Fusese suficient de naiv încât să îi creadă pe călugării-roi prietenii săi.

Ferestrele erau deschise, iar perdelele albe se unduiau încet în bătaia brizei. Raven stătea pe balcon. Intră în cameră zâmbind.

— Zen! Mă bucur că te-ai trezit...

— Unde e Nova?

— Nu-ți face griji. S-a închis, dar numai temporar. Erați amândoi cam agitați când ați ajuns aici și planurile mele sunt într-o fază critică. Nu pot să vă permit să le dați peste cap.

Zen își pipăi gâtul. Nu mai putea scăpa de senzația picioruşelor de gândaci târându-i-se prin gâtlej; plămânii parcă îi erau cuiburi de insecte.

— E în regulă, îi promise Raven. L-am pus de doctorul Vibhat să te consulte și să îndepărteze micuțele cadavre din căile tale respiratorii.

— Păi nu voiai să mă omoare?

— Să te omoare?

— Asta ai zis că faci dacă mă întorc.

— Pentru că voiam să păstrezi distanța, să fii în siguranță. Dar n-ai făcut-o. Și acum ești aici și mă bucur.

— Minți, zise Zen, dar fără vehemență.

Mânia pe care o simțise față de Raven dispăruse, înăbușită de gândaci sau transformată în cenușă odată cu Flex.

— Dacă ți-aș fi vrut moartea, spuse Raven pe un ton rezonabil, aș fi putut să chem o dronă. Sau să-l pun pe unul dintre motorikși să te împuște în holul hotelului. I-am dotat cu software militar de ultimă oră, pe care l-am împrumutat de la o bază a Forței Feroviare de pe Ashtoreth: sunt niște țintași remarcabili acum. Nu, voiam numai să-ți iau pistolul ca să putem sta de vorbă. Amicul nostru, călugărul-roi, a mers puțin cam prea departe, dar el și ai lui așteaptă de mult timp să-și găsească Liniile alea ale Insectelor. Când a auzit că noua mea poartă o să ducă acolo și că tu încercai să mă împiedici... Ei, nu poți să i-o iei în nume de rău.

— Deci chiar vrei să deschizi o nouă poartă?

— Da. E adevărat ce-ai spus despre trupul meu, Zen. E ultimul pe care-l mai am și se epuizează. Cineva m-a întrebat odată de ce n-am făcut nimic cu multele mele vieți, de ce nu am înfăptuit ceva măreț. Ei bine, am de gând să fac asta înainte de a muri.

— Gardienii spun că nu mai pot fi deschise alte porți. Și ei sunt cei care au construit Rețeaua, așa că trebuie să știe...

— Ce te face să crezi asta?

— Ce anume?

— Că Gardienii au construit Rețeaua.

— Toată lumea știe!

— A, da, făcu Raven, așezându-se pe scaunul de lângă pat. Toată lumea știe că Gardienii au construit Rețeaua. Și de unde știm asta? Pentru că ne-au spus-o Gardienii. Tot ce știm, știm fiindcă așa ne-au spus Gardienii. Nu veghează doar asupra noastră, veghează și asupra informațiilor pe care le primim. Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care le-am aflat despre ei cât timp am trăit în Marea de Date. Felul în care ne cenzurează istoria. Ce anume șterg. Cum ne mint. Ce anume nu vor ei să aflăm.

— Despre zidurile din Marapur? zise Zen. Despre sferele negre pe care le-a găsit lady Rishi cu mulți ani în urmă? Care erau șapte, nu șase, cum s-a spus?

— A, deci știi despre sfere...

— Știu că nu m-ai plătit suficient pentru cea pe care am furat-o pentru tine.

Raven zâmbi cu toți dinții. Vârî mâna în buzunarul costumului său demodat și scoase *pyxis*-ul. Încă o dată, Zen se pomeni surprins de aspectul său banal și de greutatea obiectului când Raven i-l

aruncă pe deasupra patului. Cutia se deschise din nou pentru el și băiatul își văzu chipul oglindit pe suprafața neagră și strălucitoare a sferei.

— Deșteaptă, lady Rishi, zise Raven cu afecțiune. A reușit să subtilizeze sfera înainte de sosirea Gardienilor. Mi-a cerut s-o ajut s-o țină ascunsă. Nu cred că și-a dat seama cu adevărat ce era. Pur și simplu era încântată că știe ceva ce Gardienii nu știau, că le furase ceva zeilor. Așa că i-am făcut un cadou. Cutiuța asta. Antiscanare. Mare doar atât cât să ascundă sfera. Putea să stea în siguranță în colecția de artă a familiei și nimeni nu avea să știe. Dar era o cutie mai deșteaptă decât bănuia Rishi, pentru că avusesem eu presimțirea că într-o zi s-ar putea să vreau să mă uit mai bine la sfera aia. Era semi-inteligent *pyxis*-ul ăsta al meu. Când a murit Rishi, s-a încuiat și a devenit un cub oarecare, pe care Noonii l-au păstrat laolaltă cu restul comorilor familiei.

— Ce este sfera asta?

— Mi-a luat sute de ani să aflu. Aceasta era marea întrebare. Când Gardienii au aflat că mă interesam de ea, au încercat să mă distrugă și aproape că au reușit. Dar am aflat răspunsul înainte să mă șteargă ei. Tocmai în arhivele de profunzime. Vezi tu, Zen, Gardienii nu sunt adevărații constructori ai Marii Rețele. Și-au asumat doar meritele. La începuturi, când Gardienii au devenit pentru prima oară inteligenți, au început să caute căi de a ajuta oamenii să părăsească Bătrânul Pământ, care era nițeluș cam aglomerat pe vremea aia. Și, într-o peșteră de pe o planetă numită Marte, au descoperit ceva foarte ciudat. Niște șine străvechi de kale ferată, ducând către... nici ei nu știau către ce. Atunci Gardienii au construit un tren, desigur, și l-au trimis dincolo,

descoperind astfel drumul de la o lume la alta, poartă după poartă. Au dat peste Marea Rețea cu totul și cu totul accidental. Tot ce le rămânea de făcut era să ajute familiile corporatiste să lege o poartă de alta.

— Atunci cine a construit porțile?

Raven nici nu se osteni să îi răspundă, mulțumindu-se să îl contemple cu un aer ușor amuzat.

— Vrei să spui că...?

Zen nici nu putea gândi cuvântul. Existau oameni și mașinării umanoide și călugării-roi mutanți. Nicio altă creatură din vastele întinderi sălbatice ale spațiului nu mai căpătase inteligență. Așa spuseseră Gardienii. Trimiseseră atâtea sonde, construiseră atâtea radiotelescoape care să cearnă pârâitul static al cerurilor în căutare de semnale, dar totul fusese în zadar. Nu găsiseră niciodată nimic. Așa spuseseră Gardienii.

— Gardienii știu de mult timp că mai există o rețea de porți-k, zise Raven. O altă civilizație, de cealaltă parte a galaxiei noastre. Sunt oare aceleași făpturi care au amplasat porțile-k pe Marte, unde le-au găsit Gardienii noștri? Ei sunt cei care au lăsat sferele de pe Marapur, ca să ne putem construi propriile noastre porți-k? Sau sunt asemeni nouă și nu fac decât să folosească o rețea construită cu mult timp în urmă de o altă rasă care s-a deplasat prin univers pe vremea când stelele erau tinere, lăsându-și porțile ca pe niște urme de pași în nisip? Nu știu decât că au încercat să comunice cu noi, dar mesajele lor erau prea stranii pentru ca oamenii să le observe, iar Gardienii s-au mulțumit să își înfunde degetele virtuale în urechile lor virtuale, cântând tare „La la la".

— Îngerii stației? ghici Zen. Ei sunt mesagerii?

— Ei sunt mesajele. Proiecții transmise prin porți prin niște mijloace pe care nu le înțelegem încă. Ei m-au condus către adevăr, Zen. Ei mi-au spus unde trebuie să-mi deschid noua poartă.

— Dacă-s așa de deștepți, nu pot să-și facă ei una?

— Cred că ne așteaptă să-i vizităm noi.

— Dar cum rămâne cu simetria bla, bla, bla... Dacă faci o nouă poartă, n-o să se destabilizeze toată Rețeaua?

— Alte minciuni de-ale Gardienilor. Adevăratul motiv pentru care ei ne spun că nu mai pot fi construite alte porți e mult mai simplu: le e frică de ceea ce se află de cealaltă parte. Gardienii se tem de schimbare la fel de tare ca oamenii. Și ne iubesc, ne iubesc sincer. Ne consideră copiii lor. Se tem că nu vom face față șocului întâlnirii cu o altă specie inteligentă. Dar oamenii sunt mai rezistenți decât cred Gardienii. Și nu poți să ții copiii închiși în creșă pentru totdeauna. Dacă o faci, n-o să devină niciodată adulți, dar nici n-o să mai fie cu totul copii. O să fie doar un soi de animale de companie.

Luă înapoi sfera și *pyxis*-ul, în timp ce Zen încă încerca să înțeleagă ceea ce auzise. Dacă Raven putea cu adevărat să deschidă o nouă poartă, se întrebă el, ce trenuri stranii ar fi sosit prin ea? Ce fel de pasageri ar fi transportat?

— Și chiar o să ducă spre Liniile Insectelor? întrebă el.

Raven râse.

— Cine știe? Bănuiala mea e că astea nu sunt decât un mit al călugărilor-roi. Dar undeva tot o să ducă.

Puse sfera înăuntrul *pyxis*-ului și îl închise.

— Știi, se întâmplă uneori ca un lucru, un sistem, o creație să ajungă atât de bătrână, de coruptă și de greoaie, încât nu-ți mai

rămâne decât să o schimbi. Să mergi mai departe. S-o iei de la capăt. E înspăimântător, dar trebuie s-o faci.

Aproape că îl convinsese pe Zen. Aproape că-l făcuse să-și dorească acea nouă poartă la fel de mult ca el. Dar Zen nu venise acolo ca să îl ajute pe Raven. Încercă un zâmbet arogant pe care nu mai avusese prilej să-l afișeze de când cu Podul Fusului și zise:

— Atunci o să trebuiască să te miști repede. Forța Feroviară știe de tine. În câteva ore, locul ăsta o să fie înțesat de Albaștri.

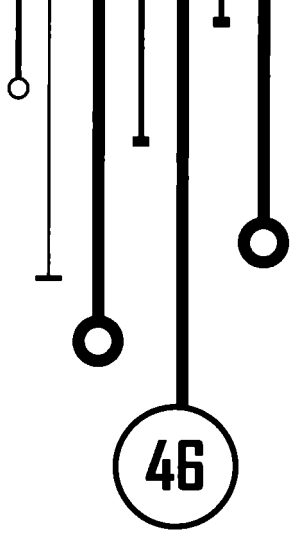

Zâmbetul lui Raven se stinse.

— Le-ai spus celor de la Forța Feroviară? Of, Zen...

— Nu le-am spus, zise Zen indignat, căci pentru un puști din Orașul Tunetului nimic nu era mai rău decât să fie luat drept turnător. Dar nu-s proști! Își dau seama și singuri. Cât pe ce să ne prindă pe mine și pe Nova. Ne-au văzut plecând pe Linia Steaua Câinelui. O să trimită trenuri să controleze toate fostele stații de la sud de Sundarban.

Raven se uită prin el un moment, calculând cât de mult avea să le ia celor de la Forța Feroviară să verifice fiecare lume și cât timp avea să treacă până să ajungă în Desdemor. Apoi sări în picioare.

— Zen, îmbracă-te!

— Nu vin cu tine.

— Nu fi copil! Îmbracă-te!

Zen se apropie de șifonierul unde îi atârnau hainele. Cele pe care le purtase pe Sundarban erau acolo, rupte și pârlite după luptele prin care trecuse, dar tot acolo erau și cele pe care le avusese în trenul Noonilor. Le îmbrăcă, întrebându-se de ce se deranjase

Raven să le aducă până aici. Ca și cum chiar sperase cumva că Zen se va întoarce.

Țopăind într-un picior și trăgându-și o cizmă, întrebă:

— Viaductul ăla care duce spre sud... Acolo e noua poartă?

— E o insulă acolo, spuse Raven.

Zen îl urmă către lifturi. Jos, în hol, aștepta o parte din personalul de motorikși al hotelului. Aveau în continuare uniforme de cameriste și de băieți de serviciu, dar se purtau altfel: păreau mai vioi ca înainte și erau înarmați.

— Raven! foșni o voce cuprinsă de panică.

Zen tresări. Se crispă. Nu se putea abține. Călugărul-roi se lăsă să alunece de pe unul dintre scaunele de la bar, ca un bețiv însingurat, și traversă holul cu pași târșâiți și clătinați, întinzându-și mâinile tremurânde.

— Pleci către porțile strălucitoare?

Raven îi oferi un zâmbet distant, ca un om acostat de o rudă de care îi e rușine.

— Ia-ne cu tine, foșni călugărul-roi. Ne-ai promis! Ia-ne pe Liniile Insectelor!

— Mmm. Nu cred, zise Raven, după care le aruncă o privire motorikșilor în așteptare și zise: Insectocutori...

Doi foști chelneri scoaseră niște dispozitive ce se desfăcură ca niște parașute și pulsară cu o lumină liliachie. Călugărul-roi se clătină. Foșni ca un pâlc de trestii.

— Către poarta strălucitoare! Te rugăm, ia-ne cu tine! gâfâi el.

Dar lumina fusese proiectată să atragă gândacii-călugăr și dispozitivele scoteau un zumzăit plăcut, umplând totodată aerul cu feromoni ispititori.

— Nu! zise călugărul. Ne-ai promis!

Deodată se dezintegră, cu freamătul a milioane de picioruşe, iar insectele care îl alcătuiseră până atunci începură să zumzăie şi se repeziră către insectocutoare, unde muriră sfârâind într-o reţea electrică.

Zen le privi cu milă şi dezgust cum pocneau şi sfârâiau şi se pârleau, luptându-se zadarnic să nu răspundă chemării luminii. Ştia că ar fi trebuit să simtă o oarecare camaraderie faţă de călugări: Raven se folosise de ei şi îi minţise, la fel cum îl trăsese pe sfoară şi pe Zen. Dar amintirea gândacilor care îi năvăliseră în gură şi îl sufocaseră era încă proaspătă, aşa că de-abia reuşi să nu vomite în timp ce îi privea târându-se sau zburând către insectocutori şi acumulându-se în grămăjoare carbonizate dedesubtul lor.

Raven îi puse o mână pe umăr.

— Un timp s-ar putea să încerci o uşoară fobie faţă de insecte, după episodul prin care ai trecut mai devreme.

Îi zâmbi cu blândeţe, de parcă nu ar fi fost vina lui. Mirosul puternic de insectă pârlită umplea holul şi aspersoarele se declanşau unele după altele. Raven îl conduse pe Zen afară, la aer curat, în lumina verzuie şi leneşă de sub bolta staţiei.

Aici aşteptau alţi motorikşi: bucătari şi recepţionişti, cu cremă de ghete întinsă pe feţe în chip de camuflaj, cu puştile de asalt aţintite într-o doară către Nova, care stătea între ei cu capul în piept. La auzul paşilor lor, îşi ridică privirea. Îl văzu pe Zen şi pe buze îi apăru un zâmbet stingher.

El îi răspunse tot cu un zâmbet, un zâmbet larg şi sincer, care îl făcu să se simtă ceva mai bine pentru prima oară de când se trezise. Ce avea Nova de îl făcea să i se pară că totul era în regulă? Chiar şi

atunci când în mod evident nu era, chiar și atunci când motorikșii înarmați îi însoțeau către peronul unde aștepta Damask Rose.

— Vezi? zise Raven. Puteam s-o fi lăsat pe Nova stinsă, dar vreau să fiți amândoi de față când o să deschid noua poartă. Va fi o priveliște pe cinste. N-ați vrea s-o rataţi. O să aveți ce să le povestiți nepoților. Sunt însă silit să împrumut trenul vostru, dat fiind că pe al meu l-ați stricat. O să trebuiască să mă ajutați să discut cu el. Nu mă place.

— Nu pot să zic că mă surprinde, mormăi Zen.

— Trenule, spuse Raven, întorcându-se către Damask Rose, la vreo douăzeci de kilometri de aici, spre sud, se găsește o insulă artificială.

— Nu-i în baza mea de date, răspunse Damask Rose pe un ton afectat.

— Se află pe o linie nouă, continuă Raven. Deschisă după ce a fost închisă Linia Steaua Câinelui.

— Fâsss, făcu Damask Rose, ținându-și cu încăpățânare ușile închise.

Raven suspină.

— O să pun altfel problema. Lasă-ne la bord, altfel o împușc pe Nova, apoi pe Zen, apoi o să îți ucid mintea, o să-ți pornesc motorul așa și o să te duc oricum către sud.

Motorikșii militarizați își ridicară armele. Clinchetele piedicilor trase răsunară ca niște aplauze sub bolta stației.

— Parcă ziceai că vrei să vedem noua stație, spuse Nova.

Raven ridică din umeri.

— Nu putem să avem tot ce vrem.

— Zen? îl chemă Damask Rose.

Zen se apropie de tren și își apăsă palmele pe caroseria lui fierbinte, asigurându-l că totul va fi bine.

— Fă ce-ți cere, zise el.

Majoritatea avariilor suferite în luptă se remediaseră și o pereche de păianjeni de mentenanță acoperiți de zgârieturi încercau să refacă picturile lui Flex. Nu, nu doar să le refacă. Părți ale locomotivei pe care Flex nu apucase să le decoreze erau acum acoperite cu figuri proaspete. Sub ochii lui Zen, un păianjen schiță un motorik zâmbitor înălțându-se deasupra lăcașului unei roți, purtat de vaste aripi albe.

— De unde ai învățat să desenezi, trenule?

— Mi-a venit așa, deodată, zise Damask Rose.

Atunci Zen înțelese că totuși ceva fusese salvat: undeva în imensul creier straniu al locomotivei se afla, în siguranță, imaginația lui Flex.

Supunându-se indicațiilor lui Raven, trenul ieși în marșarier din stație și își gară pe linie moartă vagoanele uzate. Apoi se cuplă la vechile vagoane ale lui Thought Fox și reveni ca să-i ia pe Zen, pe Nova, pe Raven și o jumătate de duzină de motorikși. Îi purtă prin orașul tăcut până la un macaz ce făcea trecerea către noua linie terminală. Apoi porni spre sud, accelerând în timp ce părăsea coasta Desdemorului și avântându-se de-a lungul viaductului alb pe care Zen îl observase în ziua în care el și Nova jucaseră jocul cu diavolii.

Diavolii își făcuseră cuiburi sub arcadele viaductului. Tulburate de trecerea trenului, marile fâpturi ieșiră din ascunzișuri, zburând leneș pe lângă el la nivelul ferestrelor. Își răsuciră ochii tubulari ca să se uite înăuntru, la pasageri, apoi își pierdură interesul și atacară un banc de pești zburători. Damask Rose își continuă

goana. Zăngănitul roților pe șine, în ritmul statornic pe care Zen îl știa de o viață, era însă altfel acum: un sunet singuratic, care se pierdea în largul vastului ocean de pe Tristesse.

— Chiar e o insulă în fața noastră, recunoscu Damask Rose.

Zen se uită pe fereastră, dar viaductul traversa oceanul într-o linie dreaptă, ca trasă cu rigla, așa că, oriunde se vor fi dus, destinația nu se vedea din cauza locomotivei. Nu se lămuri decât când trenul se opri și ușile vagoanelor se deschiseră. Atunci el și Nova ieșiră în urma lui Raven. Viaductul era ud de spuma mării, alunecos și nu avea parapeți. Zen se împletici și se prinse de Raven ca să nu cadă.

— Ușurel, zise Raven. Ar fi mare păcat să te îneci tocmai acum, când lucrurile devin interesante.

Atent să nu-și piardă echilibrul, Zen se întoarse către partea din față a trenului și atunci văzu în sfârșit insula.

O insulă largă, în întregime neagră, cu excepția plajelor albe care se formaseră din carapacele nenumăraților crabi. De jur-împrejurul ei se aflau mașinile care o construiseră, nemișcate acum, cu lungile lor brațe pliate.

Între ele, în centrul insulei, o altă mașină muncea. Era enormă și forma ei era greu de înțeles. Era în parte catedrală și în parte omidă. În construcția ei intrase o grămadă de biotehnologie. Spini și roți și picioare ca de vierme. Armură chitinoasă. O instalație stranie, pe care o ducea în spinare, turnase două șine strălucitoare care se alipiseră fără cusur în continuarea șinelor viaductului. Din gurile de aerisire de pe flancuri se ridicau vapori. Sus, în partea din față, avea niște coarne imense, ca de rădașcă, din care picura o soluție, întărind o arcadă înaltă.

— Mi-a luat douăzeci de ani să o construiesc, zise Raven. Componentele au fost furate din laboratoare, fabrici și șantiere de biotehnologie din toată Rețeaua.

— N-am știut niciodată, spuse Nova cu uimire. Te-am ajutat să furi atâtea lucruri, și totuși nu mi-am dat seama... De ce nu te-am întrebat niciodată la ce foloseau? De ce n-am venit niciodată până aici să văd ce se petrece?

— Pentru că te-am programat eu să n-o faci. Nu voiam să-mi știi chiar toate secretele. Gardienii numesc mașinăriile astea Viermi, dar nici măcar ei nu știu ce-i cu ele decât din ghicite și după câteva rămășițe fosilizate. Viermii originari și-au făcut treaba cu mult înainte să fie inventați Gardienii.

Zen se întrebă cât de adânc fusese silit Raven să se afunde în Marea de Date ca să găsească planurile de construcție ale unei asemenea mașinării. Era nespus de stranie și nespus de veche și nu aparținea niciuneia dintre lumile pe care le cunoștea el. La început se ținu la distanță, temându-se să părăsească adăpostul reconfortant al lui Damask Rose. Dar Nova porni de-a lungul viaductului pe urmele lui Raven și, când Zen îi ajunse din urmă, văzu că pe insulă mai erau și alți motorikși de-ai hotelului. Adunați în jurul Viermelui, arătau ca niște jucării pe lângă măgăoaia lui Raven.

Carlota ieși în întâmpinarea lui Raven de îndată ce acesta puse piciorul pe insulă.

— Bine ați venit, domnule, zise ea cu un salut prompt în locul zâmbetului amabil ce îi era caracteristic.

Ținea în mână una dintre puștile pentru diavoli din dotarea hotelului. Zen, care pe moment uitase de diavoli, aruncă o privire iute către cer. Văzu doar câteva dintre dronele lui Raven, patrulând.

— Peronul ăsta are un câmp magnetic ca acelea pe care le folosesc clădirile foarte înalte ca să țină păsările la distanță, explică Raven. Asta descurajează diavolii. Și, chiar dacă îl străpunge vreunul, Carlota și ai ei o să ne apere. Cum merge treaba? o întrebă el pe Carlota.

— Construcția e aproape gata, domnule, răspunse ea, conducându-și vizitatorii pe lângă Vierme, către un loc de unde puteau admira arcada care căpăta contur.

Privind cu ochii mijiți prin aburii ieșiți din ventilația straniei mașinării, Zen încercă să deslușească ce anume se petrecea, dar văzu atâtea gheare și clești și furtunuri ca niște tentacule agitate, încât nu reuși să își dea seama. Viermele părea să modeleze arcada așa cum construiesc copiii mici turnulețe pe plajă, lăsând să le curgă printre degete nisip ud. Substanța se usca iute, căpătând un aspect în același timp osos și metalic.

Zen mai văzuse așa ceva: arcada ce se ridica deasupra șinelor de la Burj-al-Badr.

— Construiește o poartă-k, zise el.

Raven râse.

— Zen, Viermele *este* o poartă-k. E greu de explicat, dar Viermele și arcada, arcada și Viermele fac parte din aceeași mașinărie. Sfera din Marapur conține programele care permit deschiderea unei porți în spațiul-k, dar mai întâi trebuie terminată arcada.

Își potrivi în ureche o cască ce părea foarte scumpă și își lipi celălalt terminal de tâmplă.

— Din moment ce spui că în curând vom avea o vizită din partea Forței Feroviare, să văd dacă nu pot grăbi puțin întregul proces...

Închise ochii şi Zen privi Viermele, încercând să vadă dacă semnalul pe care îl transmitea Raven avea vreun efect. Nimic nu păru să se schimbe: braţele uriaşe continuau, răbdătoare, să modeleze arcada.

— Domnule Raven, zise brusc Carlota şi unda de îngrijorare din glasul ei îl făcu pe Zen să se întoarcă spre ea.

Carlota îşi ţinea pregătită puşca imensă. În spatele ei, zări alţi motorikşi traversând grăbiţi insula, cu arme chiar mai mari decât a ei: lansatoare de rachete şi puşti cu laser.

Nova scrută acea porţiune de cer unde mai înainte zumzăiseră dronele. Se îndepărtau, de parcă s-ar fi hotărât cu toatele să se îndrepte în grabă spre nord.

— Zen, spuse ea, se apropie un tren imperial de război.

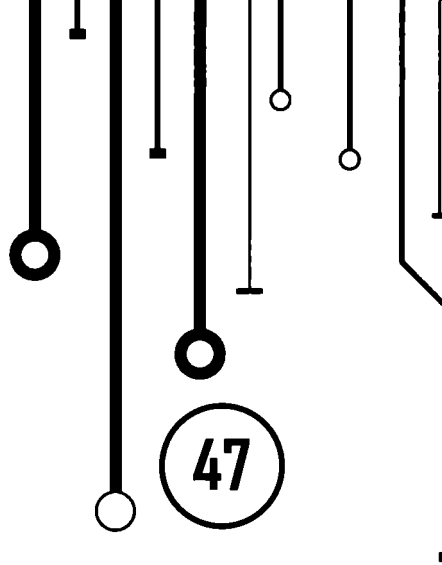

Trenul Forței Feroviare emise un răget electronic în timp ce dădea buzna în Desdemor, împrăștiind dronele pe care Raven le lăsase să supravegheze poarta-k. Acestea căzură neajutorate de o parte și de alta a locomotivei care trecea în viteză. În cabină, interfața lui Anais Șase își deschise ochii aurii și zise:

— Pe lumea aceasta nu există conexiune cu Marea de Date. A fost scoasă din uz...

Pe chip îi apăruse o expresie de surpriză, ca și cum tocmai ar fi păşit în gol. Până atunci, pe fiecare lume prin care trecuseră deschisese o conexiune către versiunea ei de pe datapluta locală, actualizând-o și adunând informații. Aici, pe Tristesse, nu exista nimic, nici dataplută, nici Gardieni. Își privi mâinile albastre. Nu era obișnuită să se limiteze la un biet trup.

Observându-i disconfortul, Malik avu un sentiment de satisfacție. Era bine ca echipajul trenului să vadă că nu era atotştiutoare.

În timp ce trenul pătrundea scrâșnind în Desdemor, avu grijă ca el unul să nu trădeze nicio urmă de îndoială. Motorikșii lăsați de Raven să păzească hotelul deschiseră focul de dincolo de bariere,

dar nu putură străpunge învelișul blindat. O puzderie de rachete inteligente îi urmăriră prin umbrele piezișe, distrugându-i pe toți cu iuțeală.

În timp ce ecourile luptei se stingeau, Malik coborî pe peron. Înaintea lui, soldați în armuri verificau stația. În urma lui, cu maximă prudență, interfața lui Anais Șase se dezlipi de ușa trenului.

— Raven nu-i aici, zise ea.

— Hai să ne asigurăm, propuse Malik.

Expedie drone și trupe care traversară în grabă stația, îndreptându-se spre hotel.

— Nu-i aici, repetă interfața pe un ton egal. Trebuie să-l găsim. Trebuie să-l oprim înainte să...

— Înainte să ce? întrebă Malik. Ce face de-ți este atât de...

Dădu să spună „frică de el", dar se opri. Unei entități asemenea zeilor nu avea cum să-i fie frică, nu?

— Plănuiește să distrugă Rețeaua, zise interfața. A intrat în posesia unei tehnologii care va destabiliza porțile-k.

— Cum adică „să distrugă Rețeaua"? întrebă Malik. Adică în întregime? Sfârșitul civilizației așa cum o știm noi, ca într-un treide de doi bani? De ce ar vrea Raven să facă asta?

— Pentru că l-am transformat într-un zeu și acum e din nou un simplu om. Asta e răzbunarea lui.

Interfața se ghemui lângă unul dintre motorikșii înfrânți, un bucătar care renunțase la telul său pentru bătut omleta în favoarea unui lansator de rachete. Studie supa albastră care se prelinsese din creierul lui și ochii îi scânteiară în timp ce primea semnale vagi de la circuitele lui muribunde.

— Raven a plecat acum cincizeci și șase de minute. A luat-o spre sud. Cu el mai sunt și alți motorikși înarmați, dar și Zen Starling și motorikul Nova.

Malik lăsă în urmă o brigadă care să ocupe hotelul și trenul de război porni mugind, oglindindu-se în zidurile de sticlă ale clădirilor pustii. Viteza crescută păru să-i provoace interfeței o stare de nervozitate. Se ridică și începu să se plimbe încolo și încoace prin cabină, zgâriind tavanul cu coarnele.

— Dă-mi control asupra sistemului de armament, zise ea și îl preluă fără să aștepte permisiunea lui Malik.

Drone de luptă ieșiră prin trapele carcasei și porniră cu iuțeală înaintea locomotivei în timp ce trenul gonea pe viaduct. Oceanul verde se lățea dedesubt și diavolii se apropiară, huhuind și biciuind ferestrele cu cozile lor țepoase. O dronă deschise focul, umplând aerul cu bucăți de diavoli sfârtecați, până când Malik interveni:

— Nu animăluțele asta sunt problema noastră, Gardianule. Mai bine păstrează-ne muniția pentru orice ne-o fi așteptând la capătul liniei.

— Căpitane Malik! îl strigă unul dintre ofițeri.

Ecranele ce acopereau pereții vagonului de comandă se umpleau cu simboluri roșii de avertisment.

— Sunt drone în față, zise interfața. Formează un scut defensiv în jurul unei insule la capătul liniei. Sunt un model depășit. O să le înfrâng cu ușurință.

— Sunt ale lui Raven, o preveni Malik. Nu le subestima. Verificați *firewall*-urile! le porunci oamenilor lui. Scanare antivirus!

Bătălia începu. Malik se uită pe fereastră și văzu cum cerul se umple brusc de crizanteme. Erau roșii, galbene și arămii și fiecare

boboc era explozia unei rachete. Oceanul liniştit se coloră cu reflexii de un roşu aprins. Apoi întinderea lui fu presărată cu împroşcături albe, pe măsură ce rămăşiţele dronelor sfărâmate cădeau asupra sa ca o ploaie.

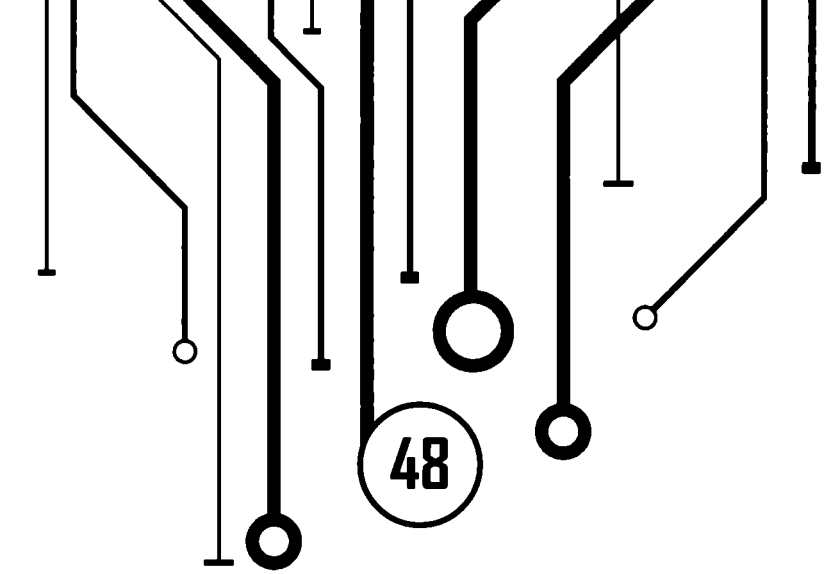

— Drone! strigă unul dintre motorikşii lui Raven, încă îmbrăcat în cameristă, dar înarmat cu o mitralieră grea.

Raven stătea cu ochii închişi.

— Doborâţi-le, zise Carlota cu mult calm.

Zen privi spre nord, unde siluete colţuroase şi întunecate urlau pe deasupra valurilor, încântate parcă să aducă atâta violenţă în acest loc liniştit. Un obiect imens coborî în flăcări din ceruri, desenând o dâră de fum negru, şi se zdrobi de flancul Viermelui într-o ploaie de scântei şi de schije. Imediat după el veni un altul, încă în stare să execute manevre. Din el ţâşniră nişte gloanţe-trasor; părură inofensive, ca nişte licurici graşi, până în clipa în care făcură bucăţi motorikul-cameristă şi traversară pârâind insula, la doar câţiva centimetri de locul unde Zen privea încremenit, prea speriat ca să se mişte. Nova îl apucă şi-l trânti la pământ. Rămase întins alături de ea, ascultând gloanţele care se izbeau de carapacea Viermelui şi apoi lătratul puştii Carlotei, care îngenunchease, ţintise drona Forţei Feroviare şi deschisese focul. Drona se prăbuşi pe insulă, ricoşă şi, din două salturi, dispăru în apă ca o roată de foc.

Zen își înălță capul. Pretutindeni în jurul său erau presărați motorikși morți, unii făcuți bucăți, alții încă mișcând. Raven stătea în picioare, teafăr, vorbindu-le dronelor sale.

— Rămâneți la pământ, vă rog, domnule Starling, zise Carlota.

Avertismentul era oportun, pentru că pe șinele dinspre Desdemor venea ceva teribil: un tren de război strălucitor, cu blindajul scânteind printre fuioarele de fum. Ultimele drone ale lui Raven deschiseră focul asupra lui. În mod normal, armele lor nu aveau cum să poată răni un tren – scutul care proteja trenurile de energiile din spațiul-k era mai mult decât suficient ca să oprească rachetele cu care erau ele dotate –, dar Raven însuși ghida dronele acum și el cunoștea slăbiciunile scutului. Căută o trapă din carcasa trenului și își concentră tirul asupra ei. Pierdu trei drone în decursul acestei operațiuni, dar nu avea importanță, fiindcă obținu ceea ce voia: trapa se deschise, iar capacul îi zbură în lături. Atunci ultima lui dronă – una micuță, ce se mișca mai repede decât mașinăriile Forței Feroviare care viraseră s-o intercepteze – plonjă și lăsă să cadă o singură bombă înăuntru înainte ca păianjenii de mentenanță, cuprinși de frenezie, să apuce să închidă trapa.

O clipă mai târziu, combustibilul care alimenta reactoarele trenului de război decise că nu îi mai plăcea să stea închis în containerele lui cilindrice și se repezi afară ca să se alăture distracției, azvârlind în toate direcțiile mari bucăți de locomotivă, aproape topite.

Din toate acestea, Malik nu luă cunoștință decât de moartea subită a tuturor ecranelor și de faptul că aerul din interior se transformase brusc în foc. Și de o neașteptată imponderabilitate.

Tavanul se repezi cel dintâi să îl lovească, apoi o banchetă, apoi podeaua. Jocuri de lumină și întuneric. Pe urmă jerbe de apă albă izbiră ferestrele în timp ce trenul de război se rostogolea în mare peste marginea viaductului.

Se pomeni lipit de o fereastră. Dincolo de diamantsticlă se vedea o penumbră de un verde închis, nesfârșită ca Marea de Date. În vagon era întuneric: toate luminile și ecranele se stinseseră când trenul sărise în aer, iar întunericul era plin de gemete și de scâncete. Malik își comută căștile pe infraroșu și văzu trupurile din jurul lui, unele mișcând, altele nu, contorsionate în unghiuri imposibile. Prin hainele lui pătrundea ceva ud. Mai întâi crezu că era sânge.

Nu era. Era ceva mai rău.

Era oceanul.

Cumva, învelișul trenului lui fusese fisurat, fie de explozie, fie de impactul cu apa. Fisurile erau mici, dar asta părea să facă oceanul și mai nerăbdător să își croiască drum cu forța prin ele. Malik văzu trei jeturi albe țâșnind înăuntru și presupuse că mai erau și altele. Când se ridică în picioare, apa îi ajungea deja până la genunchi. Un trup se lovi de el, apoi un altul, acesta din urmă în viață. Era interfața lui Anais Șase, cu unul dintre coarne frânt.

„Las-o", își zise el. „Las-o să se înece. Poate să pună oricând să i se facă un alt trup."

Dar părea atât de speriată...

O târî prin vagon, către uși.

— O să lăsăm vagonul să se inunde și o să ieșim înot, strigă el.

— Nu știu să înot, zise interfața.

Când ușile se deschiseră, apa năvăli înăuntru, albă, impetuoasă și rece. Îi înșfăcă pe supraviețuitori și îi ridică până când ei se

văzură siliți să își lipească fețele de tavan pentru a respira ultimele bule minuscule de aer. Apoi și acestea dispărură. Malik privi pentru ultima oară îndărăt. Vagonul inundat arăta ca o stâncă năpădită de valuri. Înăuntru se vedeau siluetele ca de crabi ale soldaților în armuri; părul cuiva flutura asemeni ierbii de mare. Malik începu să înoate, dând cu putere din picioare, spintecând bezna verde cu șiragurile ei de bule argintii și cu razele difuze de lumină, piezișe și scânteietoare. Ieși din nou la aer. Interfața era confuză și gâfâia. Malik tăie valurile către insula neagră de la capătul viaductului.

— Zen? Ești rănit?

Nova se aplecă și îl ajută să se ridice. Zen clătină din cap. Tremura din tot trupul. Luase parte la mult prea multe bătălii, își spuse în sinea lui. Acum însă, pe insulă domnea liniștea. Motorikșii căzuți zăceau împrăștiați ca niște jucării printre mâzgălelile ca de bandă desenată ale gelului lor albastru. Carlota era încă în picioare, cu gelul scurgându-i-se prin nenumărate găuri. La fel și câțiva băieți de serviciu și recepționeri androizi, amețiți, strângându-și în mâini armele incomode și examinându-și rănile.

— Am reușit! anunță Raven.

Zen crezu că voia să spună: „Am câștigat lupta". Dar se întoarse spre Vierme și văzu că brațele acestuia încetaseră să se mai miște. Zgomotele umede, intestinale, care veneau dinspre el când lucra amuțiseră. Jos, în partea din față a carcasei lui, apăruse o deschizătură. Nu putea să fi fost căpătată în luptă: avea marginile prea regulate ca să fie o gaură de proiectil și în plus, dacă așa ar fi stat treaba, de ce ar fi fost Raven atât de mulțumit?

— Poarta e gata! zise Raven puțin prea tare, ca și cum auzul lui nu s-ar fi reobișnuit cu liniștea din jur. Acum trebuie numai să întoarcem cheia în broască.

Duse mâna la buzunar.

Se încruntă.

Verifică și celălalt buzunar. Se uită prompt la Zen.

Zen dădea înapoi în grabă. Îndepărtându-se, scotoci prin propriul buzunar și scoase la iveală *pyxis*-ul.

Totul i se datora lui Flex, de fapt. Descoperirea că Flex încă mai trăia cumva înăuntrul lui Damask Rose îi ridicase moralul lui Zen și îl făcuse să croiască din nou planuri. Își calculase variantele pe durata întregului drum dinspre Desdemor. Când ieșiseră din tren și se poticnise agățându-se de Raven, îi furase *pyxis*-ul.

O luă la goană spre țărmul insulei. Valurile se spărgeau, împroșcând spumă și răscolind carapacele de crab de pe plajă cu un sunet ca de oale sparte. Ridică *pyxis*-ul în aer.

— Dacă-l vrei, trebuie să-mi promiți c-o să fim în siguranță, atât eu, cât și Nova.

— Zen! strigă Raven și porni către el. N-avem vreme de așa ceva! Trenul ăla de război a fost doar avangarda. Forța Feroviară o să trimită în Desdemor o armată în toată regula...

Deodată răsună un țipăt paralizant. O umbră trecu iute pe deasupra lor. Nova strigă un avertisment. Ceva zimțat ca un cârlig de abator se avântă în jos, îl străpunse pe Raven și îl ridică în înalt.

Sosiseră diavolii.

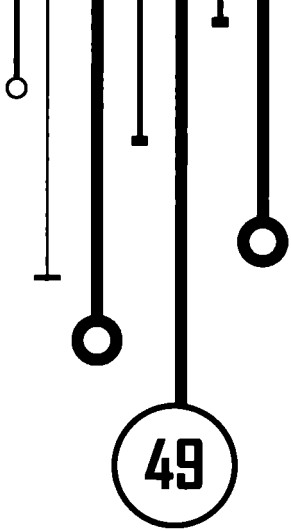

Diavolii dăduseră ocol insulei pe toată durata bătăliei. Fuseseră atraşi de mişcare, dar dronele, aceşti noi monştri gălăgioşi care veniseră să împartă văzduhul cu ei, îi speriau şi îi siliseră să păstreze distanţa. Acum dronele dispăruseră şi lăsaseră în urmă ceva ce diavolii recunoşteau drept pradă: nişte siluete care se zbăteau disperate în apă. Cei mai îndrăzneţi plonjară către locul unde supravieţuitorii trenului scufundat ieşiseră la suprafaţă. Restul îi urmară, huhuind şi ţipând. Codaşii, înţelegând că în valuri nu avea să mai rămână nimic pentru ei, se înălţară şi porniră către insulă.

Câmpul magnetic care îi ţinuse departe dispăruse, întrerupt cândva în timpul luptei.

Cel dintâi care ajunse la insulă îl prinse pe Raven. Un al doilea o luă pe urmele sale, încercând să-i smulgă prada. Cel de-al treilea porni glonţ spre Zen, dar Carlota înţelesese deja ce se petrecea. Îşi îndreptă arma spre el şi îl sfârtecă dintr-un foc în timp ce un alt motorik îi doborî pe cei doi care se băteau pe Raven.

Deodată, diavolii erau pretutindeni. Motorikşii trăgeau în ei. Nova străbătea insula în goană către plaja pe care se prăbuşise Raven.

— Lasă-l! țipă Zen, dar ea nu îl ascultă și nici nu o putea învinui: în fond, Raven era cel care o construise.

O urmă, sărind de pe coasta insulei pe plajă. Carapace de crab albite de soare trosneau și se spărgeau sub cizmele lui ca niște seturi fragile de ceșcuțe de ceai. Un diavol muribund se zbătea în valuri. Sângele împroșcase țărmul cu stropi stacojii. Zen nu își dădea seama cât era al diavolului și cât era al lui Raven, care zăcea contorsionat în nisip, mai palid ca oricând. Părea la fel de surprins cum fusese Nova când o străpunsese harponul pe Podul Fusului, dar substanța care curgea din rana lui era roșie, nu albastră.

— Aveți idee cât costă așa ceva? întrebă el când Nova și Zen ajunseră lângă el, trăgând de cămașa lui distrusă.

Părea un moment cam nepotrivit să-și facă griji în legătură cu ținuta. Abia mai târziu avea Zen să înțeleagă că se referise la trup.

De departe, o voce strigă:

— Ajutor!

În apa ce se înroșea, un supraviețuitor din trenul de război se lupta cu valurile.

Zen nu putu să îl ignore. Nici măcar când văzu că era Malik. Erau numai două tabere în acest moment: diavolii și oamenii.

— Pune-l pe Raven la adăpost! îi strigă el Novei, pornind în fugă de-a lungul țărmului.

Un val îl azvârli pe Malik pe învelișul mișcător de carapace, dar Zen îl prinse de braț și îl repuse pe picioare. Coada unui diavol îi făcuse o tăietură la frunte, dar, deși pierdea mult sânge, rana nu părea prea gravă. Băiatul începu să îi explice că puteai păcăli diavolii stând nemișcat, dar Malik era prea șocat ca să îl asculte și oricum tremura prea tare ca să poată sta neclintit.

— Trebuie să mergem la adăpost! strigă Zen, încercând să acopere cu glasul lui vuietul valurilor.

Malik se uită în spate. Diavolii încă își mai lansau țipetele pe deasupra apei, dar nu se mai vedea niciun înotător, numai câteva pete de combustibil în flăcări. Fusese singurul care ajunsese la țărm. Dincolo de zona brizanților, ceva ce putea să fi fost un corn se ivi pentru o clipă la suprafață, dar când se uită din nou dispăruse.

Diavolii se adunaseră în jurul unui pisc, năpustindu-se asupra țevilor armelor și asupra propriilor camarazi, care se zbăteau răniți. Ridicau motorikși în aer, lepădându-i dezgustați în mare când își dădeau seama că nu sunt comestibili și întorcându-se apoi după altă pradă.

Zen îl ajută pe naufragiat să urce pe plajă și o ajunse din urmă pe Nova, care îl târa pe Raven. Damask Rose era prea departe, așa că porniră împleticindu-se pe sub umbrele diavolilor până ajunseră la Vierme. Carlota era deja acolo. Ceilalți motorikși dispăruseră cu toții: fuseseră răpiți de diavoli sau atât de grav avariați, încât se deconectaseră.

Nova și Zen îl târâră pe Raven înăuntru, iar sângele lui pătă pragul ca un covor roșu. Îi urmă Malik, apoi Carlota. Chiar când aceasta se strecura prin deschizătură, ceva apăru în spatele ei. Zen strigă un avertisment, crezând că era un diavol, dar se dovedi a fi o siluetă umană sau cu aspect uman. Interfața lui Anais Șase se înghesui înăuntru și trapa se închise în urma ei cu un suspin, lăsând pe dinafară huhuitul mânios al diavolilor.

Se așezară în întunericul blând al unor trepte făcute din ceea ce părea a fi os sau cartilaj, încercând să se obișnuiască cu șuierăturile, cu gâlgâielile, cu zumzetul ca un tors, cu strălucirea vagă a zidurilor

şi a tavanului Viermelui. Zen contemplă interfaţa, fascinat de silueta ei imposibil de zveltă şi de albastră, în timp ce aceasta îşi examina tăieturile pe care diavolii i le făcuseră pe braţe şi în palme. Unul dintre coarne i se rupsese aproape de creştet. Bucata ruptă i se încurcase în părul ud ca o creangă scoasă de valuri la ţărm. Tremura încontinuu. Trăise în multe trupuri, dar majoritatea lor îşi petrecuseră timpul la concerte şi cocktailuri. Nu cunoscuse niciodată teama, durerea sau pericolul.

Zen o privea întruna. Cu greu ţi-ai fi putut lua ochii de la ea. „E un Gardian, un Gardian în carne şi oase", îşi tot spunea şi aproape că izbucni în râs, pentru că şi-o aminti pe Myka zicând cu aerul plictisit al cuiva care cunoaşte mersul lumii: „Pe Gardieni nu-i interesează oamenii". „Ba îi interesează", gândi el, „acum chiar îi interesează. Am făcut ceva care l-a deşteptat pe unul şi l-a făcut să se descarce într-un trup pentru prima dată după mulţi ani şi acum stă chiar lângă mine, Myka, ce zici de treaba asta?".

Gardianul păru să-i simtă privirea, pentru că îşi ridică ochii spre el, iar în ochii aceia aurii văzu ceva care îi aminti că nu era neapărat un lucru bun să stârneşti interesul unui Gardian.

Malik tot repeta că trebuie să mai existe şi alţi supravieţuitori. Zen se uită întrebător la Nova, iar Nova clătină încet din cap.

— Au murit cu toţii, murmură Carlota, punându-şi o mână pe umărul lui Malik.

Malik îi dădu mâna la o parte. Se uită peste capul ei, către locul unde zăcea Raven, o sperietoare frântă în mijlocul unei bălţoace roşii, satinate, care se lăţea picurând pe scări. Părea să se întrebe ce să facă. Îşi scoase arma şi o aţinti asupra lui, aşa cum mai făcuse de nenumărate ori, cu nenumărate arme. Dar nu mai era

cazul. Zăcând așa, Raven avea un aer patetic și nu mai aducea deloc cu un fost zeu. Privea în gol și părea sfârșit, dar, când Nova se aplecă deasupra lui, reuși să schițeze un zâmbet stins.

— Noua poartă, bâigui el.

Interfața se ridică în picioare, uriașă sub tavanul jos. Se întoarse către Raven cu o expresie prea stranie și prea străveche pentru ca Zen să o poată descifra, dar care aducea tare mult cu tristețea.

— Nu va fi nicio nouă poartă, Raven, zise ea.

— Anais, spuse Raven. O să-l lași pe Malik să mă ucidă din nou? O să capete un obicei prost. Și n-o să-ți folosească la nimic, să știi. În scurtă vreme, poarta va fi activă și minciunile Gardienilor vor fi date în vileag.

Cine mai îndrăznea să îi vorbească așa unui Gardian? Cu atâta nonșalanță și pe un ton atât de batjocoritor, ca și cum i-ar fi fost egal! Numai Raven. Poate asta o și atrăsese la început pe Anais Șase la el, pe malul râului Amber, unde creșteau flori-cântătoare, se gândi Zen. Interfața veni mai aproape și își plecă fruntea. Lacrimi îi împăienjeniră ochii, făcând-o să clipească surprinsă.

— Forța Feroviară o să ajungă aici imediat, anunță Malik. Experți, savanți. O să demonteze tot ce-ai construit, Raven.

Zâmbetul lui Raven se stinse. Se întoarse spre Zen.

— De partea cui ești tu, Zen Starling? șopti el. A lui Malik? A Forței Feroviare? A Gardienilor? Credeam că ești un hoț la fel ca mine.

— Nu sunt de partea nimănui, zise Zen. Doar a mea.

— Nu merge așa, spuse Raven.

Avea gura năclăită de sânge. O tuse chinuitoare își croia drum din pieptul lui.

— Vine un moment, Zen, când trebuie să alegi.

Zen clătină din cap. Se sili să-şi amintească toate lucrurile rele pe care i le făcuse Raven, pentru cazul în care îi venea şi lui să plângă.

— Ştii c-o să aleg echipa câştigătoare. Aşa fac oamenii de felul meu. Dacă trebuie să aleg, o să aleg echipa câştigătoare. Adică pe ei, nu pe tine.

— Oare? zise Raven, privindu-l drept în ochi. Noua poartă e un început, nu un sfârşit.

— E sfârşitul tău, Raven, spuse interfaţa aproape cu blândeţe.

Malik nu avu de ce să facă uz de armă. Stătu pur şi simplu şi privi. Toţi stătură şi priviră. Peste o jumătate de minut, Raven era mort.

— Mereu m-am întrebat cum o să mă simt când o să se termine, zise Malik în cele din urmă. S-ar părea că nu simt mare lucru.

— Nu s-a terminat, îl contrazise interfaţa. Lucrul pe care l-a creat trebuie distrus.

Se ghemui alături de trupul lui Raven, îndoindu-şi picioarele mult prea lungi. Îşi aşternu pentru o clipă palma ei mare, albastră, pe obrazul lui, apoi începu să îi scotocească prin haine. Zen se uită la ea. Simţi obiectul în buzunarul său. Strânse *pyxis*-ul în mână. Se gândi la lady Rishi Noon, care furase sfera de sub nasul Gardienilor cu mulţi ani în urmă şi la Raven, care o ţinuse ascunsă la vedere atâta vreme. Furaseră secretul construcţiei porţilor-k chiar de la Gardieni. Era ca şi cum ar fi furat focul din ceruri şi acum acesta se adăpostea în buzunarul lui Zen.

„De partea cui eşti tu, Zen Starling? Credeam că eşti un hoţ..."

— Sfera din Marapur nu-i aici, zise interfaţa, renunţând să mai percheziţioneze cadavrul lui Raven.

— Probabil că Raven a pierdut-o pe plajă, sugeră Nova.

— Nu te cred, motorikule.

Interfața se ridică din nou în picioare. Ochii ei aurii o fulgerară o clipă pe Nova, după care îl căutară pe Zen.

— Unde e băiatul?

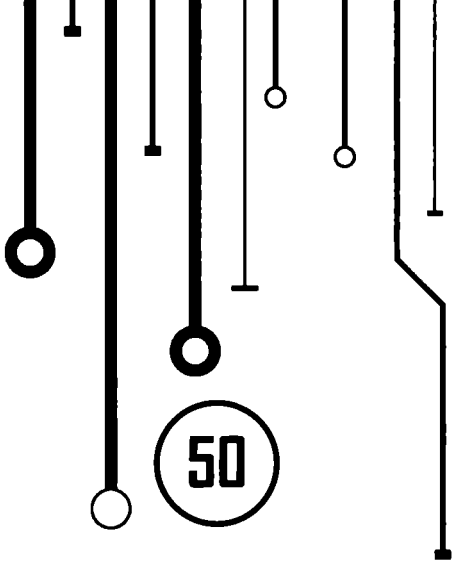

Urca iute prin penumbră, furişându-se pe lângă strălucirea stranie a pereţilor însufleţiţi. În capul scărilor era o cămăruţă. Podeaua ei părea de fildeş. În centru se afla o mică adâncitură rotundă.

Zen scoase *pyxis*-ul. Atingerea lui îi dădea furnicături în palmă. Ştia că sfera din cutie se va potrivi perfect în scobitură şi că asta era menirea ei. Avu senzaţia ameţitoare că toate întâmplările din viaţa lui îl purtaseră către acest moment, către acest loc.

— Dă-mi-o, îi porunci interfaţa lui Anais Şase din capul scărilor, aplecându-se ca să intre.

Când ajunse înăuntru, îşi îndreptă spinarea, dominându-l pe Zen. În spatele ei, în lumina pulsatilă a pereţilor, băiatul îi zări pe Nova şi pe Malik, opriţi pe trepte.

Strânse *pyxis*-ul mai tare.

— Raven mi-a spus c-o să schimbe Reţeaua, nu c-o s-o distrugă, zise el, uitându-se în ochii aurii ai interfeţei.

— Raven te-a minţit, spuse interfaţa.

Se apropie de el, cu mâna întinsă după *pyxis*. Îl ocoli, oprindu-se între el şi gaura din podea destinată sferei.

— Reţeaua nu poate fi extinsă. Deschiderea unei noi porţi-k va provoca o reacţie energetică ce va transforma această lume în cenuşă şi ne va ucide pe toţi. Efectul se va propaga în întreaga Reţea, destabilizând toate porţile existente, eliberând o cascadă de energie KH şi distrugând totul. Asta voia Raven.

Zen o privi în ochi. Era foarte greu să crezi că minţea; chipul acela fusese proiectat pentru ca oamenii să îl venereze. Trebuia să îngenunchezi dinaintea unei figuri atât de stranii şi de înţelepte ca a ei. Trebuia să te înclini până la pământ şi să săruţi picioarele ei albastre. Şi totuşi, exista ceva în el, un soi de mândrie colţoasă de hoţ de buzunare, care nu îi îngăduia să se mai încline dinaintea nimănui.

— Ţi-e frică, asta e. E aşa cum a spus Raven. Te temi că lucrurile s-ar putea schimba.

— Malik! strigă interfaţa, pierzându-şi răbdarea. Omoară-l!

— Nu-i nevoie, zise Malik.

Îşi ridică pistolul, dar nu îl îndreptă spre Zen. Îl îndreptă către Nova, ochindu-i capul, ca unul care ştia cum să omoare un motorik.

Interfaţa păru confuză.

— Ce faci?

— Zen a riscat totul pentru moto ăsta. S-a întors după ea când ar fi putut scăpa basma curată. Se iubesc.

În clipa aceea, Zen, care se ferise de cuvântul cu „I" de când cu Sundarban, spunându-şi că nu era sigur ce anume simţea pentru Nova, înţelese că acesta era adevărul. Individul de la Forţa Feroviară îl cunoştea mai bine decât se cunoştea el însuşi. O iubise pe Nova încă de când se plimbase cu ea pe malul mării, în cea dintâi zi petrecută în Desdemor. Şi, printr-o şansă de un miliard la unu, şi

ea îl iubea pe el. Era o ușurare pentru amândoi să audă pe altcineva spunând-o. Asta făcea iubirea parcă și mai autentică. Mai autentică și mai prețioasă decât o mașinărie extraterestră străveche care putea deschide porți-k.

— Poftim, zise el, punând *pyxis*-ul în mâna interfeței și privind cum degetele albastre se încleștau în jurul lui. Acum dă-i drumul Novei.

— Mulțumesc, Zen Starling, zise interfața și îl examină pe băiat preț de o clipă. Acum, Malik, omoară-l.

Malik se încruntă.

— E doar un puști.

— E puștiul lui Raven. Omoară-l.

— Zen! strigă Nova.

Se repezi la pistolul lui Malik. Malik o lovi cu cotul în coaste, făcând-o să se prăbușească pe scări. Zen profită de ocazie și se repezi la ușă. De data asta, nu avea niciun plan. Ce rost avea să facă planuri când toate socotelile lui se dovediseră zadarnice? Nu mai păstra decât o speranță nesăbuită că ar putea să treacă de Malik, să o ia pe Nova cu el, să fugă amândoi afară din Vierme și să ajungă la bordul lui Damask Rose. Dar Anais îl prinse. Întinse un braț lung și albastru și îl apucă de gât. Îl izbi de perete, își înfășură degetele lungi în jurul gâtului lui și începu să îl sugrume. Avea o forță surprinzătoare pentru o creatură cu un aspect atât de fragil și de decorativ.

— Ucide și motoul, Malik, zise interfața printre dinții ei perfecți, încleștați în efortul de a-l strangula pe Zen.

Auzi pistolul lui Malik declanșându-se, uimitor de zgomotos în spațiul acela strâmt. Trei împușcături, una după alta, în succesiune

rapidă. Văzu trei răni deschizându-se: două în pieptul interfeței și una în centrul frunții albastre. În ochii ei apăru o expresie de uluire, apoi orice urmă de sentiment pieri. Îi dădu drumul lui Zen și se prăbuși pe o parte. Picioarele îi zvâcniră o clipă, apoi rămase nemișcată.

Zen se lăsă pe podea gâfâind, masându-și gâtul învinețit, cu ochii la Malik.

— Mințea, spuse Malik. Își coborî arma și intră în încăpere. L-am cunoscut pe Raven. Nu poți să vânezi un om prin toată Rețeaua, ucigându-l de atâtea ori, fără să ajungi să știi cum gândește. Raven voia să trăiască. De aceea a fugit atât de departe, s-a luptat cu atâta înverșunare și s-a ascuns atâta vreme. Să distrugă Rețeaua și pe sine odată cu ea? Nu e stilul lui. Dacă plănuia să pună poarta asta în funcțiune, probabil că era foarte sigur că putea să evadeze dincolo de ea.

Pyxis-ul căzuse din mâna interfeței. Zen îl luă. Acesta se deschise dinaintea lui. Sfera dinăuntru strălucea. Rețeaua complicată care o acoperea emană o lumină albă, de parcă în palma lui ar fi stat cuibărită o mică planetă neagră, iar liniile ar fi fost străzile iluminate ale orașelor. Drept răspuns, lumini se deșteptară pe podea și în pereți, vinișoare strălucitoare ducând către golul unde sfera dorea să fie.

Zen scrută cu privirea chipul lui Malik, întrebându-se dacă reprezentantul Forței Feroviare avea de gând să îl oprească. Dar Malik se mulțumi să contemple interfața moartă și zise:

— Mi-au cerut să-l ucid pe Raven. Nu mi-au zis nimic despre porți-k și nici nu mi-au ordonat să opresc mașinăria asta de la orice treabă o fi fost construită să facă.

— Chiar dacă Raven nu mințea, o nouă poartă ar schimba totul, spuse Nova.

— Poate chiar trebuie să se schimbe totul, sugeră Zen.

Nova se apropie de el. Îi mângâie obrazul și îl sărută foarte ușor pe gură, așa cum învățase din filme. Buzele ei erau reci, netede ca vinilinul și sărate ca marea.

— Asta simt eu, Zen Starling, zise ea. Asta n-o să se schimbe.

Zen trase adânc aer în piept. Când își întinse brațul către lăcașul din podea, sfera păru să simtă că era aproape de casă. Scobitura aceea o atrăgea ca un magnet. Băiatul o ținea strâns. Încă nu era sigur că asta vrea să facă. Se opri în ultima clipă, copleșit deodată de îndoieli. Doar pentru că avea o șansă să schimbe totul nu însemna că și trebuia să o facă.

Sfera luă decizia în locul lui. Îi sări dintre degete drept în gaură. Se auzi un clic vag, ca o conexiune realizându-se. Ca și cum niște piese s-ar fi îmbinat.

Zen se crispă și așteptă sfârșitul lumii.

Nu veni.

Niște trosnete se auziră de sub podea, apoi liniște.

„Ce-am făcut?" se întrebă el. „Dar oare am făcut ceva?"

Viermele suspină. Se zvârcoli. Fâsâieli profunde începură să răsune dincolo de pereții încăperii.

— De-acum nu mai are nevoie de noi, comentă Malik.

Carlota se ivi în capul scărilor.

— Am discutat cu trenul vostru, zise ea. Spune că diavolii au dispărut.

— Nu mai e mișcare afară ca să-i atragă, zise Nova.

Viermele se schimba. Se simțea o energie care se amplifica, de

parcă niște procese s-ar fi îndreptat către o culminație. Așa te simțeai când trenul tău se apropia de o poartă-k.

Se apropiară cu toții de ușă, care se deschise ca să îi lase afară. Înainte să iasă, Zen se uită în spate. Scara se plia, înghițind cadavrul lui Raven.

Băiatul sări pe urmele celorlalți, pe suprafața ceramică a insulei. Viermele începuse să se miște din nou, descriind cu brațele forme stranii prin aer. Îl ocoliră și, scrutând cu teamă văzduhul în căutarea diavolilor, ajunseră la Damask Rose, care îi aștepta pe șine, unde o lăsaseră. Le deschise ușile și, după ce urcară la bord, le zise:

— O să dau puțin înapoi. Se întâmplă ceva foarte ciudat.

Parcurse încet în marșarier câțiva kilometri de-a lungul viaductului, până ajunse în locul unde rămășițele trenului Forței Feroviare blocau liniile. Zen și ceilalți cu greu puteau vedea ce se petrece pe insulă, dar Damask Rose putea. Făcu un holoecran să apară în aer dinaintea pasagerilor săi și îl umplu cu imagini transmise de camera sa din față.

Viermele era în mișcare. Se ridicase de la pământ pe picioarele lui ciudate, conice, și înainta încet și legănat, făcându-și drum grijuliu pe sub arcada pe care o construise. În jurul țepilor de pe spinare jucau o lumină care nu era lumină și o culoare care nu avea nume. Pe măsură ce înainta, lăsa în urma lui două dâre lungi dintr-o materie strălucitoare, foarte netede și foarte drepte.

— Așază șine, murmură Nova. Extinde linia...

O strălucire a acelei culori nenumite izbucni de undeva din partea din față a Viermelui, fără să ilumineze ceramica udă, fără să facă valurile să strălucească. Pe sub arcadă veni, în chip de răspuns, pâlpâirea a ceva ce părea lumină, dar nu era, sau nu tocmai. Spirale

luminoase începură să danseze pe suprafața insulei ceramice, luând contururile fusiforme ale îngerilor stației. Parcă și-ar fi fluturat mâinile strălucitoare, chemându-i. Coarnele ca de rădaşcă ale Viermelui păreau să capteze lumina și să o extindă. Ghimpii de pe spinarea lui se legănau ca iarba bătută de furtună, agățând raze de lumină și trăgându-le înapoi pentru a învești în ele întregul trup al Viermelui. Chiar și prin fereastra de diamantsticlă a lui Damask Rose se auzea zgomotul pe care îl făcea, un vuiet care umplea văzduhul.

— Detectez energie KH, anunță Damask Rose. Dar mașinăria aia nu se deplasează suficient de repede ca să treacă printr-o poartă-k...

Viermele părea să nu știe asta. Se cocoșă și pătrunse în vârtejul de lumină. Arcuri de energie trosneau între spinii lui. Își înălță capul cu mândrie, rămase așa un moment, apoi se avântă înainte și dispăru. În locul unde se aflase, inelele lui Hammurabi se reflectau pe ceramica udată de apa oceanului, îngerii stației dansau, iar noile șine străluceau, de un argintiu stins, pătrunzând dincolo de strania cortină de energie de sub arcadă.

— E o poartă-k, zise Nova.

— Unde duce? întrebă Malik.

— Dincolo de orice hartă, spuse Damask Rose.

— În celălalt capăt al galaxiei, zise Zen.

— Crezi c-o să vină ceva de acolo? întrebă Nova.

— În tot cazul, Gardienii o să vrea să o izoleze, observă Malik. Forța Feroviară o să trimită și mai multe trenuri. O s-o închidă dacă pot sau o să distrugă șinele. Așa că dacă vreți să treceți dincolo, mai bine v-ați grăbi.

— Să trecem dincolo? sări Zen. Eu unul nu trec prin aia! Dacă nu ne mai putem întoarce?

— Pentru tine oricum nu există cale de întoarcere, Zen, zise Malik. Dacă rămâi aici, o să trebuiască să le dai explicații Noonilor. Și apoi o să trebuiască să le dai explicații și Gardienilor. N-aș putea spune ce-o să facă ei toți cu tine. Dar acasă n-o să te mai poți întoarce. Ai trecut de punctul în care te mai puteai întoarce încă din ziua în care ai pus pentru prima oară piciorul în trenul lui Raven. De această parte a noii porți nu există loc pentru tine. De cealaltă parte, cine știe? Ai putea s-o iei de la capăt.

— Și tu o să mă lași să plec pur și simplu? îl întrebă Zen.

Malik ridică încet din umeri.

— Misiunea mea s-a încheiat. Nu ești problema mea, Zen Starling. Și nu cred c-ai vrut să faci cine știe ce rău.

Damask Rose prinsese mirosul noii porți sau vibrația sau armonia sau orice o fi fost lucrul acela pe care porțile-k îl emanau și pe care trenurile îl adorau. O simțeau tremurând, chinuindu-se să își mențină frânele activate și roțile în lumea aceasta.

— Merg și eu, spuse Nova.

Malik încuviință.

— Ai putea să vii cu noi, îl invită ea. Nu ești curios? Nu vrei să afli ce e dincolo de poarta asta?

Malik zâmbi larg.

— Sunt bătrân, motorikule. Singura mea destinație acum e un loc cu ceva de mâncare și cu un pat în care să dorm. O să mă urnesc într-acolo.

— Dar diavolii... încercă Zen.

Carlota își bătu arma cu palma.

— Pot să vă însoțesc până la Hotelul Terminal, domnule.

— Nu te atacă dacă stai nemișcat, îl sfătui Nova.

Damask Rose își deschise ușile. Carlota coborî pe viaduct, aruncând priviri curioase către poarta-k. Malik șovăi o clipă înainte să coboare după ea. Se întoarse spre Zen.

— Credeam că lui Raven nu-i pasă de nimeni, dar m-am înșelat, zise el. Cred că i-a păsat de tine, Zen. Nu știu de ce. Poate c-a găsit în tine ceva ce i-a reamintit de el însuși când era tânăr. Tot ce știu e că l-am văzut murind de multe ori și asta a fost prima dată când am avut senzația că văd stingându-se o ființă umană.

Ieși pe viaduct, unde îl aștepta Carlota. Cu o ultimă privire și o fluturare de mână, se îndreptară spre nord, alegându-și drumul printre rămășițele trenului Forței Feroviare.

În vagon, Nova și Zen se așezară unul lângă altul. Damask Rose își tură motoarele.

Un gândac-călugăr rătăcit zumzăia în jurul corpurilor de iluminat. Zen își puse capul pe umărul Novei. Ea tremura de nerăbdare, la fel ca o ființă umană. La fel ca el. De cealaltă parte a ferestrei, Hammurabi umplea cerul.

— O să-mi fie dor de locul ăsta, zise Nova.

— O să găsim altele mai bune, o asigură Zen.

— Ție de ce o să îți fie dor?

El o privi gânditor. Avea să îi fie dor de Cleave, de Desedemor și de Bucuria Verii, precum și de Bazarul Ambersai. Avea să îi fie dor de Myka. Avea să îi fie dor de Raven. Avea să îi fie dor de mama lui. Avea să îi fie dor de băiatul care fusese, de visele pe care le avusese. Avea să îi fie dor de toate. Dar presupunea că așa simțea

toată lumea, întotdeauna. Toți pierdeau câte ceva, toți lăsau lucruri în urmă și se agățau de amintiri vechi în timp ce goneau spre viitor. Toți erau pasageri într-un tren, gonind prin viață. Ce-i drept, Zen avea să meargă mai departe decât majoritatea. Dar măcar nu era nevoit să meargă singur.

— N-o să-mi fie dor de nimic, zise el.

Damask Rose se puse în mișcare, mai iute și mai iute, pe liniile vechi, apoi pe cele noi și Zen o luă pe Nova de mână când lumina porții lui Raven îi învălui. Se întoarseră spre fereastră, privind cu nesaț splendoarea unor stele îndepărtate, a unui cer străin și a unor sori pe care nu îi mai privise niciun ochi omenesc, până când goana și stranietatea călătoriei lor îi curăță de toate lucrurile pe care le făcuseră și de orice rol pe care fuseseră siliți să îl joace, până când nu mai erau decât ei înșiși: iubiți, eroi, kălători, gonind în bătrânul lor tren roșu către o viață nouă, printre nepovestitele stații strălucitoare ale îngerilor.

Iar Damask Rose își înalță glasul ei de sirenă și cântă.

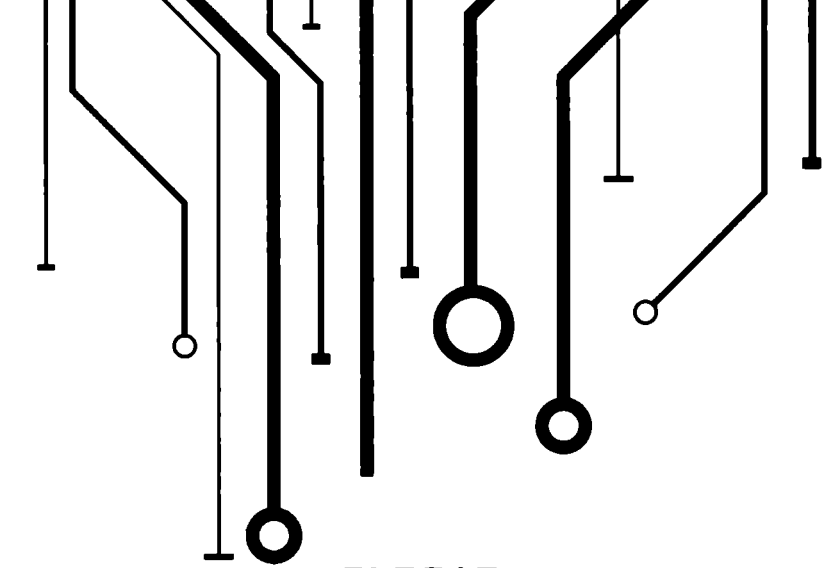

GLOSAR

AMBERSAI

O lună aflată pe una dintre liniile secundare ce pornesc din Nodul de Aur, Ambersai este o colonie predominant industrială ce servește ca punct de lansare pentru minerii care exploatează bogata centură de asteroizi a sistemului. Este faimoasă și pentru Bazarul Ambersai, cea mai mare piață din regiune.

BANDARPET

Lume industrială de pe Linia Spiralată, apreciată în vremuri mai războinice pentru fabricile și magazinele de armament.

BĂTRÂNUL PĂMÂNT

O planetă aflată pe unul dintre brațele minore ale galaxiei, de unde provin Gardienii, omenirea și toată viața cunoscută din Rețea. În mod straniu, nu are o poartă-k, dar vizitatorii pot ajunge acolo cu navele spațiale de la poarta-k de pe Marte, care a fost cea dintâi deschisă de

Gardieni. Întrucât călătoria prin spațiu este plicticoasă și costisitoare, iar Pământul nu este decât un parc forestier cu nimic deosebit de Jangala sau de o duzină de alte lumi, mulți turiști se mulțumesc să admire planeta originară de pe Marte, unde este vizibilă ca o stea albastră.

CĂRĂBUȘ[1]

Model popular de dronă militară care își ia numele de la inițialele companiei producătoare, Bandarpet Tactical Logistics. (Cunoscută și ca Brânză, Tomate și Lăptuci.)

CĂLĂTORIE SPAȚIALĂ

Multe dintre lumile Rețelei au industrii spațiale prospere, menite să asigure mentenanța sateliților meteorologici și de comunicații și să exploateze minele de pe lunile, planetele și asteroizii din apropiere. Mulți cred că industriile extraplanetare vor deveni tot mai importante în viitor, pe măsură ce resursele lumilor industriale din Rețea se vor epuiza. Din acest motiv, multe dintre marile familii caută să se alieze cu clanurile spațialilor și cu marile case de inginerie aerospațială.

Pe orbitele multor lumi există clădiri faimoase. Trebuie să amintim, firește, stația Podul Fusului de lângă Sundarban. Nimeni nu s-a ostenit vreodată să trimită o navă spațială de la un sistem solar la altul, dat fiind că o călătorie cu trenul este mult mai rapidă și mai ieftină. Se crede însă că Gardienii au trimis sonde către constelații îndepărtate.

CĂLUGĂR-ROI

Unii pretind că așa-zișii gândaci-călugăr, care formează coloniile mobile numite călugări-roi, sunt o specie extraterestră venită de pe una dintre lumile de la marginea Marii Rețele. Pare însă mai probabil că sunt

[1] În original, *beetle*.

o specie de insectă care a migrat de pe Bătrânul Pământ odată cu oamenii și că exemplarele au suferit mutații ca urmare a expunerii la radiațiile porților-k în timp ce se aflau pe partea exterioară a trenurilor. Când o colonie de gândaci devine suficient de mare, constituie un soi de intelect simplu ce pare să vrea să imite ființele umane. Călugării-roi, cu glugile și mersul lor poticnit, sunt de mii de ani o prezență obișnuită în cadrul Marii Rețele. Încercările de a-i împiedica să urce la bordul trenurilor-k au fost abandonate de fiecare dată, pentru că, atunci când devine agitat sau este supus unor agresiuni fizice, un călugăr-roi se dezintegrează adesea într-un roi lipsit de inteligență, provocând mult mai multe neplăceri trenurilor, personalului stațiilor și pasagerilor decât ar fi făcut-o ca entitate colectivă. Prin urmare, li se permite să călătorească după pofta inimii. Se estimează că există mai mult de zece milioane de călugări-roi, deplasându-se în permanență de la o stație la alta în pelerinaje legate de religia lor secretă.

CHIBA

O lume de joncțiune, unde călătorii din Rețeaua centrală pot schimba trenul către Nodul de Aur și către lumile industriale de dincolo de Prell Plaza, așa-zisele Derivații Trans-Chiba.

CINNABARUL ÎNDEPĂRTAT

O mică lume-stațiune aparținând clanului Noon, situată pe o linie secundară ce pornește din Nodul de Aur. Este cunoscută în mod deosebit pentru Deșertul Pictat și pentru palatul de vară al Noonilor, una dintre cele mai frumoase clădiri din Rețea.

DATASCAFANDRI

Colegiul Imperial de Datascafandri este casta consultanților IT de top, antrenați să se aventureze în profunzimile Mării de Date. Tot ei

sunt responsabili de transmiterea mesajelor Gardienilor către împărat sau către orice altă ființă căreia Gardienii doresc să îi vorbească.

FAMILIA NOON

Una dintre cele mai mari familii corporatiste, Noonii au început ca bancheri, înființând o multitudine de companii feroviare și de terraformare pe parcursul Primei Expansiuni*. În cele din urmă, s-au orientat exclusiv spre afacerea de terraformare. Legenda spune că fondatorul lor, Jatka Noon, a încheiat o înțelegere cu Gardianul cunoscut ca Mordaunt 60 Network, care i-a permis să pretindă întâietate asupra a două lumi nodale proaspăt legate între ele. Aceste lumi, una în estul Rețelei și cealaltă în vest, au devenit Sundarban și Nodul de Aur, centrele gemene de putere ale Noonilor. De aici, Noonii s-au extins, preluând controlul asupra Liniei Râului Argintiu și construind stații de maximă importanță pe Linia-0. Multe dintre acestea au fost construite de către liderul lor vizionar, lady Rishi Noon, care a consolidat astfel puterea familiei. Fiul ei a devenit împărat al Rețelei și de atunci Noonii au condus imperiul.

FAMILIA PRELL

Prellii sunt una dintre cele mai vechi familii corporatiste. Acești pionieri au terraformat și au colonizat unele dintre lumile industriale de la periferie, care au furnizat apoi materie primă pentru construirea orașelor-stații ale unor lumi centrale, mai plăcute. Puterea lor a fost eclipsată însă de influența crescândă a Noonilor și a altora. Acum sunt reduși între granițele propriilor holdinguri de pe Derivațiile Trans-Chiba, cele mai importante dintre stații fiind Prell Plaza, Chiciură și Luna Frântă. Rivalitatea dintre ei și clanul Noon a generat probleme în câteva rânduri, cel mai recent pe vremea Rebeliunii Liniei Spiralate din 2926-2928. Mulți cred că actualul cap al familiei, Elom Prell, este

favoritul unuia dintre Gardieni. Este greu de identificat alt motiv pentru care Gardienii le tolerează comportamentul turbulent.

FAMILII CORPORATISTE

În primii o mie de ani ai Marii Rețele, companiile care au preluat măreața însărcinare de a construi șinele și de a terraforma lumile s-au pomenit confruntate cu tot soiul de dificultăți. Legile și obiceiurile au început să difere foarte mult de la o stație la alta și adesea s-au schimbat în cursul perioadelor (lungi de secole) necesare pentru proiectele de anvergură. Încetul cu încetul, a devenit o regulă ca parteneriatele de afaceri să fie pecetluite prin căsătorii între membri ai familiilor deținătoare de companii, dat fiind că legăturile de sânge s-au dovedit mai trainice decât contractele obișnuite. În acest fel, după multe veacuri, marile companii ale Rețelei au trecut în mâna unor veritabile dinastii corporatiste, în care puterea se transmite de la părinți la copii.

FORȚA FEROVIARĂ

Armata imperiului, a cărei sarcină este protecția împăratului și menținerea păcii. Cartierul general al Forței Feroviare se află pe Stația Centrală, dar are avanposturi în majoritatea lumilor importante, iar trenurile ei de război patrulează în mod constant prin Rețea. Forța Feroviară ar trebui să fie independentă de familiile corporatiste, iar conducătorul acesteia, mareșalul feroviar, este prin tradiție un ofițer de origine umilă care a avansat în grad. Conducătorii Forței Feroviare s-au raliat adesea în jurul unui candidat sau al altuia în momentele în care nu era limpede pe cine anume doreau Gardienii ca împărat.

GALAGHAST

O lume nodală deosebit de prosperă care leagă Linia Spiralată de Kishinchand și de Linia-0. A fost scena bătăliei finale dintre trupele

Forței Feroviare și separatiștii susținuți de familia Prell în timpul Rebeliunii Liniei Spiralate.

GARDIENI

La un moment dat, în secolul XXI d.Hr., pe lumea de baștină a omenirii au fost construite inteligențe artificiale care au devenit mult mai capabile decât constructorii lor. Nu se știe câte erau și dacă a fost construită mai întâi una care le-a creat apoi pe celelalte sau dacă au fost create toate douăsprezece deodată. Unele versiuni susțin că au fost mai mult de douăsprezece, dar că cele mai slabe au fost învinse și șterse de cele mai puternice sau că se ascund sau că omenirea pur și simplu nu prezintă interes pentru ele. Până și dintre cele douăsprezece, câteva s-au ținut mereu departe de treburile oamenilor. Celelalte (Mordaunt 60 Network, Sfax Systema, Anais Șase, Gemenii, Vohu Mana și Shiguri Monad) i-au călăuzit pe oameni începând de atunci. Personalitățile lor sunt răspândite în întreaga Mare de Date, iar programele lor vaste sunt stocate în centre de date ascunse în măruntaiele planetelor, precum cele de pe Stația Centrală sau de pe planete-hardware separate. Toate progresele științifice și tehnologice survenite de la crearea Gardienilor au fost revelate chiar de aceștia, în timp ce câteva au fost interzise pentru că ei au fost de părere că nu erau în interesul omenirii. În ultimii ani însă, interesul Gardienilor față de oameni pare să se fi diminuat: arareori mai vorbesc cu ei sau iau parte activă la viața din Marea Rețea.

IMPERIUL REȚELEI

Imperiul reprezintă renașterea unei vechi forme de guvernământ de pe Bătrânul Pământ. O singură ființă umană este aleasă să conducă Rețeaua. Împăratul sau împărăteasa are puțină putere, dat fiind că este supravegheat/ă de Gardieni, care intervin ca să îl/o împiedice să facă

vreun lucru care ar putea să producă instabilitate. Rostul lui/ei este să acționeze ca o legătură simbolică între Gardieni și omenire și să se asigure că familiile corporatiste și reprezentanții diverselor stații și orașe ale Rețelei se întâlnesc în senatul imperial pentru a-și rezolva diferendele, în loc să declanșeze vreun război. Însă Gardienii nu au obiectat niciodată când un împărat și-a sporit propria putere sau și-a promovat interesele personale, astfel încât familia sa să fie cea mai puternică dintre familiile corporatiste.

ÎNGERI AI STAȚIEI

Un fenomen observat în stațiile aflate la periferia Rețelei. Stranii siluete luminoase se ivesc uneori din porțile-k odată cu trenurile, supraviețuind chiar și câte treizeci de minute înainte să se destrame. Nu se cunoaște natura lor exactă, dar nu sunt periculoase. Teoriile conform cărora ar reprezenta o formă de viață extraterestră au fost respinse de Gardieni și mai multe încercări de a stabili o comunicare cu îngerii sau de a-i captura au eșuat. Par să joace un rol în religia călugărilor-roi, care se entuziasmează uneori când apare un înger al stației.

KHOORSANDI

O lună aflată pe o linie derivată minoră ce pornește din Galatava. La fiecare patru ani standard, orbita lui Khoorsandi o aduce atât de aproape de lumea-mamă, giganta gazoasă Anahita, încât forțele mareice provoacă intensificarea activității vulcanice. Această efervescență vulcanică și Festivalul Focului care o însoțește constituie baza industriei turistice de pe Khoorsandi.

LIGA UNITĂȚII UMANE

Un grup rebel care crede că oamenii ar trebui să se elibereze de sub conducerea Gardienilor și că împăratul ar trebui să fie înlocuit de un

președinte ales de cetățenii Rețelei. În ciuda eforturilor Forței Feroviare, încă mai opun rezistență pe unele dintre lumile periferice ale Rețelei și au existat cazuri în care au atacat trenuri sau au deteriorat liniile.

LINIA-0

Magistrală care conectează mai multe mici lumi nodale aflate în jurul Stației Centrale, legând între ele și cu restul Rețelei diversele linii care se ramifică din acest mare nod feroviar. Numele i se trage de la hărțile bidimensionale ale Rețelei, unde apare sub forma unui cerc.

LINIA ORION

Cea mai veche linie ferată a Rețelei. Multe dintre lumile pe care le leagă sunt astăzi fundături liniștite sau planete industriale ale căror resurse au fost epuizate, iar sectoarele ei cele mai îndepărtate sunt predominant frecventate de pelerini sau de turiști care vor să viziteze prima poartă-k, cea de pe Marte.

LINIA RÂULUI ARGINTIU

O linie care leagă între ele majoritatea stațiilor Noonilor din partea vestică a Rețelei. Este faimoasă pentru priveliștile sale: Râul Molcom de pe Tu'Va, Poarta Dezgolită de la Burj-al-Badr, cețurile de pe Adeli, Jangala (lumea-parc a Noonilor) și Podul Fusului, care leagă linia de Sundarban și o conectează cu Marapur și cu Linia-0.

LINIA STEAUA CÂINELUI

De-a lungul istoriei Marii Rețele, mai multe stații au fost abandonate din cauza vreunui dezastru planetar sau pur și simplu fiindcă lumile pe care le deserveau nu mai erau de folos. Linia Steaua Câinelui este unicul caz în care o întreagă linie a suferit o asemenea soartă. A fost fondată demult de Compania Feroviară Transgalactică Sirius,

companie auxiliară a familiei Abayrek. A deservit un număr de lumi industriale care au fost stoarse de resurse pentru a se construi orașele de pe Stația Centrală și de pe stațiile Liniei-O. A fost folosită de către rebeli ca linie de aprovizionare pe durata Rebeliunii Liniei Spiralate și a fost scena câtorva bătălii importante între rebeli și trenurile de război ale Forței Feroviare. Până în 2935, majoritatea stațiilor se închiseseră, iar celelalte erau atât de puțin folosite, încât familia Abayrek a decis să închidă întreaga linie.

MAREA DE DATE

Pe măsură ce omenirea s-a răspândit prin galaxie pe durata Primei Expansiuni, Marea de Date (un uriaș sistem de informații alcătuit din interneturile interconectate ale tuturor lumilor locuite) s-a extins odată cu ea. Oamenii folosesc numai mici porțiuni din Mare: dataplutele sigure, protejate de *firewall*-uri, pe care le accesează prin intermediul unor ecrane, datatablete sau căști. Restul este domeniul Gardienilor și al altor data-entități cu mai puțină greutate. Una dintre cele mai importante funcții ale căii ferate este aceea de a răspândi informații în Marea de Date. Datele înmagazinate în mintea unui tren pot fi transferate instantaneu de la o lume la alta, în loc să călătorească prin spațiu ca lumină sau ca unde radio. S-a insinuat uneori că Gardienii au construit Rețeaua nu de dragul omenirii, ci pur și simplu pentru a spori Marea de Date.

MARINA CORPORATISTĂ

Majoritatea marilor familii corporatiste au o mică poliție militarizată care asigură pacea și ordinea în stațiile lor și le protejează de preluările ostile din partea altor familii. Pe parcursul Primei Expansiuni, aceste armate erau adesea de mari proporții și foarte bine antrenate, având în rândurile lor și mercenari plătiți. De la instaurarea imperiului, ele

au fost reduse la mici trupe de marină corporatistă, numite CoMa. Unele dintre ele sunt în continuare unități de luptători călițI, obișnuiți să potolească rebeliunile din lumile industriale de la periferie, dar majoritatea sunt folosite în principal la ceremonii.

MOTORIK

Gardienii au controlat dintotdeauna cu grijă cercetările din domeniul inteligenței artificiale, probabil de teamă că oamenii ar putea inventa ceva care să rivalizeze cu ei. Cu toate acestea, în 2650, au permis corporației Parrakhan Cybernetics să dezvolte cei dintâi roboți umanoizi. Porecliți motorikși, androizii au fost folosiți inițial ca trupe de șoc în Războiul Lee-Noon, dar treptat au început să li se găsească și întrebuințări mai pașnice. Au ajuns să preia de la oameni slujbele monotone sau periculoase, mai ales pe lumile nelocuite aflate în primele stadii ale terraformării.

NODUL DE AUR

Una dintre cele mai plăcute stații din estul Rețelei, Nodul de Aur s-a numărat printre cele dintâi lumi revendicate și terraformate de familia Noon pe parcursul anilor turbulenți ai Primei Expansiuni. În prezent, este faimos mai ales pentru universitatea sa.

POARTĂ-K

Porțile-k sunt portaluri prin care un tren poate trece dintr-un punct al spațiului într-altul, aflat adesea la distanță de mai multe sute sau chiar mii de ani-lumină. Natura lor precisă este cunoscută numai de Gardieni. Tranziția de la o lume la alta printr-o poartă-k este de obicei instantanee, deși poarta de la Galatava către Khoorsandi nu permite o deplasare rapidă (un tren care pătrunde prin capătul din Galatava va ieși pe Khoorsandi după 0,7 secunde), iar despre poarta Nokomis/Luna

Verde se zice că uneori ar fi rapidă, trenurile apărând pe Luna Verde cu câteva secunde înainte să părăsească Nokomisul.

PRIMA EXPANSIUNE

Denumirea care i se dă erei timpurii a Marii Rețele, o perioadă care a durat câteva mii de ani și în care exploratorii și coloniștii de pe Bătrânul Pământ au călătorit pentru prima oară prin porțile-k și au început să dezvolte lumile pe care le-au găsit așteptându-i de cealaltă parte. În prima parte a acestei ere, statele-națiuni de pe Pământ au încercat să își revendice diverse porțiuni din Rețea, dar vechiul sistem nu a supraviețuit prea mult și a fost înlocuit treptat de familiile corporatiste. Prima Expansiune a fost o perioadă de mari progrese, dar și de teribile conflicte, întrucât diferite grupări s-au luptat pentru lumile proaspăt colonizate. Încercând să asigure stabilitatea după Cel de-al Treilea Război Feroviar, Gardienii au decis să intervină, instalând-o pe conducătoarea familiei Chael-Kefri ca primă împărătească a Rețelei. Acest eveniment a marcat încheierea Primei Expansiuni și începutul Erei Moderne sau Imperiale.

PRINTARE 3D

Se poate printa aproape orice, fie cu ajutorul imprimantelor casnice de mici dimensiuni, fie cu ajutorul celor mai mari, industriale. Acest fapt ar fi putut reprezenta o mare piedică în calea comerțului intergalactic, dat fiind că tot ce trebuie să trimiți de la o lume la alta sunt instrucțiunile pe care să le descarce imprimanta. În practică însă, oamenilor tot le mai plac interacțiunile personale. Cumpărătorii de pe Stația Centrală, de exemplu, consideră că niște căști sau o brățară făcute de artizanii din Ambersai și transportate prin Rețea sunt cumva mai șic decât unele identice, descărcate de la un magazin de modele din Marea de Date și printate local.

REBELIUNEA LINIEI SPIRALATE

Linia Spiralată se întinde între Chiba și Vagh, legând între ele mai multe stații industriale controlate de Nooni. În 2926, mai multe stații ale Liniei Spiralate au anunțat că voiau să se rupă de clanul Noonilor, nemulțumite de taxele și de noile orare feroviare impuse de acesta. Situația s-a agravat în 2928, când familia Prell a luat în mod deschis partea rebelilor (pe care îi susținuse de la început). Războiul scurt și brutal care a urmat a pus în primejdie stabilitatea întregii Rețele, până când trenurile de război ale Prellilor au fost distruse într-o bătălie de șase zile cu Forța Feroviară și cu Marina Corporatistă a Noonilor, rămasă în istorie ca Bătălia de pe Galaghast.

STAȚIA CENTRALĂ

Stația Centrală este o planetă asemănătoare Pământului, situată în apropierea centrului Marii Rețele și legată prin peste șaptezeci de porți-k de toate liniile principale ale galaxiei.

Majoritatea porților-k de pe Stația Centrală se află pe continentul principal, Chilest. Acesta este sediul cartierului general al Forței Feroviare, al Autorității Mersului Trenurilor, al senatului și tot aici se află Durga, străvechiul palat al împăraților Rețelei. Continentul sudic, mai mic, este predominant deșertic și este sediul unor enorme centre de date subterane de unde Gardienii supraveghează mersul omenirii. Cu obișnuita lor slăbiciune pentru grandoare, Gardienii au marcat locul acestor instalații subterane prin piramide și statui imense, transformând întregul continent într-o îndrăgită destinație turistică.

SUNDARBAN

Lumea de reședință a familiei Noon, cu suprafața acoperită de parcuri, ferme și orașe-grădină. Este faimoasă pentru orașul-stație și

pentru inelul-fus orbital, o pereche neobișnuită de porți-k situate pe orbită, legând Sundarbanul de Linia Râului Argintiu.

TREIDEURI

Programe de divertisment 3D, majoritatea prezentate ca povești, de obicei interactive și captivante.

TRENURI

Un tren constă, desigur, dintr-o locomotivă și un număr de vagoane de pasageri sau de marfă. În limbajul de zi cu zi însă, cuvântul este folosit pentru a se referi numai la locomotivă. Cele dintâi locomotive inteligente au fost construite de Gardieni și mințile lor se bazează în continuare pe programele de codare oferite de aceștia. Mulți cred că marile locomotive sunt mai inteligente decât ființele umane; experții susțin că se află, de fapt, la același nivel mental ca noi, numai că inteligența lor diferă de cea umană în anumite privințe. Unele nu se deranjează să li se adreseze pasagerilor, altora le place să stea la taclale sau să cânte, iar unele au legat prietenii durabile cu indivizi aparținând speciei umane. Dacă sunt îngrijite cum se cuvine, pot funcționa câteva sute de ani. Cele mai bune locomotive provin din marile ateliere mecanice ale familiilor Foss și Helden.

Locomotivele își aleg numele din arhivele profunde ale Mării de Date, împrumutând adesea titluri de cântece sau de poeme sau numele unor opere de artă de mult uitate.

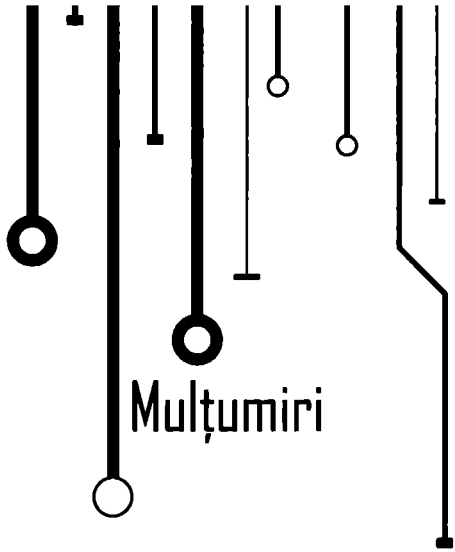

Mulțumiri

Nu puțini sunt cei care m-au ajutat să redactez această carte. Liz Cross, editorul meu, mi-a oferit multe sfaturi folositoare; la fel și agentul meu, Philippa Milnes Smith de la LAW. Jo Cameron și Holly Fulbrook au muncit din greu pentru ca designul volumului să iasă cum trebuie. Debbie Sims a pregătit manuscrisul pentru publicare. Sarah McIntyre m-a ajutat să regăsesc plăcerea scrisului într-o perioadă în care era cât pe ce să mă dau bătut; a citit mai multe versiuni ale romanului și a ascultat răbdătoare o mulțime de idei necoapte. Iar Sarah Reeve s-a ocupat de tot ce înseamnă management și de coptul propriu-zis, precum și de alte lucruri importante, oferindu-mi timp să visez cu ochii deschiși la spațiu și la călătorii pe kalea ferată.

Trenurile Marii Rețele vă salută pe toți.

Editura Booklet
Comenzi
Tel.: 021 411 31 37
021 430 30 95
Fax: 021 430 30 95

Comenzi online
comenzi@booklet.ro

Philip Reeve, scriitor și ilustrator britanic, a debutat ca romancier în 2001, cu *Mortal Engines*, care a avut parte de o primire spectaculoasă: nominalizat la Premiul Whitbread, a fost distins cu prestigiosul Smarties Gold, precum și cu premiile „Cartea anului" și „Cartea pe care n-am putut-o lăsa din mână" acordate de emisiunea BBC *Blue Peter*. Următoarele sale volume pentru copii și adolescenți s-au bucurat de un succes de public extraordinar. SF-ul cyberpunk *Transgalactica* (*Railhead*, ediția originală) este cel mai recent dintre ele. Drepturile de ecranizare au fost cumpărate de Warner Bros. încă de dinainte de ieșirea cărții pe piață.

DAMASK ROSE

THOUGHT FOX

„Numai trenurile pot trece prin porți, bătrânele și înțeleptele trenuri ale imperiului, frumoase ca niște pești prădători, visându-și visele lor despre viteză și nemărginire în timp ce gonesc nebunește de la o lume la alta."

TIME OF GIFTS

WILDFIRE

„Nu călătorea numai ca să fure; o făcea pentru că îi plăceau peisajul schimbător, bezna vuindă a tunelurilor și pâlpâirea porților."

HIGHTOWN CROW

GENTLEMEN TAKE POLAROIDS

ISBN 978-606-590-365-4
6 421763 005714
BE12
Booklet fiction

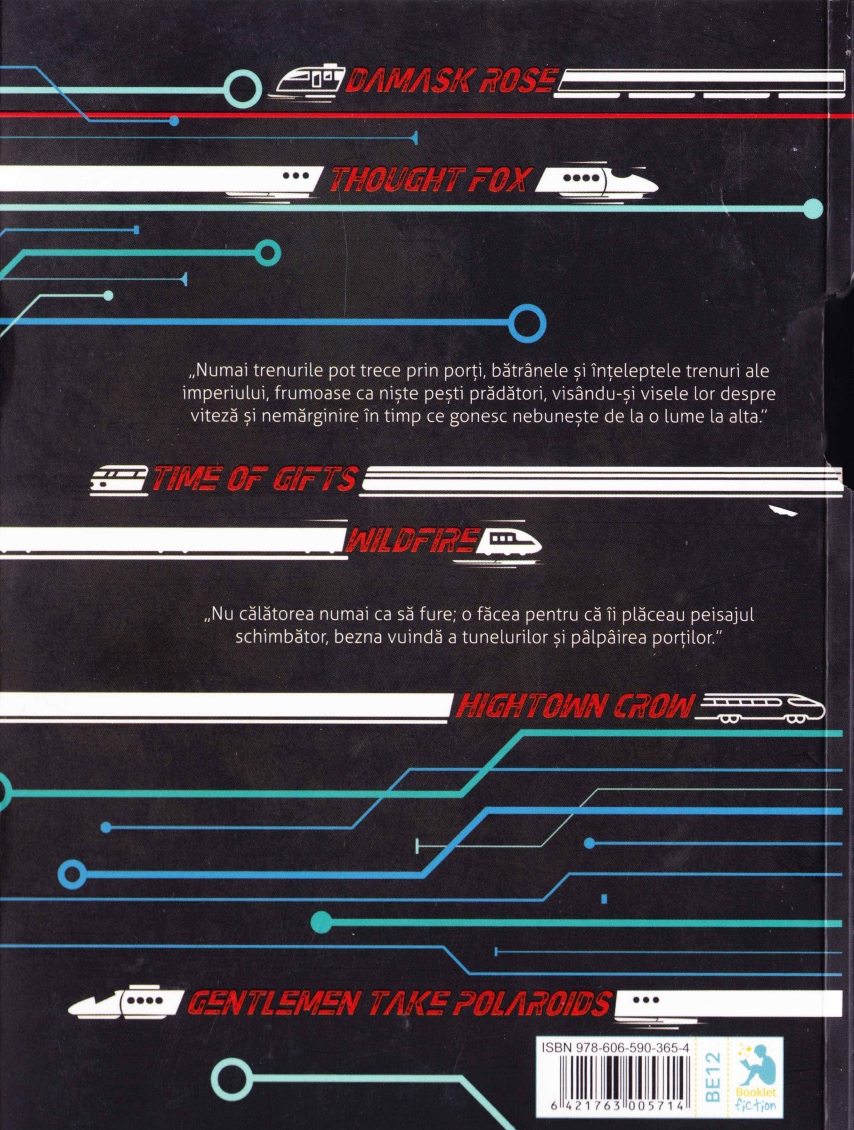
DAMASK ROSE
THOUGHT FOX
„Numai trenurile pot trece prin porți, bătrânele și înțeleptele trenuri ale imperiului, frumoase ca niște pești prădători, visându-și visele lor despre viteză și nemărginire în timp ce gonesc nebunește de la o lume la alta."
TIME OF GIFTS
WILDFIRE
„Nu călătorea numai ca să fure; o făcea pentru că îi plăceau peisajul schimbător, bezna vuindă a tunelurilor și pâlpâirea porților."
HIGHTOWN CROW
GENTLEMEN TAKE POLAROIDS

ISBN 978-606-590-365-4
BE12
Booklet Fiction